DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

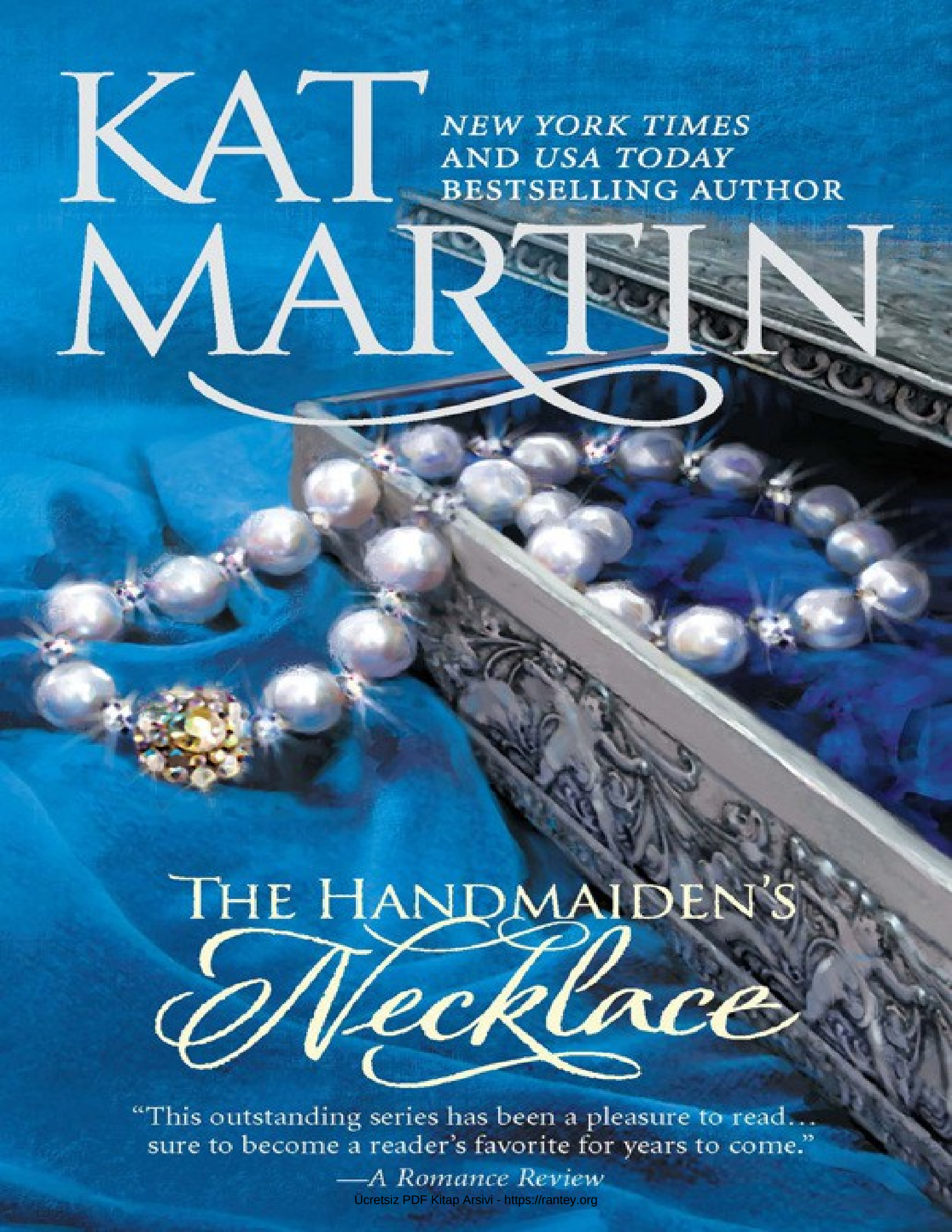

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Hizmetçinin Kolyesi **için Övgüler**

"Hızlı tempolu... cızırtılı aşk sahneleri... [Martin] baharatlı romantizm sunma konusunda iyi bilenmiş bir yeteneğe sahip."
-Publishers Weekly

"Kat Martin okuyucuları daha hikâyenin ilk üç sayfasında büyülüyor. Bu kitap tam anlamıyla heyecan verici bir keyif... Bu kitabı tutkulu bir aşkla dolu, durmaksızın okunacak bir kitap haline getiren tüm doğru unsurlar mevcut."
-Coffee Time Romance

"Rafael ve Danielle arasındaki cinsel gerilim o kadar yoğundu ki bıçakla kesebilirdiniz."
-Romance *Reader at Heart*

"*Gelinin Kolyesi* üçlemesinin göz kamaştırıcı bir sonucu. Bu kitabı elimden bırakamadım. Bu üçlemeyi henüz deneyimlemediyseniz, en yakın kitapçıya koşup almanızı tavsiye ederim. Bir dakikasından bile pişman olmayacaksınız."
-Fresh Fiction

"Yürek burkan ve güzel bir aşk hikâyesi. Martin'in ustaca, duygusal ve unutulmaz bir aşk hikayesi yaratma yeteneğine hayran kalacaksınız. deneyim."
-RT *Kitap Yorumları*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kat Martin tarafından da

YABANCILAR MEVSİMİ
ZİRVE
GÜL KOKUSU

Gelin Üçlemesi

RULE'UN
GELİNİ
REESE'İN
GELİNİ
ROYAL'İN
GELİNİ

Kalp Üçlemesi

CESARETIN KALBI ATEŞIN
KALBI
ONUR KALBİ

Kolye Üçlemesi

HİZMETÇİNİN KOLYESİ
ŞEYTANIN KOLYESİ
GELİNİN KOLYESİ

Şuna dikkat edin

RÜZGARA KARŞI

*Kat'in yeni serisi **The Raines of Wind Canyon**'un ilk kitabı Ocak 2011'de çıkıyor*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

KAT MARTIN

HIZMETÇININ KOLYESI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kocam Larry'ye.
Benim gerçek hayat kahramanım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İçindekiler

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Üçüncü Bölüm

Dördüncü

Bölüm Beşinci

Bölüm Altıncı

Bölüm

Yedinci Bölüm

Sekizinci

Bölüm

Dokuzuncu

Bölüm

Onuncu

Bölüm

On Birinci

Bölüm On İkinci

Bölüm On

Üçüncü Bölüm

Bölüm On Dört Bölüm

On Beş Bölüm On Altı

On Yedinci Bölüm On

Sekizinci Bölüm On

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dokuzuncu Bölüm

Yirminci Bölüm

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm Yirmi Bir

Bölüm Yirmi İki Bölüm

Yirmi Üç Bölüm Yirmi

Dört Bölüm Yirmi Beş

Bölüm Yirmi Altı

Yirmi Yedinci Bölüm

Yirmi Sekizinci Bölüm

Yirmi Dokuzuncu

Bölüm Otuzuncu

Bölüm

Otuz Birinci Bölüm

Otuz İkinci Bölüm

Sonsöz

Yazarın Notu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bir

Londra, İngiltere
Haziran 1806

"Çok yazık, olan bu." Cornelia Thorne, Leydi Brookfield, balo salonunun ortasına yakın bir yerde duruyordu. "Şunun dans edişine bir bakın... Ne kadar da sıkılmış. O bir dük ve kadın da öyle küçük bir şey ki, bahse girerim adamdan ödü kopuyordur."

Sheffield Düşesi Miriam Saunders, oğlu Sheffield Dükü Rafael'e bakmak için kadehini kaldırdı. Miriam ve kız kardeşi Cornelia, Rafael ve nişanlısı Leydi Mary Rose Montague ile birlikte bir yardım balosuna katılıyorlardı. Londra Dullar ve Yetimler Derneği yararına düzenlenen gece, Chesterfield Oteli'nin görkemli balo salonunda yapılıyordu.

Düşes, "Kız aslında çok güzel," diye savundu, "sarışın ve minyon, sadece biraz utangaç, hepsi bu." Uzun boylu, esmer ve gözleri kendisininkinden bile daha mavi olan oğlu Dük'ün aksine. Bir de Rafe vardı; güçlü, inanılmaz yakışıklı bir adamdı ve güçlü varlığı, müstakbel gelini olarak seçtiği genç kadını gölgede bırakıyor gibiydi.

Cornelia, "Kabul ediyorum, güzel bir kız," dedi, "biraz beyaz badanalı gibi. Yine de yazık olmuş."

"Rafael sonunda görevini yapıyor. Bir eş almasının zamanı geldi de geçiyor bile. Belki benim istediğim kadar uyumlu değiller ama kız genç ve güçlü, ona sağlıklı oğullar doğuracak." Ve yine de, kız kardeşinin dediği gibi,
Miriam oğlunun çok yakışıklı yüzündeki sıkılmış ifadeyi fark edemedi.

Cornelia biraz hüzünlü bir ifadeyle, "Rafael her zaman çok gösterişliydi," dedi. "Eskiden nasıl olduğunu hatırlamıyor musun? O kadar ateş doluydu ki, o kadar tutkuluydu ki
O günlerdeki hayatı. Şimdi... şey, o her zaman çok ölçülü. Eskiden olduğu o canlı genç adamı özlüyorum."

"İnsanlar değişir, Cornelia. Rafe bu tür duyguların nereye varabileceğini zor yoldan öğrendi."

Cornelia homurdandı. "Skandal'dan bahsediyorsun." Zayıf ve kır saçlı olan Cornelia, düşesten neredeyse altı yaş büyüktü. "Nasıl olur da Danielle'i unutan var mı? İşte Rafael'in dengi bir kadın. Böyle bir hayal kırıklığına dönüşmesi çok yazık oldu."

Düşes kız kardeşine şöyle bir baktı, Rafe'in eski nişanlısı Danielle Duval yüzünden yaşadıkları korkunç skandalı hatırlatmak istemiyordu.

Dans sona erdi ve çiftler dans pistinden dağılmaya başladı. "Sus," diye uyardı Miriam. "Rafe ve Mary Rose bu tarafa geliyorlar." Kız dükten neredeyse bir karış daha kısaydı, sarışın, mavi gözlü ve güzeldi, İngiliz kadınlığının mükemmel bir resmiydi. Ayrıca bir kontun kızıydı ve oldukça yüklü bir çeyizi vardı. Miriam oğlunun bu kızla en azından bir parça mutluluk bulması için dua etti.

Rafe kibar ve resmi bir selam verdi. "İyi akşamlar anne. Cornelia Teyze."

Miriam gülümsedi. "İkiniz de bu gece oldukça muhteşem görünüyorsunuz." Ve öyleydiler de. Rafe güvercin grisi pantolon ve gözlerinin mavisini ortaya çıkaran lacivert bir frak giymiş, Mary Rose ise narin pembe güllerle süslenmiş beyaz ipek bir elbise giymişti.

Kız çok uygun bir reveransla, "Teşekkür ederim, Majesteleri," dedi.

Miriam kaşlarını çattı. Elleri Rafe'in ceketinin koluna dayandığı yerde titriyor muydu? Yüce Tanrım, çocuk yakında bir düşes olacaktı. Miriam hararetle Rafe'ye biraz omurga aşılamayı başarması için dua etti.
aylar geçtikçe omurga.

"Dans etmek ister misin, anne?" Rafe kibarca sordu. "Belki
daha sonra."

"Cornelia Teyze?"

Ama Cornelia kapıya bakıyordu, aklı binlerce kilometre uzaktaydı. Miriam, Rafael ve nişanlısı gibi onun bakışlarını takip etti.

"Şeytandan bahsetmişken..." Cornelia nefesinin altından fısıldadı.

Miriam'ın gözleri büyüdü ve kalp atışları hızlandı, çılgınca düzensizleşti. Balo salonuna giren kısa boylu, tombul kadını tanıdı: Flora Chamberlain, Dowager Kontes Wycombe. Kontesin yeğeni olan uzun boylu, ince yapılı, kızıl saçlı kadını da tanıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Miriam'ın ağzı düşmanca bir çizgi halinde inceldi. Birkaç adım ötede, oğlunun ifadesi kuşkudan öfkeye dönüştü ve çenesindeki hafif yarık derinleşti.

Cornelia bakmaya devam etti. "Bu ne cüret!"

Rafe'in çenesinde bir kas gerildi ama tek kelime etmedi. "Kim o?" diye sordu Mary Rose.

Rafe onu görmezden geldi. Bakışları teyzesinin arkasından balo salonuna giren zarif yaratığa kilitlenmişti. Danielle Duval son beş yıldır taşrada yaşıyordu. Skandal'dan sonra sürgün edilmiş, utanç içinde şehri terk etmek zorunda kalmıştı. Babası öldüğünden ve Annesi yaptığı şey yüzünden onu evlatlıktan reddetmiş, o da teyzesi Flora Duval Chamberlain'in yanına taşınmıştı. Bu geceye kadar taşrada kalmıştı.

Düşes, Danielle'in Londra'da ne aradığını ya da onu bu kadar açık bir şekilde istenmediği bir yere gelmeye iten şeyin ne olduğunu hayal bile edemiyordu.

"Rafael...?" Leydi Mary Rose endişeli bir ifadeyle ona baktı. "Ne oldu?"

Rafe'in bakışları hiç dalgalanmadı. Yoğun mavi gözlerinde bir şey parladı, Miriam'ın neredeyse beş yıldır görmediği sıcak ve vahşi bir şey. Öfke elmacık kemiklerinin üzerindeki deriyi sıkılaştırdı. Sakinleştirici bir nefes aldı ve kendini kontrol altına almak için mücadele etti.

Mary Rose'a bakarak gülümsemeyi başardı. "Endişelenecek bir şey yok, tatlım. Hem de hiç." Onun eldivenli elini tuttu ve bir kez daha paltosunun koluna dayadı. "Sanırım bir rondele çalıyorlar. Dans edelim mi?"

Cevap beklemeden onu götürdü. Miriam bunun hep böyle olacağını hayal etti -Rafe emrediyor, Mary Rose iyi bir küçük kız gibi itaat ediyordu.

Düşes tekrar Danielle Duval'e döndü ve onun tombul, gümüş saçlı teyzesinin arkasında, başı dik, fısıltılara, bakışlara aldırmadan, olması gereken düşes zarafetiyle ilerleyişini izledi.

Tanrıya şükür ki kızın gerçek doğası Rafael onunla evlenmeden önce ortaya çıkmıştı.

Ona daha da aşık olmadan önce.

Düşes tekrar küçük Mary Rose'a baktı, onun Danielle Duval'a hiç benzemeyen, nazik bir eş olacağını düşündü ve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Birden minnettar hissetti.

Kristal avizeler muhteşem balo salonunun gösterişli, işlemeli tavanlarından aşağıya doğru parıldıyor, cilalı parke zeminlere yumuşak bir ışıltı yayıyordu. Sarı güller ve beyaz krizantemlerden oluşan devasa vazolar duvar boyunca uzanan kaidelerin üzerinde duruyordu. Londra'nın seçkinleri odayı doldurmuş, çalan şarkılar eşliğinde dans ediyordu.
soluk mavi giysiler içindeki on parçalık orkestranın müziği, *ton*
Londra Dul ve Yetimler Derneği yararına düzenlenen galaya katıldı. Dans
pistinin kenarında, Brant Kontu Cord Easton ve Ethan
Belford Markisi Sharpe, eşleri Victoria ve Grace'in yanında durmuş, pistte dolaşan çiftleri izliyordu.

"Benim gördüğümü sen de görüyor musun?" Cord bakışlarını dansçılardan ayırıp odanın uzak duvarı boyunca yürüyen bir çift kadına çevirdi. "Yemin ederim gözlerim beni aldatıyor olmalı." Cord iri yarı, güçlü yapılı, koyu kahverengi saçlı ve altın sarısı gözlü bir adamdı. O ve Ethan Dük'ün en iyi arkadaşlarıydı.

"Bu kadar dikkatle neye bakıyorsun?" Karısı Victoria, onun görüş alanını takip etti.

"Danielle Duval," diye cevap verdi Ethan şaşkınlıkla. "Buraya gelmeye cüret ettiğine inanamıyorum." Ethan dük kadar uzun boyluydu, zayıf ve geniş omuzluydu, siyah saçları ve çok açık mavi gözleri vardı.

"Neden, o çok güzel...." Grace Sharpe uzun boylu, ince kızıl saçlı kadına hayranlıkla baktı. "Rafe'in ona aşık olmasına şaşmamalı."

"Mary Rose da çok güzel," diye savundu Victoria.

"Evet, tabii ki öyle. Ama Bayan Duval'da bir şeyler var... göremiyor musunuz?"

"Onda bir şeyler var, tamam mı?" diye hırladı Cord. "O bir
Yılan gibi bir kalbi olan ve zerre kadar vicdanı olmayan hain küçük bir yük. Londra'nın yarısı onun Rafe'e ne yaptığını biliyor. Burada hoş karşılanmadığını söyleyebilirim."

Cord'un bakışları, minyon sarışın dans partnerine daha önce hiç göstermediği bir ilgiyle odaklanmış olan dükü buldu. "Rafe onu görmüş olmalı. Lanet olsun, Danielle neden Londra'ya dönmek zorundaydı ki?"

"Sence Rafe ne yapacak?" Victoria sordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Onu görmezden gel. Rafe onun seviyesine inmez. Bunun için çok fazla öz kontrolü var."

Danielle Duval bakışlarını önüne dikti ve teyzesinin arkasında yürümeye devam etti. Odanın arka tarafında, Dani'nin çoğunlukla gözlerden uzak kalabileceği bir yere doğru gidiyorlardı.

Göz ucuyla, bir kadının Danielle'e arkasını dönerek aniden ondan uzaklaştığını gördü. İnsanların fısıldaştıklarını, Skandal hakkında konuştuklarını duyabiliyordu. Tanrım, teyzesinin onu gelmeye ikna etmesine nasıl izin vermişti?

Ama Flora Duval Chamberlain'in insanları kendi isteğine ikna etmek için bir yolu vardı.

"Bu hayırseverlik benim için her şey demek, sevgilim," demişti. "Başardığımız tüm iyi işlere vesile oldunuz ve tek bir teşekkür kelimesi bile almadınız. Sensiz gitmeyi reddediyorum. Lütfen teyzenin küçük bir ricasını kabul edeceğini söyle."

"Benim için nasıl olacağını biliyorsun, Flora Teyze. Kimse benimle konuşmayacak. Arkamdan benim hakkımda konuşacaklar. Bunu tekrar yaşamaya dayanabileceğimi sanmıyorum."

"Er ya da geç saklandığın yerden çıkmalısın. Beş yıl oldu bile! Sana bu şekilde davranılmasını hak edecek hiçbir şey yapmadın. Dünyadaki yerini geri almanın tam zamanı."

Balonun teyzesi için ne kadar önemli olduğunu bilen Danielle isteksizce kabul etmişti. Ayrıca Flora Teyze haklıydı. Saklandığı yerden çıkmasının ve hayatını geri kazanmasının zamanı gelmişti. Ve Londra'da sadece önümüzdeki iki hafta kalacaktı. Ondan sonra Amerika'ya yelken açacak, yeni hayatına başlayacaktı.
Orada kendisi için bir şeyler yapmayı planlıyordu.

Dani, taşrada tanıştığı Richard Clemens adında, iki küçük çocuğu olan dul bir Amerikalı zengin iş adamının evlenme teklifini kabul etmişti. Richard'ın karısı olarak,
Danielle uzun zaman önce vazgeçtiği kocasına ve ailesine kavuşacaktı. sahip olmayı umuyordu. Ufukta yeni bir hayat görünürken, teyzesinin isteği üzerine baloya gelmek ödenecek küçük bir bedel gibi görünüyordu.

Ancak şimdi orada olduğuna göre, Dani tüm kalbiyle bulunduğu yerden başka bir yerde -herhangi bir yerde- olmayı diliyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Şık balo salonunun arka tarafına ulaştılar ve Flora Teyze çiçeklerle dolu vazolardan birinin arkasındaki duvara dayalı küçük altın kadife sandalyeye yerleşti. Birkaç metre ötedeki Flora Teyze, çiçeklerin
Onlara düşmanca bakışlar fırlatarak punç kasesine doğru ilerledi ve birkaç dakika sonra ağzına kadar meyve pançı dolu kristal bardaklarla geri döndü.

"Al canım, iç bunu." Göz kırptı. "Rahatlamana yardımcı olması için içine biraz bir şey koydum."

Danielle geceyi atlatmak için alkollü içkilere ihtiyacı olmadığını söylemek için ağzını açtı, bir başka düşmanca bakışla karşılaştı ve punçtan büyük bir yudum aldı.

"Etkinliğin eşbaşkanı olarak," diye açıkladı teyzesi, "biraz sonra kısa bir konuşma yapmam bekleniyor. Katılanlardan cömert bir bağış isteyeceğim, geçmişteki destekleri için herkese şükranlarımı sunacağım ve sonra ayrılacağız."

Dani için yeterince erken olamazdı. Ne bekleyeceğini bilmesine rağmen -insanların yüzlerinde okuduğu küçümseme; bir zamanlar arkadaşı olan tanıdıklarının ona doğru bakmaması- hayal ettiğinden bile daha fazla acı veriyordu.

Ve sonra Rafael vardı.

Yüce Tanrım, onun burada olmaması için dua etmişti. Flora Teyze onun her yıl yaptığı gibi yüklü bir bağış göndereceğini söylemişti. Bunun yerine, işte buradaydı, daha uzun boylu, hatırladığından daha yakışıklı, güçlü varlığının ve aristokrat duruşunun her zerresini yayıyordu.

Onu mahveden adam.

Dünyadaki herkesten daha çok nefret ettiği adam.

"Ah, canım." Flora Teyze boyalı yelpazesini yuvarlak, pudralı yüzünün önünde salladı. "Görünüşe göre yanılmışım. Görünüşe göre Majesteleri Sheffield Dükü burada."

Bir an için Dani'nin arka dişleri birbirine çarptı. "Evet... bu yüzden görünüyor." Danielle, Rafe'in onun içeri girdiğini gördüğünü biliyordu. Bir an için gözleri buluşmuş ve birbirlerini tutmuştu, onunki mavi olduğu kadar onunki de yeşildi. Rafe'in bakışları donuklaşmadan önce bir öfke parıltısı görmüştü, sonra onu görmeden önce takındığı yumuşak ifade yerine oturmuştu.

Kendi öfkesi tırmandı. Adamın yüzündeki o ifadeyi daha önce hiç görmemişti, o kadar sakin, o kadar telaşsız, neredeyse dingin. Bu onda ona vurma isteği uyandırdı. Kendini beğenmiş, küçümseyici bakışını o çok yakışıklı suratından silkelemek için.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bunun yerine, duvara dayalı sandalyesinde oturmuş, eski arkadaşları tarafından görmezden gelinmiş, tanımadığı insanlar tarafından hakkında fısıldanmış, teyzesinin konuşmasını bitirmesini ve eve gidebilmeyi dilemişti.

Rafael, nişanlısı Leydi Mary Rose Montague'u annesi ve babası Throckmorton Kontu ve Kontesi'nin himayesine geri verdi.

"Belki daha sonra benim için bir dans daha ayırırsın," dedi Rafe küçük sarışına, elini eğerek.

"Elbette, Majesteleri."

Başını salladı ve arkasını

döndü.

"Biraz sonra bir vals çalacaklar," dedi Mary Rose. "Belki siz..."

Ama Rafe çoktan uzaklaşmıştı, aklı evlenmeyi düşündüğü kadından çok farklı başka bir kadındaydı. *Danielle Duval.* Aklının bir köşesinde fısıldanan bu kadının adı bile öfkesinin tehlikeli boyutlara ulaşmasına yetiyordu. Değişken doğasını kontrol etmeyi öğrenmesi, duygularını kontrol altına alması yıllarını almıştı. Bugünlerde nadiren bağırıyor, nadiren öfkesine yenik düşüyordu. Tutkulu doğasının kontrolden çıkmasına nadiren izin veriyordu.

Danielle'den beri değil.

Danielle Duval'ı sevmek ona çok değerli bir ders vermişti: İnsanın duygularının aklını ve kalbini yönetmesine izin vermesinin korkunç bedeli. Aşk, bir adamı adamlıktan çıkarabilecek bir hastalıktı. Rafael'i neredeyse yok ediyordu.

Balo salonunun arka tarafına doğru baktı ve Danielle'in parlak saçlarının bir parıltısını yakaladı. Danielle buradaydı. Buna inanmakta güçlük çekiyordu. Yaptıklarından sonra yüzünü göstermeye nasıl cüret ederdi!

Onu görmezden gelmeye kararlı olan Rafe, dans pistinin kenarındaki arkadaşlarına katılmaya gitti. Yürüdüğü anda grubun Danielle'i fark ettiğini anladı.

Yanından geçen garsonun gümüş tepsisinden bir kadeh şampanya aldı. "Yani... yüzlerinizdeki şaşkın ifadeden anladığım kadarıyla onu görmüşsünüz."

Cord başını salladı. "Buraya gelmeye cüret ettiğine inanamıyorum."

Ethan karanlık bir sesle, "Kadında tam bir küstahlık var," diye ekledi.

Rafe, şampanya kadehinin kenarından onu inceleyen Grace'e bir bakış fırlattı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Oldukça güzel bir kız," dedi Grace. "Ona neden aşık olduğunu anlayabiliyorum."

Çenesi gerildi. "O kadına aşık oldum çünkü aptalın tekiydim. İnanın bana, aptallığımın bedelini ödedim ve sizi temin ederim ki bu bir daha olmayacak."

Victoria'nın başı yukarı kalktı. Kadınlardan daha kısaydı ve Grace'in gür kumral buklelerinin aksine gür kahverengi saçları vardı. "Herhalde bir daha asla aşık olmayacağınızı kastetmiyorsunuz," dedi.

"Ben de tam olarak bunu kastediyorum."

"Peki ya Mary Rose? Eminim onu en azından biraz seviyorsunuzdur."

"Kıza değer veriyorum. Öyle olmasaydı onunla evlenmezdim. Hoş, nazik bir doğası ve çok iyi bir soyağacı olan sevimli bir genç kadın."

Ethan soluk mavi gözlerini devirdi. "Sana hatırlatmama gerek var mı dostum, burada bir kadından bahsediyoruz, bir attan değil?"

Cord balo salonunun uzak ucundaki kızıl saçlıya doğru baktı. "Onu görmezden gelerek harika bir iş çıkarıyorsun. Ben bu kadar cömert olabilir miyim bilmiyorum."

Rafe alay etti. "O kadar da zor değil. O kadın benim için hiçbir şey ifade etmiyor, artık etmiyor."

Ama bakışları tekrar dans pistine kaydı. Danielle'in başının üstündeki koyu kırmızı buklelere bir an göz attı ve ensesinde öfkeli bir sıcaklık hissetti. Pistte adımlarını hızlandırmak ve Danielle'i
Ellerini boğazına doladı, içindeki yaşamı sıkmak için. Bu, beş yıl önce onu son gördüğü günden beri bilmediği bir duyguydu.

Anılar şok edici bir güçle geri döndü... arkadaşı Oliver Randall'ın kır evinde bir hafta sürecek ev partisi. Danielle, annesi ve teyzesinin de davetliler arasında olacağını bildiği için duyduğu heyecan. Ollie Randall, Caverly Markisi'nin üçüncü oğluydu ve aile mülkü Woodhaven saray gibi bir yerdi.

Bir haftalık ziyaret en azından Rafe için büyüleyiciydi. Danielle'le geçirilen uzun, tembel öğleden sonraları, dans edilen akşamlar ve baş başa birkaç an çalma şansı. Sonra, haftanın bitiminden iki gece önce, Rafe bir nota rastladı, Danielle tarafından imzalanmış kısa bir mesaj. Oliver'a gönderilmişti, belli ki okunup bir kenara atılmıştı ve içinde Dani Ollie'yi o gece odasına götürdü.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Seni görmeliyim Oliver. Beni korkunç bir hata yapmaktan sadece sen kurtarabilirsin. Lütfen, sana yalvarıyorum, gece yarısı odama gel. Seni bekliyor olacağım.
Sevgiler, Danielle

Rafe öfke ve inançsızlık arasında gidip geliyordu. Danielle'e aşıktı ve onun da kendisini sevdiğine inanıyordu.

Gece yarısını birkaç dakika geçmişti ki Rafe kapıyı çaldı, sonra da Danielle'in kapısının tokmağını çevirdi. Kapı açıldığında, arkadaşını nişanlısıyla yatakta yatarken gördü.

Sevdiği kadının yanında çıplak yatıyordu.

Midesini saran bulantı dalgasını, ihanete uğramış olmanın verdiği o korkunç duyguyu hâlâ hatırlayabiliyordu.

Balo salonundaki müzik kreşendoya ulaştığında tekrar yükseldi. Rafe bakışlarını orkestraya sabitledi, istenmeyen anıları yok etmeye, beş yıl önce yaptığı gibi onları gömmeye kararlıydı.

Sonraki bir saati arkadaşlarının eşleriyle dans ederek geçirdi, ardından Mary Rose ile tekrar dans etti. Bağış toplama etkinliğinin eş başkanlarından biri kısa bir konuşma yaptı ve Flora Duval Chamberlain'i tanıyınca Danielle'in neden geldiğini anladı.

Ya da en azından sebebin bir parçası.

Eğer başkaları da varsa, bunu asla bilemeyecekti. Kısa konuşmalar bittikten ve dans yeniden başladıktan sonra Rafe tekrar balo salonuna baktı.

Danielle Duval artık orada değildi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İki

"Ona nasıl baktığını gördün mü?" Brant Kontesi Victoria Easton, kocası ve on aylık oğluyla paylaştığı şehir evinin mavi salonundaki brokar kanepeye oturmuş, gür kestane rengi saçlarından bir tutamı düzeltiyordu. Sarışın, zarif ve güzel kız kardeşi Claire, Leydi Percival Chezwick ve en yakın arkadaşı Grace Sharpe, Belford Markizi, sadece birkaç adım ötede oturuyordu.

Grace, "Gerçekten de olağanüstü bir şeydi," dedi. "O adamın gözlerinde ateş vardı. Yüzünde hiç böyle bir ifade görmemiştim."

Claire, "Muhtemelen onun gelmesine kızmıştır," diye düşündü. "Keşke bunu görmek için orada olsaydım."

Tory çay siparişi vermişti ama uşak henüz arabayı getirmemişti, yine de kapının diğer tarafındaki mermer zeminli koridorda tekerleklerin tıkırtısını duyabiliyordu. "Orada değildin çünkü Percy'yle birlikte evde bir yardım balosuna katılmaktan çok daha eğlenceli bir şey yapıyordun."

Claire kıkırdadı. Kadınların en genciydi ve evlendikten sonra bile hâlâ en saf olanıydı. "Harika bir gece geçirdik. Percy çok romantik. Yine de gerçekten kızıl bir kadın görmekten keyif almalıydım."

"Rafael için üzüldüm," dedi Grace. "Rafe onu gerçekten sevmiş olmalı. Bunu saklamaya çalıştı ama bunca yıl sonra bile çok öfkeliydi."

Tory, "Evet ve Rafe nadiren öfkesini kaybeder," dedi. İçini çekti. "Bu Ona yaptığı şey korkunçtu. Onu bu kadar kandırmasına şaşırdım. Rafe genelde iyi bir karakter yargıcıdır."

"Peki tam olarak ne yaptı?" Claire sandalyesinde öne doğru eğilerek sordu.

"Cord'a göre Danielle, Rafe'in bir arkadaşını yatağına davet etti - Rafe ve birkaç misafir koridorun hemen aşağısındaydı. Onları yakalamış ve bu nişanlılıklarının sonu olmuş. Her şey çok aleniydi. Skandal onu yıllarca takip etti."

Grace yüksek belli kayısı rengi muslin eteğinin eteğindeki belli belirsiz bir kırışıklığı düzeltti. "Rafe'in Danielle Duval'la evlenmeye karar vermesinin nedeni

Sevgisiz." Bir hafta önce, küçük oğlu Andrew Ethan henüz altı aylık olmuştu ama Grace'in kıvrak vücudu çoktan geri dönmüştü.

Tam o sırada Timmons kapıyı çaldı ve Tory kısa boylu, şişman uşağı odaya çağırdı. Çay arabası Doğu halısının üzerinde tıkırdayarak ilerledi ve kanepenin önünde durdu, ardından küçük adam sessizce salondan çıktı.

"Henüz her şey bitmiş değil," dedi Tory, Grace'e, dumanı tüten demliği altın çerçeveli üç porselen fincana doldurmak için öne eğilerek. "Rafael'e kolyeyi sen verdin, yani hâlâ bir umut ışığı var."

Rafe, Grace'in ve yeni doğan bebeğinin hayatının kurtarılmasında önemli bir rol oynamıştı. Ethan'la bulduğu mutluluğu arkadaşının da bulmasını istemiş, bu yüzden düke çok özel bir hediye vermişti. Gelinin Kolyesi, on üçüncü yüzyılda Fallon Lordu'nun gelini için yapılmış eski bir mücevher parçasıydı. Kolyenin bir lanet taşıdığı söylenirdi; sahibinin kalbinin saf olup olmamasına bağlı olarak büyük bir neşe ya da korkunç bir trajedi getirebilirdi.

"Sanırım haklısın," diye kabul etti Grace. "Kolye Rafe'de, yani onun mutluluğu bulması için hâlâ bir şans var."

Claire çay fincanının kulpuyla oynadı. "Ya senin ve Tory'nin başına gelenler sadece garip tesadüflerse ve kolyeyle hiçbir ilgisi yoksa? Olabilir, biliyorsun."

Tory kız kardeşinin haklı olabileceğini düşünerek içini çekti. "Bu mümkün, sanırım, ama..." Ama Tory kolyenin kendisine ait olduğu zamanı, evlendiği o harika adamı ve üst kattaki çocuk odasında uyuyan güzeller güzeli bebek oğulları Jeremy Cordell'i düşünmeden edemiyordu.

Kolyeyi Ethan'la tanışan ve onu etrafını saran karanlıktan kurtaran Grace'e verdiğini hatırlamadan edemedi. Grace'in artık harika bir kocası ve oğlu vardı.

Bir de üvey babası vardı, Miles Whiting, Baron Harwood, kolyenin sahibi olan ve şimdi mezarında çürüyen şeytani bir adam.

Tory ürperdi ve istenmeyen düşünceyi bir kenara itti. "Rafe'in iyi bir kalbi olduğunu biliyoruz. Sadece kolyenin işe yarayacağını umabiliriz."

Claire çay fincanının dibindeki yaprakları incelemekten başını kaldırdı. "Belki dük Mary Rose'a aşık olur. Bu mükemmel bir çözüm olur."

Tory Grace'e bir bakış attı ve Grace gözlerini devirdiğinde sırıtmamaya çalıştı. "Bu çok iyi bir fikir Claire. Belki de yapacaktır."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ama Rafe'in Danielle Duval'a fırlattığı yakıcı bakış aklına gelince, kendini buna inandıramadı.

"Lütfen, Flora Teyze. Bunu kesinlikle yapamam. Benden bunu tekrar yaşamamı istemeyi nasıl düşünebilirsin?"

Danielle'in yatak odasında, Chesterfield Oteli'ndeki zarif süitlerinde, altın ve koyu yeşil tonlarında döşenmiş hoş bir odada duruyorlardı. Flora Teyze odaları, gemileri Amerika'ya doğru yola çıkana kadar, önümüzdeki iki hafta için kiralamıştı.

"Hadi ama, sevgilim. Bu tamamen farklı bir olay. Öncelikle, bu bir ikindi çayı, balo değil ve çocukların bir kısmı
orada ol. Çocukları ne kadar sevdiğinizi biliyorsunuz ve onlarla her zaman çok iyi anlaşıyorsunuz."

Dani mavi kapitone şalının kuşağıyla oynadı. Henüz öğlen olmamıştı. Yardım çayı bir saatten biraz fazla bir süre sonra başlayacaktı. "Olay farklı olabilir ama daha önce olduğu gibi yine dışlanacağım. Nasıl olduğunu gördün
insanlar bana davrandı."

"Evet, gördüm ve davranış tarzınla gurur duydum. Orada olmak için her türlü hakka sahip olduğunu açıkça belirttin. Bence durumu çok güzel idare ettin."

"Her an perişan haldeydim."

Flora Teyze dramatik bir şekilde içini çekti. "Evet, dük için gerçekten çok üzgünüm." Gümüş grisi kaşlarının altından Dani'ye baktı. "En azından adam başınıza bela açmadı."

Dani ona attığı kızgın bakıştan ya da tam olarak gizleyemediği öfkeli ifadesinden bahsetmedi. "Tek bir kelime bile etseydi üzgün olurdu."

"Bu sefer orada olmayacak, sana söz veriyorum."

On santim daha kısa ve birkaç taş daha ağır olan teyzesine baktı. "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Geçen seferki sadece bir tesadüftü. Öğleden sonra çayı bir dükün ilgisini çekecek türden bir olay değil. Ayrıca, kendimi iyi hissediyor olsaydım senden gelmeni istemezdim. Son zamanlarda biraz keyifsizim." Dani'nin kendini suçlu hissetmesini sağlamak için hafifçe öksürdü.

Bunun yerine Danielle bunu son bir umut ışığı olarak gördü. "Belki de, sen
Hastaysanız, siz de evde kalsanız iyi olur. Biraz güzel vakit geçirebiliriz.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sıcak çay ve taze çörekler gönderildi ve-"

Flora Teyze sözlerini kesti. "Topluluğun eş başkanı olarak görevlerim, sorumluluklarım var. Sen benimle olduğun sürece, ben iyi olacağım."

Dani'nin omuzları çöktü. Teyzesi her zaman istediğini yaptırmayı nasıl başarıyordu? Yine de Flora Teyze, Amerika'ya yaptığı bu zorlu yolculukta ona eşlik etmeyi kabul etmişti. Dani'nin düğünü için orada olacak ve kocasıyla birlikte yeni evine yerleşene kadar orada kalacaktı. Yola çıkmadan önceki bu son bağış toplama etkinliğini atlatabilecek kadar kendini toparlayabileceğinden emindi.

Flora Teyze'nin dediği gibi, çocuklar da orada olacaktı. En azından öğleden sonraki meseleyi atlatmasını sağlayacak birkaç dost yüz olacaktı.

Kapının çalınması dikkatini çekti. Bir an sonra kapı açıldı ve hizmetçisi Caroline Loon içeri girdi.

Caro genişçe gülümsedi. "Leydi Wycombe beni çağırttı. Giyecek bir şeyler seçmenize yardım edeyim mi?"

Dani en başından beri hiç şansı olmadığını düşünerek gözlerini devirdi.

Flora Teyze kapıdan çıkarken, "O zaman seni giyinmen için yalnız bırakayım," dedi. "Hazır olur olmaz bana katılabilirsin."

Dani kaderine boyun eğerek başını salladı ve kapı kapanır kapanmaz Caro aceleyle duvara dayalı gardırobun yanına gitti. Yirmi altı yaşında, Dani'den bir yaş büyük olan Caroline Loon daha uzun boylu ve ince yapılıydı, sarışın bir kadındı, farklı bir şekilde çekiciydi ve inanılmaz derecede tatlı bir mizacı vardı.

Caro, anne ve babası beklenmedik bir şekilde ateşlenerek ölmüş, nazikçe yetiştirilmiş genç bir hanımdı. Beş parasız ve yetim olarak Wycombe Park yaklaşık beş yıl önce, herhangi bir iş için umutsuzdu.

Flora Teyze onu hemen Danielle'in hizmetçisi olarak işe almıştı ama yıllar içinde ikisi metres ve hizmetçiden çok daha fazlası olmuşlardı. Muhtemelen evde kalmış bir papaz kızı olan Caroline Loon onun en iyi arkadaşı olmuştu.

Caro gardırobun kapağını açtı. Dani'nin giysilerinin çoğu yolculuğa hazırlanmak üzere ağır deri sandıklara yerleştirilmiş olsa da, içeride mütevazı bir takım elbiseler asılıydı.

"Peki ya güllerle işlenmiş safran rengi muslin?" Caro, Dani'nin en sevdiği elbiselerden birini çıkararak sordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Sanırım safran rengi elbise yeterince iyi olacak." Eğer o lanet çaya gitmek zorundaysa, olabildiğince iyi görünmek istiyordu ve parlak sarı muslin giymek ona her zaman kendini güzel hissettirmişti.

Caro, "Otur da saçını yapayım," diye talimat verdi. "Leydi Wycombe'u çaya geç bırakırsan kellemi alırsın."

Danielle iç çekti. "Yemin ederim, ikinizin arasında bir karar verebildiğime şaşırıyorum."

Caro sadece güldü. "Seni seviyor. Topluma geri dönmen konusunda kararlı. Senin mutlu olmanı istiyor."

"Amerika'ya doğru yola çıktığımda mutlu olacağım." Dani uzandı ve Caro'nun ince, uzun kemikli elini tuttu. "Bizimle gelmeyi kabul ettiğin için sana minnettarım."

"Birlikte gideceğimiz için memnunum." Caro gülümsemeyi başardı. "Belki ikimiz de Koloniler'de yeni bir hayat buluruz."

Dani de gülümsedi. "Evet, belki de öyle olur." Danielle kesinlikle öyle umuyordu. Var olmayan hayatından bıkmıştı, taşrada saklanmaktan, çok az arkadaşı olmasından ve sadece yetimhanedeki çocukların ara sıra ziyaret etmesini dört gözle beklemekten bıkmıştı. Hiç kimsenin Skandal'ı duymadığı Amerika'da yeni bir hayat kurma şansı için sabırsızlanıyordu.

Bu arada, teyzesinin sefil çayını içebilmek için cesaretini toplaması gerekiyordu.

Rafael bej rengi pike yeleğinin üzerine orman yeşili bir frak giydi. Yıllardır hizmetinde olan kısa boylu, zayıf, kel bir adam olan uşağı elini uzatıp kundağındaki düğümü düzeltti.

"İşte buradasınız, Majesteleri."

"Teşekkür ederim, Petersen."

"Başka bir şey var mı efendim?"

"Ben dönene kadar olmaz, o da bu öğleden sonra geç saatlerde olacak." Olay yerinde çok uzun süre kalmayı düşünmüyordu, sadece uğrayıp saygılarını sunacak ve tabii ki yetimler için yüklü bir miktar para bırakacaktı. Ne de olsa bu onun vatandaşlık göreviydi.

Kendi kendine bunun Danielle Duval'ın da orada olabileceği düşüncesiyle bir ilgisi olmadığını söyledi ve eğer öyleyse, daha önce yaptığı gibi onu görmezden geleceğine kendini ikna etti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Beş yıl önce söylemek için can attığı şeylerin hiçbirini söylemeyecek, ihanetinin onu ne kadar incittiğini bilmesine izin vermeyecekti. Ona ne kadar yıkılmış olduğunu bilmenin tatminini yaşatmayacaktı.
Olayın üzerinden haftalar geçtikten sonra zar zor işlevini yerine getirebiliyordu. Bunun yerine, tek bir kelime etmeden ona karşı duyduğu küçümsemeyi açıkça ortaya koyuyordu.

Arabası ve dört kişi, Hanover Meydanı'nda babasının annesi için yaptırdığı üç katlı gösterişli evin önünde bekliyordu.
şimdi malikanenin doğu tarafında ayrı, daha küçük ama daha az gösterişli olmayan bir dairede yaşıyordu.

Bir uşak arabanın kapısını açtı. Rafe basamakları tırmanıp kırmızı kadife koltuklara yerleşti ve araba Arnavut kaldırımlı caddede gümbür gümbür ilerlemeye başladı. Öğleden sonra çayı, karısı Londra'nın dul ve yetimleri için hayır işleriyle yakından ilgilenen Denby Markisi'nin Mayfair'deki malikânesinin bahçesinde veriliyordu.

Breton Sokağı'ndaki malikâne o kadar da uzakta değildi. Araba ön tarafa yanaştı ve bir uşak kapıyı açtı. Rafe arabadan indi ve
iki uşağın yanından geçerek ön sundurma merdivenlerinden çıktı ve evin arka tarafındaki bahçeye açılan girişten içeri girdi.

Tam da umduğu gibi, konukların çoğu çoktan gelmişti ve terasta şurada burada kümelenmişler ya da bahçenin yapraklı yeşillikleri arasındaki çakıllı yollarda yürüyorlardı. Bir grup çocuk, sade giyimli ama temiz, saçları özenle taranmış, bahçenin sağ tarafındaki taş çeşmenin dibinde oynuyorlardı.

Leydi Denby tarafından organize edilen hayırseverlik iyi bir şeydi. Şehirde muhtaç ve kimsesiz çocuklara bakacak yeterli sayıda yetimhane yoktu ve bu çocuklar çocuk bakımevlerine, çalışma evlerine düşüyor, baca temizleyicisi olarak çıraklık yapıyor ya da serseri ve dilenci olarak büyüyor, sokaklarda kıt kanaat geçiniyorlardı.

Yetimlerin çoğunun bakımı yerel cemaatler tarafından üstleniliyordu. evler için bahaneler. Bakımlarına verilen kimsesiz çocuklar nadiren ilk yıllarını tamamlayabiliyorlardı. Rafe, Westminster'daki bir kilisenin bir yıl içinde beş yüz piç aldığını ve bunlardan sadece birini büyüttüğünü duymuştu.
beş yaşında.

Ancak Londra Cemiyeti çok yüksek kalibreli birkaç büyük yetim evini finanse etti.

"Majesteleri!" Leydi Denby aceleyle ona doğru koştu; iri göğüslü, parlak siyah saçları kısa kesilmiş ve yüzünün etrafında kıvrılmış bir kadındı. "Ne kadar iyi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

gelmen için."

"Korkarım fazla kalamayacağım. Sadece yetimhane için bir banka çekini size sunmak için uğradım." Cebinden katlanmış kâğıt parçasını çıkarıp uzattı ve bir yandan da orada kimlerin olabileceğini görmek için konukları taradı.

"Bu harika bir şey majesteleri, özellikle de baloda böylesine cömert bir bağışta bulunduğunuz için."

Omuzlarını silkti. Bunu kesinlikle karşılayabilirdi ve Çocukları her zaman sevmişti. Kendi ailesine sahip olmak, yakın zamanda bir eş almaya karar vermesinin ana nedeniydi. Bir de annesi ve teyzesinin dük olarak sorumluluklarını yerine getirmesi konusunda onu durmadan sıkıştırması.

Bir varise ihtiyacı olduğunu söylediler. Ve bir de yedek. Sheffield unvanını devam ettirecek ve bu unvanın gerektirdiği büyük serveti yönetecek bir oğula ihtiyacı vardı, böylece ailesine her zaman bakılabilecekti.

"Terasta çay servisi yapılıyor." Leydi Denby onun koluna girdi ve onu o yöne doğru yönlendirmeye başladı. "Elbette, erkekler için biraz daha sert bir şeyimiz var."

Gülümseyerek onu gümüş tepsilerle kaplı, her çeşit kek ve kurabiyenin yanı sıra bir düzinesini dolduracak kadar küçük parmak sandviçlerle dolu masaya doğru götürdü. Keten örtülü masanın ortasında kristal bir punç kâsesi ile birlikte gümüş bir çay servisi duruyordu.

"Hizmetçilerden birinin size konyak getirmesini isteyeyim mi, Majesteleri?"

"Evet, çok isterim. Teşekkür ederim." Önümüzdeki yarım saati atlatmasına yardımcı olabilirdi, ki kalmaya niyetlendiği süre de buydu.

Konyak geldi ve yavaşça yudumladı, dost bir yüz aradı, annesini ve Cornelia Teyzesini bir grup başka kadınla sohbet ederken gördü, onların yanından Flora Duval Chamberlain'in yuvarlak, pudralı yüzüne baktı. Bakışları onun solundaki alev kırmızısı saçlı ve bir tanrıça yüzüne sahip kadına takıldı. Rafe'in midesi güçlü bir darbe almış gibi kasıldı.

Yüz ifadesi anında sertleşti. Kendi kendine gelmediğini söyledi. Ama şimdi onu görünce yalanın ne olduğunu anladı. Danielle'in gözleri bir an için onunkilerle buluştu ve şok içinde genişledi. Danielle'in güzel ve hain yüzünün rengi solduğunda Rafe bir memnuniyet ifadesi hissetti.

Onun bakacağından emin olduğu için başka tarafa bakmadı.

Bunun yerine çenesi yukarı kalktı ve ona içini yakacak bir bakış attı. Adam çenesini sıktı. Uzun saniyeler geçti ve ikisi de

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

uzaklara baktı. Sonra Danielle yavaşça sandalyesinden kalktı, ona son bir bakış fırlattı ve bahçenin arka tarafına doğru yürüdü.

Öfke onu yuttu. Beklediği alçakgönüllülük neredeydi? Kadının yüzünde göreceğinden emin olduğu utanç neredeydi?

Bunun yerine, sanki orada değilmiş gibi onu görmezden gelerek başı dik bir şekilde çakıl yolda yürüdü ve bahçenin arka tarafında bir grup çocuğun oynadığı yere doğru ilerledi.

İçten içe titreyen Dani, bakışlarını çardağın yakınında ebelemece oynayan çocuklara sabitledi ve Rafael ile yaşadığı sinir bozucu karşılaşmaya izin vermemeye kararlıydı
Saunders şovu herhangi bir şekilde. Skandal'dan sonra duygularını nasıl katı bir şekilde kontrol altına alacağını öğrenmişti. Sahip oldukları gücü, size ne kadar zarar verebileceklerini bilmelerine asla izin vermemeliydi.

"Bayan Dani!" Atkuyruklu, sarışın küçük bir kız olan Maida Ann ona doğru koştu. "Tag! Sen osun!"

Danielle güldü ve rahat bir nefes aldığını hissetti. Wycombe Park'a ne zaman ziyarete gelseler çocuklarla bu oyunu oynamıştı. Şimdi de onlarla oynamasını bekliyorlardı. Şu anda dikkatinin dağılmasından memnundu.

"Pekâlâ. Görünüşe göre beni etiketlediniz. Şimdi... bakalım... sıradaki hanginiz olacak? Robbie mi? Ya da belki sen, Peter?" Çocukların bazılarının isimlerini biliyordu ama hepsini değil. Hiçbirinin yaşayan bir ebeveyni yoktu ya da varsa bile ebeveynleri onlara sahip çıkmayı reddetmişti. Dani'nin kalbi onlar için çarpıyordu. Teyzesinin hayır kurumunun patroniçesi olması onu mutlu etmişti.
çocuklarla vakit geçirme şansı.

Maida Ann kıkırdayarak yanından geçip gitti. Dani, büyük mavi gözleri olan beş yaşındaki bu alıngan çocuğa hayrandı. Çocukları seviyordu, bir gün kendi ailesine sahip olmayı umuyordu.

Rafe ile bir aile.

Bu düşünce onu yeniden öfkelendirdi. Ve

üzdü.

Bu olmayacaktı. Ne Rafe'le ne de başka bir erkekle. Beş yıl önce geçirdiği korkunç düşüşten, kazadan sonra olmazdı. Dani başını iki yana sallayarak acı anıları bir kenara itti.

Bakışlarını Terrance adında, sekiz yaşlarında kızıl saçlı bir çocuğa sabitledi. Terry yanından koşarak geçti, ulaşamayacağı bir yerdeydi, her çocuk acele ediyordu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ileri atılarak uzaklaştı, gizlice dikkatini ona yöneltmesini umuyordu, onu etiketlese bile o ya da o olacaktı.

Bir süre oyun oynadı, dans ederek uzaklaştı, ileri fırladı ve sonunda genç Terry'yi yakaladı. Çocuklara el sallayarak onlara son bir sıcak gülümseme verdi ve bahçenin derinliklerine doğru ilerledi.

Çok geç olana kadar arkasından yaklaşan ayak seslerini duymadı. Dönmeden önce kim olduğunu biliyordu. Yine de Rafe'in yakışıklı yüzüne bakarken şaşkınlıktan nefesinin kesilmesine engel olamadı.

"İyi günler, Danielle."

Kalp atışları hızlandı. Öfke yanaklarında pembe halkaların belirmesine neden oldu.

Arkasını döndü, kaba bir şekilde onu görmezden geldi, yüzünde beliren şok ifadesini yakaladı ve sadece yürümeye başladı.

Ama Sheffield Dükü görmezden gelinmeye alışık değildi ve koluna dolanan parmaklarının baskısını hissetti. Adamın tutuşu, kızın ileri doğru hareketini durduracak ve yüzünü ona dönmesini sağlayacak kadar sertti.

"İyi günler dedim. En azından medeni bir cevap bekliyorum."

Öfkesini bastırdı ve onun kendisini yemlemesine izin vermemesini söyledi. "Affedersiniz. Sanırım teyzem arıyor."

Ama onun kolunu bırakmadı. "Sanırım teyzen şu anda başka bir işle meşgul. Bu da eski bir dostu selamlamak için vaktin olduğu anlamına geliyor."

İnce kontrol ipliği kırılma noktasına kadar gerildi ve sonra tamamen koptu. "Sen benim arkadaşım değilsin, Rafe Saunders. Aslında, yeryüzünde dostum diyebileceğim en son adamsın."

Rafe'in çenesi sertleşti. "Öyle mi? Eğer bir arkadaş değilsen, o zaman senin hakkında ne düşünmem gerektiğini sorabilir miyim?"

Çenesini kaldırdı, midesindeki öfke düğümü neredeyse acı veriyordu. "Beni tanıdığın en büyük aptal olarak düşünebilirsin. Senin gibi bir adama güvenecek kadar aptal bir kadın. Sana aşık olacak kadar aptal, Rafael."

Yürümeye başladı ama Rafe'in uzun boyu onun kaçış yoluna çıktı. Çenesi sabitti, yoğun mavi gözleri elmas gibi sertti.

"Sanırım o sendin canım, en yakın arkadaşlarımdan biriyle birlikte buldum.

Oliver Randall'ı burnumun dibinde yatağına davet eden sendin." "Ve arkadaşının yalanlarına inanmaya hevesli olan sendin.

gerçeği!"

"Bana ihanet ettin Danielle. Ya da belki de unuttun."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dani ona baktı, gözleri ateş saçıyordu. "Hayır, Rafael. Bana ihanet eden sendin. Eğer beni sevseydin, bana güvenseydin, sana doğruyu söylediğimi bilirdin." Ona ince, acı bir gülümseme verdi. "Bir kez daha düşündüm de, aptal olan kesinlikle sensin."

Rafe'in tüm vücudu öfkeyle titriyordu.

İyi, diye düşündü. Adamın dönüştüğü mülayim, ilgisiz adamdan nefret ediyordu, çok soğukkanlı ve etkilenmemişti. Kendisinin hiç de çekici bulmayacağı türden bir adam.

"Orada durup bu olayda masum olduğunu iddia edecek cesaretin var mı?"

"Yatak odama adım attığınız anda size bunu söylemiştim. O gece yaşananlar değişmedi."

"O adamla yataktaydın!"

"O gece sana söylediğim gibi, onun orada olduğunu bile bilmiyordum! Şimdi yolumdan çekil, Rafael."

Soğuk mavi gözlerinde öfke yanıyordu ama kızın umurunda değildi. Tekrar yürümeye başladı ve bu sefer Rafe onu durdurmak için hiçbir hamle yapmadı.

Adamın ilk etapta ona yaklaşmış olmasına şaşırmıştı. Beş yıl önce yatak odasına girdiği ve Oliver Randall'ı yatağında çıplak yatarken bulduğu geceden beri hiç konuşmamışlardı.

O zaman Oliver'ın ona acımasız, korkunç bir şaka yaptığını, aralarında hiçbir şey geçmediğini, Rafe odaya girip onu uyandırana kadar uyuduğunu söylemeye çalışmıştı.

Ama hâlâ anlamadığı nedenlerden ötürü Oliver, Rafael'in ona karşı hissettiği -en azından hissettiğini söylediği- aşkı yok etmeyi kafasına koymuştu ve adam bunu acımasızca başarmıştı.

Rafe o gece onu dinlememiş, ona gönderdiği, hikâyeyi bir de kendi tarafından dinlemesi için yalvardığı, doğruyu söylediğine inanması için yalvardığı onlarca mektubun hiçbirine yanıt vermemişti.

Skandal duyulmaya başladığında, onu bir kez bile savunmamış, olayların onun tarafından anlatılmasına en ufak bir ilgi göstermemişti. Bunun yerine, dedikodu tacirlerinin söylediklerini doğrulayarak nişanlılıklarını aniden sona erdirdi.

Dünyaya Danielle Duval'ın iddia ettiği gibi masum olmadığını, kendini utanmazca ve niyetini açıkça hiçe sayarak yöneten kızıl bir kadın olduğunu söylemek. Toplumdan dışlanmış, taşraya sürülmüştü. Kendi annesi bile bu hikayeye inanmıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bahçede ilerlerken Dani'nin görüşü bulanıklaştı. Rafael'i ve o korkunç günleri nadiren düşünürdü. Ama şimdi burada, Londra'daydı ve Rafe bütün olayı tekrar yüzüne vuruyordu.

Burnunu çekti ve düşmesine izin vermeyi reddettiği gözyaşlarıyla savaştı. Rafe için ağlamayacaktı, bir daha asla. Beş yıl önce sevdiği adam için gereğinden fazla ağlamıştı ve onun için bir daha asla ağlamayacaktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Üç

Rafe bahçede durmuş, Danielle'in evin içinde kaybolana kadar çakıllı yolda ilerleyen zarif figürünü izlerken kızgın ve garip bir şekilde rahatsız olmuştu.

Onu aramaya iten şeyin ne olduğunu bilmiyordu. Belki de tüm bu yıllar boyunca sessizliğini korumuştu. Her neyse, onunla yüzleştiğinde hissedeceğinden emin olduğu tatmin yerine
her zamankinden daha sıkıntılıydı.

O gece yaptığı gibi, Danielle masum olduğunu itiraf etmişti. O zaman da ona inanmamıştı, şimdi de inanmıyordu. Ne de olsa notu okumuştu ve kafasının içinde iki gözü vardı. Oliver Danielle'in davetini kabul etmişti ve Danielle'in odasındaydı, yatakta onun yanında çıplak yatıyordu.

Rafe o piçi dışarı çağırmıştı elbette. Ollie'nin onun arkadaşı olması gerekiyordu.

"Seninle buluşmayacağım, Rafe," demişti Oliver. "Bana ne yaparsan yap seninle dövüşmeyeceğim. Çocukluğumuzdan beri arkadaşız ve hatanın tamamen bende olduğunu inkâr edemem."

"Neden, Ollie? Bunu nasıl yapabildin?"

"Onu seviyorum, Rafael. Onu her zaman sevdim. Bunu herkesten daha iyi biliyorsun. Benden odasına gelmemi istediğinde, davetini geri çevirmem mümkün değildi."

Rafael arkadaşının Danielle'e aşık olduğunu yıllardır biliyordu, gençliğinden beri ona aşıktı. Ama Dani Ollie'yi hiç sevmemişti.

Ya da Rafe öyle sanmıştı. Ollie yıllarca Danielle'in peşinden koşmuş olmasına rağmen, aptalca bir şekilde Danielle'in Oliver Randall'ı değil kendisini sevdiğine inanmıştı. O geceden sonra, Danielle'in Rafe'in evlilik teklifini sadece düşes olmak için kabul ettiğine inanmaya başlamıştı. İstediği zenginlik ve güçtü, o değil.

Bahçeden çıkarken kendine tüm bunları hatırlattı, tıpkı daha önce olduğu gibi Danielle'in söylediği hiçbir şeyin gerçek olmadığını söyledi.

Ama artık daha yaşlıydı, kıskançlıktan çıldırmamıştı, o günlerde olduğu gibi aşktan gözü dönmemişti, öfkeli değildi ve acıdan sızlamıyordu.

O zamanlar olduğundan çok daha farklı bir adam olduğu için de bu görüntüyü aklından çıkaramıyordu. Danielle'in bahçede ona nasıl baktığını unutamıyordu.

En ufak bir pişmanlık duymadan, en ufak bir utanç belirtisi göstermeden. Ona, Rafe'in kendisine karşı hissettiği tüm nefretle bakmıştı.

Hayır, Rafael. Bana ihanet eden sendin. Eğer beni sevseydin... sana doğruyu söylediğimi bilirdin.

Kelimeler içini kemirdi, Sheffield House'a giden yol boyunca içini kemirdi. Bu mümkün müydü? En ufak bir şans var mıydı?

Ertesi sabah ilk iş olarak, kendisinin ve arkadaşlarının yıllardır bilgiye ihtiyaç duyduklarında kullandıkları Bow Street koşucusu Jonas McPhee'ye bir not gönderdi. McPhee ağzı sıkı ve işinde son derece iyiydi ve o öğleden sonra saat ikide Sheffield House'a geldi.

"İyi günler, Jonas. Geldiğiniz için teşekkür ederim."

"Size elimden geldiğince yardımcı olmaktan mutluluk duyarım, Majesteleri." Koşucu kısa boylu ve saçsızdı; küçük, tel çerçeveli gözlükler takıyordu. Kaslı omuzları ve düğümlü elleri yaptığı işin türünü gösteren tek işaret olan etkileyici olmayan bir adamdı.

Rafe kapı aralığından geri çekilerek McPhee'nin çalışma odasına girmesine izin verdi, sonra dönüp adamı masasına götürdü ve öndeki koyu yeşil deri sandalyelerden birine oturmasını işaret etti.

"Seni işe almak istiyorum, Jonas." Rafe gül ağacından yapılmış devasa masasının arkasına oturdu. İki kat yüksekliğindeki odanın duvarları kitaplarla kaplıydı ve zarif, pervazlı bir tavanı vardı. Odanın ortasında, yukarıdan sarkan yeşil cam lambalarla aydınlatılan ve bir düzine oymalı, yüksek arkalıklı sandalyeyle çevrili uzun maun bir masa duruyordu. "Sizden beş yıl önce meydana gelen bir olayı araştırmanızı istiyorum."

"Beş yıl oldukça uzun bir süre, Majesteleri."

"Evet, öyle ve bunun kolay olmayacağının farkındayım." Sandalyesine geri oturdu. "Olay Danielle Duval adında bir kadın ve Oliver Randall. Bayan Duval, birkaç yıl önce vefat eden Vikont Drummond'un kızıdır. Leydi Drummond geçen yıl öldü. Oliver Randall, Caverly Markisi'nin üçüncü oğludur." "Bazı notlar almam gerekecek, Majesteleri."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Rafe bir kâğıt parçasını havaya kaldırdı. "Sizin için tüm bilgileri buraya yazdım."

"Mükemmel."

Rafe kâğıdı masasının üzerine bıraktı. "Bir zamanlar Bayan Duval ve ben nişanlıydık. Bu beş yıl önce sona erdi."

Rafe, Danielle'in Oliver'a gönderdiği notu bulduğu akşam neler olduğuna dair çirkin hikâyesini anlatmaya devam etti. Gece yarısı nasıl Danielle'in odasına girmiş ve ikisini birlikte bulmuştu. Hikâye ortaya çıktıkça, Rafe o sırada hissettiği duyguların hiçbirini açığa vurmadan bilgileri aktarmak için elinden geleni yaptı.

"Notu saklamış olma ihtimaliniz var mı?" Jonas sordu.

Rafe bu soruyu tahmin etmişti. "Tuhaf bir şekilde öyle, ama nedenini size anlatmaya başlayamam." Masasının en alt çekmecesini açarak orada tuttuğu tabancayı bir kenara bıraktı ve küçük bir metal kutu çıkardı, sonra da açmak için başka bir çekmecedeki halkada sakladığı anahtarı çıkardı. İçindeki not sararmış ve solmuştu, katlandığı yerdeki kırışıklıklar iyice azalmıştı. Yine de karnında bir düğüm oluşmasına neden olacak güce sahipti.

Notu McPhee'ye uzattı. "Dediğim gibi, bunu neden sakladığım hakkında hiçbir fikrim yok.

Belki de bir daha asla bu kadar saçma bir şekilde güvenmememiz için bir hatırlatma olarak."

McPhee elindeki notu aldı ve Rafe ona, Skandal'la uzaktan da olsa bir şekilde ilgisi olan yer ve isimlerden oluşan listeyi uzattı.

McPhee, "Bu biraz zaman alabilir," dedi.

Rafe sandalyesinden kalktı. "Beş yıl bekledim. Birkaç haftanın daha önemli olacağını sanmıyorum." Yine de McPhee'nin ne bulacağını bilmek için garip bir şekilde endişeliydi. Belki de sadece, aslında hiç olmadığı gibi, bu meselenin çözülmesini istiyordu.

Belki de geleceği, yaklaşan evliliğini düşünüyordu. Belki de sadece geçmişin bir kez ve sonsuza dek ölüp gömülmesini istiyordu.

Danielle, Caro'nun yardımıyla son eşyalarını da seyahat çantalarına yerleştirdi ve iki ay sürecek Amerika yolculuğu sırasında gemide ihtiyaç duyacağı giysilere özel bir özen gösterdi.

Dani gitmek için sabırsızlanıyordu.

"İşimiz bitmiş gibi görünüyor," dedi Caro, her zamanki neşesiyle. "Gitmeye hazır mısınız?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Hazırdan da öte. Peki ya sen?"

Caro neşeli bir sesle güldü. "Günlerdir toparlanıp hazırlandım." "Peki ya Flora Teyze? O da tamamen hazır mı?"

Dani'nin gürbüz teyzesi tam o sırada odaya daldı, tokalarından kurtulmuş gümüş saç telleri tombul yüzünün etrafında uçuşuyordu. "Siz ne zaman isterseniz ben gitmeye hazırım, canlarım."

Dani gibi Flora Teyze de Caroline Loon'u neredeyse ailenin bir üyesi olarak görüyordu. Bir keresinde Danielle, Caro'nun artık hanımının hizmetçisi olarak çalışmasına gerek olmadığını, bunun yerine Dani'nin refakatçisi olarak devam etmesini önermişti.

Caro mahcup olmuştu. "Senin sadakanı istemiyorum Danielle. Hiçbir zaman da istemedim. Aldığım her şey için çalışmaktan mutluyum. Ayrıca, siz ve Leydi Wycombe bana karşı her zaman son derece nazik ve cömert oldunuz."

Dani bu konuyu bir daha hiç açmadı. Caro kendi yolunu çizdiği için, Dani de dostlukları için mutluydu.

"O halde, hepimiz hazırsak," dedi Flora Teyze, "arabayı aşağı göndereceğim." Bu araba onları rıhtıma götürecek, sonra da Wycombe Park'a geri dönecekti. Leydi Wycombe sonunda İngiltere'ye dönecekti ama Dani ve Caro Amerika'da kalacak, Dani'nin müstakbel kocası Richard Clemens ile birlikte yaşayacaklardı.

"Oh, bunların hepsi çok heyecan verici!" Flora finali yapmak için koşturdu

düzenlemeler ve Dani, kendisi de heyecanlı görünen Caro'ya baktı. Dani,

"Sanırım yola çıkıyoruz," dedi.

Caro sırıttı. "Düşünsene, yakında evli bir kadın olacaksın."

Danielle sadece başını salladı. Evleneceği son adamı ve onun korkunç ihanetini düşünmeden edemiyordu.

Richard farklı, dedi kendi kendine.

Ve Dani haklı olması için dua etti.

Ertesi sabah gelgitle birlikte yelken açmaya hazırlanan gemi, *Wyndham* adında, en modern donanıma sahip, büyük, kare gövdeli bir yolcu gemisiydi.

konaklama yerleri mevcuttu. Kaptan kadınları şahsen karşılamış ve yolculuk boyunca onların iyiliğini gözeteceğine söz vermişti,

Çünkü bir erkeğin koruması olmadan seyahat ediyorlardı.

Dani kendisini herhangi bir şeyden koruyan bir adam hayal etmeye çalıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kesinlikle babası değil, o çok küçükken ölmüştü. Onun da değil.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kuzeni Nathaniel, o henüz on iki yaşındayken ona şehvetle yaklaşmıştı.

Kesinlikle Rafael değil, kocası olacak adam, tüm kalbiyle sevdiği adam.

Richard Clemens'i merak ediyordu ama bunun gerçekten önemli olmadığını düşünüyordu. Kendi başının çaresine bakmayı öğrenmişti ve evlendikten sonra bile bunu yapmaya devam edecekti.

Danielle küpeştede Flora Teyze ve Caro'nun arasında durmuş, gemi denize açılmaya hazırlanırken suya bakıyordu. Mayıs sonlarında esen rüzgâr havayı serinletiyor ve Danielle'in pelisesini omuzlarına doğru savuruyordu.

Londra rıhtımının uzakta kayboluşunu izlerken Caro, "Buna inanamıyorum," dedi. "Gerçekten de Amerika'ya doğru yola çıktık!"

"Ne macera yaşayacağız ama!" Flora Teyze neşeyle konuştu.

Dani de en az onlar kadar heyecanlı olmasına rağmen, doğru şeyi yaptığından daha emin olmak istiyordu. Richard Clemens'i çok az tanıyordu. Ve Rafael'den sonra erkeklere karşı çok daha temkinliydi. Yine de Richard ona sahip olmaktan vazgeçtiği mutluluk şansını veriyordu.

Eğildi ve dünyadaki en yakın arkadaşları olan kadınların her birine sarıldı. "İkiniz de benimle geldiğiniz için çok mutluyum."

Ama kadınların başka türlüsünü istemeyeceğini biliyordu. Onlar ailesiydi. Sahip olduğu tek gerçek aile.

Şimdi Amerika'da onu yeni bir aile bekliyordu. Richard, oğlu ve kızı, onunla hiç tanışmamış olsaydı sahip olamayacağı çocuklar. Yüzünü hatırlamaya çalıştı, kalın sarı saçlı ve kahverengi gözlü bir adam geldi gözünün önüne. Çekici bir adam, zeki ve cömert.

Wycombe Park'ta tanışmışlardı. Richard tekstil üretimi işindeydi ve hesaplarını büyütmek umuduyla İngiltere'ye gelmişti. Flora Teyze'nin yakınlarda yaşayan arkadaşlarından biri olan Squire Donner'ın misafiriydi. Bey ve karısı Prudence, misafirleri Bay Clemens ile birlikte Wycombe Park'ta akşam yemeğine davet edilmişlerdi.

O gece, kâğıt oynayıp hoş sohbetler ettikten ve Dani ile Prudence piyanoda bir saat eğlendikten sonra Richard onu tekrar ziyaret edip edemeyeceğini sormuştu. Dani evet diyerek kendini şaşırtmıştı.

Takip eden günlerde birlikte çok fazla zaman geçirmemişlerdi ama yine de çok iyi anlaşıyor gibiydiler. Ve ona Skandal'dan bahsettikten sonra bile Richard onunla evlenmek istemişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Rafael'in aksine, ona bu ilişkide herhangi bir suçu olmadığını söylediğinde ona gerçekten inanmıştı.

Wyndham'ın güvertesinde duran Dani, bakışları denizin daha da açığına doğru ilerlerken rüzgârı yüzünde hissetti. Şanslıydı. Hem de çok şanslıydı. Tanrı ona mutluluk için ikinci bir şans vermişti ve o da bu şansı iki eliyle tutmaya niyetliydi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dört

Jonas McPhee ile sadece birkaç kısa görüşme yaparak on gün geçti. Rafe cevapları beklerken hayatını daha önce olduğu gibi sürdürüyor, her zamanki suarelere ve ev partilerine katılıyor, akşamlarının çoğunu beyefendilerin kulübü White's'ta geçiriyor, arada sırada Madam Fontaneau'nun Zevk Evi'nde daha özel bir mola veriyordu.

Eskiden en iyi arkadaşları Ethan Sharpe ve Cord Easton ona eşlik eder, içki içer, oyun oynar ve kadınları ziyaret ederlerdi ama Cord genellikle metresinin arkadaşlığını tercih ederdi.

Ama Ethan ve Cord artık evliydiler, mutluydular, her ikisi de sadık birer kocaydı ve her ikisinin de bir oğlu vardı. Rafe de kendi geleceğinin aynı olmasını istiyordu. Mary Rose ile evliliği bir aşk evliliği olmayacak olsa da, Rafe'in bir varis doğurması şarttı. Sheffield serveti büyük, arazileri ve mülkleri geniş ve karmaşıktı.

Erkek kardeşi olmadığı için, soyadını devam ettirecek bir oğlu olmadan ölürse, servet ve unvan kuzeni Arthur Bartholomew'a geçecekti. Artie en kötü türden bir serseriydi, hayattaki ana amacı eline geçen her gineyi harcamak olan kendini adamış bir çapkındı. Fahişelik yapıyor, içki içiyor ve aşırı derecede kumar oynuyordu ve erken bir mezara girmeye kararlı görünüyordu.

Rafe'nin annesinin oğlunun evlendiğini görmek için bu kadar ısrarcı olmasının nedeni Arthur'du ve doğrusu onu suçlayamazdı. Tıpkı onun gibi Teyzeleri ve kuzenleri olan annesi, kendisine ve ailenin geri kalanına bakabilmek için Sheffield'in büyük servetinden gelecek gelire muhtaçtı. Servetin şimdiki ve gelecek nesiller için varlığını güvence altına alacak ellere geçtiğini görmek Rafe'nin sorumluluğuydu.

Bunun gerçekleştiğinden emin olmak için Rafe evlenmeye ve çocuk yuvasını kurmaya kararlıydı. Görevini yerine getirmek için birden fazla oğula ihtiyacı vardı. Ötesinde
kendi ailesine sahip olmayı dört gözle bekliyordu. Bunun olmasına hazırdı. Danielle'le nişanlandığından beri hazır olduğunu düşünüyordu,

Gerçi ihanetinden sonra, birkaç yıl boyunca bu fikir neredeyse iğrenç gelmişti.

Bu anı aklını o yöne çevirdi. Bir saat sonra Jonas McPhee'den bir mesaj aldığında hâlâ Danielle'i düşünüyordu
o akşam bir buluşma talep ediyordu. Notun tonuna bakılırsa Rafe önemli bir bilgiyi açığa çıkardığına inanıyordu.

Uşak McPhee'yi çalışma odasına götürdüğünde saat neredeyse dokuz olmuştu; Rafe büyük gül ağacından masasının önünde sabırsızlıkla ilerliyordu.

"İyi akşamlar, Majesteleri. Daha erken gelmeyi umuyordum, ancak sunumumu yapmadan önce doğrulamam gereken bazı son dakika detayları vardı.
bilgi."

"Sorun değil Jonas. Bu kadar titiz olmana minnettarım. O halde haber getirdiğinizi varsayıyorum."

"Korkarım öyle, majesteleri."

Bu sözler üzerine Rafe'in midesi daraldı. Koşucunun yüzündeki ifadeye bakılırsa Jonas'ın söyleyecekleri hiç hoşuna gitmeyecekti. Eliyle işaret etti McPhee'yi masasının önündeki deri sandalyelerden birine oturttu, ardından da her zamanki gibi karşısındaki yerini aldı.

"Pekala, hadi alalım."

"Basitçe söylemek gerekirse, efendim, beş yıl önce söz konusu akşam, görünüşe göre kandırılmışsınız."

Bu sözler midesindeki düğümü daha da sıkılaştırdı. "Ne şekilde?"

"Senin şu tanıdığın, Oliver Randall, ki kendisi
Görünen o ki, yaşanan olaylar yıllardır size karşı gizli bir düşmanlık beslediğini gösteriyor."

"*Düşmanlık* çok güçlü bir kelime. Biz arkadaştık. Hiçbir zaman o kadar yakın olmadık ama hiçbir zaman bariz bir hoşnutsuzluk hissetmedim."

"Nişanlınıza karşı hislerinin farkında mıydınız?"

"Evet. Danielle'e aşık olduğunu, yıllardır aşık olduğunu biliyordum. En çok da onun için üzüldüm."

"Ta ki o gece onları birlikte görene kadar."

"Bu doğru. Onları Danielle'in yatak odasında buldum. Onu yatağında çıplak buldum."

"Orada olduğuna dair hiçbir şüphe yok. Bir hafta süren ev partisine katılan konuklardan bazıları akşamki olayları doğruladı... bildikleri kadarıyla. Bazıları kargaşayı duymuş ve koridordan Bayan Duval'ın yatak odasına koşmuş. Seni orada görmüşler, Oliver Randall'ı görmüşler.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bayan Duval'in yatağında. Siz de dahil olmak üzere hepsi aynı sonuca vardı."

"Hepimizin yanıldığını ima ediyor gibisiniz." "Bana notu nasıl bulduğunuzu tekrar anlatın."

Rafe hafızasının o gecenin acı verici olaylarına dönmesine izin verdi. "Yemekten sonra uşaklardan biri bana getirdi. Lord Oliver'ın çalışma odasının zemininde bulduğunu söyledi. Bayan Duval ile benim nişanlandığımızı bildiğini ve Bayan Duval ile Lord Oliver arasında olup bitenlerin doğru olduğuna inanmadığını söyledi."

"Uşağın adını hatırlıyor musunuz?"

"Hayır, sadece dürüstlüğü için onu cömertçe ödüllendirdim ve olayla ilgisini gizli tutmaya söz verdim."

"Uşağın adı Willard Coote'du. Ayrıca Lord Oliver ona oldukça yüklü bir ödeme yapmış ve size notu getirmesi için onu görevlendirmiş."

Rafe kaşlarını çattı. "Bu hiç mantıklı değil. Oliver neden Danielle'le yakalanmak istesin ki?"

"Lord Oliver'ın Danielle Duval ile evlenmemeniz konusunda ne kadar kararlı olduğunu anlarsanız, bu mantıklı olur. Sanırım bunu umuyordu. Sonunda onu kendisi için kazanabilirdi ama tabii ki bu hiç olmadı. Bence en çok seni elinden geldiğince kötü bir şekilde incitmek istedi."

Rafe bunu düşündü, zihni dönüyor, parçaları birleştirmeye çalışıyordu. "Korkarım hâlâ anlamıyorum. Oliver neden bana zarar vermek istesin ki?"

"Kıskanç olduğuna şüphe yok. Ancak bu, size karşı olan düşmanlığının nedenlerinden yalnızca biri gibi görünüyor. Zaman içinde, motivasyonlarının dengesini keşfedebilmeliyim."

Rafe sandalyesinde doğruldu, zihni Oliver ve Danielle'in o gece birlikte oldukları görüntülerle dolup taşıyordu. "Buna gerek yok, en azından şu an için. Şu an için bilmem gereken şey, Danielle Duval'ın suçlamalardan masum olduğundan -en ufak bir şüphe duymadan- emin olup olmadığınız. o gece ona karşı yapıldı."

McPhee cevap olarak buruşuk ve hafif yıpranmış ceketinin cebini karıştırdı. "Size verebileceğim son bir kanıt var." Rafe'in kendisine verdiği notu masanın üzerine koydu. "Bu, uşağın o akşam size verdiği mesaj."

"Evet."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

McPhee bir kağıt parçasını açtı ve notun yanına koydu. "Bu da Bayan Duval tarafından yazılmış bir mektup. Sanırım bu son kanıtı sağlıyor."
Jonas kâğıtların üzerine eğildi. "Gördüğünüz gibi, Majesteleri, el yazısı benzer, ama yakından bakarsanız, tam olarak aynı olmadığını fark edeceksiniz."

Rafe her satırı takip ederek mektupla not arasındaki benzerlikleri ve farklılıkları değerlendirdi. El yazısının yakın olmasına rağmen tamamen aynı olmadığı inkâr edilemezdi.

"İmzaya dikkat edin."

Rafe ikisini tekrar karşılaştırdı. İmza kesinlikle daha iyi bir sahteydi, harfler belki daha sık uygulanmıştı, ama yine de yazıda küçük farklılıklar vardı.

Jonas, "Notu Oliver Randall'a Bayan Duval'ın yazdığına inanmıyorum," dedi. "Bence Lord Oliver notu kendisi yazdı, okunup atılmış gibi görünmesi için paketledi, sonra da uşağına notu o akşam size getirmesini emretti."

McPhee'nin getirdiği mektubu alırken Rafe'nin eli titredi. Dani'den geliyordu ve teyzesine gönderilmişti. Mektupta o gece yaşanan korkunç olayları anlatmış ve teyzesine suçsuz olduğuna inanması için yalvarmıştı. ona karşı yapılan suçlamalar.

"Bunu nereden buldun?"

"Bayan Duval'ın teyzesi Leydi Wycombe'u ziyaret ettim. Kontes, yeğeninin masumiyetini kanıtlama konusunda tam bir işbirliği yapmak istiyordu. Yeğeninin el yazısından birkaç örneğin Wycombe Park'tan bana getirilmesini sağladı."

Rafe mektubu notun yanına koydu. "Danielle bana tekrar tekrar yazdı, ama ben hiç... hiçbir mektubunu açmadım. O kadar emindim ki, gördüklerimden o kadar emindim ki."

"O geceki olayların ne kadar iyi planlandığı düşünüldüğünde, bu anlaşılabilir bir durum, Majesteleri."

Rafe çenesini öyle bir sıktı ki ensesinde bir ağrı zonkladı. Sandalyesini geriye itti ve ayağa kalktı. "Nerede o?"

McPhee de ayağa kalktı. "Lord Oliver şu anda babası Lord Caverly'nin evinde ikamet ediyor. Sezon için Londra'da bulunuyor."

Rafe masanın etrafında döndü, nabzı hızla atıyor, öfkesi her an artıyordu. Öfkesini sertçe bastırdı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Teşekkür ederim, Jonas. Gerçekleri ortaya çıkarmak için her zamanki gibi iyi iş çıkardın. Tek üzüntüm seni beş yıl önce tanımamış olmam. Belki de seni o zamanlar işe almış olsaydım, hayatım çok daha farklı olurdu."

"Özür dilerim, Majesteleri."

"Kimse benden daha üzgün olamaz." Rafe, McPhee'yi çalışma odasının kapısına kadar geçirdi. "Faturanızı muhasebecime gönderin."

McPhee sadece başını salladı. "Belki de hasarı onarmak için çok geç değildir, Majesteleri."

İçini yeni bir öfke sarsıntısı kapladı, öfkesi o kadar güçlendi ki kontrolden çıkacağından korktu. "Beş yıl çok uzun bir süre," dedi ölümcül bir tehditle. "Ama emin olabileceğiniz bir şey var ki, o da yakında Oliver Randall için çok geç olacağı."

Oliver'ın kapısı erkenden çalındı. Sert ve ısrarlı vuruşlarla uykusundan uyandı ve onu bu saatte uyandırana sessizce lanet okudu. Uşağı içeri girdiğinde şaşırdı, yüzünde dehşet dolu bir ifade vardı.

"Ne oldu Burgess? Ve her ne ise, önemli olsa iyi olur. Sen kapıya vurmaya başlayana kadar bebek gibi uyuyordum."

"Aşağıda üç adam var lordum. Sizi görmek için ısrar ediyorlar. Jennings onlara ziyaretçiler için çok erken olduğunu söyledi. Onları geri çevirmeye çalıştı ama gitmeyi reddettiler. Meselenin bekleyemeyeceğini söylediler. Jennings
bana geldi ve seni uyandırmamı istedi." Ufak tefek, siyah saçlı uşak Oliver'a giymesi için yeşil ipek bir sabahlık uzattı.

"Aptal olma. *Bu kıyafetle* onlarla zor konuşurum. Giyinmem gerekecek. Kim olursa olsun beklemek zorunda kalacak."

"Adamlar önümüzdeki beş dakika içinde aşağı inmezsen gelip seni alacaklarını söylediler."

"Ne? Beni tehdit etmeye cüret mi ediyorlar? Bu adamların böyle uygunsuz bir saatte evime gelip beni görmek istemeleri kadar önemli ne olabilir? Jennings size onların isimlerini verdi mi?"

"Evet, lordum. Sheffield Dükü, Belford Markisi ve Brant Kontu."

İçinden bir ürperti geçti. Sheffield buradaydı. Ve onunla birlikte Londra'nın en güçlü iki adamı. Ziyaretlerinin sebebini düşünmeye bile gerek yoktu. Bekleyip görmek en iyisiydi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Burgess cüppeyi tekrar uzattı ve Oliver bu kez kolunu cüppenin kolundan içeri soktu. "Pekâlâ, aşağı in ve onlara yolda olduğumu söyle. Onlara misafir odasını göster."

"Evet, lordum."

Kâhya uzun çift kapıyı açtığında orada bekliyorlardı. Oliver sabahlığı ve terlikleriyle ağırbaşlılığını korumaya çalışarak içeri girdi. Salona girdiğinde üç adamın oturmak yerine ayakta durduğunu görmek onu biraz daha sinirlendirdi.

"Günaydın, majesteleri, lordlarım."

"Ollie," dedi dük, sesinde belirgin bir keskinlik vardı.

"Böyle itibarsız bir saatte kapımda belirdiğinize göre, işinizin acil olduğunu varsayıyorum."

Sheffield bir adım öne çıktı. Oliver, Rafael Saunders'ı yıllardır görmemiş, hatta ondan uzak durmaya özen göstermişti. Şimdi burada, evinde, birkaç santim daha uzun ve daha güçlü yapılı bir adamdı. Oliver'ın bilemeyeceği kadar zengin ve güçlü, yakışıklı bir adam.

Dük, "Kişisel bir mesele için geldim," dedi. "Beş yıl önce çözülmüş olması gereken bir mesele. Sanırım hangi meseleden bahsettiğimi biliyorsunuz."

Oliver kaşlarını çattı. Bunların hiçbiri mantıklı gelmiyordu. "Olanların geçmişte kaldığını sanıyordum. Bunca yıldan sonra eski rezaletleri yeniden canlandırmak için burada değilsinizdir herhalde."

"Aslında beş yıl önce yapmam gerektiği gibi Danielle Duval'ın onurunu savunmak için buradayım. Gördüğünüz gibi, ona değil de size inanmakla hata ettim. Bu hatayı ilk ve son kez düzeltmek istiyorum."

"Neden bahsediyorsun?"

Rafe cevap vermek yerine sabahlık montunun iç cebinden beyaz, pamuklu bir eldiven çıkardı. Eldiveni Oliver'ın yanaklarına sertçe vurdu, önce birine sonra diğerine. "İkinizi birlikte bulduğum gece Danielle Duval'ın hiçbir suçu yoktu, ama siz bayım, değildiniz. Şimdi verdiğiniz zararın ve mahvettiğiniz hayatların bedelini ödeyeceksiniz. Silah seçme hakkınız var."

"Ben... Ben neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Aslında biliyorsunuz. Aldığım notu taklit eden ve uşak Willard Coote'a teslim etmesi için para ödeyen kişi siz olduğunuza göre, ne demek istediğimi çok iyi anlıyorsunuz. Yarın şafak vakti benimle şu tepede buluşmanı bekliyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Green Park. Bu adamlar benim yardımcım olacak. Daha önce yaptığınız gibi reddederseniz, sizi bulur ve durduğunuz yerde vururum. Şimdi silahını seç."

Yani... gerçek sonunda ortaya çıkmıştı. Oliver bunun asla olmayacağına inanmaya başlamış, oyunu tamamen kazandığını düşünmeye başlamıştı. Şimdi, beş yıl sonra, elde ettiği intikam için ödeyeceği bedelin buna değip değmeyeceğini merak ediyordu.

"Tabancalar," dedi sonunda. "Şafakta Green Park'a varacağıma güvenebilirsiniz."

"Son bir soru... *Ollie*. Bunu neden yaptın? Böyle acımasız bir cezayı hak etmek için sana ne yaptım?"

Oliver'ın ağzının bir köşesi yukarı kıvrıldı. "Sen sadece sendin, Rafael. Çocukluğumuzdan beri sen daha uzun, daha zeki ve daha yakışıklıydın. Muhteşem bir serveti de içeren bir düklüğün varisiydin. Daha iyi bir atlet, daha çekici bir misafir, daha iyi bir aşıktın. Her kadın seninle evlenmek isterdi. Danielle senin büyüne kapıldığında, ona asla sahip olamayacağın konusunda kararlıydım." Gülümsemesi sertleşti. "Ve böylece gerçekten istediğin tek şeye sahip olma şansını yok ettim."

Dük patladı, Oliver'ın cüppesinin yakalarını tuttu ve onu ayak parmaklarının üzerine kaldırdı. "Seni öldüreceğim Oliver. Hedeflediğin şeyi başarmış olabilirsin ama yaptıklarının bedelini ödeyeceksin."

Hem kont hem de marki öne atıldılar.

"Bırak onu Rafael," dedi Brant, altın rengi gözleri arkadaşına ait soğuk mavi gözleri yakarak. "İntikamını sabah alacaksın."

Siyah saçlı Belford Markisi, sanki zamanın nasıl bir korku yaratabileceğini biliyormuş gibi, "Kaderini düşünmesi için ona zaman verin," dedi.

Çenesinin altında bornozunu sıkan güçlü parmaklar yavaşça gevşedi.

"Gitme zamanı," dedi Belford düke. "Şimdiye kadar hizmetkârlar muhtemelen bir bekçi çağırmışlardır. Cord'un dediği gibi, yarın başka bir gün."

Sheffield onu serbest bıraktı, öyle sert itti ki Oliver şöminenin şömine rafına çarptı ve koluna bir acı saplandı. Ama Oliver'ın korkusu yavaş yavaş azalıyor, yerini demir gibi bir kararlılık alıyordu. Kendini bu gün için hazırlamıştı. Belki de kader ona oyunu kazanması için son bir şans vermişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Üç adam kapıya doğru ilerlerken Oliver, "Kimin öleceğini göreceğiz," diye alay etti. "Ben beş yıl önceki zayıf adam değilim."

Adamlar onu görmezden gelerek salondan çıkmaya devam ettiler, Belford hafifçe topallıyordu, belki de eski bir yarası vardı. Oliver onu tanıyacak kadar iyi bilmiyordu.

Adamlar evden çıkarken kapı girişte kapandı ve Oliver brokar kanepeye çöktü. Sonunda Sheffield Dükü'yle yüzleşecekti.

Bir zamanlar bu günün geleceğinden emindi. Bir düello tabancası seti satın almış ve çok usta bir nişancı olana kadar her gün onlarla pratik yapmıştı.

Son birkaç yıldır, silahlara ihtiyacı olmayacağını düşünmeye başlamıştı. Şimdi ise ihtiyacı olacakmış gibi görünüyordu.

Oliver neredeyse gülümsedi. Rafael intikam almak istiyordu. Oliver bu duyguyu çok iyi biliyordu. Bir bakıma, Rafe'in o gece neler olduğunu bilmesine sevinmişti. Bu onun zaferini daha da tatlı kılacaktı. Yarın, şansı yaver giderse, düşmanının öldüğünü görecekti.

Tepenin üzerinde ince bir sis asılı duruyordu. Çimenler derin ve ıslaktı. Adamların deri çizmelerindeki çiy taneleri. Şafağın ilk ince ışıkları ufukta yayılıyordu, bu da park halindeki iki siyah arabanın dış hatlarını belirlemeye yetiyordu.

Aşağıdaki çimenlik alanın kenarında.

Ethan, Cord'un yanında, uzun bir çınar ağacının altında, Lord Oliver Randall'a eşlik eden iki adamın yanında duruyordu. Tepenin üstündeki açık alanda, en yakın arkadaşı Sheffield Dükü Rafael Saunders, hayatını mahveden adamla, Caverly Markisi'nin üçüncü oğlu Oliver Randall ile sırt sırta duruyordu.

Randall, Rafe'den belki iki santim daha kısaydı, biraz daha zayıf bir yapısı, kumral saçları ve kahverengi gözleri vardı. Rafe'in her zaman sahip olduğu güç ve hakimiyet onda yoktu ama Ethan yine de arkadaşının düşmanını hafife almadığını umuyordu.

Oliver Randall'ın çok usta bir nişancı olduğu, Londra'nın en iyilerinden biri olduğu söyleniyordu.

Sonra tekrar, Rafe de öyleydi.

Geri sayım başladı, Cord sayıları söylüyor, adımlar sayılırken adamlar birbirlerinden uzun adımlarla uzaklaşıyorlardı. "Beş. Altı. Yedi. Sekiz. Dokuz. On."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Her iki adam da aynı anda dönerek vücutlarını profilden gösterdiler. Uzun namlulu, gümüş kakmalı düello tabancalarını kaldırdılar ve ateş ettiler.

İki el silah sesi tepenin üzerinde yankılandı. Birkaç saniye boyunca iki adam da kıpırdamadı, sonra Oliver Randall ayaklarının üzerinde sallandı ve tepedeki ıslak çimlerin üzerine yığıldı.

Ġkinci adamları, Çafağın mor ıÇıkları altında iki silik gölge olarak, cerrah Neil McCauley ile birlikte ileri atıldılar. Hem Cord hem de Ethan adamlara doğru ilerlemeye başladılar, Ethan'ın kanı hâlâ pompalanıyordu ama Rafe'in orada, görünüşe göre yara almadan durduğunu görünce endişesinin bir kısmı azalmaya başladı.

Sonra Rafael'in kolunda beliren parlak kan lekesini gördü ama Rafe bunu fark etmemiş gibiydi. Onun yerine Oliver Randall'a doğru yürüdü.

Yaralı adamın üzerine eğilen Dr. McCauley başını kaldırıp düke baktı. "Durumu kötü. Başarabileceğinden emin değilim."

"Elinden geleni yap," dedi Rafe. Dönerek Ethan'a doğru yürüdü ve tepenin kenarında ona yetişti.

"Yaran ne kadar kötü?" Ethan alnına düşen dalgalı siyah saçlarından bir tutamı geriye iterek sordu.

Rafe ilk kez vurulduğunu fark etmiş gibiydi. "Çok ciddi bir şey olduğunu sanmıyorum. Biraz acıyor ama çok kötü değil."

Tam o sırada Cord geldi. "Evim en yakın yerde ve kadınlar da orada. Seni eve götürelim ve şu koluna bir baktıralım." Cord tepeye doğru baktı. "Görünüşe göre McCauley'nin Randall'la işi başından aşkın ama karım oldukça iyi bir hemşiredir."

Rafe sadece başını salladı. Çimenlerin üzerinde arabaya doğru ilerlerken çenesi birkaç kez acıyla sıkıştı ama aklı kilometrelerce uzakta gibiydi.

Oliver Randall'ın icabına bakılmıştı. Yine de onarılması gereken başka onur meseleleri vardı. Ethan, Danielle'in adının temize çıkarılması, masumiyetinin topluma duyurulması gerektiğini biliyordu.

Ethan, Rafe'in bundan sonra hangi adımları atmayı planladığını merak etti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Beş

Rafe masasının arkasındaki sandalyede arkasına yaslandı. Hafif bir Haziran güneşi tirizli pencerelerden içeri girerek odayı ısıtıyordu ama bu onun ruh halini iyileştirmiyordu. Kolu zonkluyordu ama neyse ki yarası önemsizdi. Kurşun top kemiğe çarpmadan kolunun etli kısmından geçmiş ve karşı taraftan dışarı çıkmıştı.

Oliver Randall o kadar şanslı değildi. Top kalbinin altındaki bir kaburgaya çarpmış, sıyrılmış ve omurgasına yakın bir bölgeye saplanmıştı. Neil McCauley topu başarıyla çıkarmıştı ama hasar çoktan verilmişti. Yaranın çürümediğini varsayarsak, Oliver Randall yaşayacaktı ama adam bir daha asla yürüyemeyecekti.

Rafe hiç pişmanlık duymuyordu. Oliver Randall kıskançlıktan başka hiçbir neden yokken iki insanın hayatını acımasızca ve kasıtlı olarak mahvetmişti. Tüm Londra kasabasını ve özellikle de Rafael'i planlamış, yalan söylemiş ve kandırmıştı. Şimdi de karşılığında Oliver'ın kendi hayatı mahvolmuştu.

"Ne ekersen onu biçersin," demişti babası Rafe çocukken.
Merhum dük adil ve adaletli biriydi. Düellonun sonucunda adaleti görecekti.

Yine de hatalı olan tek kişi Oliver değildi. Düellodan sonraki günlerde, Rafe kendisinin neden olduğu hasarın bir kısmını onarmak için yola çıkmıştı. Nişanlılıklarını sona erdiren skandalda Danielle'in adını temize çıkarmak istiyordu ama önce Dani'yle konuşmak istiyordu.

Bu bakımdan, çabaları başarısız olmuştu.

Rafe usulca küfretti. Hayal kırıklığına uğramış ve keyifsiz bir halde Danielle, kapı çalındığında dikkatini çekti. Gümüş saçlı, dar yüzlü ve sulu mavi gözlü uşağı Jonathan Wooster kapıda duruyordu.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim, Majesteleri, ama Lord ve Leydi Belford sizi görmeye geldiler."

Arkadaşlarının ne zaman geleceğini merak ediyordu. "Onları içeri al." Onun için endişelendiklerini biliyordu. Düellodan beri saklanıyordu ve

evden çıkmamıştı. Adalet yerini bulmuş olsa da, kendini yenilmiş hissediyordu. Evi terk etmemişti çünkü vasiyeti bulamamıştı.

Ethan, kumral saçları ve mücevher yeşili gözleri olan, yeşilin daha soluk bir tonu olan yüksek belli, şık bir elbise giymiş genç ve güzel bir kadın olan Grace'i odaya buyur etti. Grace ve Rafe uzun zamandır arkadaştılar ama daha fazlası olmamıştı. Rafe, Grace'in kaderinde en başından beri Ethan'ın gelini olmak olduğuna, arkadaşının içinde taşıdığı karanlığı dağıtabilecek tek kişi olduğuna inanıyordu.

"Nasıl hissediyorsun?" Ethan yüzünde endişeli bir ifadeyle sordu. Rafe kadar uzun boyluydu, daha zayıftı, daha esmerdi, yüz hatları daha heykel gibiydi.
kadınların ilgi duyduğu bir adamdı. Artık şeytanları yok olduğu için daha da

çok. "Yara o kadar da ciddi değildi." Rafe onlara doğru ilerledi. Odaya. "Ve kolun çok iyi iyileşiyor gibi görünüyor."

"Bu çok iyi bir haber." Grace'in güzel yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı. "Belki de öğle yemeğinde bize eşlik edecek kadar iyi hissediyorsundur. Bugün çok güzel bir gün."

Rafe gözlerini kaçırdı. Vücudu iyileşiyordu ama aklı geçmişte kalmıştı. Düellodan bir gün sonra Jonas McPhee'yi çağırmış ve
Leydi Wycombe ve yeğeni Danielle Duval'ın nerede olduğunu merak ediyordu. Rafe onu ikindi çayından beri görmediğinden ve annesi de görmediğinden, belki de teyzesiyle birlikte Wycombe Park'a dönmüş olabileceklerini düşündü.

McPhee'ye göre bunun yerine Danielle ve teyzesi ülkeyi terk etmişti.

Ethan, "Yüzündeki acımasız ifadeden Danielle'in gittiğini anladığını söyleyebilirim," dedi.

Rafe kaşlarını çattı. "Nereden biliyorsun?"

"Victoria bize söyledi," dedi Grace. "Şehirdeki her hizmetçiyle görünmez bir bağlantısı var gibi görünüyor. Danielle hakkında bilgi arıyormuş. Sanırım onu görmek isteyebileceğinizi düşündü."

Rafe hayal kırıklığı dolu bir iç çekişi bastırdı. "Ne yazık ki Jonas McPhee bana üç gün önce Danielle ve teyzesinin Amerika'ya, Philadelphia şehrine gitmek üzere yola çıktıklarını bildirdi. Onunla konuşmayı, özür dilemeyi ve bir şekilde hatamı telafi etmeyi umuyordum. Artık bunun gerçekleşeceğini sanmıyorum."

"Kesinlikle hemen değil," diye onayladı Ethan.

Rafe arkadaşına baktı. "Victoria sana Danielle'in Richard adında bir Amerikalı'nın evlilik teklifini kabul ettiğini de söyledi mi?
Clemens?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Hayır. Bildiğini sanmıyorum."

Rafe çiftin yanından geçip pencereden bahçeye baktı. Güneş Günlerdir olmadığı kadar parlıyordu ve bir çift serçe evin yanındaki çınar ağacının dalında oturuyordu.

Arkadaşlarına geri döndü. "Danielle evini terk etti, kendine bir çeşit mutluluk bulmak için ülkesini terk etmek zorunda kaldı. Hakkında söylenen korkunç şeylerden -ki bunların hiçbiri doğru değildi- kaçmak için binlerce mil yol kat etti ve bu tamamen benim hatam."

Grace uzandı ve onun koluna dokundu. "Öyle değil. Şüphesiz senin yaptıklarının da payı var ama asıl sorumlu Oliver Randall. Danielle'le olan nişanlılığınızı sona erdirmeyi ve birbirinize karşı olan hislerinizi yok etmeyi planladı ve başardı."

Rafe'in eli bilinçsizce yumruk oldu. "Randall tam olarak yapmak istediği şeyi başardı. Danielle ve benim sahip olabileceğimiz her türlü mutluluk şansını yok etti. Tabii eğer evlenmeyi düşündüğü adamla bir nebze olsun mutlu olamazsa."

Grace'in parmakları ceketinin kolunu çekti. "Bu riski almak istiyor musun, Rafael?"

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Danielle'in evliliği, hayatını son beş yıldır olduğundan daha da mutsuz hale getirebilir. Bu riski almak istiyor musun?"

Göğsü sıkıştı. Bu düşünce son birkaç gün içinde birden fazla kez aklına gelmişti. Aşık olduğu Dani'yi hatırladı, o kadar tatlı ve masumdu ki yine de tutkulu bir ateşle doluydu.

Evlenmeyi düşündüğü bu adam kimdi? Onu seviyor muydu? Ona bakacak, hak ettiği şekilde davranacak mıydı?

Ethan'ın sesi çalışma odasına çöken sessizliği doldurdu. "Grace, Danielle ve senin için hâlâ bir şans olduğuna inanıyor, tabii bunu kullanacak kadar cesursan. Karım o kadına hâlâ aşık olduğuna inanıyor. Onu sevmekten asla vazgeçmediğine inanıyor. O peşinden gidip onu eve getirmeniz gerektiğine inanıyor."

Rafe Grace'e sert bir bakış attı. "Her zaman iflah olmaz bir romantik olduğunun farkındayım, tatlım, ama bu sefer sanırım tamamen hedefin üzerinde. Dani başka bir adamla evleniyor. Muhtemelen ona aşık. Ve ben... Ben Mary Rose ile nişanlıyım."

"Danielle'e hâlâ aşık mısın?" Grace bastırdı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Rafe sakin bir nefes aldı. Dani'ye hâlâ aşık mıydı? Bu soruyu kendisine sormasına hiç izin vermemişti. "Beş yıl oldu Grace. Artık o kadını tanımıyorum bile."

"Öğrenmek zorundasın, Rafael. Onun peşinden gitmelisin. Onu hâlâ sevip sevmediğini, onun da seni hâlâ sevip sevmediğini öğrenmelisin."

Rafe homurdandı. "Kadın beni görmekten nefret ediyor."

"Belki de biliyordur. Belki de sadece öyle sanıyordur. Bir zamanlar kendimi Ethan'dan nefret ettiğime inandırmıştım. Başıma gelen her şey için onu suçladım. Ama kapımda belirdiği gün, bir zamanlar ona karşı beslediğim duyguların hâlâ orada, yüzeyin hemen altında olduğunu fark ettim. O zamanlar öyle olmamasını dilemiştim. Şimdi..."

Döndü, kollarını kocasının beline doladı ve onun kucağına doğru eğildi. "Şimdi sadece benim için geldiği için minnettarım, benim onu sevdiğim gibi o da beni sevdiği için minnettarım, bana verdiği oğul için minnettarım."

Ethan esmer başını eğdi ve dudaklarını karısının kumral buklelerine bastırdı.

"Peki ya Mary Rose?" Rafe sordu. "Unuttuysan diye söylüyorum, biz nişanlıyız."

"Onu sevmiyorsun," diye yanıtladı Ethan, onu şaşırtarak. "Onun da seni sevdiğine inanmıyorum. Senin de onu istediğini sanmıyorum."

Hayır, Mary Rose'un onu sevmesini istemiyordu. Çünkü bu sevgiye asla karşılık veremeyeceğini biliyordu.

"Ona beklemesini söyle," diye ısrar etti Grace. "Elbette düğünden önce biraz daha zaman istemek çok fazla bir şey olmaz."

Rafe cevap vermedi. Göğsü sıkışıyordu. Grace'in sorduğu sorular, McPhee o geceyle ilgili gerçeği öğrendiğinden beri aklının bir köşesinde duruyordu. Düellodan sonra liste daha da kabarmıştı. Cevaplanması gereken sorulardı bunlar.

Söylenmesi gereken sözler, çözülmesi gereken bir geçmiş vardı.

"İkinizin de söylediklerini düşüneceğim. Sen ve Ethan'ın bilmesini isterim ki ne olursa olsun arkadaşlığınızı takdir ediyorum. Ne kadar takdir ettiğimi asla bilemezsiniz."

Grace'in güzel gözleri yaşlarla doldu. "Biz sadece senin mutlu olmanı istiyoruz." Rafe sadece başını salladı. Bu umuttan beş yıl önce vazgeçmişti. Şimdi ise,

En iyi arkadaşının sözlerini duyunca, o düşünce yine içini yaktı. Bu mümkün müydü? Bilmiyordu ama öğrenmesi gerektiğini biliyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yarın sabah, Amerika'ya giden bir gemide kendisi için yer ayırtacaktı.

Ethan sanki Rafe'in aklından geçenleri okumuş gibi, "Eğer gitmeye karar verirsen," dedi, "Belford Denizcilik'in üç gün sonra Amerika'ya hareket edecek bir gemisi var. Sahibinin kamarası senin. *Triumph* seni Delaware Nehri'nden doğruca Philadelphia'ya götürebilir ve hızlı bir gemidir, Rafael. Hava iyi olursa Danielle'in önündeki süreyi en az bir hafta kısaltır."

Rafe ona baktı. Göğsünün içinde kalbi sanki bir yumruğa kilitlenmiş gibi sıkışıyordu.

Tek söylediği "Ayarlamaları yapın" oldu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Altı

Yalnız kalmaya ihtiyacı olan Danielle pencerenin önünde durmuş, sadece iki hafta önce ulaştıkları şehrin karanlığına bakıyordu. Bu gece o ve teyzesinin yakın arkadaşları tarafından verilen küçük bir ev partisine katılıyorlardı.
Richard'ın nişanı şerefine. Her zaman tanışacak daha fazla insan varmış gibi görünüyordu ve arkadaş canlısı olsalar da bazen biraz bunaltıcıydı.

Dani evin dışındaki sessizliğe baktı. Arnavut kaldırımlı dar sokakları ve kırmızı tuğlalı binaları, yüksek beyaz kilise çanları ve geniş, açık yeşil parklarıyla Philadelphia, Londra'ya hiç benzemese de büyüleyiciydi.

Amerika ve İngiltere bir zamanlar birbirine bağlı olsa da, Amerikalı kolonistler kendilerine ait yeni bir kimlik oluşturmak için ellerinden gelen her şeyi yapmış gibiydiler. Konuşmaları daha az kırpılmış, daha az resmiydi. Onların
Kıyafetler İngiliz modasını takip ediyordu, ancak iki ülke arasındaki mesafe nedeniyle en gösterişli kostümler bile biraz demode görünüyordu.

Yine de buradaki insanlar Danielle'in hayranlık ve saygı duyduğu güçlü, sağlam bir bağımsızlığa sahipti. Bu Amerikalılar kendi halklarıydı. Daha önce onlar gibi biriyle hiç karşılaşmamıştı.

Danielle pencereden uzaklaştı ve kesme kristal punç kâsesinin yanında duran teyzesinin yanına doğru yürüdü. Danielle gelişinden bu yana geçen iki hafta boyunca dar tuğla sıraya rahatça yerleşmişti.
Flora Teyze'nin Amerika'da kalması için kiraladığı ev. Şu anda Dani ve Caro, kolonyal tarzdaki bu büyüleyici evde onunla birlikte yaşıyorlardı.

Dani'nin düğününden üç hafta sonra, Caro ile birlikte Richard'ın Society Hill'deki evine taşınacaklar ve yerleştikten sonra Flora Teyze, yolculuk için tuttuğu bir refakatçi eşliğinde İngiltere'ye dönecekti.

Dani kocasıyla birlikte tamamen yeni ve farklı bir dünya olan Philadelphia'da kalacaktı. Caro'nun da kalacağı için minnettardı.

Flora Teyze'nin eline tutuşturduğu punç fincanından bir yudum aldı.

"İşte Richard geliyor," diye fısıldadı teyzesi, Amerikalıların misafir odası dedikleri salonun karşısından yaklaşan sarışın adama gülümseyerek. "Kesinlikle yakışıklı bir adam."

Danielle'e yan gözle baktı, Richard söz konusu olduğunda onun duygularını okumaya çalışıyordu ama Dani yüz hatlarını dikkatle boş tuttu.

Richard Clemens'ten teklifini kabul edecek kadar hoşlanıyordu ama ona aşık değildi. Richard'ın da ona orta derecede aşık olduğunu düşünmüyordu. Richard başarılı, pratik bir adamdı ve doğumda ölen eşinin yerine geçecek bir eşe ve iki çocuğu için bir anneye ihtiyacı vardı. Dani zamanla aralarındaki sevginin daha da derinleşeceğini umuyordu.

"Ah, Danielle-işte buradasın." Adam gülümsedi ve Danielle de ona karşılık verdi.

"Sizi Bay Wentz'le konuşurken gördüm," dedi. "İkinizin de tekstil üretim şirketiniz olduğu için, ikinizin konuşmakta olduğunuzu hayal ettim. iş."

Uzandı ve onun elini tutup sıktı. "Çok zeki. Bunu daha ilk görüşmemizde hissetmiştim. Rolünü anlayan bir eşe sahip bir adam, kocasının işi için muazzam bir varlık olabilir."

Dani gülümsemeye devam etti. Richard'ın kendisinden nasıl bir rol beklediğinden tam olarak emin değildi ama zamanla bunu anlayacağını düşünüyordu.

"Aslında Jacob Wentz boya üretimi işinde. Fabrikası Easton'da, Clemens Tekstil'den çok uzakta değil." Richard bir an için Flora Teyze'yle konuşmak üzere döndü ve ikili kibarca sohbet ederken Dani evleneceği adamı inceledi.

Richard'ın boyu ortalamanın biraz üzerindeydi ve çekiciydi; saçları koyu altın sarısı, gözleri kahverengi ve yeşil karışımıydı, ruh haline bağlı olarak bir renk diğerine daha çok dönerdi.

Onu ancak İngiltere'de geçirdiği süre boyunca tanımaya başlamıştı. Dikkatli ve ilginç biriydi, zeki bir adamdı, işinde başarılıydı, onu çekici bulmuş gibi görünen bir duldu. Burada farklıydı, daha azimliydi. Burada iş her zaman önce gelirdi. Bazen onu tüketiyor gibiydi.

"Bize biraz izin verirseniz, Leydi Wycombe," dedi Richard, "Danielle'in tanışmasını istediğim bir beyefendi var."

"Elbette." Flora Teyze ona son kez sıcak bir gülümseme verdi, dikkatini yanında duran başhemşireye çevirdi ve hoş bir sohbet başladı.

Dani, Richard'ın kendisine salonda rehberlik etmesine izin verdi; bu oda kalıplanmış tavanları, Aubusson halıları ve Chippendale mobilyalarıyla iyi tasarlanmıştı. Hatta
Ziyaret ettiği evlerdeki mobilyalar, çoğunlukla maun ağacından yapılmış, düzgün hatlara ve zarif kıvrımlara sahip, güzel dantel örtüleri ve yüksek arkalıklı Windsor sandalyeleri ile kesinlikle Amerikan görünüyordu.

Davetliler arasında ilerlerken Richard onun elini ceketinin koluna koyarak örttü, arada bir selamlaşmak için durdu. Nişanlısının Philadelphia sosyetesinde yüksek bir yere sahip olduğu insanların ona gösterdiği saygıdan belliydi. Aslında, bazen bu konuda aşırı endişeli görünüyordu, ama belki de yanılıyordu.

Uzun boylu, iri yarı, kır saçlı ve favorileri kesilmiş bir adamın önünde durdu. "Senatör Gaines, sizi görmek güzel."

"Sen de Richard."

"Senatör, sizi nişanlım Danielle Duval ile tanıştırmak istiyorum."

Gaines onun elinin üzerinde çok kibar bir eğilme hareketi yaptı. "Bayan Duval, Richard'ın söylediği kadar güzelsiniz."

"Teşekkür ederim, Senatör."

Richard Dani'ye, "Senatör Gaines bir zamanlar İngiltere'de büyükelçiydi," dedi.
Senatöre şöyle dedi: "Danielle'in babası Vikont Drummond'du. Belki onunla yurtdışındayken tanışmışsınızdır."

Senatörün kalın gri kaşlarından biri kalktı. "Korkarım bu ayrıcalığa hiç sahip olmadım." Richard'a bir bakış fırlattı. "Demek kendine bir vikontun kızını aldın. Bana sorarsan bu senin için büyük bir şans, eski dostum. Tebrikler."

Richard'ın yüzü güldü. "Teşekkür ederim, Senatör."

"Düğün ne zaman? Sanırım ben de davet edileceğim."

"Elbette. Katılamazsanız büyük hayal kırıklığına uğrarız."

Bir süre daha konuştular, sonra Richard kibarca veda etti ve Dani de öyle yaptı. Konuşmanın uyandırdığı huzursuz hissi görmezden gelmeye çalıştı.
Richard onun geçmişiyle çok ilgileniyor, İngiliz aristokrasisinin bir üyesi olmasından çok etkilenmiş görünüyordu. Geldiğinden beri katıldıkları her partide bu konu gündeme geliyor gibiydi.

"Richard! Sevgili müstakbel gelinini bir dakikalığına buraya getir. Bu gece ikinizin tanışmasını istediğim bir misafirimiz var."

Dani, akşamki tombul ev sahibi Marcus Whitman'ı tanıdı; Richard'ın onu bir müzikalde tanıştırdığı zengin bir çiftçiydi.

geçen hafta katılmışlardı. Geldiğinden beri nişanlısı birbiri ardına davetlere katılmakta ısrar ediyordu.

Richard, "Arkadaşlarımla tanışma fırsatı bulmanı istiyorum," diye açıkladı.

Dani, düğünden önce birbirlerini daha iyi tanıyabilmek için kendilerine daha fazla zaman ayırabileceklerini ummuştu. Şimdiye kadar onun çocuklarıyla sadece bir kez, o da çok kısa bir süre görüşmüştü.

"İyi akşamlar, Marcus." Richard gülümsedi. "Çok güzel bir parti oldu. Ev sahipliğiniz için çok teşekkür ederiz."

"Eşim ve ben bunu yapmaktan memnuniyet duyduk. Babanızla ölmeden önce yaklaşık yirmi yıl boyunca arkadaştık."

Richard kibarca başını salladı. Bu tür etkinliklerde babasından sık sık söz edilirdi. Görünüşe göre toplumda oldukça saygın bir adammış. "Tanışmamızı istediğiniz biri olduğunu söylemiştiniz?"

"Evet, evet... gerçekten." Döndü ve arkasında duran uzun boylu bir adamın ceketinin koluna dokunarak adamın dikkatini çekti.

"Richard, seni Londra'dan bir tanıdığımla tanıştırmak istiyorum, bir arkadaşın arkadaşı, ne demek istediğimi anlıyorsan. Rafael Saunders Sheffield Dükü. İş için Philadelphia'da bulunuyor."

Şok Dani'nin içinden sekti. Sanki zemin yana doğru devrilmiş gibi hissetti. Yüzündeki kanın yavaşça çekildiğini hissedebiliyordu.

Whitman tanıtıma devam etti. "Dük, Richard Clemens ve nişanlısı Bayan Duval ile tanışın. Kendisi sizin hemşeriniz. Belki ikiniz tanışıyorsunuzdur."

Dani hayatında gördüğü en mavi gözlere baktı, asla unutamayacağı gözlere. Göğsü neredeyse acı verecek şekilde sıkıştı.

"Bay Clemens," dedi Rafael, Richard'a çok resmi bir selam vererek. "Bayan Duval." Gözleri onunkilere sabitlendi ve bir an için gözlerini kaçıramadı.

Dani konuşamıyor, tek bir kelime bile edemiyordu. Sadece bakmaya devam etti, eli Richard'ın kolunda titriyordu. Richard ona bakmak için döndüğünde, yüzünün solgunluğunu görmüş olmalıydı.

"Sevgilim, iyi misin?"

Dani dudaklarını ıslattı, ağzı tamamen kurumuştu. "Ben... Sizinle tanıştığıma memnun oldum," dedi Rafael'e. Bir zamanlar nişanlısı olan adamın adını Richard'a hiç söylemediği için Tanrı'ya sessizce şükretti. Onu mahveden adamın adını.

Rafe'in gözleri onunkilerde kaldı. "O zevk bana ait, sizi temin ederim Bayan Duval."

Bakışlarını kaçırdı, kalbinin çılgınca çarpmasına aldırmadı ve bir kaçış yolu bulmak için odanın içinde çılgınca etrafına bakındı. "Çok özür dilerim. Korkarım kendimi aşırı sıcak hissediyorum. Sanırım biraz temiz hava alsam iyi olacak."

Richard bir kolunu onun beline doladı. "Dur, sana eşlik edeyim. Terasta biraz vakit geçirdikten sonra yağmur kadar iyi olacağına eminim." Onu bahçeye açılan Fransız kapılarına doğru yönlendiren Richard, odanın diğer ucuna kadar götürdü. Birkaç kişi onlara doğru baktı ama Dani onları zar zor gördü. Zihni dönüyor, midesi düğümleniyordu.

Rafael onu takip etmişti. Aklına başka bir açıklama gelmiyordu. Neden gelmişti? Ne istiyordu?

Ondan o kadar nefret ediyordu ki, Richard'la yeni bir hayat kurma şansını mahvetmeye mi gelmişti?

Dani bir anlık korkusunu bastırdı ve Rafael'in Amerika'ya kadar gelmesinin başka bir nedeni olması için dua etti.

Rafe, Danielle'in salondan ayrılışını izledi ve keşke bu işi halletseydim dedi.

her şey farklıydı. Çok solgun, çok sarsılmış görünüyordu. Yine de ne bekliyordu ki?

Başka seçeneği olduğundan değil.

Yola çıkmadan önce, onu bulmasına yardımcı olabilecek herhangi bir bilgiyi keşfetmek için elinden geleni yapmıştı ama yeterli zaman yoktu. Gemisinin adını biliyordu: *Wyndham* ve zengin bir imalatçı olan nişanlısının evinin bulunduğu Philadelphia'ya yelken açmıştı.

Bunun ötesinde, onu tam olarak nerede arayacağını bilmiyordu. Bunun yerine, yakın bir aile dostu olan Howard Pendleton'ın hazırladığı tanışma mektuplarıyla şehre gelmişti. Londra'da nüfuz sahibi olan ve Philadelphia'da Danielle'i bulmasına yardım edebilecek arkadaşları olan adamlardan gelen mektuplar.

İngiliz Savaş Dairesi'nde çalışan bir albay olan Howard Pendleton, Cord ve Rafe'nin Ethan'ı hapsedildiği Fransa'dan eve getirmelerine yardım etmişti. Pendleton, Ethan aracılığıyla Rafe'in niyetlendiği yolculuğu duymuş ve ona yardım teklifiyle gelmişti ama orada karşılığında istediği bir iyilikti.

"Albay, "Amerikalılarla Fransızlar arasında bir girişim olabileceğine dair söylentiler dolaşıyor," demişti. Napoléon'a büyük yarar sağlayacak bir anlaşma. Yardımınıza ihtiyacımız var.
Grace. Eğer kabul edersen, tek başına olmayacaksın. Max Bradley sana yardımcı olacak."

Rafe Bradley'i iyi tanıyor, onun ne kadar iyi olduğunu ve güvenilecek bir adam olduğunu biliyordu. İngiltere yıllardır Fransızlarla savaşıyordu. Binlerce İngiliz hayatını kaybetmişti.

Rafe elinden gelen her şekilde yardım etmeyi kabul etti ve albayın Karşılığında da tanışma mektuplarını da içeren yardımlar. Rafe, Belford nakliye filosunun en yeni gemilerinden biri olan *Triumph*'a bindiğinde, Savaş Ofisi için gizli görevde çalışan Max Bradley de onunla birlikte yola çıkmıştı; Max'in İngiliz casusu olduğunu söylemenin kibar bir yoluydu bu.

Gelişlerinden sonraki günlerde Bradley bilgi toplamak için yeraltına inmiş, Rafe de mektupları kullanarak onu Dani'ye götürebilecek birini bulmuştu. Richard Clemens'in yakın arkadaşı Marcus Whitman'la tanıştırılmış ve Whitman'ın gelin ve damat onuruna vereceği ev partisine davet edilmesini sağlamıştı.

Rafe terasa doğru bakarken göğsünün ağırlaştığını hissetti. Altın brokar elbisesi içinde, görkemli kızıl saçlarını toplamış olan Danielle bu gece, onu son gördüğünde olduğundan çok daha güzel görünüyordu.

Yine de, evleneceği adamın kolunda odada dolaşırken onu izlerken, güzel yeşil gözlerinde en ufak bir neşe kıvılcımı, en ufak bir tutku belirtisi yoktu. Belki de kendisi gibi o da kendini kontrol etmeyi daha iyi öğrenmişti.

Onun bahçede gözden kayboluşunu izlerken, keşke daha iyi bir yol bulabilseydim diye düşündü. Ama Richard Clemens'le tanışmak, onun hakkında olabildiğince çok şey öğrenmek istiyordu ve düğüne sadece üç hafta kalmıştı, fazla zamanı yoktu.

Rafe, Whitman ve siyah saçlı, sevimli karısıyla sohbet ediyor, bir yandan da Dani'yi bir kez daha görebilmek umuduyla teras kapısını gözlüyordu.

"Bu Dük Hazretleri değil mi?" Flora Chamberlain yanında belirdi, yuvarlak yüzlü, keskin mavi gözlü küçük bir kadındı. "İnsan evinden bu kadar uzakta bile kiminle karşılaşacağını asla bilemez." Kalın gri kirpiklerinin altından onu inceledi, bakışları soğukkanlılıkla değerlendiriyordu. "Gerçekten gelebileceğin hiç aklıma gelmemişti."

Rafe'in bakışları onunkilerle buluştu. "Öyle değil mi? Jonas McPhee'ye o mektubu verdiğinde gerçeği öğreneceğimi biliyordun. Danielle'le konuşmadan bu işin peşini bırakacağıma gerçekten inandın mı?"

"Eğer çaba gösterseydiniz gerçeği beş yıl önce keşfedebilirdiniz."

"O zamanlar daha gençtim ve aşırı derecede asabiydim. Dani'yi delicesine kıskanıyordum. Ve aptalın tekiydim."

"Anlıyorum... Artık daha yaşlısın, o kadar çılgınca tutkulu değilsin."

"Aynen öyle. Danielle'i son gördüğümde ve onca yıldan sonra masum olduğunu söylemeye devam ettiğinde, konuyu araştırmaya karar verdim ve sonsuz pişmanlığıma rağmen yeğeninize haksızlık ettiğimi keşfettim."

"Oldukça sürpriz oldu, eminim. Yine de seyahat etmek için oldukça uzak bir mesafeydi." "Onu bulmak için her yolu denerdim."

"İtiraf etmeliyim ki gelmeni umuyordum. Danielle'in senden bir özrü hak ettiğine inanıyorum - bunu yapmak için yaklaşık dört bin mil yelken açman gerekse bile."

"Tek sebep bu mu?"

Uzaklara, terasa doğru baktı. "Şu an için... evet."

"Onunla konuşmam gerek Leydi Wycombe. Bu ne zaman ayarlanabilir?"

Kontes bahçeye doğru bakmaya devam etti, sonra tekrar Rafe'ye döndü. "Yarın sabah evime gel-221 Arch Sokağı.
Saat 10'da. Richard öğlene kadar gelmeyecek."

Rafe uzandı ve kadının beyaz eldivenli elini yakaladı. Parmaklarını dudaklarına götürdü. "Teşekkür ederim, Leydi Wycombe. Dani için her zaman iyi bir dost oldunuz."

"Ne yaparsanız yapın, beni bu olaya karıştığım için pişman etmeyin. Onu incitecek başka bir şey yapmayacağına söz ver."

Rafe, Danielle'e kendisinden çok daha sadık olan kır saçlı, şişman kadına baktı. "Sana söz veriyorum."

Gecenin bu geç saatinde bile hava sıcak olduğu için üzerinde sadece kombinezonu ve hafif ipek bir şal olan Danielle, odasındaki tuvalet masasının önündeki küçük bir tabureye oturdu. Caroline Loon da onun karşısındaki sayvanlı yatağın kenarına oturmuştu.

"Partide oradaydı, Caro. Buna hâlâ inanamıyorum. İngiltere'den buraya kadar gelmiş. Ne istiyor olabilir ki?"

"Belki de düşündüğünüz gibi değildir. Belki de sizi tanıştıran adam haklıdır ve Dük sadece iş için buradadır. Bana Dük'ün oldukça zengin olduğunu söylemiştiniz. Belki de İngiltere'nin yanı sıra Amerika'da da mali kaygıları vardır."

Dani bir umut ışığı hissetti. "Bunun gerçekten mümkün olduğunu düşünüyor musun?" "Bence bu tamamen mümkün."

"Belki de Richard'ı görmeye, onu benim nasıl bir kadın olduğuma inandığı konusunda uyarmaya gelmiştir."

"Nişanlınız gerçeği biliyor. Dük'ün ona söyleyebileceği, senin zaten söylemediğin hiçbir şey yok. Sheffield'ın söyleyecekleri bir fark yaratmaz."

"Pek emin değilim. Richard dış görünüşe son derece önem verir. Masumiyetime inanıyor olabilir ama başkaları bu hikayeyi duyarsa çok endişelenir."

Caro bir elinde tuttuğu gümüş sırtlı saç fırçasına vurdu. "Dükün dün gece sizi tanımıyormuş gibi davrandığını söylemiştiniz. Belki de bu davranışını sessizlik."

Dani başını salladı. "Rafael benden nefret ediyor. Daha önce bir kez hayatımı mahvetti. Bunu tekrar yapmaya çalışmayacağına nasıl inanabilirim?"

"Belki de onunla konuşmalı, ne düşündüğünü öğrenmelisiniz."

Dani'nin göğsünde garip bir his canlandı. Bunun ne olduğunu hayal bile edemiyordu. "Evet, belki de yapmalıyım. En azından nerede durduğumu bilirim."

Caro yataktan kalktı, Dani'den daha uzun ve zayıftı, soluk sarı buklelerinin üzerine bir mobcap takmıştı. "Geç oluyor. Arkanı dön de saçlarını tarayayım, sonra da biraz uyumaya çalış. Yarın bir çeşit plan yapabiliriz."

Dani başıyla onayladı. Tabureye döndü ve Caro saçındaki tokaları ustalıkla çekerek ağır saç tellerinin sırtından aşağı dökülmesine izin verdi. Kıl fırça da onu takip ederek kalın bukleleri okşadı. Caro haklıydı. Yarın Rafael'le yüzleşmek için planlar yapacaktı.

Karnı sıkıştı.

Bu arada uyuyabilmesi de pek olası değildi.

Danielle erken kalkmıştı... en azından Londra standartlarına göre. Amerikalılar, üyeleri Londra'da sabahlayan *tonlarca* insanla aynı saatlerden

hoşlanıyor gibi görünmüyordu.

Gecenin yarısını dışarıda geçirdikten sonra ertesi günün büyük bir bölümünü yatakta geçirerek ertesi akşam yine aynı şımarıklığı tekrarlamaya hazırlanıyorlardı. Bu ülkedeki insanlar ara sıra gece geç saatlere kadar eğlenebilirdi ama bu bir norm gibi görünmüyordu. Tanıştığı Amerikalılar çalışkan ve son derece hırslıydı.

Richard kesinlikle onlardan biriydi.

Yine de bugün öğleden sonrayı çocuklarıyla geçireceklerine ve önümüzdeki birkaç gün boyunca çalışacağı, elli mil uzaklıktaki küçük bir kasaba olan Easton'daki fabrikasına gitmeden önce annesi ve birkaç aile dostuyla samimi bir akşam yemeği paylaşacaklarına söz vermişti.

"Dani! Dani!" Caro kapıdan içeri daldı, mavi gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "O burada! Aşağıda, salonda!"

"Yavaşla, Caro. Aşağıda salonda *kim* var?"

"Dük! Sizinle konuşmak istediğini söylüyor. Çok önemli bir mesele olduğunu söylüyor."

Bir mide bulantısı dalgası onu vurdu ve elleri titremeye başladı. Dani sakinleştirici bir nefes aldı ve çılgınca atan kalbini yavaşlatmaya çalıştı.

İstediği buydu, değil mi?

Onunla konuşması, niyetini öğrenmesi gerekiyordu.

Dani uzun, şevval camlı aynadaki yansımasını hızlıca gözden geçirdi, soluk mavi muslin günlük elbisesinin arkasını değerlendirmek için döndü, ince eteği düzeltti, yüksek belli korsajı ayarladı.

Elbise şık görünüyordu ve Caro saçlarını yanlardan geriye doğru toplayıp kaplumbağa kabuğu taraklarla tutturmuştu, ancak ağır bir bukle yığını sırtından aşağı dökülüyordu.

"İyi görünüyorsun," dedi Caro, onu kapıya doğru çekerek. "Onunla konuşmak istiyordun. Şimdi git ve neden burada olduğunu öğren."

Dani derin bir nefes daha aldı ve çenesini kaldırdı. Onu sıktı
Elleri titremeyi bırakana kadar birbirine kenetlendi, sonra merdivenlere yöneldi. Beyaz ve yumuşak gül tonlarında döşenmiş rahat bir oda olan salona girdiğinde, kanepede oturan Rafael'in uzun boyunu gördü. Kadın kapıdan içeri girer girmez ayağa kalktı.

"Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim," dedi kibarca.

"Gerçekten başka seçeneğim var mıydı?" Rafael'i tanıyordu. Eğer onunla konuşmak istiyorsa, onu vurmak bir yana, uzak tutmanın hiçbir yolu yoktu.

"Hayır, öyle olduğunu sanmıyorum." Kanepeye doğru işaret etti. "Bana katılır mısın?"

"Ayakta durmayı tercih ederim, teşekkür ederim."

Rafael bir nefes verdi. Ondan altı yaş büyüktü, yani şu anda otuz bir yaşında olmalıydı. O mavi, mavi gözlerinin yanında ince çizgiler kırışmıştı ve yüz hatlarında gençken olmayan bir yorgunluk vardı. Yine de yakışıklıydı. Şimdiye kadar gördüğü en yakışıklı adamlardan biriydi.

O yoğun mavi gözleri yüzünde hissetti. "Seni görmek için binlerce kilometre yol kat ettim Danielle. Bana olan düşmanlığını anlıyorum -kimse bundan daha iyi anlayamazdı- ama bu konuşma şansını yakalayabilmemiz için oturursan çok memnun olurum."

Dani nefesini dışarı üfledi. Tartışmanın faydasız olduğunu bildiğinden, gidip gül rengi kadife kanepeye oturdu ve Rafe gelip salonun kapılarını kapattı. Rafe onun yanına, ancak saygı duyulacak bir mesafeye yerleştiğinde şaşırdı.

"Çay çağırayım mı?" diye sordu. "Birdenbire bu kadar medeni olmaya başladığımıza göre."

"Çaya gerek yok, sadece dikkatinizi vermeniz yeterli. Buraya özür dilemeye geldim Danielle."

Gözleri irileşti. "Ne?"

"Beni doğru duydunuz. Buradayım çünkü söylediğin her şey doğruydu. Beş yıl önceki o gece sana ihanet eden bendim, tam tersi değil."

Yutkundu, aniden başının döndüğünü hissetti. Oturmayı kabul ettiği için memnundu. "Korkarım anlamıyorum... anlamıyorum."

Rafe ona doğru iyice döndü. "Oliver Randall o gece olanlar hakkında yalan söyledi, tıpkı senin her zaman iddia ettiğin gibi. Aldığım nota kadar her şeyi o tasarladı, o gece odana gitmemin nedeni de buydu."

Rafe o akşam olanları ve Oliver Randall'la bir ilişkisi olduğuna neden bu kadar ikna olduğunu anlattı. Hikâye o kadar inanılmazdı ki, kelimeler kafasının içinde dönmeye başladı.

"Neden...?" diye sordu usulca. "Oliver neden böyle bir şey yapsın ki? Bunu anlamaya çalıştım ama hiçbir zaman mantıklı gelmedi."

"Bunu yaptı çünkü seni kendisi için istiyordu. Sana aşıktı Danielle, ama sana sahip olamadı. Ve beni delicesine kıskanıyordu."

Dani kanepede arkasına yaslandı, kalbi garip bir şekilde atıyordu, göğsünün içinde gergin bir his vardı. Rafe ayağa kalktı ve büfeye doğru yürüdü. Bir bardak

Kristal bir sürahiye konyak doldurduktan sonra kadının oturduğu yere döndü ve konyak bardağını onun eline tutuşturdu.

"Bunu iç. Kendini daha iyi hissedeceksin."

Kadın kadehi kaldırmak için hiçbir çaba göstermeyince, adam parmaklarını Dani'nin parmaklarına doladı ve kadehi dudaklarına götürdü. Dani belli belirsiz bir yudum aldı, sıcak yanmayı hissetti ve bir tane daha aldı. Doğrusu, kendini biraz daha iyi hissediyordu.

Başını kaldırıp Rafael'e baktı, onun salonda dikildiğine hâlâ inanamıyordu. "Bütün bunları nasıl öğrendin?"

"Bir dedektif tuttum, bir Bow Street koşucusu, daha önce birkaç kez kullandığım bir adam."

Danielle başını salladı. "Buna hâlâ

inanamıyorum." "İnanmadığın şey ne?"

"Sırf bana yanıldığını söylemek için binlerce kilometre yol kat ettin."

"Ve ayrıca Oliver Randall'ın ihanetinin bedelini en ağır şekilde ödediğini söylemek için."

Dani koltuktan öyle hızlı kalktı ki konyak kristal bardağının kenarlarına çarptı. "Onu sen mi öldürdün?"

Rafe onun kararsız ellerinden kadehi aldı ve masanın üzerine koydu. "Daha önce yaptığım gibi onu düelloya davet ettim ama bu sefer kabul etmesi için zorladım. Atışım bir kaburgasından sekti ve omurgasının etrafındaki bir bölgeye saplandı. Oliver Randall bir daha asla yürüyemeyecek."

Bir şeyler hissetmeye, Rafael'in yaptıklarından nefret etmeye çalıştı. Ama soylu bir İngiliz'in uyması gereken onur kurallarını biliyordu. Rafe gerçeği öğrenirse Oliver'a bunu ödeteceğini biliyordu. "Özür

dilerim," dedi sonunda.

"Randall için mi? Yapma."

"Hepimiz için. Kaybettiğimiz yıllar için. Verilen zarar için." "Randall

hayatlarımızı mahvetti, Danielle. Hem benim hem de senin. Sen inanmayabilirsiniz ama bu doğru."

"Eh, şimdi ödemeyi yaptı, yani bitti. Bana söylediğin için teşekkür ederim. Korkuyordum..."

"Neyden korkuyordun Danielle?"

Çenesi yukarı kalktı. "Gelecekle ilgili planlarımı mahvetmeye geldiğinden korkuyordum. Richard'la mutluluğu bulma şansımı."

"Bu kadar ileri gidebileceğime, senden bu kadar nefret ettiğime

inanıyor muydun?" "İnanmadın mı?"

"O gece hakkında hiç kimseyle tek kelime konuşmadım. Bunca yıl boyunca bir kez bile."

"Ama söylentileri hiç yalanlamadın. Olaydan iki gün sonra ağlayarak çekip gittin. Nişanımızı bu şekilde bozarak benim suçlu olduğumu açıkça ortaya koydun."

Yüz hatlarında bir şey kıpırdadı. Bunun pişmanlık olabileceğini düşündü. "Olanlardaki rolümü inkar etmek mümkün değil. Eğer bir şeyleri değiştirebilseydim... eğer her şeyi baştan yapabilseydim, yapardım."

"Ama bunu yapamayız, değil mi Rafael?"

"Hayır. Geçmişi geri alamayız."

Danielle koltuktan kalktı. "Güle güle, Rafael." Kapıya doğru yürümeye başladı, kalbi hâlâ şiddetle atıyor ve ağlama isteğiyle savaşıyordu.

"Onu seviyor musun?" Rafe aniden seslendi.

Danielle yürümeye devam ederek salon kapısından girişe çıktı. Eteğini yolundan kaldırarak merdivenleri teker teker odasına çıkmaya odaklandı.

Yedi

Rafe, William Penn Oteli'ndeki süitinin salonundaki at kılından kanepeye oturdu. Danielle ile buluşmasını düşünerek dirseklerini dizlerine dayadı ve başını ellerinin arasına aldı.

"O kadar kötüydü, değil mi?" Yatak odasından çıkan Max Bradley bir hayalet kadar sessiz bir şekilde yanına geldi. Her zaman uyarıda bulunmadan ortaya çıkıyormuş gibi görünüyordu. Rafe buna hâlâ alışamamıştı.

"Daha da kötüsü," dedi, kanepeye yaslanıp uzun bacaklarını önüne uzatarak. "Sonunda onun bu olaydaki masumiyetini anladığımı söylediğimde yüzündeki ifadeyi asla unutmayacağım. Tanrım, daha önce benden nefret ediyorduysa, şimdi tamamen nefret ediyor."

"Emin misin? Yoksa sadece kendinden mi nefret ediyorsun?"

Rafe bunun doğru olduğunu bilerek içini çekti. "O gece ona inanmadığım için duyduğum suçluluk duygusunu inkâr edemem. Keşke bunu telafi etmek için yapabileceğim bir şey olsaydı."

Max yürüdü ve kendine bir konyak doldurdu. Neredeyse Rafe kadar uzun boyluydu, birkaç yaş daha büyüktü ve zayıf denecek kadar inceydi. Yüzü yıpranmış ve sertti, derin çizgiler nasıl bir hayat yaşadığını gösteriyordu. Her zaman biraz fazla uzun olan kalın siyah saçları, sade kahverengi ceketinin arkasına doğru kıvrılmıştı.

Max Rafe için bir bardak konyak doldurdu, yanına gitti ve içkiyi ona uzattı. "Buna ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

Rafe ilk kez Max'in Amerikan aksanıyla konuştuğunu fark etti. Fransa'da, bir taşralı gibi Fransızca konuşmuştu. Çoğunlukla gölgede kalan bir adamdı ve her ne olursa olsun asla dışarı çıkmazdı.
oynadığı rol. Max'in iş kolunda bu tür yetenekler çok değerliydi.

Rafe konyaktan bir yudum aldı, içindeki sıcaklık için minnettardı. "Teşekkür ederim."

"Danielle'in buraya evlenmek için geldiğini
söylemiştiniz." "Bu doğru."

"Adamla tanıştın mı?"

"Kısaca. Öğrenebildiğim kadarıyla çok başarılı bir işadamı, bir kızı ve bir oğlu olan dul bir erkek."

"Hanımınız ona aşık mı?"

Rafe'in kara kaşlarından biri havaya kalktı. "Danielle artık benim leydim değil ve hiçbir fikrim yok. Bana söylemezdi."

"İlginç..." Max brendisinden uzun bir nefes çekti. "Bu durumda, sanırım öğrenmeniz gereken bir şey var."

Alay etti. "Neden? Pek çok insan aşktan başka nedenlerle evleniyor."

"Geçmişte olanları telafi etmek için yapabileceğiniz bir şey olmasını dilediğinizi söylemiştiniz."

"Ben de öyle dedim. Görebildiğim kadarıyla yapabileceğim hiçbir şey yok."

"Eğer hanımefendi evleneceği adamı sevmiyorsa, o zaman onunla kendiniz evlenmeyi düşünebilirsiniz. İngiltere'ye, teyzesinin ve ailesinin yanına dönebilir. Daha da önemlisi, onunla evlenmek dedikoduları sona erdirir, dilleri susturur ve leydinizin masumiyetini kesin olarak ortaya koyar."

Rafe'in göğsü sıkıştı. Bir zamanlar Danielle'le evlenmeyi her şeyden çok istemişti. O zamanlar çoktan geçmişti, değil mi?

Yoksa Mary'nin masum olduğu gerçeğini öğrendiğinden beri kafasında bu düşünce mi vardı? Mary Rose'la nişanlanmasıyla ilgili olarak Throckmorton Kontu'nu görmeye gitmesinin gerçek nedeni bu muydu?

Kont'tan düğünün ertelenmesini istemişti ve çok şaşırmıştı.
-Kont nişanın tamamen sona erdirilmesini önerdiğinde -ve gizliden gizliye rahatladığında.

"Kızım söz konusu olduğunda bir hata yaptığıma inanıyorum," demişti Kont. "Mary Rose çok genç, çok masum. Onun gibi dünyevi bir adam Siz... sizden çok daha yaşlı bir adam. Çok güçlü iştahları olan erkeksi bir adam olduğunuz aşikar... Açıkça söylemek gerekirse, Majesteleri, kızım sizden tamamen korkuyor ve özellikle sizinle aynı yatağı paylaşmaktan çekiniyor. Zamanla bile bunun değişeceğine inanmıyorum."

Rafe kulaklarına inanamıyordu. Adam kızını bir dükle evlendirme şansından vazgeçiyordu. *Ton* dünyasında böyle şeyler olmazdı.

"Nişanı sona erdirmenin Mary Rose'un istediği şey olduğuna emin misin? Ben olsam ona karşı sabırlı olurdum... bana alışması için ona bir şans verirdim."

"Bundan eminim, Rafael. Umarım kızım için en iyisi olduğuna inandığım şeyi yaptığımı anlıyorsundur."

Bu şaşırtıcıydı ve Rafe konta yüksek not verdi. "Tamamen anlıyorum. Ve kızınızın iyiliğini düşündüğünüz için size büyük saygı duyuyorum. önce çıkarlar. Dürüstlüğünüz için minnettarım ve Mary Rose'a mutluluklar diliyorum."

Depresyona girmesi, gelecekle ilgili planlarının hayatında ikinci kez mahvolmasına kızması gerekirken, Rafe omuzlarından büyük bir yük kalkmış gibi hissederek evden çıkmıştı. Bunu anlayamamıştı. Mary Rose ile bir gelecek, bir aile hayal etmişti.

Süitinin salonunda brendisini yudumlayan Max Bradley'e baktı. "Danielle'le evlenme fikrinin doğru olduğunu kabul etsem de, onun benden hoşlanmaması gibi küçük bir sorun var. Eğer onunla evlenmek isteseydim, kesinlikle reddederdi."

"Sanırım bunu öğrenmek sana düşüyor. Ve tabii ki, kıza hâlâ değer verip vermediğiniz gibi çok da küçük olmayan bir mesele var."

Umurunda mıydı? Bugün Dani'ye bakmış ve onu beş yıl önceki gibi görmüştü; nefretinin lekesi olmadan, güzel, genç bir kadın, zeki ve şefkatli. Onu acımasızca suçladığı ihanetten masum bir kadın.

"Danielle'in mutlu olmasını istiyorum. Ona bu kadarını borçluyum ve öyle ya da böyle bunun gerçekleştiğini görmeye kararlıyım."

Max onu omzundan alkışladı. "O zaman iyi şanslar dostum. Görünüşe göre buna ihtiyacın olacak." Max brendisinden son bir yudum aldı ve bardağı kanepenin önündeki maun masanın üzerine koydu. "Bu arada yapmam gereken birkaç şey var. Eğer aldığım bilgiler doğruysa, yardımınıza ihtiyacım olabilir."

Rafe, Albay Pendleton'a elinden gelen her şekilde yardım edeceğini söylemişti. "Sadece ne yapmamı istediğinizi söyleyin."

Max sadece başını salladı. Saniyeler sonra geldiği gibi sessizce odadan çıkıp kayboldu ve Rafe'nin düşünceleri Danielle'e döndü.

Ondan çaldığı mutluluk şansını ona borçluydu. Bunu yapmak için de evleneceği adam hakkında daha fazla şey öğrenmesi gerekiyordu.

Rafe acımasızca gülümsedi.

Koltuktan kalkarak girişteki Sheraton masanın üzerinde duran gümüş tabağa doğru yürüdü. Elindeki katlanmış kâğıt parçasını aldı.

O sabah Bayan William Clemens'ten o akşam evinde vereceği küçük bir akşam yemeği davetiyesi aldı.

Bazen dük olmak işe yarıyor.

Rafe katılmaktan memnuniyet duyacağını çoktan bildirmişti.

Danielle, Richard'ın ailesiyle yiyeceği samimi akşam yemeğine, hepsi resmi giyimli, pahalı arabalarla gelen yirmi kişinin katılacağını keşfetti. Richard'ın annesinin Society Hill'deki zarif tuğla evinde arabalar.

Richard'ın birkaç blok ötede kendine ait, biraz daha küçük ama daha az zarif olmayan bir evi ve Easton'da, orada çalıştığı zamanlarda kullandığı bir kulübesi vardı ki görünüşe göre bu oldukça sık oluyordu.

Dani öğleden sonrayı Richard'ın annesi, Richard'ın oğlu William Jr. ve kızı Sophie'yle geçirmişti; ilk kez bir araya gelmişlerdi. Richard bir süredir onlarla birlikteydi ama çocuklar Dani'yi avlıyor gibiydi.
Sinirleri gerildi ve gitmek için bir bahane uydurdu.

Dani neredeyse onu suçlamıyordu. William ve Sophie gün boyunca tartışmış, kavga etmiş ve öfke nöbetleri geçirmişlerdi. Dani, gündüz giydiği elbisesini çıkarıp akşam için daha özenli bir elbise giymek üzere Flora Teyze'nin Arch Sokağı'ndaki evine dönmeye hazırlandığında hâlâ tartışıyorlardı.

Flora Teyze'yle birlikte akşam yemeğinin ilk konuklarına katılmak üzere saat yedide döndüklerinde hâlâ konuşuyorlardı.

"Atımı bana geri verin!" Küçük William yedi, Sophie ise sadece altı yaşındaydı. İkisi de sarışındı, William kahverengi, Sophie ise yeşil gözlüydü. İkisi de babalarına çok benziyordu.

"O benim atım," diye karşı çıktı Sophie. "Onu bana
sen verdin." "Onu sana ben vermedim, sadece
oynamana izin verdim!"

"Çocuklar, lütfen..." Dani, daha fazla misafir gelmeden bu son kavgayı durdurabileceğini umarak onlara doğru koştu. Günün erken saatlerinde büyükanneleri onları hediyelerle yatıştırmaya çalışmıştı; William için oyuncak bir at, Sophie için yeni bir oyuncak bebek, gerçi ziyarete geldiklerinde kullandıkları yatak odası daha önce onlara verdiği oyuncaklarla dolup taşmıştı.

"Büyükannenin misafirleri gelmeye başladı. Senin kötü huylu olduğunu düşünmelerini istemezsin."

William ona doğru hışımla döndü. "Söylediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değiliz! Senden hoşlanmıyoruz!"

Kimseden hoşlanmıyor gibiydiler, en azından onları kontrol etmeye çalışanlardan. Tabii ki ne Richard'ın annesi ne de Richard'ın kendisi bunu denemeye zahmet etmedi.

Dani iç çekti. Yetimhanedeki küçük kız Maida Ann ve küçük oğlan Terrance'ı düşünmeden edemiyordu. En ufak bir bibloyla, en ufak bir şefkatle mutlu oluyorlardı. Terrance, Bayan Clemens'in William'a verdiği oyma tahta ata çok değer verirdi. Maida Ann, Sophie'nin bir köşeye fırlattığı oyuncak bebeği çok severdi.

Dani önündeki iki sarışın kafaya baktı. Çocukların onu anneleri olarak kabul etmelerini sağlamak zorlu bir görev olacaktı. Ne Richard'ın ne de annesinin, hatta çocukların kendilerinin bile başarılı olup olmamasını umursamadıklarından şüphelense de bunu başaracaktı.

Bayan Clemens telaşla ona doğru koştu, Dani kadar uzun boylu, sarı saçları ağarmış iri bir kadındı. "Richard'ın şoförü William ve Sophie'yi alıp eve götürmek için burada. Eve vardıklarında hemşireleri onları bekliyor olacak.
Orada."

Dani, hâlâ küçük oyma at için tartışan çocuklara döndü. William oyuncağı Sophie'nin küçük ellerinden çekip aldı ve Sophie ağlamaya başladı.

Dani, "Her şey yolunda tatlım," dedi. Aceleyle gidip Sophie'nin oyuncağını attığı yerden aldı, sonra geri dönüp küçük kızın önünde diz çöktü. "İşte yeni bebeğin. İstersen onu eve götürebilirsin."

Sophie bebeği aldı ve porselen kafasını duvara çarparak halının üzerine yağan bir düzine parçaya ayırdı. "Ben aptal, eski bir bebek istemiyorum. Ben bir at istiyorum!"

Bayan Clemens, Sophie'nin elini tuttu. "Üzülmemelisin canım.
Bir dahaki gelişinde büyükannen sana bir at alacak." Dani'ye attığı bakış ona tartışmamasını söylüyordu. Hem anne hem de oğul, William ve Sophie'yi yola getirmenin yolunun onlara istedikleri her şeyi vermekten geçtiğine inanıyor gibiydi.

Dani, zaman içinde Richard'ı annesiyle birlikte yaptıklarının çocukların yararına olmadığına ikna edebileceğini umuyordu.

Arkasından gelen nişanlısının sesiyle döndü. "Gitmek zorunda kaldığım için üzgünüm, sevgilim. Benim işimde bazen böyle şeyler olur."

Önemli bir iş toplantısını unuttuğunu ve gitmekten başka çaresi olmadığını söylemişti ama Dani adamın burnuna hafif bir içki kokusu gelmişti.

Nefes alıyordu. Evine uğramış ve akşam kıyafetlerini, lacivert pantolonunu ve gümüş yelek üzerine açık gri bir kuyruk ceketini giymişti ve her zamanki gibi son derece yakışıklı görünüyordu.

Ve ona bakma şekli, ela gözleri onun üzerinde geziniyordu.
yüksek belli yeşil ipek elbisesi, onun görünüşünden de memnun olduğunu söyledi.

Başını, sanki orada değilmiş gibi kendisini görmezden gelen William ve Sophie'ye doğru eğdi. "Ebeveyn olmanın zorlukları. Çocuklarla ilgilenmek için orada olacağını bilmek çok rahatlatıcı olacak."

"Öyle mi Richard? Onlara gerçekten bakacak mıyım, yoksa sadece bakıcıları mı olacağım?"

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Sadece William ve Sophie'nin ne kadar şımartılması gerektiği konusunda hemfikir olacağımızdan emin değilim."

Yüzündeki gülümseme devam etse de Richard'ın yüz hatları belli belirsiz gerildi. "Eminim bir şeyler ayarlayabiliriz - yeter ki onların *benim* çocuklarım olduğunu aklınızdan çıkarmayın. Onlar söz konusu olduğunda, kararları verecek olan benim."

Öfkeli bir sıcaklık yanaklarına hücum etti. Richard'ın böyle bir tavır takınacağından korkuyordu. Tartışmak için ağzını açtı ama eve misafirler akın etmeye başlamıştı ve bunun ne yeri ne de zamanıydı.

Richard'ın gülümsemesi yumuşadı. "Bu gece kavga etmeyelim, sevgilim. Bütün bunları yarın konuşur, her şeyi yoluna koyarız. Bu arada, benim bir Sana bir sürprizim var."

Biraz döndü ve birkaç adım öteden onları izleyen uzun boylu bir adamın varlığını ortaya çıkardı. "Anneme bir hemşeriniz olduğunu söylediğimde - bir dük, daha az değil - burada şehri ziyaret ediyor, onu bize katılmaya davet etti." Richard geri adım atarak arkasındaki adamı görmesini sağladı ama Dani çoktan Rafael'i fark etmişti.

Göğsü daraldı ve kalbi çok hızlı atmaya başladı. Tanrım, Rafe neden ona bu şekilde işkence ediyordu? Varlığının onu ne kadar rahatsız ettiğini elbette biliyordu. Onu bir zamanlar sevmişti. Bunu bilmiyor muydu? Şimdi ona bakmak ona geçmiş zamanları mı hatırlatıyordu? Olabilecekleri mi hatırlattı?

"Bayan Duval," dedi Rafe, eldivenli elini tutarak, parmaklarını dudaklarına götürürken resmi bir selam verdi. "Sizi tekrar görmek bir zevk."

Dani kolundaki küçük titremeyi görmezden geldi. Onun neden geldiğini bilmiyordu. Sadece gitmesini diliyordu.

Richard'la konuşup Flora Teyze ve Bayan Clemens'le kibarca sohbet ettikten sonra akşam yemeği için gruba eşlik ederken bunun olmayacağını fark etti.

Rafael evde olduğu gibi masanın başına oturmuştu ama Bayan Clemens onun sağına, Jacob Wentz de soluna oturmuştu. Konukların geri kalanı yerlerini aldı.

Dani masanın ilerisinde Richard'ın yanına oturdu, Flora Teyze de karşılarındaydı. Rafael ev sahibesiyle kibarca sohbet ediyor, Richard ve diğer birkaç adamla da sık sık konuşuyordu ama Dani gözlerini üzerinde hissedebiliyordu.

Ona bakmamak için elinden gelen her şeyi yapıyordu ama Tanrım, bakışları tekrar tekrar onu arıyor ve gözlerini kaçıramıyor gibiydi. O yoğun mavi gözlerde bir şey vardı, orada olmaması gereken sıcak ve şiddetli bir şey. İkisinin bir zamanlar nasıl olduklarına dair eski anıları canlandıran bir şey.

Yaklaşık beş yıl önce Rafe'in malikânesi Sheffield Hall'un arkasındaki elma bahçesinde birlikte yürüdükleri günü hatırladı.

Söylediği bir şeye gülerek onu dallardan aşağı sarkan salıncağa kaldırmış, sonra karanlık başını eğip onu öpmüştü, ilk başta yumuşak bir şekilde, ama öyle zorlukla dizginlenen bir tutkuyla öpmüştü ki, dudaklarının onunkiler üzerinde gezinişini, erkeksi tadını hâlâ hatırlayabiliyordu.

Öpüşme ateşli ve vahşi bir hal almıştı ve Dani onu durdurmamıştı. eli göğsünü buldu. Onun yumuşak okşayışlarını ve vücuduna yayılan sıcaklığın şehvetli çekimini, mavi muslin elbisesinin korsajının altında meme uçlarının nasıl sertleştiğini hatırladı.

Şu anda bile nasıl sertleştiklerini.

Dani kızardı.

"Sevgilim, dikkatini vermiyordun," diye azarladı Richard. "Az önce ne dediğimi duydun mu?"

Yüzü yanıyordu. Işığın titrek ışığında dua etti. Masanın üzerindeki gümüş şamdandaki mumlar söndüğünde Richard onun yanaklarına sürünen rengi göremeyecekti.

"Özür dilerim. Aklım karışmış olmalı. Ne diyordunuz?" "Dük'ün bir sonraki kuş avı partimize katılmayı kabul ettiğini söyledim. hafta."

Gülümsemeyi başardı ama bu kolay değildi. "Bu... bu harika. Eminim çok eğlenecektir."

"Bir hafta sonu geçirebileceğimizi düşünüyordum. Jacob'ın kır evi oldukça büyük ve tüm hanımları erkeklere katılmaları için davet etti."

Midesi düğümlendi. Rafael ile daha fazla zaman. Tanrı aşkına ne istiyordu? "Kulağa... çok... hoş geliyor."

Kendinden memnun olduğu her halinden belli olan Richard, dük ve diğer adamlarla yaptığı sohbete geri dönerken Dani yemeğine odaklandı. Rafael neden hayatlarına bu şekilde müdahale ediyordu?

Danielle bilmiyordu ama öğrenmeye niyetliydi.

Rafael, Danielle'in evlenmeyi düşündüğü adam hakkında öğrenebildiği kadar çok şey öğrenmeye kararlı bir şekilde, bitmeyecekmiş gibi görünen geceye katlandı. William Penn Oteli'ndeki süitine döndüğünde saat gece yarısıydı.

Oraya vardığında Max Bradley'i beklerken buldu.

Karanlıkta oturan Max, Rafe balina yağı lambalarından birini yakmak için uzandığında ayağa kalktı ve Rafe hafif bir küfür savurdu.

"Keşke bunu yapmayı bıraksanız. Bu son derece rahatsız edici."

Max kıkırdadı. "Özür dilerim. Akşamınız nasıldı?"

"Sıkıcı."

"Clemens ile konuştun mu?"

Başını salladı. "Adamı sevmek için elimden geleni yapıyorum ama şu ana kadar çok zorlandım. Onunla ilgili bir şey var.... Tam olarak ne olduğunu anlayamıyorum. Richard'ın av partisine katılmam için bir davetiye ayarladım." Rafe belli belirsiz gülümsedi. "Danielle de taşraya seyahat edecek."

"Ne zaman?"

"Hafta sonu."

"Bu bir sorun olmamalı." "Ne demek istiyorsun?"

"Bir şeylerin peşinde olabilirim. Eğer haklıysam, yardımına ihtiyacım olabilir." Rafe odanın öbür ucuna, Max'e doğru ilerledi.

"Bir şeylerin Amerikalılar Fransa ile anlaşma mı yapıyor?"

"Öyle görünüyor. Şimdiye kadar sadece söylentiler duydum... Baltimore Clipper adında bir yelkenliyle ilgili bir şey."

"Gerçekten mi?"

"Takip etmem gereken bir ipucu var. Ne kadar kalacağımdan emin değilim."

"Yapabileceğim bir şey olursa bana haber verirsiniz." Max'e göre, Rafe'in sosyal statüsündeki bir adam üst sınıf çevrelerde daha iyi hareket edebilir ve böylece gerekli bilgilere sahip olan adamlara erişim sağlayabilirdi.

"Sana ihtiyacım olursa haber veririm. Bu arada, biraz uykuya ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

Rafe olması gerekenden daha bitkin bir halde başını salladı. "İyi şanslar, Max." Rafe yatak odasına yöneldi ve Max'i her zaman yaptığı gibi ortadan kaybolması için yalnız bıraktı.

Rafe soyunurken aklı akşamın erken saatlerine ve gördüğü tedirgin edici olaylara döndü.

Bayan Clemens'in evine vardığında, onu görmek için yeterince erken olmuştu.

Danielle ile Richard'ın çocukları. Şımarık küçük zavallılardı, görgüsüz yetiştirilmişlerdi ve çoğunlukla kontrolden çıkmaya bırakılmışlardı. Daha da kötüsü, Richard'ın Dani'ye söylediklerine bakılırsa, Danielle'in onların yetiştirilmesinde en ufak bir söz hakkı olmasına bile izin vermeye niyeti yoktu.

Rafe, Danielle el atarsa çocukların çok daha iyi durumda olacağına inanıyordu. Gençlerle arası her zaman iyi olmuştu. Kendilerine ait geniş bir aileleri olmasını planlamışlardı. Katıldığı ikindi çayında Danielle'i birkaç yetimle birlikte izlemişti ve tahmin edebileceği gibi ona bayılıyor gibiydiler.

Ama Richard onun çocuğuna yapabileceği iyiliği göremeyecek kadar diktatör görünüyordu. Bu Rafe'yi meraklandırdı... Başka ne konuda boyun eğmezdi ki?

Rafe, Dani'nin Richard Clemens ile nasıl bir geleceği olacağını hayal etmeye çalışarak çarşafın altına kaydı.

Rafe onun mutlu olmasını istiyordu.

Richard Clemens'le evlenmenin ona hak ettiği mutluluğu getireceğinden emin olmalıydı.

Sekiz

Dani, Rafael'den hiçbir haber alamadı. Hayatına karışmaya devam etmesinin nedenini öğrenmeye kararlıydı ve onu kendilerine eşlik etmekten vazgeçirebileceğini umarak William Penn Hotel'de kaldığı yere bir not göndermişti. Görüşme talebinde bulunmuş ama cevap alamamış ve belki de şehir dışına çıkmıştır diye düşünmüştü.

Dani öyle umuyordu.

O Cuma sabahı Richard'ın arabasının gelmesini beklerken, Rafe'in fikrini değiştirmiş olması ve ne şimdi ne de gelecekte onlara katılmaması için dua etti.

Flora Teyze geziye katılmayı reddetmişti ama birkaç evli kadın katılacağı için refakatçiye gerek yoktu ve Caro da ona eşlik ediyordu, onun hizmetçisi gibi davranıyordu ama aslında destek için oradaydı. Dani diğer kadınlarla yeni tanıştığı ve Richard'ı da çok az tanıdığı için yanında bir arkadaşının olması iyi olmuştu.

Richard'ın arabası nihayet Jacob Wentz'in yaklaşık yirmi mil uzaktaki kır evine gitmek üzere yola çıkmıştı. Danielle üç saatlik yolculuğun kendisine nişanlısıyla biraz sohbet etme şansı vereceğini umuyordu.

Ne yazık ki yola çıktıklarında Richard yolun çoğunda uyudu.

Öğleden sonra erken saatlerde eve ulaştılar; dönümlerce yeşil tarla ve sık yeşil orman parçalarıyla çevrili büyük bir taş evdi bu.

"Çok güzel," dedi, arabanın penceresinden ona biraz evini hatırlatan kırlara bakarak.

Richard onun yanındaki koltuktan gülümsedi. "Kendimiz için böyle bir yer satın almayı düşünmeliyiz. Bunu ister misin, sevgilim?"

Ona bakmak için döndü. "Taşrayı her zaman sevmişimdir."

"Çocuklar için de iyi olur."

"Evet, sanırım olabilir." Onları aşırı hoşgörülü büyükannelerinden uzaklaştıracak herhangi bir şey. Belki de bir çocuk olma şansına sahip olacaklardı.

Her şeyden sonra aile. Hiç sahip olmayı düşünmediği ailesi.

Morali düzelmişti. Ana odalarda alçak, kirişli tavanları ve içine girebileceği kadar yüksek alçı şömineleri olan büyük bir ev olan rezidansa girdiler. Ahşap döşemeli zeminlerde çengelli kilimler vardı ve misafir odalarının her birinde güzel bir sayvanlı yatak vardı. Yukarı çıktığında, Caro'yu, ikisinin paylaşacağı odadaki yatağın altından bir tekerlekli sandalyeyi çıkarırken buldu.

"Çok güzel." Caro yatak odasına göz gezdirirken gülümsedi. Açık pencereye doğru yürürken, bir esinti ince sarı buklelerini iğnelerinden kurtardı ve dar yüzünün etrafında kabarttı. "Bahçenin ve vadinin kenarındaki tepelerin çok güzel bir manzarası var."

Dani onları görmek için yanlarına gitti. Bunun yerine, pencereden dışarı bakarken, bakışları zayıf gri bir ata binmiş, yolda ilerleyen uzun boylu adama takıldı. Adamın yüzünü göremiyordu ama kim olduğunu biliyordu; bineğinin üzerinde kendinden emin bir şekilde oturuşunu, omuzlarının genişliğini ve dikliğini fark etmişti.

"Rafael burada," dedi usulca ve Caro'nun dikkatini çekti.

"Benekli gri atın üstündeki adam mı?"

Yutkundu. "Evet."

Dani arkadaşına onun hakkında çok şey anlatmış olmasına rağmen, Caro Rafael'i hiç görmemişti. Yaklaştı, yüzü kısmen görünmeye başladı.

"Aman..."

"Kesinlikle," dedi Dani. Rafael'den etkilenmeyecek tek bir kadın bile yoktu. Karanlık yakışıklılığı ve etkileyiciliği bir yana,
Geniş omuzlu fiziği, kendini taşıma şekli, bir kadına bakışı, sanki odadaki tek kadın oymuş gibi tüm dikkatini ona vermesi gibi onda basit bir şey vardı. Dani onu izledi
bahçeyi çevreleyen yüksek çitin ardında kaybolana kadar patikadan aşağıya doğru devam etti ve evin önüne doğru ilerledi.

Caro pratik bir şekilde, "Eh, o burada," dedi. "Bu gerçeği kabul etmek zorundasınız." Pencereden uzaklaştı ve yüzünde parlak bir gülümseme belirdi. "İyi tarafından bakarsak, onunla konuşmak, her ne olursa olsun niyetini öğrenmek istediniz. Belki de şimdi bu şansa sahip olacaksın."

Dani bakışlarını pencereden uzaklaştırdı. "Sanırım haklısın. Şimdiye kadar beyefendiyi oynadı. Varlığımın onun üzerinde bir etkisi yok gibi göründüğüne göre, ben de aynı şekilde davranacağım." Yine de, keşke

gelmemesini, geri dönüp ait olduğu yere, İngiltere'ye gitmesini diledi.

Öğleden sonra geç bir saatti. Danielle bahçedeki patika yollarda dolanıyordu, menderesler çizerek ilerliyordu, eve dönmek için hiç acelesi yoktu.

Dük'ün yüzünde kararlı bir ifadeyle ona doğru yürüdüğünü fark etti. Çenesindeki belli belirsiz yarık derinleşmiş, gözleri mavinin daha derin bir tonuna bürünmüştü. Kalbi tekledi, düzensiz bir takırtı çıkardı.

"Özür dilerim," dedi, patikada tam onun önünde durarak. "Korkarım notunuzu dün gece geç saatlere kadar alamadım. Görünüşe göre, resepsiyon görevlisi onu yanlış kutuya koymuş."

"Belki de iş için şehir dışındasınızdır diye düşündüm."

Rafe'in gülümsemesi yumuşadı ve dolgun, duygusal ağzının kenarlarını kaldırdı. Bu

Beş yıl önceki o korkunç geceden beri görmediği türden bir gülümsemeydi ve kalbinin daha yüksek bir vitese geçmesine neden oldu.

"Buradayken ilgilenmem gereken bir mesele olabilir ama buraya gelme sebebim bu değil. İş için geldim Dani, sensin."

Takma adının o derin, yankılanan ve şefkatle sertleştirilmiş sesle söylenmesi onu titretti.

"Eğer burada bulunma sebebiniz bensem, kalmanıza gerek yok. Ne için geldiysen onu yaptın. İşleri yoluna koydun, ki bu çoğu erkeğin yapabileceğinden daha fazlası. Evine git, Rafael. Seni burada istemiyorum. Eminim nedenini anlayabilirsin."

Yüzündeki gülümseme kayboldu. "Senin mutlu olmanı istiyorum Danielle. Bunu sana borçluyum. Mutlu olacağından emin olduğumda, kendi yoluma gideceğime söz veriyorum. O zamana kadar kalıyorum."

Öfkesi daha da arttı. "Bana hiçbir şey borçlu değilsin. Richard Clemens ile evleniyorum. Senin onayına ihtiyacım yok, ne düşündüğün umurumda değil. Beni rahat bırak, Rafael. Bırak da hayatıma devam edeyim."

Arkasını dönmeye başladı ama Rafe onu

kolundan yakaladı. "Sana daha önce de sordum,

onu seviyor musun?"

Çenesi yukarı kalktı. "Bu seni ilgilendirmez."

"Beni ilgilendiriyor. *Onu seviyor musun?*"

Adamın elini bırakarak yüzündeki sert ifadeyi görmezden geldi ve öfkesi hâlâ dinmemiş bir halde dönüp yürümeye başladı.

Richard Clemens ile evleniyordu. Kararını vermişti.

Rafael'in ne düşündüğü önemsizdi. Kendi düşüncelerinin Rafael'e değil Richard'a odaklanması gerekiyordu.

Ama bahçeden çıkarken hâlâ onun uzun boyunu görebiliyordu.
Zihninin gerisindeki görüntü, onun yoğun mavi gözlerinin onu yaktığını hissediyordu.
Arkasını dönmeden hemen önce o gözlerde gördüğü dumanlı bakışı hatırladı ve düşüncelerini Richard'da tutmak o kadar da kolay değildi.

Rafael ertesi sabah av için adamlara katıldı, at sırtında yola çıktılar, Rafe kasabada kiraladığı eyer atına bindi, ahırın sahibi olan adama ait olan son derece iyi bir gri binekti. Açık arazide at sürerlerken, iyi eğitimli iğdişin, kullanımı için ödediği ekstra paraya değdiğini düşündü.

Kırsal alan çok güzeldi; alçak kaya duvarlarıyla kesişen, ormanlık tepeciklerin arasına serpiştirilmiş, ara sıra dalgalanan derelerle ikiye bölünmüş inişli çıkışlı tepeler. Beyaz ve sarı papatyaların serpiştirildiği çayırlar önlerindeki manzara boyunca uzanıyordu.

Hedeflerine ulaştılar ve atlardan inerek atları bacaklarının arasında filizlenen yemyeşil otlarda otlanmaya bıraktılar. Av partisinde beş adam vardı: Richard Clemens, Jacob Wentz, zengin bir
Edmund Steigler, Yargıç Otto Bookman ve Rafael adlı tüccarlar, çulluk ve bıldırcın avlamak üzere mavi benekli ve pas kırmızısı bir av köpeği sürüsüyle birlikte getirildiler.

Köpekler, bakıcıları olan genç adamla birlikte dağılırken, Richard Clemens bir elinde gümüş işlemeli çakmaklı yivsiz uzun namlulu silahıyla tarlada Rafe'in yanında yürüyordu.

"Güzel parça," dedi Rafe, Richard'ın ona ödünç verdiği uzun tabanca kolunun kıvrımında rahatça duruyordu.

"Babamın," dedi Richard gururla. "İngiliz yapımı, son derece iyi işlenmiş." Richard silahı Rafe'nin daha yakından incelemesi için uzattı.

Bir an duraklayarak kendi silahını bir ağacın gövdesine yasladı ve silahı Richard'ın elinden aldı. Silahı omzuna dayadı, indirdi ve yapımcısının baş harflerine bakmak için ters çevirdi.

"Silah ustası Peter Wells'i tanıyorum. Wells hala çok iyi silahlar yapıyor."

Clemens gülümsedi. "Babam bu silahla her zaman gurur duyardı." "Gurur duymak için bir nedeni vardı."

Bir süre daha konuştular, bir tür yoldaşlık kurdular, ancak Rafe yine de temkinli kaldı. Nedeninden tam olarak emin değildi.

"Ülkemizden şu ana kadar nasıl keyif aldınız?" Richard sordu. "İlginç biriyle tanışma fırsatın oldu mu?"

"Seninle ve arkadaşlarınla tanışmak hoşuma gitti elbette." Rafe başını kaldırıp ona baktı. "Bir kadından mı bahsediyorsun?"

Richard omuz silkti. "Birkaç haftadır buradasın. Bir adamın ihtiyaçları vardır. Eğer ilgileniyorsanız, belki size yardımcı olabilirim diye düşündüm."

"O zaman bir zevk gecesi öneriyorsun."

"Şehirde ara sıra gitmekten hoşlandığım bir yer var. Eğlenceli bulabileceğinizi düşünüyorum."

"Ve sen de bana eşlik edecek misin?"

Gülümsedi. "Orada bir bayan arkadaşım var... çok yetenekli bir bayan arkadaşım.
Oldukça iyi tanışıyoruz."

"İki haftadan kısa bir süre içinde evleniyorsun."

Richard sadece gülümsedi. "Evlenmek bir erkeğin zevk almasını pek engellemez. Sizin ülkenizde de durumun farklı olduğunu sanmıyorum."

Rafe buna itiraz edemezdi. Aslında Mary Rose'la evlenmiş olsaydı, kesinlikle başka kadınlarla birlikte olmaya yönelecekti. "Bazı evli erkekler metres tutuyor ya da bahsettiğiniz gibi bir geneleve ara sıra uğruyor."

Ama Dani'yle öyle olmazdı ve yeni kocasının böyle bir hayat yaşamaya niyetli olduğu düşüncesi midesini bulandırmaya başladı.

"Nişanlınız," dedi, "çok hoş bir genç kadına benziyor.
Belki de onun ilgisi yeterli olacaktır."

Richard sadece güldü. "Evlilik yatağını kesinlikle dört gözle bekliyorum ama Easton'daki fabrikam nedeniyle sık sık şehir dışına çıkıyorum. Taşrada bir metresim var. Bunu değiştirmeye niyetim yok."

Rafe başka bir şey söylemedi. Danielle'i mutlu görmek için yemin etmişti. Başından beri sadakatsiz olmayı planlayan bir adamla asla mutlu olamazdı.

"Şuraya bakın!" Richard tarlanın kenarı boyunca uzanan bir hendeği işaret etti. "Köpekler bir bıldırcın sürüsü yakalamış!"

Richard ve diğer adamlar silahlarını yerlerine yerleştirdiler. Rafe çakmaklı tüfeğinin dipçiğini omzuna dayadı ve tetiği çekti. Bir çift kuş yere düştü. Günün geri kalanı da böyle geçerse akşam yemeğinde bıldırcın yiyeceklerdi.

Ne yazık ki, Rafe'in aklı artık avda değildi. Danielle'i düşünüyordu. Aradığı cevaplara sahipti ama güvenini kırıp bunu ona söyleyemiyordu.

Ne yapması gerektiği sorusu ortaya çıktı.

Dokuz

Caroline Loon, Wentz'lerin evinin bodrum katındaki mutfakta uzun ahşap bir masada oturmuş, hizmet eden kadınlarla konuşuyor ve bir fincan çay yudumluyordu. Bir hanımefendinin hizmetçisi olmanın avantajlarından biriydi bu. Merdivenlerin üstündeki dünyadan aşağıdaki dünyaya sorunsuzca geçebiliyordu.

"Çayın yanında güzel bir dilim turtaya ne dersin canım?" Dolgun kalçalı aşçı Emma Wyatt, yüzünde sıcak bir gülümsemeyle ona doğru yürüdü. "Fırından yeni çıktı. Elmaları arka kapının önündeki ağaçtan kendim topladım."

"Lezzetli görünüyor, Emma, ama gerçekten aç değilim."

"Emin misin? Bir kızın yemek yemesi gerekir."

"Ben iyiyim."

Ayak sesleri arkasındaki taş zeminde çınladı. Caro döndüğünde açık kapı aralığında bir adamın gölgeli figürünün belirdiğini gördü.

"Emma'nın dediğini yapsan iyi olur. Kemiklerinin üzerinde biraz ete ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun." Bakışları onun üzerinde gezindi. "Gerçekten de çok güzel kemikler."

Caro mutfaktaki ani kargaşaya gözlerini kırpıştırdı; mutfak hizmetçilerinden biri kıkırdıyor, Bayan Wyatt ise bir kız öğrenci gibi sırıtıyordu.

"Onu rahat bırak, Robert." Emma elindeki spatulayı ona doğru salladı. "Zavallı kızı utandıracaksın." Aşçı Caro'ya döndü. "Ona aldırma canım. Robert korkunç bir flörtçüdür. Adam ağaçlardaki serçeleri bile büyüleyebilir."

Sadece gülümsedi. Taşıdığı diz hizasındaki siyah deri çizmeleri kapının yanına bırakarak uzun ahşap masaya doğru yürüdü ve karşısındaki banka oturdu. Otuzlu yaşlarında, gür kahverengi saçlı ve çok hoş bir gülümsemeye sahip bir adam olan ziyaretçi günah kadar yakışıklıydı ve sıcak kahverengi gözlerinde bir an için hınzır bir parıltı belirdi. Kadını tepeden tırnağa incelediler, pek de büyük olmayan göğüslerinde bir an durakladılar, sonra tekrar yüzüne döndüler.

"O turtadan bir parça alacağım, Emma." Caro'ya göz kırptı. "Eğer Emma'nın turtasını hiç tatmadıysanız, ne kaçırdığınızı bilmiyorsunuz demektir. Bu arada, benim adım Robert McKay. Sizinle tanışmak bir zevk, Bayan...?"

"Loon. Caroline Loon. Bayan Duval için çalışıyorum. Kendisi Bay Wentz'in misafirlerinden biri."

"Ah, bu her şeyi
açıklıyor." "Neyi
açıklıyor?"

"Siz İngiltere'den geliyorsunuz. Bu tür konuşma kalıplarını uzun zamandır duymamıştım."

Onun cilalı konuşma tarzından bahsediyordu. Ailesinin maddi yetersizliğine rağmen Caro sağlam bir eğitim almıştı ve İngiliz üst sınıflarının keskin, kırpılmış tonlarıyla konuşuyordu.

Robert'ın yankılanan konuşmasının da aynı üst sınıf tonlamalara sahip olduğu aklına geldi. "Ama sen de İngilizsin."

"Öyleydim. Şimdi Amerikalıyım, ama tam olarak kendi seçimim değil."

Emma, Robert McKay'in önüne büyük bir parça turta koydu ve lezzetli kokusu Caro'nun midesinin guruldamasına neden oldu.

"Biliyordum!" Robert sırıttı. "Emma, Bayan Loon için bu muhteşem turtadan bir dilim getir."

Emma güldü ve birkaç dakika sonra biraz daha küçük bir turta parçasıyla paytak paytak yürüyerek geldi ve her ikisi için birer çatalla birlikte Caro'nun önüne koydu.

Robert kibarca onun başlamasını bekledi, sonra bir haftadır bir şey yememiş bir adam gibi yemeğine saldırdı, ki Caro kaslı vücuduyla bundan oldukça şüpheliydi.

Söz verdiği gibi, turta çok lezzetliydi, elma-tarçın aroması aşırı sıcak, alçak tavanlı mutfağın her santimetrekaresini dolduruyordu, ancak karşısında oturan yakışıklı adamla
yemeğine konsantre olur.

"Bay Wentz için mi çalışıyorsunuz?" diye sordu, son lokmasını bölerek. Turta.

McKay başını salladı ve yutkundu. "Edmund Steigler'la birlikteyim. Ben onun *uşağıyım*." Bu kelimeyi öylesine iğrenerek söylemişti ki Caro'nun sarı kaşları havaya kalktı. "En azından önümüzdeki dört yıl boyunca öyle olacağım."

"İşini sevmiyor musun?"

Güldü ama bunda mizah yoktu. "Steigler'a kiralandım.
Hayatımın yedi yılını satın aldı. Ben sadece üç yılını geri ödedim."

"Anlıyorum." Ama aslında hiç de anlamamıştı. McKay gibi eğitimli bir adam neden kendini başka bir adamın hizmetine satsındı ki?

"Neden?" diye sordu, durduramadan sözcük ağzından çıkıverdi.

McKay yenilenen bir ilgiyle onu inceledi. "Bunu bana soran ilk kişi sensin."

Keşke sessiz kalsaydım diye düşünerek yarısı boş tabağına baktı. "Cevap vermek zorunda değilsin. Bu gerçekten beni ilgilendirmez." Başını kaldırıp ona baktı. "Ben sadece... bağımsız bir adama benziyorsun, kendini esarete satacak türden değilsin."

McKay onu bir süre daha inceledikten sonra mutfağa göz gezdirdi. Emma ekmek yoğurmakla meşguldü, yardımcısı ise kararlı bir şekilde tencere ve tavaları ovuyordu.

"Gerçeği bilmek istiyorsanız, polisler benim peşimdeydi. İşlemediğim bir suçtan dolayı beni tutuklamaya çalışıyorlardı. Ülkeyi aceleyle terk etmek zorundaydım. Bir gemide yer ayırtacak param yoktu. London *Chronicle*'da Amerika'ya seyahat edecek sözleşmeli hizmetçiler için bir ilan gördüm. İlanı veren Edmund Steigler adında bir adamdı ve gemisi ertesi sabah yola çıkacaktı. Onu görmeye gittim. Soru sormadı. Kağıtları imzaladım ve Steigler beni buraya getirdi."

Caro onun mavi gözlerinin fincan tabağı gibi yuvarlak olması gerektiğini biliyordu. "Bunu bana söylemekten korkmuyor musun?"

Robert omuz silkti. Boyu ortalamanın üzerindeydi ama aşırı uzun değildi. Tam kollu ev yapımı gömleğini dolduran omuzları. "Sen ne yapardın? Steigler'a mı söyleyecektin? Pek endişelenmeyecektir. Ayrıca ben İngiltere'de aranıyorum, Amerika'da değil."

"Ama eğer masumsan, geri dönmelisin. Adını temize çıkarmanın bir yolunu bulmalısın."

McKay'in kahkahası sertti. "Sen kesinlikle bir hayalperestsin, aşkım. Hâlâ parayı alamadım. Ve Steigler'a dört yıl daha borçluyum." Kadının yüzündeki sıkıntılı ifadeyi görünce uzanıp yanağına dokundu. "Bence çok iyi bir insan olmalısın Caroline Loon. Sanırım senden hoşlandım."

Caro da ondan hoşlandığını söylemedi. Ya da hikâyesine inandığını. İnsanları çok iyi değerlendirirdi ve içgüdüsel olarak Robert McKay'in doğruyu söylediğini biliyordu.

Elindeki boş pasta tabağını itti ve banktan kalktı. "Sizinle tanışmak güzeldi, Bayan Loon."

"Siz de, Bay McKay."

Kapıya doğru yürümeye başladı. Caro onun bacaklarındaki kasları ve pantolonunun düzgün kesimini fark etti ve yanaklarında bir sıcaklık belirdi.

McKay kapıda durdu ve döndü. "Atları sever misiniz, Bayan Loon?"

"Korkarım çok kötü bir biniciyim ama atları çok severim."

"Bu durumda, görmekten hoşlanabileceğin yeni bir tay var. Belki yemekten sonra benimle ahırda buluşabilirsin."

Caro gülümsedi. İlgilendiği şey tay değildi; Robert McKay'di. "Bunu çok isterim."

Rahat gülümsemesi geri döndü. "Güzel, o zaman bu akşam görüşürüz."

Başını salladı ve onun uzaklaşmasını izledi. Kabul etmemeliydi. Çok yakışıklı bir adamdı ve eğer onunla buluşmak için sıvışırsa, rahat davranabileceğini düşünebilirdi. Yine de yetişkin bir kadındı ve kendi başının çaresine bakabilirdi.

Emma sanki onun düşüncelerini okumuş gibi, "Robert iyi bir adam," dedi. "Ve endişelenmene gerek yok. Onun yanında bir kuzu kadar güvende olacaksın."

"Teşekkür ederim Emma, eminim olacağım." Mutfaktaki sıcaktan sıkılmaya başlayan Caro, turta tabağını kuru lavaboya götürdü, bir kova köpüklü suda yıkadı, duruladı ve kuruladı, sonra kapıya yöneldi.

Güneş ışığına doğru yürürken gülümsedi, Robert McKay ile bir akşam geçirme fikri ilgisini çekmişti.

Erkekler ertesi sabah tekrar ava çıktılar ve hanımları eğlendirmek için Wentze'ler o gece bir parti planladılar. Misafirlerinin yanı sıra bazı yerel sakinler de davet edilmişti.

Günün büyük bir bölümünde kadınlar hazırlıklara yardım ettiler; bahçeden çiçekler getirdiler ve onları kesme kristal vazolara yerleştirdiler, masaları güzel dantel masa örtüleriyle kapladılar, hizmetçilere yardım ettiler.

Dans edebilmek için mobilyaları geri çek.

Üç parçadan oluşan orkestranın üyeleri geldi ve salonun sonunda yerlerini aldılar. Çoğunluğu yerel çiftçiler ve eşlerinden oluşan konuklar gelmeye başladı ve Richard ve Jacob Wentz tanışma faslını gerçekleştirdi.

Gece ilerledikçe Danielle önce Richard'la, sonra da tüccar Edmund Steigler'la dans etti; siyah saçlı, ince yüz hatlarına sahip, zayıf bir adamdı ve Dani'ye göre oldukça esrarengizdi. Yargıcın karısı Sara Bookman'la sohbet etti; ilginç, komik ve hoşlanılması kolay biriydi. Ev sahibesi,

Greta Wentz, ağır bir Alman aksanına sahip, tatlı, nazik ve sıkı çalışmaktan korkmayan bir kadındı.

Dani zaman içinde Amerika'da tanıştığı bazı kadınlarla iyi arkadaş olabileceğini düşündü. Kadınların dayanıklı ruhunu ve hayatlarına iyimserlikle yaklaşmalarını seviyordu.

Salonun öbür ucunda Edmund Steigler'la sohbet eden Richard'a bir an göz attı ve evleneceği adamla gerçek ve kalıcı bir dostluk kurup kuramayacağını merak etti. Akşam boyunca birkaç kez onu aramaya gitmişti, ama o her zaman arkadaşlarından biriyle meşguldü.

Ya da Rafael ile konuşmak.

Tam o sırada Rafe'i gördü ve içinden küçük bir titreme geçti. Onu görmezden gelmek, orada değilmiş gibi davranmak için elinden geleni yapsa da, asi bakışları defalarca onu aradı. Birden fazla kez, onun yüzünde sıkıntılı bir ifadeyle kendisini izlediğini gördü.

Onun ne düşündüğünü bilmek, İngiltere'ye ne zaman dönmeyi planladığını sormak istiyordu ama doğru an bir türlü gelmiyordu. Akşam ilerledikçe, başını kaldırdığında adamın odanın diğer ucundan yaklaştığını gördü, uzun adımları bir amaç uğruna ona doğru ilerliyordu.

"Sizinle konuşmam gerekiyor," dedi basitçe. "Daha iyi bir zaman bulmayı umuyordum ama hepimiz sabah yola çıkacağız. Bu çok önemli Danielle."

"Bilmiyorum.... Bunun bizim için iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum-"

"Sizi bahçenin arka tarafındaki çardakta bekleyeceğim." Onu terk etti Salonda, yapmak üzere olduğu protestoyu yarıda bırakmıştı.

Kendisine başka seçenek bırakmadığı için kızgın ve itiraf etmek istediğinden daha meraklı bir halde, dikkatini bir anlığına konuklara verdi. Richard'la tekrar dans etti, sonra Jacob Wentz'le güney pamuğunun yüksek fiyatı hakkında konuşmaya başladığında sessizce uzaklaştı ve bahçeye çıktı.

Çakıllı patikalar boyunca birkaç meşale yanıyor olsa da iyi aydınlatılmamışlardı. Gölgeler arasında dolanarak, sarı hercai menekşe ve uzun mor süsen kümelerinin yanından geçerek, süslü kulesi bahçenin arka tarafında, fokurdayan bir derenin yanında, biraz uzaktaki yerini işaret eden çardağa yöneldi.

Rafael'le buluşmasının tehlikeli olduğunu biliyordu. İtibarı daha önce bir kez tehlikeye girmişti. Varlığını nasıl açıklayacaktı?

Karanlıkta yakışıklı Sheffield Dükü ile birlikte? İkisi birlikte bulunursa Richard'ın arkadaşları ne düşünür?

İçini bir huzursuzluk ürpertisi kapladı. Beş yıl önce o gece çektiği ıstırabı ya da onu takip eden korkunç haftaların acısını asla unutamayacaktı. Dışlanmış ve aşağılanmıştı. Daha da kötüsü, sevdiği adamı kaybetmenin kalp kırıklığını yaşamıştı.

Bir zamanlar Rafael'e olduğu gibi Richard'a da aşık değildi ama bu tür bir azarlamaya katlanma düşüncesi midesini bulandırıyordu.

Yol boyunca aceleyle ilerlerken gözleri karanlığı aradı. Rafael tehlikenin farkına varmış olmalıydı ama yine de buluşmak için ısrar etmişti.

Ortaya çıkmazsa, belki de daha az özel koşullar altında onu arayacağını biliyordu.

İleride, sekizgen tasarımlı, süslü beyaz boyalı pervazları, açık kenarları ve yükseltilmiş iç kısmı kaplayan ahşap koltuklarıyla çardak belirdi. Yaklaştığında Rafe'in içerideki parmaklığa yaslanmış uzun boylu figürünün gölgeli hatlarını görebiliyordu. Etrafta kimsenin olmadığından emin olmak için etrafına bakınırken, safir ipek elbisesinin eteklerini yukarı kaldırdı ve üç dik merdivenden ilkine çıktı.

Rafe onun elini tutarak platforma çıkmasına yardım etti. "Gelmeyeceğinden korkuyordum."

Eğer ona gerçekten bir seçenek sunmuş olsaydı, bunu yapmazdı. "Önemli olduğunu söylemiştin."

"Ben de öyle yaptım."

Onu parmaklık boyunca uzanan banka götürdü ve kadın oturdu. Rafe ayakta kaldı. Sanki ne söyleyeceğini arar gibi bir an volta attı, sonra yüzünü ona döndü. Uzaktaki bir meşalenin loş ışığında onun gözlerinin mavisini görebiliyor, oradaki belirsizliği okuyabiliyordu. Bu Rafe'in karakterine o kadar aykırıydı ki kalbi gergin bir şekilde çarpmaya başladı.

"Ne oldu, Rafael?"

Derin bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı. "Nasıl başlayacağımdan pek emin değilim. Size beş yıl önce o gece olanlarla ilgili gerçeği keşfettiğimi söylemiştim."

"Evet..."

"Sana mutlu olmanı istediğimi, sana bu kadarını borçlu olduğumu söyledim." "Öyle dedin ama-"

"Richard Clemens ile mutlu olacağınıza inanmıyorum."

Banktan ayağa fırladı. "Neye inandığın önemli değil, Rafael. Richard ve ben önümüzdeki hafta sonunda evleneceğiz."

"Sana onu sevip sevmediğini iki kez sordum. Bu sefer bir cevap istiyorum." Omuzlarını dikleştirdi. "Sana daha önce verdiğim cevabı vereceğim. Bu seni ilgilendirmez."

"Sen hiçbir zaman lafı dolandıran biri olmadın Dani. Eğer onu sevseydin, bunu söylerdin. Bu nedenle, sevmediğini varsaymak zorundayım. Durum bu olduğuna göre, senden düğünü iptal etmeni istiyorum."

"Delirdin mi sen? Richard Clemens'le evlenmek için koca bir okyanusu aştım ve niyetim de tam olarak bu."

Rafe nazikçe onun omuzlarını tuttu. "Aramızdaki şeylerin değiştiğinin farkındayım... artık bana eskisi kadar saygı duymuyorsun."

"Seni bir zamanlar sevmiştim. Artık sevmiyorum. Bunu mu demek istiyorsun?"

"Beni sevmiyor olabilirsin Danielle, ama Richard Clemens'i de sevmiyorsun." Adam onun yüzünü inceledi. "Arada bir fark olduğuna inanıyorum."

"Ne fark eder ki?"

"Bana baktığında gözlerinde bir şey var, Richard'a baktığında olmayan bir ateş kıvılcımı."

"Sen delisin."

"Öyle miyim? Neden görmüyoruz?"

Rafe onu kollarının arasına alıp ağzını onunkinin üzerine indirdiğinde Dani'nin nefesi kesildi. Bir an için onunla mücadele etti, ellerini Göğsüne yaslandı, onu uzaklaştırmaya çalıştı. Ama sıcaklık oradaydı, onu yakıyordu, uzun zaman önce sönmüş olması gereken ateş. Yoğunluğu yakıcıydı, etini ve kemiğini kavuruyor, vücudunu yumuşak ve uysal hale getiriyordu.

Rafe öpücüğü derinleştirdi ve avuç içleri ceketinin yakalarından yukarı, yukarı, kolları boynunu sarana kadar kaydı. Bir an için, tekrar elma bahçesinde, onu tüm kalbiyle, ona duyduğu tüm sevgiyle öptü.

Sonra gözleri yaşlarla doldu. Burası elma bahçesi değildi ve artık aşık değildi.

Danielle sarsılarak uzaklaştı, her yeri titriyordu, olmasına izin verdiği şey için kendinden nefret ediyordu.

"Bilmem gerekiyordu," dedi usulca.

Dani geri çekildi ve dudaklarında kalan onun tadını görmezden gelmeye çalıştı. "Hiçbir anlamı yoktu. Öpücüğün eski anıları canlandırdı. Bundan başka bir şey değildi."

"Belki de."

"Geç oluyor. İçeri dönmem gerek." Dönmeye başladı ama Rafe onu kolundan yakaladı.

"Beni dinle, Danielle. Düğünü iptal etmek için hâlâ zaman var. Richard'la evlenmek yerine, benimle evlenmeni istiyorum."

Orada öylece durmuş, şaşkınlıkla bakıyordu. "Ciddi olamazsın."

"Tamamen ciddiyim."

"O gece baloda... Seni nişanlınla, Throckmorton Kontu'nun kızıyla dans ederken gördüm."

"Uygun olmadığımız açıktı. İngiltere'den ayrılmadan önce babasıyla konuştum.
Nişanın sona erdirilmesini istedi."

Dani başını salladı. "Bu olamaz, Rafael. Aramızda her ne varsa bitti. Beş yıl önce sona erdi."

"Kayıtlar düzelene kadar bu iş bitmedi. Benimle evlen ve düşesim olarak İngiltere'ye dön. Tüm Londra -tüm İngiltere- sana haksızlık edenin ben olduğumu bilecek, tersi değil."

"İnsanların ne düşündüğü umurumda değil, artık değil."

"Evinize, ailenize ve arkadaşlarınıza geri dönebilirsiniz." "Çok az ailem ve daha da az arkadaşım var. Zaman içinde arkadaşlar ve aile burada."

Rafe'in çenesi sertleşti. Titrek fener ışığında gözleri mavinin daha derin bir tonunda görünüyordu. Bu bakışı tanıyordu, ortaya koyduğu kararlılığı biliyordu ve içinden bir belirsizlik süzüldü.

"Bu meselenin halledilmesi için baskıya başvurmak zorunda kalmayacağımı umuyordum ama bana başka seçenek bırakmıyorsunuz."

Yüzünün rengi soldu. "Ne diyorsun sen? Sen... sen beni tehdit mi ediyorsun?"

Rafael uzandı ve onun yanağına dokundu. "Doğru olanı yapmaya çalışıyorum. Seni mutlu edebileceğime inanıyorum. Richard Clemens'in bunu yapabileceğine inanmıyorum. Evlilik teklifimi kabul et."

Bakışları onunkilerle kilitlendi. "Yoksa ne yaparsın, Rafael?"

Boyunun tamamını gösterecek şekilde doğruldu ve normalde olduğundan daha da uzun göründü. "Skandal'ın duyulmasına izin vereceğim. Buradaki insanlar inanacak

Bu doğru, Richard'ın annesi, arkadaşları. Masumiyetinizi İngiltere'de kanıtlayamayacağınız gibi burada da kanıtlayamazsınız."

Titremeye başladı. "Richard'a evlenme teklif etmeden önce Skandal'ı anlattım. Senin aksine, doğruyu söylediğime inandı."

"Yanılmışım. Bu, olması gerekeni değiştirmez."

Boğazında bir yumru kalınlaşmaya başladı. "Böyle bir şey yapabileceğine, beni tekrar bu şekilde incitebileceğine inanamıyorum. Bu kadar alçaldığına inanamıyorum." Gözlerinden yaşlar süzüldü ve onun görmesini istemeyerek bakışlarını kaçırdı.

Rafe uzanıp onun çenesini yakaladı ve nazikçe yüzünü ona çevirdi. "Seni mutlu edeceğim Danielle. Yemin ederim yapacağım."

Gözlerindeki yaşlar yanaklarına doğru taştı. "Beni bunu yapmaya zorlarsan seni asla affetmem Rafael."

Kızın titreyen elini dudaklarına götürdü ve sırtına nazik bir öpücük kondurdu. Tüm bu süre boyunca bakışları onun yüzünde kaldı.

"Bu göze almam gereken bir şans."

On

Danielle, Caro'yla birlikte ülkeden döndüklerinin ertesi günü, düğününden beş gün önce Richard Clemens'le olan nişanını bozdu. Kendi kendine başka seçeneği olmadığını söyledi. Rafael'in yemin ettiği gibi yapacağından bir an bile şüphe duymamıştı. Evlilik teklifini reddederse, tıpkı daha önce yaptığı gibi onu mahvedecekti.

Dani bu yüzden ondan nefret ediyordu.

Ve anlamıyordu. Rafe neden bu kadar ısrarcıydı? Suçluluk duygusu o kadar güçlü müydü, onur kuralları o kadar ağır basıyordu ki, kendini affettirmenin tek yolunun onunla evlenmek olduğuna mı inanıyordu?

Bu kesinlikle mümkündü.

Düğün olmayacağı haberi üzerine Richard söylenip durmuş, yalvarıp yakarmış, onu ikna etmek için bildiği her yolu denemişti.
fikrini değiştirdi.

"Ben ne yaptım, Danielle? Sadece söyle ve söz veriyorum bunu telafi edeceğim."

"Senin yaptığın bir şey değil Richard. Sadece biz... biz birbirimize uygun değiliz. Bunu şimdiye kadar fark etmemiştim."

"Planlar yapmıştık Danielle. Bir geleceği paylaşacaktık."

"Üzgünüm Richard, gerçekten üzgünüm, ama durum bu, böyle olması gerekiyor."

Öfkesi daha da arttı. "Öylece çekip gidemezsin. Peki ya benim
Annem mi? Düğün için bir servet harcadı. Peki ya çocuklarım...
arkadaşlarım? Onlara ne diyeceğim, nasıl açıklayacağım?"

"Çocuklarına gerçek bir anne olmama asla izin vermezdin ve eğer onlar gerçekten arkadaşınsa, bazen böyle şeylerin olabileceğini anlayacaklardır."

Richard'ın yüzü kıpkırmızı oldu. "Bunlar benim başıma gelmiyor!"
Richard tepinerek evden çıktı ve Danielle pencereden Richard'ın ön verandanın basamaklarından hışımla inişini, arabasına tırmanışını ve kapıyı çarpışını izledi.

Gözleri yandı ama hissetmeyi beklediği acı gelmedi.
Pencereden başını çevirerek, Dük'ün gidişinin salonda bıraktığı sessizliğe doğru iç geçirdi. Richard'ın gururunu kırmamak için dükten bahsetmemiş, Richard'a başka bir adamla evleneceğini, Sheffield Düşesi olmak için İngiltere'ye döneceğini söylememişti.

Ona Rafael'in kendisine şantaj yaptığını, nişanı bozmaktan başka çaresi olmadığını söylemedi.

Ağlamak istiyordu ama gözyaşlarını bir türlü toparlayamıyordu. Daha fazla üzgün olmaması, çoğunlukla kızgın ve korkmuş olması onu rahatsız ediyordu.
Rafael gibi acımasız bir adamla, artık tanımadığı ve güvenmediği bir adamla nasıl bir geleceği olabilirdi?

Sadece Rafe'i düşündüğünde duygularının kontrolden çıkıyor gibi görünmesi onu daha da rahatsız ediyordu.

Yüce Tanrım, hayatı nasıl bu kadar karışmıştı?

İki gün sonra ılık bir Ağustos güneşi dalgalı cam bölmelerden içeri vuruyordu. Öğle yemeğinden sonra Flora Teyze'yle birlikte alışverişe çıkacaklardı; en azından bir süreliğine evden çıkmak ve sıkıntılı düşüncelerinden uzaklaşmak için her şeyi yapabilirlerdi.

Ne yazık ki, ayrılma vakti gelmeden önce, Rafe elinde şapkası, ona yakışmayacak kadar yakışıklı bir şekilde kapısında belirdi.

Kadın onu salona götürüp sürgülü kapıları kapatırken, "Notunuzu aldım," dedi. "Bu kadar çabuk davrandığınıza sevindim."

Dani ona bir bakış attı. Ona nişanı bozduğunu bildiren bir mesaj göndermişti. Adamın satır aralarındaki acıyı okuyabileceğini umuyordu. "Bana başka seçenek bırakmadın. Richard için daha az acı verici olmasını umarak hızlı davrandım."

Danielle yüksek arkalıklı Windsor koltuğa, Rafe de ocağın önündeki gül rengi kadife kanepeye oturdu.

"*Nimble* önümüzdeki hafta sonunda İngiltere'ye yelken açacak. İkimizin yanı sıra teyzen ve hizmetçin Bayan Loon için de yer ayırttım. Ayrılmadan önce evlenmemizi istiyorum."

"Ne!" Neredeyse sandalyesinden sıçrayacaktı. "Bu imkansız! Neden bu kadar acele ediyorsun? Neden İngiltere'ye dönene kadar bekleyemiyoruz?"

Adamın omuzlarına yerleşen sertlikten kontrol için ne kadar çabaladığını anlayabiliyordu.

"Zaten beş yıl bekledik, Danielle. Bu meselenin ilk ve son kez, o zaman olması gerektiği gibi çözülmesini istiyorum. Şimdi karar evlendiğimizi görmek istiyorum, hem de yakında. Teyzenizin izniyle, yola çıkmadan bir gün önce burada, bahçede küçük bir tören yapılması için gerekli düzenlemeleri yapacağım. Londra'ya döndüğümüzde evliliğimizi daha uygun bir şekilde kutlayacağız."

"Ama... ama buna... bir haftadan az kaldı. Benden bunu yapmamı bekleyemezsiniz..."

"Neye, Danielle?"

Soğukkanlılığını korumak için mücadele ederek derin bir nefes aldı. "Hayatlarımız değişti. Artık seni tanımıyorum, Rafael. Seninle aynı yatağı paylaşma fikrine alışmak için zamana ihtiyacım var. Öylece... öylece..."

Ağzının kenarı yukarı doğru kalktı. "Bir zamanlar benimle aynı yatağı paylaşmayı dört gözle bekliyordun."

Yanakları ısındı. O zamanı çok iyi hatırlıyordu, bahçede onu öptüğü geceden beri daha da net hatırlıyordu. Yine de, bu tür bir yakınlaşmaya yol açacak adımları atmaya hazır değildi, onun üzerinde zaten sahip olduğundan daha fazla kontrol sağlamaya hazır değildi.

Çenesini kaldırdı. "Şimdiye kadar istemeyerek de olsa kabul ettiğim her türlü talepte bulundun. Şimdi karşılığında bir şey istiyorum. Zaman istiyorum, Rafael. Kocam olacağın gerçeğini kabul etmek için zaman."

Yüzünde bir şey vardı. Bir an için gözlerini kaçırdı. "Pekâlâ, bu yeterince adil bir istek gibi görünüyor. Zaman istiyorsun. Bunu sana vermeye hazırım. İngiltere'ye dönene kadar senden kocalık taleplerinde bulunmayacağım."

Az önce kazandığı savaştan güç alarak daha da cesaretlendi. "Belki de bunu bir mantık evliliği olarak sürdürmemiz en iyisi olur. İkimiz de kendi ayrı hayatlarımızı sürdürebiliriz ve-"

"Lanet olsun!" Rafe bir nefes aldı ve öfkesini bastırdı. "Bunun olmayacağını bilecek kadar akıllısın. Seni tanıdığım günden beri istiyorum Danielle. Değişmeyen tek şey bu. Umarım zaman içinde sen de benim için aynı arzuyu hissedersin."

Danielle başka bir şey söylemedi. Rafael Saunders güçlü, erkeksi ve son derece çekici bir adamdı. Küçük bir kızken, geceleri uyuyamaz, onun kendisiyle sevişmesinin nasıl bir şey olabileceğini merak ederdi. Her ne kadar böyle olmamasını dilese de, bir yanı hâlâ bunu istiyordu.

"O halde anlaştığımızı varsayıyorum," dedi.

"Yolculuk boyunca her gün pişmanlık duyacak olsam da, anlaştık."

Caroline Loon, Arch Sokağı'ndaki evin arkasındaki ara sokakta duruyordu. "Robert!"

Ona doğru yürüdü, eğildi ve yanağına hızlı bir öpücük kondurdu. "Benim tatlı Caroline'ım."

Caro kızardı. Bir haftadır şehirdeydiler ve döndüklerinden beri her gün birbirlerini görüyorlardı. Caro, tüccar Edmund Steigler'ın Philadelphia'da yaşadığını öğrenince çok şaşırmıştı. Bu da Robert McKay'in de orada yaşadığı anlamına geliyordu.

Onunla ahırda tanıştığı gece büyülü bir geceydi. İlk geldiğinde, onu ahırın yanındaki açık bir alana götürmüş ve annesinin yanında oynaşan sevimli, küçük bir doru tayı işaret etmişti.

"Adı Dandy. Wentz'in en büyük kızı ona yemeyi sevdiği karahindibalardan dolayı bu ismi verdi."

Caro güldü. "Harikulade biri." Atlarla vakit geçirdiler, Robert ona Jacob Wentz'in kanlı kısraklarını ve aygırlarını gösterdi, atlar hakkında şaşırtıcı bir bilgiye sahipti ve belli ki eğleniyordu.

"Annemin kuzenlerinden birinin taşrada bir malikanesi var ve annem beni sık sık oraya ziyarete götürürdü."

"Peki ya baban?"

Robert başını salladı. "Onu hiç tanımadım. Ben doğmadan önce ölmüş." Karanlık çöktüğünde, Robert onu vadiye bakan bir tepeye çıkardı,

Onu devrilmiş bir ağacın gövdesine götürdü ve her ikisi de oraya oturdu.

"Vadi çok güzel," dedi kadın, gümüş rengi ay ışığıyla aydınlanan tepelere bakarak. "Belki bir kez Mr. Clemens'in evi, onu çizme şansım olacak." "Resim yapmayı seviyor musun?"

"Suluboya manzara resimleri yapıyorum, ama sadece eğlence için. Sadece biraz becerikliyim."

"Çok iyi bir ressam olduğuna bahse girerim." Uzanıp bir dal aldı ve dalgın dalgın elinde döndürdü. "Bir şeyler oymayı seviyorum. Zaman geçirmeme yardımcı oluyor."

Ay ışığında ona baktı, çenesinin güçlü çizgisine hayran kaldı ve ne kadar yakışıklı olduğunu düşündü. "Ne tür şeyler oyuyorsun?"

"Çoğunlukla oyuncaklar. Tahta atlar, oyuncak askerler, minyatür arabalar, bunun gibi şeyler." Gülümsedi. "Belki bir gün bir takas yapabiliriz - benim tahta atlarımdan birine karşılık senin resimlerinden biri."

Caro ona gülümseyerek karşılık verdi. "Bu hoşuma gider. Bir pazarlık yaptığımızı düşüneceğim."

O ve Robert ay ışığında tepede oturup gece yarısını geçene kadar konuştular. Gülüşüp konuşurlarken zaman akıp gidiyor gibiydi, Caro daha önce hiçbir erkekle hissetmediği bir rahatlıkla konuşuyordu.

Şehre döndüklerinden beri geçirdikleri günleri, ortak buldukları inanılmaz sayıdaki şeyi düşününce gülümsedi. İkisi de operayı ve şiiri seviyordu, ikisi de okumayı seviyordu, ikisi de hayvanları ve çocukları seviyordu - Robert bir gün geniş bir aileye sahip olmayı umuyordu.

Ona çocukluğunu ve ailesinin nasıl fakir ama çok mutlu olduğunu anlattı. Ona beş yıl önceki yazdan bahsetti.
Ebeveynleri ölmüştü ve onlar için nasıl yas tutmuştu. Tüm bu süre boyunca Robert onun elini tutmuş ve sadece dinlemişti, gerçekten dinlemişti.

Ve o günlerde Caro, Robert McKay hakkında pek çok şey keşfetmişti. Hayatının sonraki dört yılı başka bir adama ait olsa da, Robert sık sık ve içtenlikle gülüyordu. Koşullar ne olursa olsun neşeli tavrını koruyor gibiydi.

Ona sahip olan adamdan gördüğü kötü muamele ne olursa olsun.

Robert bir keresinde ona, "Ben onun uşağıyım," demişti. "Bana bir düzine farklı işten herhangi birini verebilirdi, ama şahsen kendisine hizmet etmemi istedi. Adam başkalarına hükmetmeyi seviyor."

"Nasıl yani?"

"Steigler, Cambridge'den mezun olduğum ve hala onun çizmelerindeki çamuru kazımak zorunda olduğum için büyük gurur duyuyor. Kral'ın İngilizcesini ondan daha iyi konuşuyorum ve çok daha iyi okuyorum ama yine de banyosunu hazırlamak, çoraplarını ve gömleklerini onarmak zorundayım."

"Oh, Robert."

İnce ince gülümsedi. "Bir keresinde bir Shakespeare oyunu hakkında onu düzelttiğim için bir grup arkadaşının önünde bana at kırbacı çekmişti."

"Yüce Tanrım, Robert ve sen hiç kaçmayı denemedin mi?"

Geniş omuzlarını silkti, tam kollu gömleğinin kumaşını hareket ettirdi. "Steigler bu ülkede güçlü bir adam. O açıkça belirtti ki

beni yakalatırdı. Ve ona olan borcum gerçek. Şeytanla bir pazarlık yaptım. Önümüzdeki dört yıl boyunca bununla yaşamak zorundayım."

Robert içinde bulunduğu durumu umursamıyor gibi görünüyordu ama Caro buna dayanamıyordu.

Onunla tanıştığından beri geçen kısa süre içinde Caro, Robert McKay'e aşık olmuştu.

Koridordan gelen sesler üzerine Danielle okumakta olduğu kitaptan, İngiltere'den yanında getirdiği Defoe'nun *Robinson Crusoe* adlı romanından başını kaldırdı. Kapı aralığında Caro, Danielle'in Robert McKay olduğunu bildiği kahverengi saçlı yakışıklı bir adamın yanında duruyordu.

Taşradan döndüklerinden beri Caro günde bir düzine kez ondan söz ediyordu. Robert sözleşmeli bir hizmetçi olmasına rağmen McKay'e aşık olduğu belliydi. Danielle adamın McKay'i elinden almaya çalışacağından endişeleniyordu.
arkadaşı gibi tatlı, saf bir genç kadından yararlanmak.

Şimdi onun ne kadar çekici olduğunu görünce daha da endişelendi.

Caro Dani'den bir yaş büyük olmasına rağmen erkeklerle çok az deneyimi vardı. Dani, Caro'nun sağduyusunun ve insanların karakterlerini yargılama konusundaki doğuştan gelen yeteneğinin, gönül meselelerinde ona rehberlik etmek için yeterli olacağını umuyordu.

"Rahatsız ettiğim için üzgünüm Danielle, ama Robert bir dakikalığına uğradı ve onunla tanışmak için zamanın olabileceğini umuyordum."

"Elbette zamanım var." Dani, Caro ondan ilk kez bahsettiğinden beri bunu yapmak istiyordu. Kitabını kanepeye bıraktı
yanına geldi ve ayağa kalktı. "Lütfen... ikiniz de içeri gelin."

Çift salona birlikte girdi, Robert'ın eli Caro'nun ince belinde hafifçe duruyordu. Birbirlerini bunun için yeterince iyi tanımıyorlardı ama bir şekilde onlara bakınca bu son derece doğal görünüyordu.

"Danielle, seni arkadaşım Robert McKay ile tanıştırmak istiyorum, sana bahsettiğim adam."

Dani gülümsedi. "Bay McKay... Sizinle tanışmak bir zevk."

"O zevk bana ait, Bayan Duval." Sanki sözleşmeli bir hizmetçi değil de soyluların bir üyesiymiş gibi elini eğerek uzattı ve Dani ona değerlendirici bir bakış attı.

"Arkadaşım Caro'yu oldukça etkilemişsin," dedi.

Robert'ın gülümsemesi genişledi. "Beni etkilediği gibi, Bayan Duval." Bakışları Caro'ya kaydı ve ifadesinde o kadar sıcak bir şey vardı ki

Danielle'in belirsizliği biraz azaldı.

Bir süre havadan sudan, şehirden konuştular, sonra Robert Danielle'e okuduğu romanı beğenip beğenmediğini sordu.

Yanık bir kaşını kaldırdı. "Okudun mu?"

"Aslında gördüm. Uzun zaman önceydi ama çok keyif almıştım."

Tam o sırada Flora Teyze içeri girdi, planladıkları alışveriş gezisi için ayrılmaya hazırdı, salonda yakışıklı bir adamın durduğunu görünce sadece biraz şaşırdı.

Bir tur daha tanışma faslı yapıldı, Flora Teyze bir kontes olarak bir hizmetçiyle tanıştırılmakta olduğunu umursamıyor gibiydi. Ama sonra, burası Amerika'ydı. Burada kraliyet ailesi yoktu ve kimsenin bir unvanı yoktu. Hepsi de burada erkeklerin çoğunlukla eşit muamele gördüğü fikrine alışmaya başlamıştı.

Yine de Robert McKay'in bir hizmetkârdan daha fazlası olduğu açıkça ortadaydı.

"Leydim," dedi o mükemmel, soylu İngilizcesiyle, Flora Teyze'nin elini özenle eğerek.

Flora, McKay'i tepeden tırnağa süzerek, "Demek arkadaşımızı evden uzaklaştıran adam bu," dedi.

"Suçluyum leydim, suçlandığım gibi. Ve sizi temin ederim ki Bayan Loon son derece keyifli bir arkadaştır."

Flora Chamberlain'in aristokrasinin yüksek rütbeli bir üyesi olması McKay'in gözünü hiç de korkutmamıştı. Flora Teyze kurnazca Caro'ya baktı, sonra tekrar misafirlerine döndü. "Belki çay içmek için bize katılacak vaktiniz vardır, Bay McKay."

Robert içtenlikle üzgün görünüyordu. "Korkarım reddetmek zorundayım. Ben
yerine getirmem gereken görevlerim var ve zaten kalmam gerekenden daha uzun süre kaldım. Belki başka bir zaman leydim."

Flora Teyze, Caro'ya doğru attığı yumuşak bakıştan memnun olarak gülümsedi.
Robert onlara hoşça kal dedi ve Caro onu kapıya kadar geçirdi. "Böyle arkadaşlara sahip olduğun için şanslısın," dedi, hâlâ
Dani.

Caro, "Çok şanslıyım," dedi.

Yaklaşıp belki de yanağından öperken kumaş hışırdadı. "Seninle tanıştığıma memnun oldum, Caroline Loon."

Dani kapının arkasından kapandığını duydu, sonra Caro yüzünde beklenti dolu bir ifadeyle salona geri döndü.

"Peki... sen ne düşünüyorsun?"

"Yakışıklı bir şeytan," dedi Flora Teyze. "İyi eğitimli ve son derece çekici." Birkaç çenesinden birini sallayarak başını salladı. "Böyle bir adam neden hizmetçi olarak çalışıyor ki?"

"Bu uzun bir hikaye, Leydi Wycombe."

Künt bir el salladı. "Evet ve beni ilgilendirmez. Yine de... bu beni endişelendiriyor."

"Şey, ondan çok hoşlandım," dedi Dani parlak bir sesle. "Ve sanırım o da en az senin ondan hoşlandığın kadar senden hoşlanıyor."

Caro'nun yanaklarında yumuşak bir kızarıklık belirdi. "Robert oyma tahta atlarından birini bir oyun için bir çift biletle takas etti. *Hayat* adında bir komedi ve benden ona eşlik etmemi istedi. Bay Steigler'ın bir iş toplantısı olduğunu ve geç saate kadar eve gelmeyeceğini söyledi."

Dani'nin duyduğu dedikodulara bakılırsa, bu muhtemelen Steigler'ın geceyi metresiyle geçirdiğini söylemenin kibar bir yoluydu.

Caro pencereden dışarı bakarak Robert'ın caddeden aşağı doğru yürüyüşünü izledi. Robert köşeyi dönüp gözden kaybolduğunda, yüzündeki gülümseme kayboldu. Caro onun Amerika'da kalacağına inanmıştı. Şimdi Dani, Rafael'le birlikte İngiltere'ye dönüyordu. Flora Teyze de onlarla birlikte gidecek ve Caro da gitmek zorunda kalacaktı.

Amerika'da kimseyi tanımıyordu. Ve Robert'ın niyeti onurlu olsa bile, en az dört yıl daha ona evlenme teklif edemezdi.

Dani arkadaşının odadan çıkışını izledi ve kalbi onun için acıdı. Keşke Rafael Londra'da kalsaydı, Caro zamanla Robert'la bir gelecek kurabilirdi. Dani bunun şimdi gerçekleşeceğini sanmıyordu.

Rafael'i suçladığı bir başka talihsizlik.

On bir

Rafe, William Penn Oteli'ndeki süitinde volta atarken aklı Danielle'de ve yaklaşan düğünündeydi. Bu gerçekten olacaktı. Danielle Duval ile evlenecekti. Buna hâlâ inanmakta güçlük çekiyordu.

Pencerenin önünde bir an durdu, otelin önündeki tabelanın yanında yanan fenere baktı, sonra kapısının sertçe çalınmasıyla döndü.

Rafe gidip kapıyı açtı ve Max Bradley'nin her zaman yaptığı gibi aniden süitte belirmek yerine koridorda dikildiğini görünce biraz şaşırdı.

"Max! İçeri gelsene. İngiltere'ye dönmüş olabileceğini düşünmüştüm."

"Henüz değil. Gerçi işler planladığım gibi giderse, çok yakında ayrılacağım.
yakında."

Salona girip kapıyı kapattıklarında Rafe, Max'in alnında beliren endişe çizgilerini fark etti. Siyah saçları sanki parmaklarıyla karıştırmış gibi dağınıktı.

"Ne oldu Max? Ne buldun?"

"İstediğim kadar değil. Yardımınızı istemeye geldim."

"Elbette. Neye ihtiyacınız olursa." Albay Pendleton'a yardım sözü vermişti ve sözünü tutmaya niyetliydi.

Max başını salladı. "Evleneceğini biliyorum. Bu işi bitirip düğününüz için bolca zaman ayırabileceğimize inanıyorum."

"Nereden biliyorsun...? Neyse boş ver. Bir tür bilgi hizmeti başlatmalısın. Bir servet kazanabilirsin."

Max neredeyse gülümsüyordu. "Benimle Baltimore'a gelmeni istiyorum. Sıkı çalışırsak yolculuğu birkaç günde, en fazla üç günde tamamlayabiliriz. Bu da
ayarladığım toplantı için bize zaman tanıyın ve evlenmek için hala zamanında dönmüş olacaksınız."

Rafe Max'in haklı olduğunu umuyordu. Danielle hiç gelmemesini tercih etse de, kendi düğününe geç kalmak kesinlikle geleceklerine başlamak için en iyi yol olmayacaktı.

"Ne zaman gidiyoruz?" Rafe, Danielle'e ortadan kaybolduğunu ve çok yakında döneceğini açıklayan bir not göndermesi gerektiğini düşünerek sordu.

"Sabah erkenden. Oraya ne kadar erken varırsak o kadar erken dönebiliriz."

Ve Rafe'in döndüğünde hâlâ yapacak çok işi vardı. Dönmek üzereydi. evli bir adam olmak. Bu düşünce karşısında neden en ufak bir endişe duymadığını merak ediyordu.

Baltimore yirmi binden biraz daha fazla nüfusa sahip bir kasabaydı, Rafe, İngiltere, Karayipler ve Güney Amerika ile ticaret yapan hareketli bir liman, hızla büyüyen bir şehir keşfetti.

Her zamanki gibi Max Bradley işini yapmıştı. Phineas Brand adında zengin bir gemi yapımcısıyla bir görüşme ayarlamıştı. Max'in uydurduğu hikâyeye göre Sheffield Dükü, Belford Enterprises gemicilik filosunun sahibi Belford Markisi ve diğer birkaç zengin İngilizle birlikte bir girişimde bulunmayı düşünüyordu. Dük, Brand'ın şirketinin inşa etmekte olduğu Baltimore Clipper adlı muhteşem yeni yelkenliyi duymuş ve bu geminin daha küçük, daha az erişilebilir limanlara mal taşımak için uygun olabileceğini düşünmüştü.

Ya da en azından onların hikayesi buydu.

Toplantı Maryland Shipbuilding Company'nin iç ofisinde, yakınlardaki büyük bir tuğla deponun alt katında yapılacaktı. limanda. Tartışma ilerledikçe Phineas Brand sandalyesinden kalktı; kısa boylu, kıvırcık gri saçları olan, saçlarının bir kısmı dökülmüş ve gri favorileri olan bir adamdı. Belirgin burnunun üzerinde küçük gümüş gözlükler duruyordu.

Binadan çıkıp geminin demirlediği rıhtıma doğru ilerlerken Brand gururla gülümseyerek, "*Irgat* az önce tamamlandı," dedi. "Onu görene kadar bekleyin. Hız ve manevra kabiliyeti açısından eşi benzeri yok, türünün şimdiye kadar yapılmış en hızlı gemisi."

Rafe yorum yapmadı ama gemiyi kendi gözleriyle görmek, böyle bir geminin İngiltere için gerçekten bir tehdit oluşturup oluşturmadığını anlamak için sabırsızlanıyordu.

Brand, "Elbette, eğer gerçekten ilgileniyorsanız," diye devam etti, "elinizi çabuk tutmanız gerekecek." Rafe'e bir bakış attı. "Adamın Bradley'e de söylediğim gibi, ilgilenen başka taraflar da var. Buralarda ilk gelen ilk hizmet eder."

"Yirmi gemiden bahsediyoruz, bu doğru mu?"

Brand başını salladı. "Her geminin inşası çok zaman aldığından, tamamlanması beş yıllık bir proje. En yüksek teklifi verenin anlaşmayı alacağını biliyorsunuz."

Rafe başıyla onayladı. "Bay Bradley beni bilgilendirdi."

"Elbette, ilk filo inşa edilene kadar bekleyebilirsiniz." "Bunun bir seçenek olduğunu sanmıyorum."

Irgat'ın rıhtımda usulca sallandığı, halatlarının rüzgârda gıcırdadığı noktaya ulaştılar. Rafe durup teknenin alçak, şık ve zarif hatlarını, kıç tarafa doğru hafifçe eğilen ikiz direklerini inceledi. Böyle bir tasarımı daha önce hiç görmemişti ama nasıl olabileceğini hayal edebiliyordu yelkenlinin hızını artırmak.

Gövdenin kendisi de benzersizdi ve yapımcının gerçekten de tasarımcının planları olmadan kopyalanması neredeyse imkânsız bir tekne yarattığını düşündü.

Brand onu bir gösteri için gemiye davet etti ve Rafe de kabul etti. Gün güneşli ve ılıktı, üçgen şeklindeki alışılmadık yelkenleri dolduracak kadar rüzgâr vardı ve bu yelkenler Rafe'in daha önce gördüklerine hiç benzemiyordu. Tekne fazla yük taşımak için tasarlanmamış olsa da, inanılmaz derecede hızlıydı ve manevra yapması inanılmaz derecede kolaydı.

Gemi insan ve topla silahlandırılırsa, böyle bir gemiye kolayca av olabilecek daha yavaş, daha büyük, daha az manevra kabiliyetine sahip savaş gemilerine karşı hesaba katılması gereken bir güç olacaktır.

Rüzgâr yelkenleri kamçılayıp şık tekne suyu yararak ilerlerken Rafe söylentilerin pekâlâ doğru olabileceğine, Napoléon'un gerçekten de geçen yıl Trafalgar'da kendisini ağır bir yenilgiye uğratan İngiliz savaş gemilerine karşı kullanmak üzere bu yelkenlilerden oluşan bir filo satın almakla ilgilendiğine inanıyordu.

Rıhtıma döndüklerinde Brand, "Bu akşam küçük bir buluşma düzenliyorum Dük," dedi. "Bize katılmanızı çok isteriz."

Rafe'in gülümsemesi kurt gibi geldi. Olabildiğince çok bilgi toplaması gerekiyordu, özellikle de Max'in Fransızlarla yapılan anlaşmanın arkasındaki adam olduğuna inandığı Bartel Schrader adlı tüccar hakkında. Phineas Brand ona mükemmel bir fırsat sunmuştu.

"Çok memnun olurum Bay Brand."

Rafe, Phineas Brand'in Front Sokağı'ndaki üç katlı taş konağına vardığında saat geç olmuş, akşamı bulmuştu. Bilerek geç gelmişti. Brand'in, bir filoyu engellemek için ne kadar endişeli olduğunu tahmin etmesini istemiyordu.
Baltimore Clippers'ın Fransızlara satılmasını engelledi.

İngiltere'nin filo için daha yüksek bir teklif verip vermeyeceğinden emin değildi ama gemiler Napoléon'a giderse bunun pek çok İngiliz denizcinin hayatına mal olacağından emindi.

Geniş ön sundurma basamaklarını tırmanırken evin pencerelerinde ışıklar parlıyordu. Oymalı ahşap kapının her iki yanında misafirleri karşılamak için birer hizmetçi duruyordu ve o da hemen içeri alındı.

İki saat sonra tekrar kapıdan çıkıyordu.

Akşam umduğundan da iyi geçmişti ve yola çıkmak için sabırsızlanıyordu. Almak için geldiği formasyonu almıştı. Şimdi tek yapması gereken bu bilgiyi Max'e ulaştırmaktı.

"Nasıl geçti?" Max, Rafe'nin odasında, Bradley'yle birlikte limanın yakınındaki Seafarer's Inn'de tuttukları iki odadan biri olan, yanmayan ocağın yanındaki sandalyesinden kalktı. O sabah erkenden beri Max'i görmemişti.

"Pendleton endişelenmekte haklıydı," dedi Rafe, pardösüsünü silkip bir sandalyenin arkasına atarak.

"Evet... Bu öğleden sonra sizi limana kadar takip ettim. Onu gördüm... *Windlass*'ı." Max şifonyere doğru yürüdü ve üstte duran şişeden ikisine de birer bardak konyak doldurdu. "İnanılmaz bir parça
işçilik." Rafe'ye bir bardak uzattı. "Silahlı, ölümcül olabilir." "Aynen benim düşüncelerim."

"Schrader partide miydi?"

"Oradaydı." Max ona Hollandalı dedikleri uluslararası tüccar hakkında bilgi vermişti. Schrader, Hollandalı'yı bularak büyük miktarlarda para kazanmıştı.
ve onları satıcılarla bir araya getiriyordu. Mallar değişebilirdi ama anlaşma gerçekleşirse Schrader'a çabaları için belli bir yüzde ödenirdi. Max'e göre, Fransızlar için çalışıyor olma ihtimali çok yüksekti.

"Kumlu saç mı?" Max onayladı. "Mavi-gri gözler? Belki otuzlu yaşların sonunda?" "Bu o." Rafe içkisinden bir yudum aldı, verdiği rahatlık için minnettardı.
Phineas Brand'in onu ev partisinde tanıştırdığı adamla yaptığı kısa konuşmayı düşünerek omuzlarındaki kasları gevşetti.

Schrader çok hafif bir aksanla, "Majesteleri," dedi. Ne de olsa Hollandalıydı ve belli ki bir dünya adamıydı.

"Memnun oldum, Bay Schrader."

"Ev sahibimiz bana bugün *Windlass*'ta kısa bir yelken seyri yaptığınızı söyledi," dedi Hollandalı. "Oldukça güzel bir gemi, değil mi?"

"Gerçekten de öyle."

"Basit bir merakın ötesinde bir ilginiz olabileceğini duydum." "Öyle mi?

Ben de sizin hakkınızda aynı şeyi duydum."

Bu onu şaşırtmışa benziyordu. "Gerçekten mi? O halde verdiğim bilginin doğru olduğunu varsayıyorum."

"Gemi bazı açılardan ilgi çekici ama kargo için pek tasarlanmamış. Bu da kullanım alanının sınırlı

olduğu anlamına geliyor."

"Yeterince doğru."

"Peki ya siz Bay Schrader? Müvekkiliniz böyle bir filoyu ne amaçla kullanabilir?"

Hollandalı sadece gülümsedi. "Bunu söylemeye gerçekten yetkim yok. Benim işim sadece, müşterim satın almaya hazır olduğuna karar verirse, satışa aracılık etmek."

Phineas Brand tam o sırada dönerek konuşmaya son verdi. Ama Rafe bilmek istediği şeyi çoktan öğrenmişti ve şimdi sıra Max'i bulmaya gelmişti.

Ya da daha uygun bir şekilde, Max'in onu bulmasını beklemek.

"Schrader'in zarif zevkleri var," diye devam etti Rafe. "Pahalı giysiler giyer, kaliteli İspanyol derisinden ayakkabılar giyer." Rafe, Schrader'in siyah saçlarının mükemmel bir şekilde bağlanmış olduğunu ve kumral saçlarının tertemiz bakımlı olduğunu hatırladı.

"Bu Hollandalı, tamam. Çok para kazanıyor ve çoğunu kendine harcıyor."

Rafe, Max'in her kelimeyi duymak isteyeceğini bildiği için konuşmalarını aktardı.

Bradley konyağı bardağında evirip çevirdi, sonra bir yudum aldı. "Sanırım Bay Brand'e filosunu satın alma konusundaki ilginizin devam edeceğine dair güvence verdiniz."

"Daha yüksek bir teklif beklentisiyle ellerini ovuşturuyor." "O zaman

buradaki işimiz bitti. İlk iş Philadelphia'ya doğru yola çıkabiliriz. Sabahleyin."

Rafe bir rahatlama hissetti. Geri dönüyorlardı ve düğün için bolca zamanları vardı.

"Oraya vardığımızda," diye devam etti Bradley, "İngiltere'ye giden ilk gemiye bineceğim. Öğrendiklerimizi gerekli taraflara bildirmem gerekiyor." Max gülümsedi, bu pek sık rastlanan bir durum değildi. "Bu arada sen de dostum, bacaklarını düzgün bir şekilde prangalayabilirsin."

Rafe sadece başını salladı. Max'in odadan çıkışını izlerken Danielle zihninde belirdi, alev kırmızısı saçları dağılmıştı, pürüzsüz teni mumların titrek ışığında inci gibi parlıyordu.

Kasıkları gerildi. Onun en ufak bir bakışıyla uyandırabileceği arzuyu hissetmesine nadiren izin veriyordu. Geçmişte, bir kahkaha dalgası ya da tek bir yumuşak gülümseme onu tamamen ereksiyona geçirebilirdi. Şimdi elbisesini gevşetip yeleğini silkelerken, kadının yüzünü hatırlamak bile onu sertleştiriyordu.

O gün Sheffield Hall'un arkasındaki elma bahçesinde onun göğüslerinin tam şeklini, ellerinin içindeki olgun hissini, küçük Avuçlarının altında küçük, sıkı tomurcuklar halinde sertleşen meme uçları.

Bu kadar rahat davranmamalıydı ama düğünleri çok yakındı ve yakında karısı olacaktı. O zamanlar onu ne kadar çok istediğini hatırladı ve şimdi onu daha da çok istediğini fark etti.

Ereksiyonu nabız gibi atmaya başladı ve dayanılmaz bir şekilde sertleşti. Onu istiyordu ve yakında onun olacaktı.

Gömleğini çıkarıp kendini yatağa hazırlarken, Rafe birdenbire bunun gerçekleşmesi için ne kadar istekli olduğunu düşünerek huzursuz oldu.

Perşembe günüydü, düğünden bir gün önceydi. *Nimble*, Cumartesi sabahı erken saatlerde İngiltere'ye dönüş yolculuğu için yola çıkacaktı.

Dani, teyzesinin kiralık evinin yatak odasında, şifonyerinin önündeki goblen tabureye oturmuş, Rafael'e lanet okuyor ve Rafe'in onu istemeden sürüklediği korkunç ağdan kurtulmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordu.

Flora Teyze kapıyı çalıp aceleyle yatak odasına girdiğinde, henüz yarı giyinikti, üzerinde kalçasının ortasına kadar inen ince bir çim kombinezon vardı ve saçları henüz taranmamıştı.

"Oh, canım, henüz giyinmemişsin. Dük burada, canım. Az önce aşağıya indi."

"Dük mü? Ne istiyor?"

"Sanırım düğünü konuşmak için. Majesteleri her şeyin yarın için ayarlandığını söylüyor. Acele etmelisiniz. Sizi salonda bekliyor."

"Bırak beklesin," dedi Dani inatla. "Şeytan bir hale filizlendirene kadar bekleyebilir, umurumda değil."

Flora Teyze, iri göğüslerinin altında siyah dantel sıralarıyla süslenmiş yumuşak inci grisi rengindeki yüksek belli sabah elbisesinin eteğini gergin bir şekilde düzeltti. "Planladığınızın bu olmadığını biliyorum ama Dük Amerika'ya kadar aranızdaki meseleleri düzeltmek için geldi. Belki de yapılacak en doğru şey onunla evlenmektir."

Dani tabureden kalktı, pencereye doğru yürüdü, sonra geri döndü ve kanopili yatağın kenarına çöktü. Üstündeki beyaz kuşgözü fırfır başının üzerinde dans etti.

"Güvenmediğim bir adamla nasıl evlenebilirim, Flora Teyze? Beni daha önce mahvetti.
Richard'la olan nişanlılığımı sona erdirmeseydim bunu yine yapacaktı. Rafael istediğini elde etmek için her şeyi yapar, kimin zarar göreceği önemli değil."

"Belki de sadece senin için en iyisini istiyordur. Eğer onunla evlenirsen, binlerce kilometre uzakta değil, İngiltere'de yaşıyor olacaksın. Bencilce olabilir ama üzülemem."

Dani teyzesine baktı ve yaşlı kadının gözlerindeki yaşların parıltısını gördü. Yataktan kalktı ve kadınlar kucaklaştı.

"Haklısın," dedi Dani, "bu da bir şeydir. En azından birlikte olabiliriz." Uzaklaşırken iç çekti, bakışları pencereye döndü. Aşağıdaki bahçede Caro suluboya şövalesini kurmuş, bir sıra parlak mor irisi boyuyordu. Çok tatlı bir genç kadındı. Caro Loon'da çoğu insanın göremediği ince bir zarafet vardı.

Dani pencereden başını çevirdi. "Richard'la birlikte olsaydım çocuklarım olurdu," dedi hüzünle.

"Ne kadar çabalarsan çabala, o ikisi hiçbir zaman gerçekten senin olmayacaktı. Richard ve annesi buna izin vermezdi."

Danielle pencereden başını çevirip teyzesine baktı. "Orada Rafael'in kazayı öğrenme ihtimali her zaman var. O zaman ne olacak?"

Flora Teyze sadece homurdandı. "Sheffield sana haksızlık etti ve sana adını borçlu. Senin bir düşes olman gerekiyordu. Şimdi olacaksın."

Wycombe Park'taki sürgün yıllarında geçirdiği binicilik kazasını Rafe'e anlatmamıştı. Flora Teyze bunun

Rafe'in Danielle'e adının korunmasını borçlu olması önemli değildi.

Dani şifonyere doğru yürüdü ve aynada kendini bir an için gördü. Saçları hâlâ hafifçe dağınıktı ve üzerinde sadece kombinezonu, çorapları ve jartiyerleri vardı. "Buraya Richard'la evlenmeye geldim."

"Bu bir mantık evliliğiydi. Bunu kabul edecek kadar kendinize karşı dürüst olun."

"En azından bu benim kararımdı, Rafael'in değil."

Flora Teyze yanına geldi ve elini tuttu. "Biraz zaman tanı, canım. İşlerin yolunda gitmesi için bir yol vardır." Kapıya doğru döndü. "Dük'e hazır olur olmaz aşağı ineceğinizi söyleyeceğim."

Dani kollarını kavuşturdu ve inatla şifonyerin önündeki tabureye geri oturdu. Ona kalırsa Rafael sonsuza kadar bekleyebilirdi.

Rafe salondaki kanepeden kalktı ve halının üzerinde bir ileri bir geri yürümeye başladı. Köşedeki büyükbabanın saati zamanı gösteriyordu ve sanki durmuş gibiydi.

Yirmi dakika sonra beyaz pike yeleğinin cebinden altın saat kösteğini çıkardı, saatinin kapağını çevirerek açtı ve büyük saatin düzgün çalıştığından emin olmak için kontrol etti. Homurdanarak saatin kapağını kapattı.

saatini sıkıca kapattı ve cebine geri koydu.

Otuz dakika sonra, öfkesi ısınmaya başladı. Onun burada olduğunu biliyordu.

Ondan bilerek kaçıyordu!

Gelişinden kırk beş dakika sonra dönüp salondan çıktı. Girişteki geniş tahta zemini geçerken Dani'nin arkadaşı Caroline Loon'un üst kattaki yatak odasından çıktığını gördü.

Merdivenin yarısına kadar inmişken, onun geldiğini görünce şaşkınlıkla ciyakladı.

"Danielle henüz giyinmedi, Majesteleri."

"Bu onun sorunu. Ona bunu yapması için bolca zaman verdim." Sonraki birkaç merdiveni tırmandı.

"Bekle! Sen... oraya öylece giremezsin!"

Rafe ona kurtça bir gülümseme verdi. "Yapamaz mıyım?" Onun yanından geçerek merdivenin başına doğru ilerledi, Bayan Loon'un iri gözlü mavi bakışları her adımını takip ediyordu. Sahanlığa ulaştığında koridorda ilerledi, Bayan Loon'un çıktığını gördüğü kapının önünde durdu, sertçe kapıyı çaldı, kapıyı açtı ve içeri girdi.

"Rafael!" Danielle şifonyerinin önünde tünediği goblen tabureden ayağa fırladı. Okumakta olduğu kitap ayaklarının dibinde yere yuvarlandı.

Bir çift şeffaf beyaz çorapla kaplanmış güzel ayakları fark etti; ince, kadınsı ayaklar, zarifçe kemerli. Ayak bilekleri de çok güzeldi, ince ve zarifti. Çoraplar, güzel dantel jartiyerlerle yerinde tutulan güzel şekilli baldırların üzerine oturuyordu.

"Ne cüretle buraya gelirsin!"

Bakışları her zaman *dolgun* ve *dolgun* olan göğüslerine kaydı, elinde olduğunu hatırladı. Arzu ona bir yumruk gibi çarptı ve kasıkları gerildi. "Aşağı inmeyi reddettin," dedi makul bir şekilde. "Başka seçeneğim yoktu ama gelmesini istiyorum."

Yatağın ayak ucundaki yastıklı banktan yeşil ipek bir şal aldı ve kombinezonunun üzerine çekti. Uzun, hafifçe kıvrılmış kızıl saçlarını önünden kaldırarak bornozun kuşağını beline doladı. "Ne istiyorsun?"

"Korkmuş bir tavşan gibi kaçmadığından ya da Richard Clemens denen o aptalla gizlice evlenmediğinden emin olmak için geldim."

"Bu ne cüret!"

"Sanırım bunu zaten söylediniz. Emin ol tatlım, eğer anlaşmamıza sadık kalmazsan çok daha fazlasına cüret edeceğim."

Boğazından alçak, hırıltılı bir ses çıkardı. "Sen... çekilmez birisin. Sen...otoriter ve...inatçısın...ve...ve..."

"Kararlı mı?" diye sordu, kara kaşlarından biri yukarı kalkarken. "Evet... çıldırtıcı derecede öyle."

"Ve sen, sevgili Danielle, sinirliyken bile oldukça çekicisin. Öfkelendiğinde nasıl bir dehşete dönüştüğünü unutmuşum." Gülümsedi. "En azından seninle evli olmak sıkıcı olmayacak."

Dani kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturdu ama bu, ince geceliğine bastıran küçük, dik meme uçlarının anısını silmek için hiçbir şey yapmadı, kasıklarındaki ısrarlı zonklamayı hafifletmek için hiçbir şey yapmadı. Artık o geceki masumiyetinin gerçeğini biliyordu, yakında olması gerektiği gibi ona ait olacağını biliyordu
Daha önce de olduğu gibi, onu acıya varan bir ihtiyaçla istiyordu.

"Yarın için her şeyin hazır olduğunu söylemeye geldim. Töreni yapması için bir papaz ayarladım. Saat 1'de gelecek.
yarın öğleden sonra. Evlenir evlenmez eşyalarımızı toplayıp gemiye bineceğiz. *Nimble* Cumartesi sabahı ilk iş olarak gelgitle birlikte yelken açacak."

Max çoktan yola çıkmıştı. Düğünü kaçıracağı için üzgün olduğunu belirten bir not göndermiş, sonra da İngiltere'ye gitmek üzere limandan ayrılan ilk gemiyle yola çıkmıştı. Rafe, Max'in başbakanı Baltimore Clippers'ın yarattığı tehdidin göz ardı edilmemesi gerektiğine ikna edebileceğini umuyordu.

Danielle hâlâ orada duruyordu, kollarını çok güzel göğüslerinin üzerinde kavuşturmuştu.

Bir sıra kalın kirpiklerinin altından onu süzerek bir bakış attı. "Senin bu kadar diktatör olduğunu hatırladığımı sanmıyorum."

Ağzı hafifçe kıvrıldı. "Belki de buna gerek yoktu."

"Ya da belki sadece daha gençtiniz, yolunuzda bu kadar sabit değildiniz." "Kuşkusuz." Ona doğru ilerledi, sadece hareket edip etmeyeceğini görmek için

uzaklaştı. Mary Rose'u düşündü ve onun titrediğini hayal etti.

Dani yerinde durdu ve güzel yeşil gözlerindeki ateşle ona baktı. "Size henüz evlenmediğimizi hatırlatabilir miyim efendim?"

"Öyle olsa bile, yeminim şu anda düşündüğüm şeyi yapmamı yasaklıyor." Tam karşısında durdu, o kadar yakındı ki parfümünün kokusunu alabiliyordu, tatlı bir çiçeksi kokuydu, elma çiçeklerini anımsatıyordu. O gece çardakta onu öptüğü zaman sürdüğü parfümü hatırladı.

Şaftı doldu, kalınlaştı ve ağırlaştı, pantolonunun ön kısmına rahatsız edici bir şekilde bastırdı.

"Bana söz vermiştin."

"Ve bunu saklamak niyetindeyim. Ama yapmamın yasak olmadığı şeyler de var." Koyu kırmızı bir bukleyi omzundan kaldırdı, eğildi ve ağzını ağır bobinin bulunduğu noktaya bastırdı, hızlı nefes alışını duydu. İpek sabahlığının altından göğüs uçlarının gerildiğini gördü.

"Sanırım bizim için umut var," dedi yumuşak bir sesle, çünkü kızın Richard Clemens'e ona verdiği tepkiyi verdiğini hiç sanmıyordu.

Danielle geri çekildi. "Korkmana gerek yok. Anlaşmamız tamamlandı. Kaçmayacağım."

"Sanırım, içten içe, bunu yapmayacağını biliyordum. Bir zamanlar sözünüzden şüphe etmiştim ama cesaretinizden hiç şüphe etmedim."

Elini cebine attı ve kırmızı saten bir kese çıkardı. "Sana bir şey getirdim. Bir düğün hediyesi." Kolyeyi Amerika'ya kadar yanında getirdiğine hâlâ inanamıyordu.

Grace ısrar etmişti. Belki de o güzel inci ve elmas kolyeyi Danielle'e vereceğini ondan önce biliyordu.

Kolyeyi kesesinden çıkarıp arkasına geçti, inciler avucunda serin ve pürüzsüzdü. Antik kolyeyi kızın ince boğazına dolayarak elmas tokayı taktı. "Yarın bunları takarsan beni memnun edersin."

Danielle'in parmakları kolyeye yaklaştı, her bir mükemmel incinin ağırlığını ve şeklini test etti. Her birinin arasında, pencereden içeri süzülen güneş ışığında parıldayan tek bir elmas vardı.

Aynadaki yansımasına baktı. "Çok güzeller. Hayatımda gördüğüm en güzel inciler."

"Buna Gelin Kolyesi deniyor. Son derece eski, on üçüncü yüzyıldan kalma, Lord Fallon'un müstakbel gelini Merrickli Leydi Ariana'ya hediyesi. Bununla ilgili bir efsane var. Bir ara anlatırım."

Ama bugün vakti yoktu. Kafasını kaldırdığında Leydi Wycombe'un kapının girişinde dimdik durduğunu gördü.

"Bu son derece uygunsuz, Majesteleri. Henüz Danielle'in kocası değilsiniz."

Rafe ona abartılı bir selam verdi. "Özür dilerim leydim. Ben de tam gidiyordum." Danielle'den uzaklaşarak kapıya yöneldi, teyzesinin yanından geçip koridora çıktı. "Yarın öğleden sonra ikinizi de görmek için sabırsızlanıyorum."

Gözleri son bir kez Dani'ninkileri buldu. Dani'nin bakışları, o içeri girene kadar hiç olmadığı kadar sıkıntılı görünüyordu.

Belli belirsiz gülümsemesi kayboldu. Kendi kendine aralarını düzelteceğini, aşkını olmasa bile en azından sevgisini kazanacağını söyledi.

Ama içinden bir ses bunun kolay olmayacağını söylüyordu.

On iki

Düğün günüydü. Beş yıl önceki korkunç skandaldan sonra Danielle evlenmeyi hiç düşünmemişti. Geçtiğimiz iki hafta içinde iki kez nişanlanmıştı.

Bugün Rafael Saunders onun kocası, dünyada evlenmek istediği son adam olacaktı.

Danielle yatak odasında huzursuzca dolaşırken içini çekti. Orman yeşili saten şeritlerle süslenmiş soluk topaz ipeğinden gelinliği yatağın üzerinde duruyordu. Caro aynı koyu yeşil kurdeleyi Danielle'in başının tepesine tutturduğu ağır kırmızı buklelerin arasına örmüştü. Yatağın yanında yerde, krem rengi ipek çoraplarının üzerine giydirilmeyi bekleyen çocuk terlikleri duruyordu.

Dani kendi kendine giyinmeyi bitirmenin, cesaretini toplamanın ve kaderin ona dayattığı geleceği kabullenmenin zamanı geldiğini söyledi. Bunun yerine, pencereden bahçeye baktı ve kuşların bahçede dolanışını izledi.
çınar ağacının yaprakları, uyuşuk ve tamamen depresif hissediyorum.

Arkasında açılan kapının sesini, Caro'nun odaya girdiğini işaret eden hafif ayak seslerini zar zor duydu.

Caro bir an için hiçbir şey söylemedi. Sonra içini çekti. "Seni bırakmamam gerektiğini biliyordum. Yüce Tanrım, henüz giyinmeyi bitirmemişsin."

Ama Dani'nin biraz yalnız kalmaya, Rafael'in karısı olarak bir geleceği kabullenmeye ihtiyacı vardı.

"Herkes bekliyor," dedi Caro. "En son aşağı inmeyi reddettiğinde Dük'ün ne yaptığını biliyorsun."

Dani'nin kafası kalktı. Rafe, emirlerine itaat etmezse onu iç çamaşırıyla aşağı çekecekti. Ne zaman bu kadar talepkâr olmuştu? Böyle bir adamla yaşamak ne kadar zor olabilirdi? Ve neden onun karısı olma düşüncesi kalbinin tuhaf bir şekilde sıkışmasına neden oluyordu?

"Tamam, sen kazandın. Şunu giymeme yardım et."

Elbisesi ve terlikleri dışında her şeyi hazırdı. Elbisenin arkasındaki küçük inci düğmeleri tamamlaması ve çoraplı ayaklarını ayakkabılarının içine sokması uzun sürmedi. Aynada kendine son bir kez baktı,

Rus kaşlarının arasındaki endişe çizgilerini düzeltmeye çalıştı, sonra kapıya doğru döndü.

"Bekle! Kolyen!" Caro masanın üzerindeki mücevher kutusuna koştu ve Rafe'in düğün hediyesi olan güzel inci ve elmas kolyeyi çıkardı. Güneş ışığında incelemek için kolyeyi havaya kaldırdı. "O kadar güzel ki... Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim."

"Rafe çok eski olduğunu söylüyor. Bununla ilgili bir efsane olduğunu söylüyor."

"Bir efsane mi? Ne olduğunu merak ediyorum." Caro onu aynanın önündeki tabureye oturttu ve Dani otururken Caro incileri boynuna yerleştirip elmas tokayı taktı.

Caro, "Işığın elmasların üzerinde nasıl parladığını görmelisiniz," dedi. "Sanki içten aydınlatılmışlar gibi."

Dani'nin parmakları çok yönlü taşların üzerinde gezindi. "Ne demek istediğini anlıyorum. Bununla ilgili çok özel bir şey var... bir şey... ne olduğunu tam olarak anlayamıyorum. Nereden aldığını merak ediyorum."

"Neden ona sormuyorsun... düğünden sonra!" Caro onu tabureden kaldırdı ve kapıya doğru çekti. "Salona gitmeliyim ve yerime otur." Yukarı baktı. "Unutma, eğer aşağı inmezsen-"

"Endişelenmene gerek yok. Sonunda kaderime razı oldum." Yine de Rafe'e bunun için kızmıştı. Kendi hayatını, kendi geleceğini seçmek istemişti, bunun ona zorla dayatılmasını değil.

Caro eğildi ve ona sempatik bir şekilde sarıldı. "Onu bir zamanlar sevmiştin. Belki onu yeniden sevmeyi öğrenebilirsin."

Dani'nin gözlerinden beklenmedik yaşlar döküldü. "Bunun olmasına izin vermeyeceğim, asla. Onu sevmediğim sürece bana bir daha zarar veremez."

Caro'nun gözleri buğulandı. Bakışlarında acıma izleri vardı. "Her şey yoluna girecek. Bunu burada biliyorum." Caro bir elini kalbinin üzerine koydu. Sonra döndü ve yatak odasından aceleyle çıktı.

Dani yavaş ve sakin bir nefes alarak kapıya ve belirsiz geleceğine doğru döndü. Caro'nun sözlerinin doğru çıkması için tüm kalbiyle dua etti.

Ama Rafe'in nasıl bir adama dönüştüğünü, ne pahasına olursa olsun istediğini elde etmeye kararlı sert bir adam olduğunu düşününce, buna gerçekten inanmadı.

Rafe gerginliğinin belli olmamasını umarak merdivenin dibinde bekledi, bacaklarını biraz açmış, ellerini önünde kavuşturmuştu.

Düğün konukları çok azdı; sadece Leydi Wycombe ve Caroline Loon; papaz Peder Dobbs ve karısı Mary Ann. Danielle onları karı koca yapacak basit törenden çok daha fazlasını hak ediyordu.
Rafe, Londra'ya vardıklarında, paranın sağlayabileceği en iyi düğünü yapacağına söz verdi.

Merdivenin başına doğru baktı ve Caroline Loon'un soluk mavi eteklerini savurarak merdivenlerden indiğini gördü. Danielle'in leydi hizmetçisiydi ama onun bundan çok daha fazlası olduğunu öğrenmişti.

Leydi Wycombe kızın durumunu açıklamıştı; bir papazın ve karısının kızıydı, ailesi aniden ölünce yetim ve beş parasız kalan, nazikçe yetiştirilmiş genç bir kadındı. Leydi Wycombe onu Dani'nin hizmetçisi olarak işe almıştı ama kısa sürede ikisi çok iyi arkadaş olmuşlardı. Caro, Danielle'e hayatının en zor dönemini atlatmasında yardımcı olmuştu. Rafe'in farkında olmadan onun başına açtığı skandal.

Ve Caro'nun Dani'ye olan sarsılmaz sadakati sayesinde Rafe'in ömür boyu minnettarlığını kazanmıştı.

"Bayan Loon," dedi ve merdivenin dibine ulaştığında onu selamladı.

Endişeyle tepeye doğru baktı. "Yukarı çıkmanıza gerek yok, Majesteleri. Danielle hemen aşağıda olacak."

Neredeyse gülümsüyordu. Aşağı inecekti, tamam. Gerekirse onu omzunun üzerinden aşağı çekeceğini biliyordu. Sahanlığa bakarken, yatak odasının kapısının ikinci kez açıldığını ve Danielle'in salona adım attığını gördü.

Rafe'nin nabzı hızlandı. Koyu yeşil satenle süslenmiş topaz rengi ipek bir elbise giymişti, alev kırmızısı saçları aynı koyu yeşil kurdelelerle bağlanmıştı. Solgun ve kırılgan görünüyordu ve Rafe'in onu hiç görmediği kadar güzeldi.

Merdivenlerden inerken başı dikti, her santimiyle yakında olacağı düşese benziyordu ve gözleri onunkilere takıldı. Adam onun gözlerindeki Orada bir türbülans oldu ve göğsü sıkıştı. Kaderin hükmü gibi yakında onun olacaktı ama yine de gerçekten olup olamayacağını merak ediyordu. Ona bir daha güvenip güvenemeyeceğini, onu bir daha önemseyip önemsemeyeceğini.

Onun kendisine doğru yürüyüşünü izledi ve onu zorladığı geleceği merak etti, onları bu yere ve zamana getiren olaylar sarmalında bir yol bulup bulamayacağını merak etti.

Onu merdivenlerin dibinde karşıladı, eldivenli elini tuttu ve dudaklarına götürdü. "Çok güzel görünüyorsun," dedi ve bu sözün ne kadar yetersiz olduğunu düşündü.

kelimeler. Son derece büyüleyici, acı verici derecede güzel, tamamen ilahi bir kadındı. "Teşekkür ederim, Majesteleri."

"Rafael," diye usulca düzeltti, keşke adını söyleseydi, sıkıntılı zihnini rahatlatacak bir şey söyleseydi.

Kadının gözlerindeki endişeyi, onu gece boyunca uyanık tutmuş olması gereken belirsizliğin zayıf izlerini gözden kaçıramıyordu. Keşke daha fazla zamanı olsaydı, onu evliliğe zorlamak yerine ona kur yapma şansı olsaydı. Yine de
Danielle'e eş olarak Richard Clemens'ten çok daha uygun olduğuna ikna olmuştu.

Elini tuttu, lacivert ceketinin koluna yerleştirdi ve onun titrediğini hissetti. Onu nasıl rahatlatacağını bilmek isterdi ama bunu sadece zaman yapabilirdi. Ona adını borçluydu ve bunu yerine getirmek istiyordu ama bir yanlışı düzeltmekten daha fazlasını istiyordu. Onu mutlu etmek istiyordu.

Zaman, dedi kendi kendine.

Sabır, diye fısıldadı zihni ve sabırla, zaman içinde başarılı olması için dua etti.

"Kolyeyi takmışsın," dedi, garip bir şekilde memnun hissederek. "Sana çok yakışmış." "Takmamı sen istedin."

Ağzı yukarı kalktı. "Sana bir efsane olduğunu
söylemiştim." İfadesine bir parça merak girdi.

"Evet..."

"Efsaneye göre kolyeye sahip olan kişi, kalbinin temiz olup olmamasına bağlı olarak büyük bir mutluluk ya da büyük bir trajedi yaşayacaktır.
saf."

Başını kaldırıp ona baktı, gözlerinin yeşili saçlarındaki koyu yeşil kurdelelerle daha da belirginleşmişti. "Ve sen benim kalbimin saf olduğuna mı inanıyorsun?"

"Bir kez şüphe etmiştim. Bir daha asla
etmeyeceğim." Bakışlarını başka yöne
çevirdi.

Ortaya çıkan sessizlikte Leydi Wycombe telaşla durdukları yere doğru koştu. "Bakan bekliyor. Her şey yolunda mı?"

Rafe Dani'ye baktı ve öyle olması için dua etti. "Her şey yolunda."

"Gelin o zaman," dedi Leydi Wycombe. "Törene başlama vakti geldi."

Danielle'in koridorda ona eşlik edecek bir babası ya da bu onuru bahşedecek yakın bir erkek arkadaşı yoktu. Onun yerine Rafe'in yanında bahçeye doğru yürüdü, eli Rafe'in ceketinin kolunda titriyordu. Terasın bir ucuna yerleştirilmiş kaymaktaşı güllerle kaplı beyaz boyalı bir kemerin altında durakladılar.

Peder Dobbs beyaz saten bir kumaşla örtülü bir kaidenin arkasında duruyordu, üzerinde açık duran bir İncil vardı. Birkaç adım ötede, ufak tefek karısı, ellerinde küçük birer çiçekli burun çiçeği tutan Leydi Wycombe ve Caroline Loon'un yanında duruyordu.

"Hazırsanız," dedi papaz, kır saçlı, gözlüklü, ufak tefek, şişman bir adam, "devam edebiliriz."

Rafe Dani'ye baktı ve onun gözlerindeki ilgiyi, evliliklerini yürütme kararlılığını okuyabilmesini umdu. "Hazır mısın aşkım?"

Gözlerinde nem birikmişti. Hiç de hazır olmadığını düşündü ama bu onu daha az kararlı yapmadı. Dani derin bir nefes aldı ve başını salladı, önünde ne varsa onunla yüzleşmeye hazırdı. Caroline Loon aceleyle ileri atıldı ve yeşil kurdeleyle bağlanmış beyaz güllerden oluşan bir burun demetini Dani'nin eline tutuşturduktan sonra Leydi Wycombe'un yanındaki yerine döndü.

"Başlayabilirsiniz, Peder Dobbs," dedi Rafe, Dani'nin iyiliği için törenin çoktan bitmiş olmasını dileyerek.

Papaz bahçede duran küçük grubu gözden geçirdi. "Sevgili konuklar... Bugün burada Rafael Saunders adındaki bu adamla Danielle Duval adındaki bu kadını kutsal evlilik bağıyla birleştirmek üzere toplanmış bulunuyoruz. Bu kadın ve erkeğin neden evlenmemesi gerektiğini söyleyebilecek biri varsa ya şimdi konuşsun ya da sonsuza dek sussun."

Bir an için Rafe'in kalbi göğsünün içinde neredeyse acıyla çarpan donuk bir ritme yavaşladı. Kimse konuşmadığında, başka hiçbir erkek ona sahip çıkmaya cesaret edemediğinde, Rafe ilk kez Danielle'in sonunda karısı olacağına inanmaya başladı.

Dani kelimeleri zar zor duysa da tören devam etti. Uygun yerlerde yanıt verdiğini düşündü ve yakında bitmesi için dua etti. Zihni dolaşıp duruyordu. Konsantre olmak için kendini zorladı.

Papaz damatla konuştu. "Sen, Rafael, bu kadını, Danielle'i, yasal eşin olarak kabul ediyor musun? Hastalıkta ve sağlıkta, zenginlikte ve fakirlikte, iyilikte ve kötülükte onu seveceğine ve ikiniz de yaşadığınız sürece diğerlerini terk edeceğine söz veriyor musun?"

Rafe güçlü bir sesle, "İstiyorum," dedi.

Rahip Dobbs Danielle'e bir soru sordu.

"Ben...biliyorum," dedi yumuşak bir sesle.

Papaz Rafe'ye, "Yüzüğün var mı?" diye sordu ve Dani bir an için yüzük alacak zamanı olmadığını ve yüzük olmadan törenin devam edemeyeceğini düşündü.

Ama Rafe elini yeleğinin cebine attı ve pırlantalarla süslü, ışıltılı bir altın yüzük çıkardı.

Bakan yemini söyledi ve Rafe de sözleri tekrarladı.

"Bu yüzükle evleniyorum." Uzanarak kızın titreyen elini yakaladı ve yüzüğü parmağına geçirdi. Rafe onun parmaklarını kendi parmaklarıyla kavradı ve nazikçe sıktı.

Nihayet tören sona erdiğinde Rahip Dobbs rahatladı ve yüzünde sıcak bir gülümseme belirdi. "Pennsylvania Eyaleti'nin bana verdiği yetkiye dayanarak sizi karı koca ilan ediyorum. Eşinizi öpebilirsiniz.
Gelin," dedi Dobbs Rafael'e.

Adamın kolu beline dolanıp onu daha da yaklaştırırken Danielle gözlerini kapadı. Tatlı, centilmence bir öpücük beklerken, kendini onun göğsüne yaslanmış ve gerçekten de çok güçlü bir şekilde öpülmüş bulunca şaşırdı.

Dudakları onu sıkıca kavradı ve ona kendisinin olduğunu kesin bir dille söyledi. Kalbi tekledi, dörtnala bir ritme başladı ve bir an için
öpücüğe teslim oldu. Adamın açlığını, zorlukla dizginlediği kontrolünü ve içinde kıpırdayan arzuyu hissedebiliyordu.

Birkaç kalp atışı boyunca Rafe de onu öptü, dudakları Rafe'nin dudaklarının altından ayrıldı ve onu içine çekerken titremeye başladı. Rafe öpüşmeyi bitirdi ve ikisi de ayrıldı.

Adam ona baktı, gözleri inanılmaz derecede maviydi ve kadın oradaki sıcaklığı, beyaz ateşi, kavurucu arzuyu gördü. Sonra bakışları donuklaştı ve gözlerini kaçırdı, kızın başı dönüyordu, kaçmak için vahşi bir dürtüyle savaşıyordu
oda. Adamın eli kızın sırtının alt kısmında kalarak ona destek veriyordu ve kız ilk defa buna minnettardı.

Tanrım, onun yaydığı gücü nasıl unutabilmişti? Tek bir bakışıyla uyandırabildiği baş döndürücü arzu dalgasını? Ondan hoşlanmamasının kendisini, o yanındayken her zaman hissettiği manyetik çekimden koruyacağına gerçekten inanmış mıydı?

Bir kez daha titreyerek, gümüş kovalarda şampanya şişelerinin soğutulduğu keten örtülü bir masaya doğru onu yönlendirmesine izin verdi. Hizmetkârlar koşuşturuyor, kristal kadehleri doldurup gümüş tepsilere koyuyor, diğerleri de ağız sulandıran yiyeceklerle dolup taşan tabaklarla geliyordu:

Kızarmış kaz, biftek, kremalı bezelye ve tereyağlı havuç, soğuk etler ve börekler, şekerlenmiş meyveler ve muhallebiler masaya kondu.

Görünüşe göre Rafael ve Flora Teyze, küçük bir grup düğün davetlisi için bir kutlama ziyafeti hazırlamak üzere anlaşmışlardı. Dani kendini gülümsemeye ve tebrikleri kabul etmeye zorladı, en azından küçük bir kısmını yemeye hazırdı.

Midesinin isyan edeceğinden korksa da, yemekten vazgeçmedi.

Bir zamanlar Rafe'in karısı olmayı arzulamıştı. Şimdi bir kez daha onun büyüsüne kapılmak Dani'nin isteyeceği son şeydi.

Eskisinden farklı bir kadındı, Rafael gibi bir adamı sevmenin risklerini bilen bağımsız bir kadındı, bir parmak şıklatmasıyla bir hayatı yok edebilecek bir adam. Bunun bir daha olmasına asla izin vermeyeceğine yemin etti.

Eğildi, kulağına usulca konuştu. "Yakında ayrılma vakti gelecek. Bayan Loon'dan son eşyalarını toplamasını istedim. Belki de yukarı çıkmalı ve gemiye binmek için daha kullanışlı bir şeyler giymelisiniz."

Başını salladı, kaçma şansı için sabırsızlanıyordu. "Evet, bunun çok iyi bir fikir olduğuna inanıyorum." Bahçeden çıkıp evin içine doğru ilerleyerek girişteki merdivenlere yöneldi ve aceleyle odasına çıktı.

İçeri girdiğinde Caro onu bekliyordu. "Buyurun... Size yardım edeyim."

Dani, Caro'nun topaz elbisesinin arkasındaki düğmeleri açabilmesi için döndü, sonra giysiden çıktı ve terliklerini tekmeledi. Tabureye oturdu ve Caro'nun saçındaki güzel yeşil kurdeleleri çekmesine izin verdi.

Caro, "Belki de onu örmeliyiz," diye önerdi.

"Evet, sanırım bu en iyisi olur." İğneler teker teker çıktı. İçinde dakikalarda uzun kırmızı buklelerini bir araya getirip başının üstünde bir kez daha tutturdu.

"Kolyeyi çözebilir misin?" Dani sordu.

Dani aynada Caro'nun sertçe başını salladığını gördü. Yüzünde bir şey vardı, Danielle'in daha önce fark etmediği karanlık ve sıkıntılı bir şey. Caro'nun

Elmas toka çözüldü ve inciler Caro'nun avucuna düştü, Danielle taburede döndü ve ona baktı.

"Ne oldu, canım? Bir şeylerin ters gittiğini görebiliyorum. Ne olduğunu söyle bana.

öyle."

Caro sadece başını salladı, sık sarı buklelerini yanında oynattı Kulaklarını. İncileri Dani'nin eline tutuştururken daha önce olduğundan daha da ıssız görünüyordu.

"Yüce Tanrım, Caro, bana neler olduğunu anlat."

Arkadaşının mavi gözleri yaşlarla doldu. "Ben Robert."

"Robert mı? Robert'a ne olmuş?"

Gözyaşları daha da kabardı, yanaklarından aşağı yuvarlanmaya başladı. "Dün gece beni görmeye geldi. Robert beni sevdiğini söyledi Dani. Benim gibi bir kadınla hiç tanışmadığını söyledi. *Benim gibi bir kadın,* Danielle. Sanki özel biriymişim, onun sevgisine layık biriymişim gibi. Ama Robert evlilikten söz edemez, özgür olana kadar."

Dani, Caro'nun titreyen ellerini iki elinin arasına aldı. Robert'ın esaret hikâyesini, işlemediği bir suçla nasıl suçlandığını ve memleketinden kaçmak zorunda kaldığını biliyordu.

"Beni dinle canım, ağlamana gerek yok. Rafael'le konuşacağım, Robert'ın sözleşmesini satın alması için onu ikna edeceğim."

Caro ellerini çekti ve yanaklarından daha fazla gözyaşı süzüldü. "Edmund Steigler onları satmayacak, satacak olsa bile zamanı yok."

"Zaman kazanacağız. Rafael Bay Steigler'la konuşana kadar yolculuğumuzu erteleyeceğiz, sonra da daha sonraki bir gemiyle eve döneceğiz."

Caro gözlerini sildi. "Anlamıyorsun." "O zaman

bana anlatmalısın, anlamamı sağlamalısın."

Caro titrek bir nefes aldı. "Düğünden hemen önce Robert beni görmeye geldi. İngiltere'deki kuzeninden, Stephen Lawrence adında bir adamdan bir mektup almıştı. Mektuba göre Stephen, Nigel Truman'ı öldüren adamın kimliğini bulmuş... yani Robert'ın haksız yere öldürmekle suçlandığı adamın."

"Devam et."

"Robert'ı hiç böyle görmemiştim." Caro pencereye doğru baktı, sanki yine Robert McKay ile birlikteydi. "Sanırım şimdiye kadar masumiyetini kanıtlamanın bir yolunu bulabileceğine inanıyordu. Şimdi o İngiltere'ye dönüp adını temize çıkarmak için yanıp tutuşuyor. Kaçmak istiyor, Danielle."

"Yüce Tanrım."

"Masum olduğunu kanıtladıktan sonra Steigler'a kontratının parasını göndermenin bir yolunu bulacağını söylüyor. Ona yardım etmek istiyorum ama yapabileceğim hiçbir şey yok.

yap." Caro, Dani'nin elinde tuttuğu kolyeye baktı. "Aslında onu çalmayı düşünmüştüm." Gözleri yeniden yaşardı. "Kolyeyi Robert'a vereceğimi ve senin de biz denize açılana kadar bunu öğrenmeyeceğini düşündüm."

Caro Danielle'e baktı ve ağlamaya başladı. "Bunu yapamazdım. Senden asla çalamazdım - Robert için bile - benim için yaptığın onca şeyden sonra." Daha sert ağladı, ince vücudu hıçkırıklarla titriyordu. "Özür dilerim Danielle. Ben sadece... Onu çok seviyorum."

Dani arkadaşını kollarının arasına aldı. "Her şey yolunda, canım. Bir şekilde bunu çözeceğiz. Her şey yoluna girecek."

Danielle zihinsel olarak Caro'nun ona söylediklerini gözden geçirdi ve zihni hızlandı.

En iyi arkadaşının içgüdülerine ve Robert McKay hakkındaki kendi görüşlerine güveniyordu ve Robert'ın doğruyu söylediğine, suçsuz olduğuna inanıyordu. İşlemediğiniz bir suçla itham edilmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordu ve kalbi her ikisi için de çarpıyordu.

Caro ondan uzaklaştı ve pencereye doğru yürüdü. Dani umutsuzca ne yapacağını düşünmeye çalışırken, o bahçeye baktı, dar omuzları sessiz hıçkırıklarla titriyordu.

Rafael'le konuşabilirdi ama onun yardım edeceğinden emin değildi. Onun nasıl bir adama dönüştüğünü bilmiyordu ve ona güvenmiyordu. Ya Steigler'a gidip Robert'ın niyetlerini efendisine anlatırsa?

Rafe acımasız olabilirdi. Bunu ilk elden biliyordu.

Hâlâ elinde tuttuğu kolyeye baktı. Çok az parası vardı. Anne ve babası ölmüştü. Sadece babasının ona bıraktığı küçük bir aylık vardı, bu da Robert'ın adını temize çıkarmasına yardım etmeye yetmiyordu. Evlenene kadar çoğunlukla teyzesi ve yengesine muhtaçtı.

Flora Teyze'den kendisini kesinlikle bir suça bulaştırmasını istemeyi reddetti.

Kolye avucunda sıcak bir his uyandırdı, garip bir şekilde rahatlatıcıydı, sanki onu yatıştırmaya, belki de ona güç vermeye çalışıyordu. Caro'nun durduğu yere doğru yürüdü,

Dani arkadaşının elini tuttu ve inci dizisini avucuna doladı. "Al bunu.

Robert'a ver. Ona kendini kurtarmak için kullanmasını söyle.

İngiltere ve adını temize çıkarmak."

Caro ona baktı, yüzünde inançsız bir ifade vardı. "Bunu Robert için mi yapacaksın?"

Dani'nin boğazında bir yumru oluştu. "Bunu *senin* için yaparım Caro. Sen benim hiç sahip olmadığım kız kardeşimsin, dünyadaki en iyi arkadaşımsın." Caro'nun ince ellerini katladı.

parmaklarını incilerin etrafına doladı. "Kolyeyi Robert'a götür. Bunu şimdi yap. Rafael nerede olduğumuzu merak etmeye başlayacak. Fazla zamanımız yok."

Caro'nun boğazı aşağı yukarı hareket etti. Gözyaşları yanaklarından

aşağı yuvarlandı. "Sana borcumu ödemenin bir yolunu bulacağım, yemin ederim. Nasıl yapacağımı bilmiyorum ama-"

"Arkadaşlığınla bana binlerce kez borcunu ödedin." Dani ona sarıldı. Dönerek şifonyere doğru yürüdü ve mücevher kutusundan kırmızı saten keseyi çıkardı. İncilere uzanarak onları kesenin içine yerleştirdi ve arkadaşına geri verdi. "Şimdi git."

Caro ona son bir kez sarıldı. Keseyi önlüğünün cebine sokan Caro aceleyle kapıdan çıktı. Koridorda ilerlerken Dani sakin bir nefes aldı.

Er ya da geç Rafael onun ne yaptığını öğrenecekti. Kızacaktı. Öfkeleneceğini biliyordu. Yatak odasına girdiğinde Oliver Randall'ı yatağında bulduğunda yüzünde beliren öfkeyi hatırlayarak ürperdi ve onun hayatını nasıl mahvettiğini düşündü.

Dani kendini çelikleştirdi. Zamanı geldiğinde Rafael'in icabına bakacaktı. O zamana kadar Robert'ın güvenli bir şekilde kaçabilmesi için dua etti.

On üç

Rafe hanımlara iskeleye kadar eşlik etti, *Nimble*'ın güvertesine çıktılar, büyük, kare gövdeli, üç direkli yelkenli bir gemiydi; birinci ve ikinci sınıflarda toplam yüz yetmiş yolcu, otuz beş yüz varil yük ve otuz altı kişilik mürettebat taşıyordu.

Philadelphia'dan İngiltere'ye seyahat edenlerin sayısı, yeni bir yuva arayışıyla Amerika'ya giden çok sayıdaki göçmenden daha az olmasına rağmen, gemide büyük bir hareketlilik vardı.

Kaptan Hugo Burns, siyah saçlı, kara gözlü, iri sakallı bir İngiliz ayısı, iskeleden ayrılıp güverteye adım attıklarında onları selamladı.

"*Nimble*'a hoş geldiniz," dedi, "Atlantik'te seyreden en iyi gemilerden biri. Dört yüz ton ağırlığında, yüz on sekiz fit uzunluğunda, yirmi sekiz fit genişliğinde ve sizi güvenle İngiltere'ye geri götürecek."

Rafe eve dönüş yolculuğuna hazır bir İngiliz gemisi ve mürettebatı bulduğu için şanslıydı. *Nimble* Ethan'ın gemilerinden biri değildi ama Rafe, Kaptan Burns'ün çevredeki en saygın denizcilerden biri olduğunu keşfedebilirdi.

Leydi Wycombe iri yarı adama gülümsedi. "Sizin yetenekli ellerinizde güvende olacağımıza eminim, Kaptan Burns."

"Evet, öyle olacak, Leydi Wycombe."

Bronzlaşmış, yıpranmış bir teni olan ve lacivert üniforma ceketi giyen Pike adında sırık gibi bir denizci olan ikinci kaptan, onlara Rafe'in gemide satın alabileceği en iyi konaklama yeri olan kamaralarını gösterdi.

Pike küçük grubu geminin ortasında, üst güvertedeki birinci sınıf yolcuların kamaralarına inen bir merdivene götürdü. 6A kamarasını Leydi Wycombe ve Caroline Loon paylaşacaktı. Pike kadınlara bir tayfanın bagajlarını teslim edeceğine dair güvence verdikten sonra, hanımlar kamaraya girip yerleşmeye başlarken bekledi.

İkinci kaptan koridorda ilerlemeye devam ederek Rafe ve Danielle'i kıç taraftaki en büyük birinci sınıf kamaralarına götürdü.

*Nimble'*ın kamarasında. Pike kapının kilidini açıp geri çekilirken, Danielle dışarıda gergin bir şekilde durdu ve kaşlarını çatarak içeri baktı.

"Teşekkür ederim Bay Pike," dedi Rafe, "hepsi bu kadar."

İkinci kaptan koridorda gözden kaybolurken kadın başını kaldırıp ona baktı. "Ama eminim ikimizin aynı gemiyi paylaşmasını istemezsin. Kabin mi?"

Çenesi sertleşti. "Niyetim tam olarak bu."

"Size hatırlatırım efendim, bir anlaşmamız vardı. Siz dediniz ki-"

"Ne dediğimi biliyorum. İngiltere'ye varana kadar seninle sevişmeyeceğimi söyledim. Bu evlendiğimiz gerçeğini değiştirmez." Kapıyı iterek daha da açtı. "Sadece bu kulübeyi değil, aynı zamanda bunu da paylaşacağız.
yatak."

Danielle'in yanaklarına renk gelmişti. Bunun öfke mi yoksa utanç mı olduğundan emin değildi, belki de her ikisinden de biraz vardı.

Çenesini kaldırarak onun yanından kamaraya doğru yürüdü ve geniş tek kişilik ranzaya kendisini yutacakmış gibi baktı. "Caro ve Flora Teyze ranzalar-biri diğerinin üstünde."

Rafe yüz ifadesini dikkatle yumuşak tuttu. "Biz evliyiz Danielle. Ayrı yataklara ihtiyacımız yok." Yolculuk boyunca kocalık haklarından feragat etmeyi kabul ettiğinden beri geçen günler içinde bir karara varmıştı: Danielle'le sevişmemeyi kabul etmişti ve bu sözünü tutmaya niyetliydi.

Bu da onu sonsuz olasılıklarla baş başa bıraktı.

Aklına bu ilgi çekici olasılıklardan birkaçı gelince kasıkları kalınlaştı. Danielle ona karşı ne hissederse hissetsin, fiziksel anlamda ona karşı bağışıklığı yoktu. Mihrapta sahiplendiği öpücük bunun kanıtıydı. Danielle'in yumuşak dudaklarının öpücüğün altında nasıl titrediğini hâlâ hatırlayabiliyordu. Danielle her zaman tutkulu bir genç kadın olmuştu. Bunun değişmediği çok açıktı.

Tahrik gücü artmıştı. Evlenmişlerdi ama yine de evlilik tamamlanana kadar tamamen onun olmayacaktı.

Bunun olmasını sağlamak için Rafe onu baştan çıkarmaya niyetlendi.

Taşıdığı deri çantayı yere bırakarak kamaranın kapısını kapattı ve Danielle'in durduğu yere doğru yürüdü. Danielle'in bakışları lombozun altında uzanan ranzaya sabitlenmişti ve adam ne tür bir

Kafasının içinde hayaller dönüyordu. Ellerini yavaşça omuzlarına koyarak onu yavaşça kendisine doğru çevirdi.

"Çok zamanımız var, aşkım. Seni acele ettirmeyeceğim. Ama biz evliyiz Danielle. Bunu kabullenmeyi öğrenebilirsin."

Sadece ona baktı, gözleri sıkıntılı ve şüphe doluydu. Rafe onun çenesini yakaladı ve nazikçe öptü. Parfümünün hafif, tatlı kokusu duyularını doldurdu. Dudakları onunkilerin altında taçyaprağı yumuşaklığında hissediliyordu.

Vücudu kasıldı ve zaten sert olan uyarılmışlığını rahatsız edici bir şekilde pantolonunun ön kısmına doğru zorladı. Öpücüğü derinleştirmek, keşfetmek istiyordu.

Ağzının tatlı vadilerini. Onu yere yatırıp giysilerini çıkarmak istedi, aklından çıkmayan elma gibi yuvarlak göğüslerini okşamak istedi.

Son beş yıldır hayallerini.

Onunla saatlerce sevişmek istiyordu.

Bunun yerine öpücüğü sonlandırdı. "Bize bir şans ver Dani. Tek istediğim bu." Danielle hiçbir şey söylemedi. Sadece arkasını döndü.

Rafe onun kulübenin bir köşesine çekilişini izledi ve kararlılığı güçlendi. Danielle'le tanışmadan önce çok az kadınla yatmıştı. On sekizinci yaş gününde en iyi arkadaşı Cord Easton ona Madam Fontaneau'nun Zevk Evi'nde bir gece hediye etmişti. Birkaç ay sonra bir metres edinmiş, daha sonra da kocasının hafızası zayıflayan bir kontesle arkadaşlık etmişti.

Danielle'le tanıştıktan sonra başka kadınlara ihtiyacı kalmamıştı. Evlendiklerinde mutlu olacağını biliyordu.

Beş yıl önceki o korkunç gece her şeyi değiştirmişti. Onu unutmaya kararlı olan Rafe sayısız kadınla yatmıştı. Opera şarkıcılarından en çok aranan fahişelere kadar, Rafe baştan çıkarmanın gücünü biliyordu. O gecelerde

Beş yıl boyunca bunu iyi ve sık sık kullanmıştı. Şimdi bunu Danielle'e yaptığı yanlışı düzeltmek ve her ikisi için de zevk içeren bir geleceği güvence altına almak umuduyla kullanacaktı.

Danielle geniş kulübeyi inceliyor, izleyeceği en iyi yola karar vermeye çalışıyordu. Kalacak yeri paylaşmayı reddedebilir, Rafe'den kendisi için başka bir kulübe bulmasını isteyebilirdi ama Rafe'in gözlerindeki sert parıltıdan bu konuda kararlı olduğunu görebiliyordu.

Ona doğru bir bakış fırlattı, onun umursamazca uzandığını gördü. kabin kapısının yanında, bir omzunu duvara dayamış, kollarını kavuşturmuş

göğsünün üzerinde, onun her hareketini izliyordu. Dışarıdan bakıldığında Yeterince zararsızdı, ama bu mülayim görüntünün altında, er ya da geç kocalık haklarını talep etmeye niyetli, güçlü, erkeksi bir erkek gizleniyordu.

Kalp atışları hızlandı. Rafe ona olan arzusunu gizlemiyordu ama yine de söz vermişti. Yine de onun bu sözü bozacağına inanmıyordu, İngiltere'ye vardıklarında onun bedenini ele geçirmek için bir an bile kaybetmeyecekti.

Dani içten içe iç çekti. Yirmi beG yaGında, kadınlarla erkekler arasında neler olup bittiğini beG yıl öncesine göre daha iyi biliyordu ama yine de bu konudaki bilgisi son derece sınırlıydı. Belki de Rafe'le böyle mahrem bir odayı paylaşmak, ihtiyacı olduğu aşikâr olan eğitimi genişletmek için iyi bir yol olabilirdi.

Dani bir damla ilgiyi görmezden gelemedi. Rafael gibi güçlü bir erkeğin yanında yatmak nasıl bir şey olurdu? Onun yanında uyumak? Sabah onun yanında uyanmak?

İstenmeyen düşüncelerden rahatsız olarak kamarayı incelemek için döndü.

Tik ağacından zarif kaplamaları, tik ağacından gömme şifonyeri ve yazı masasıyla bu kamara, önceki okyanus yolculuğunda Caro ve Flora Teyze'yle paylaştığı kamaradan çok daha rahat olacaktı. Soğuk bir Atlantik gecesinde kullanmak için köşede küçük bir ocak bile vardı.

Ve gerçek şu ki, er ya da geç kocası olan adamla aynı yatağı paylaşmak zorunda kalacaktı. Bu evliliğe zorlanmış olması, tamamen ve bütünüyle ona ait olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

En azından şimdilik, onun yaklaşımlarına karşı güvende olacaktı.

Öğleden sonra ilerledi, akşama döndü. Şafakta İngiltere'ye ve evlerine doğru yelken açacaklardı. Danielle kendini önlerindeki geceden korkarken buldu.

Rafe, kaptanın masasında yedikleri akşam yemeği boyunca hem Caro'ya hem de Flora Teyze'ye çekici davranmış olsa da Dani gözlerindeki sıcaklığı, beklentiyi özlemişti. Adamın bunu gizleyeceğini, arkadaşının ve teyzesinin yanında her zaman takındığı kibar ama mesafeli tavrı sürdüreceğini düşündü ama adam en ufak bir girişimde bulunmadı.

Sen benim karımsın *ve ben seni istiyorum,* diyordu sıcak mavi bakışları ve ona her baktığında midesine kelebekler üşüşüyordu. Zaten gergin olan sinirleri daha da yıprandı.

Akşam yemeklerini birinci sınıfın zarif salonunda yemişlerdi; alçak tavanlı, tik ağacından panellerle kaplı ve kırmızı kilitli duvar kâğıtlarıyla aydınlatılmış bir odaydı. Uzun maun masanın üzerinde minik kristal prizmaları olan süslü yaldızlı fenerler asılıydı ve gemi seyir halindeyken devrilecek şekilde tasarlanmış yaldızlı aplikler duvarları kaplıyordu.

Kaptan Burns, salonda toplanan birinci sınıf yolculardan oluşan küçük grupla sohbet etmekten çok gemisi ve mürettebatıyla ilgilenen yetkin bir adam gibi görünüyordu. Yemek biter bitmez yanlarından ayrıldı, sabah erkenden yola çıkmak için son hazırlıklarını yapmakla meşguldü.

Gecenin sonunda grup birbirini tanımaya başlamıştı: Willard Longbow adında bir Virginia ekicisi ve onun küçük karısı Sarah; Lord ve Leydi Rafe'in İngiltere'de bir kez tanıştığı anlaşılan Pettigrew; iki büyük çocuğunu uzun bir yurtdışı gezisine götüren Mahler adında Philadelphia'lı bir çift; ve Carlton Baker adında sosyal statüsü şüpheli bir Amerikalı.

Kırk yaşlarında, uzun boylu, çekici bir adam olan Bay Baker'da Danielle'i tedirgin eden bir şeyler vardı. Kulak misafiri olduğu kadarıyla Bay Baker rahatına düşkün birine benziyordu, canı ne zaman isterse o şehirden o şehre seyahat ediyordu.
Belli bir geçim kaynağı vardı ama giydiği kıyafetlere bakılırsa hatırı sayılır bir beyefendiydi.

Baker yeterince arkadaş canlısıydı ama adamın ona bakışı biraz fazla cesur, biraz fazla tanıdık geliyordu. Rafe'in Bay Baker'ın ilgisini fark edip etmediğini merak etti ve beş yıl önce ne kadar çılgınca kıskandığını hatırladı. Artık farklı bir adamdı, duygularını kontrol altında tutuyordu. Büyük olasılıkla artık ona eskisi gibi değer vermiyordu.

Yine de Baker'a dostça yaklaşsa da mesafesini korumaya özen gösteriyordu.

Uzun bir akşam geçti. Diğerleri hoş sohbet ediyorlardı ama Dani, Rafael'in farkındaydı ve sosyalleşmek için fazla çaba sarf etmiyordu. Çok yakınında duruyor, çok yumuşak konuşuyor, ona çok sık gülümsüyordu.

Yakında paylaşacakları kulübeyi, onun yanında uyumak zorunda kalacağı yatağı düşünüp duruyordu. Günün uzun olaylarından dolayı bitkin düşmüş, sinirleri gerilmiş ve kırılma noktasına yaklaşmıştı, bir yarısı uykuya hasretken diğer yarısı akşamın hiç bitmemesini diliyordu.

Rafe'in elini omzunda hissetti ve içinden bir farkındalık ürpertisi geçti. "Gel aşkım. Gün uzun ve yorucu geçti. Yeni edindiğimiz arkadaşlarımıza iyi geceler dileme zamanı geldi."

Danielle sadece başını salladı. Şafak sökene kadar uyanık kalmak başlarına gelecekleri değiştirmeyecekti. Rafael ona vedalaşması için bir süre verdikten sonra güverte boyunca ona eşlik ederek kamaralarına inen orta merdivene götürdü.

Geçit dardı ve loş ışıklıydı. Bir kadına göre uzun boyluydu, ama adam çok daha uzundu ve onun gücünü, mutlak erkek gücünü hissedebiliyordu.

İçinden küçük bir ürperti geçti. Rafe'in nasıl bir adama dönüştüğünü bilmiyordu, onu istemediği bir evliliğe zorlayacak bir adama. Ve böyle bir adamın sözünü gerçekten tutup tutmayacağını merak etmekten kendini alamıyordu.

Rafe kapıyı açtı ve o da kamaraya adım attı. Lombozun dışında, rıhtımda titreyen fener ışıkları suyun yüzeyinde yansıyarak kamaranın içine soluk sarı bir parıltı yayıyordu. Daha önce içerisi geniş görünmesine rağmen, şimdi Rafe onun arkasındaki kapıdan içeri adım attığında, iri gövdesi aralarındaki boşluğu doldurdu ve kamara küçük ve hapsedici göründü.

Balina yağından bir fener yaktı ve fitilin alev almasıyla parlayan ışıkta, profilinin ana hatlarını, çenesindeki sakalın soluk koyu gölgesini, çenesindeki hafif yarığı gördü. Kalbi küt küt atmaya başladı. Yüce Tanrım, adam yakışıklıydı! Ona bakmak bile nefesini kesmiş, aniden başının döndüğünü hissetmesine neden olmuştu.

"Gel aşkım, soyunmana yardım edeyim."

Kelimeler içinde gümbürdedi ve ağzı kurudu. Ona yardımına ihtiyacı olmadığını söylemek istedi -ne şimdi, ne de hiçbir zaman- ama elbisesinin arkasındaki düğmelere uzanamıyordu ve çok yorgundu.

Sanki bir rüyadaymış gibi ayakkabılarını çıkarıp ona doğru ilerledi, sonra dönüp sırtını gösterdi. Uzun kara parmakları ustalıkla, akşam yemeğinde giydiği su rengi ipek elbiseyi kapatan küçük düğmeleri ilikliyordu ve kadın onun bu işi kaç kez başardığını merak ediyordu görev.

"Bir erkeğin önünde soyunmaya alışık olmadığının farkındayım," dedi yumuşak bir sesle, "ama zamanla alışacaksın. Belki bundan zevk bile alacaksın."

Rafael'in önünde kıyafetlerini çıkarmaktan zevk mi alacaktı? Bu fikir tamamen imkânsız görünüyordu... ama yine de derinlerde bir yerde bu fikir ilgisini çekmişti.

Rafe'in eli ensesine dokundu, omuzlarında gezindi ve tüyleri diken diken oldu. Rafe elbiseyi omuzlarından indirip kalçalarından aşağıya, yerde bir havuza doğru iterken, kadın utanç dalgasına karşı gözlerini kapattı.

İnce çim kombinezonu, çorapları ve jartiyeriyle kalmıştı ve adamın onu daha önce de bu şekilde gördüğünü hatırladı. Adamın ağzını çıplak omzuna bastırdığını hissetti ama utanç yerine midesine ılık ve sıvı bir şey aktı. Kombinezonunun altında, meme uçları ince pamuklu kumaşa sürtünen sert küçük tomurcuklar halinde sıkılaştı.

Yüce Tanrım!

Rafe'in fark etmemesi için dua ederek ayaklarının dibindeki elbiseden çıktı, sırtını ona dönmemeye dikkat ederek elbiseyi almak için eğildi ve verilen boşluğa astı. "Teşekkür ederim. Gerisini kendim halledebilirim."

"Emin misin?" Sesinde meydan okuma hissiyle birlikte boğuk bir ton vardı.

Kendini tutamayarak, yarı çıplak halini düĢünmemeye çalıĢarak ona doğru döndü, baĢını dik tutarak, ne kadar yetersiz giyinmiĢ olursa olsun onun karĢısında sinmemeye kararlıydı. Rafe'in bakışlarının üzerinde gezindiğini, zar zor gizlenmiş her kıvrımı, bacaklarının uzunluğunu, belinin dar çevresini ve göğsünün dolgunluğunu değerlendirdiğini hissedebiliyordu.

"Neden oturmuyorsun..." dedi aynı kaba saba sesiyle, "ben de senin saç tokanı açayım."

Midesi kasıldı. Yukarıdaki tatlı cennet! "Bunu kendim yapabilirim. Yardımınıza ihtiyacım yok."

Adam gülümsedi ve kadının midesinde bir şeyler eridi. "Elbette beni bu küçük zevkten mahrum bırakmayacaksın. Bütün akşam ellerimde nasıl ipeksi bir his uyandıracağını hayal ettim."

Kadın yutkundu. Böyle bir ifadeye nasıl cevap vereceği konusunda hiçbir fikri olmadığı için tabureye çöktü ve sadece ona sırtını döndü. Rafe onun arkasına geçti, uzun boylu gövdesi aynada görünmeye başladı. Her seferinde bir tutam, ağır kırmızı bukleleri serbest bıraktı, sonra parmaklarıyla saç tellerini taradı.

"Ateşin rengi..." Ağır kütleyi kadının omuzlarına yaydı. "Eskiden sevişirken göğsümün üzerine döküldüğünde ne kadar iyi hissettireceğini hayal ederdim."

Kadın titremeye başladı. Bir keresinde, evlenmeden önceki yaz, onu göletin aşağısında bir ağaç kütüğünün üzerinde otururken görmüştü. Gömleği olmadan güneş ışığı. Muhteşem bir göğsü olduğunu hatırlıyordu, geniş ve ağır kaslıydı. Rafe sadık bir açık hava adamıydı ve

Avcılık ve binicilik, şehirdeyken Centilmen Jackson'ın salonunda boks yapan bir atlet.

Kendini mükemmel bir fiziksel kondisyonda tuttu ve bu da kendini gösterdi.

Aynada, adamın koyu renk başını eğip ağzını boynunun kenarına dayamasını hayranlıkla izledi. Kulak memesini dişlerinin arasına aldı, nazikçe ısırdı, sonra geri çekildi, yavaşça uzaklaştı.

Nefes almadığını fark etmesi bir anını aldı. Titrek bir nefes çekti ve ellerinin titrediğini fark etti. Fark etmemesi için dua etti,
Rafe'nin az önce açtığı saçlarını örmekle meşguldü. Rafe birkaç adım geri çekilmiş olsa da aynada onu görebiliyordu, gözleri hâlâ yüzüne sabitlenmişti.

"Bitirmene yardım etmemi ister misin?" diye sordu.

Dani neredeyse tabureden sıçrayacaktı. "Hayır! Yani... hayır, teşekkür ederim. Ben böyle iyiyim. Sadece paravanın arkasına geçip gece korkuluğumu takacağım."

Rafe sadece başını salladı. "Olduğun yerde kalacaksın. Sen benim karımsın Danielle. Bazı taleplerini kabul ettim ama bunu değil."

Yutkundu. "Sen... senin önünde soyunmamı bitirmemi mi istiyorsun? Beni... çıplak mı görmek istiyorsun?"

Ağzının bir köşesi yukarı kalktı. "Bu tam olarak benim dileğim. Aramızda hiçbir sır olmayacak, Danielle."

"Ama-"

"Sadece birbirimize alışmaya çalışıyoruz, aşkım, daha fazlası değil."

Kalbi göğsünün içinde bir koçbaşı gibi çarpıyor, gümbürdüyordu. Rafe onu çıplak görmek istiyordu. Sanki bu onun hakkıymış gibi talepte bulunmuştu. Daha da kötüsü, kocası olduğu için, belki de öyleydi.

"Ya reddedersem?"

Geniş omuzlarını silkti. "İstersen kombinezonunla yatabilirsin. Sanırım şimdi siz önerdiğiniz için bunu çok isterim."

"Dayanılmazsın!"

Gözlerinde bir şey parladı. "İnandığın şey bu mu? Sence Richard Clemens düğün gecende senden ne talep ederdi?"

Midesi daraldı. Eğer Richard'la evlenmiş olsaydı, bir an bile tereddüt etmeden bekâretini alırdı. Açıklayamadığı nedenlerden ötürü, Richard'ın bu konuda onun duygularıyla en ufak bir endişe duymayacağını düşünüyordu.

Yine de Rafael'le evlenmek kendi seçimi değildi ve onun küstah talepleri hiç de hoşuna gitmiyordu. Ona arkasını dönerek her iki ayağını da şifonyerin önündeki tabureye dayadı ve teker teker jartiyerlerini çıkarıp çoraplarını indirdi. Sırtını ona dönerek kapının yanındaki kancadan uzun beyaz pamuklu gecelik entarisini kaptı, kombinezonunu başının üzerinden çekip çıkardı ve paravanın üzerine fırlattı.

Birkaç saniye boyunca geceliğiyle uğraştı, tüm
Arka tarafı çıplak bir şekilde onun görüş alanına girdi ve serseri olduğu için ona lanet okudu. Bir an sonra pamuklu elbise yerine oturdu ve kadın bir rahatlama dalgası hissetti.

Yüzü yanmıyormuş gibi davranmaya çalışarak çenesini kaldırdı ve adamın duvara yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş halde durduğu yere döndü. Gözleri mavinin kavurucu bir tonundaydı ve çenesindeki kaslar demir gibi sert görünüyordu.

Kontrol için savaştığını fark etti, az önce izlediği görüntüden son derece rahatsız olmuştu. Bildiği hiçbir şeye benzemeyen bir güç duygusu içini kapladı ve çoktan öldüğünü düşündüğü küçük şeytani bir iblis çirkin başını kaldırdı.

"Ben yatmaya hazırım. Peki ya sen?"

On dört

Dani bakışlarını odanın diğer ucunda uzanan uzun boylu adama dikti. Bu sırada
Sözlerindeki meydan okumayla Rafe'in tüm vücudu gerildi. Adam sinsice yaklaşan bir panter gibi duvardan uzaklaştı ve Rafe tüm içgüdüleri onu kulübeden kaçmaya zorlasa da olduğu yerde kalmak için kendini zorladı.

"En azından ilk birkaç gece için, genç kızlık hassasiyetlerinizi koruyup perde arkasından giyinmeyi düşünmüştüm."

Ona geri adım atması için bir şans veriyordu. Bunu değerlendirmeliydi, biliyordu. "Aramızda sır olmayacağını söylemiştin."

Ağzının bir köşesi yukarı kalktı. Gözlerindeki sıcaklık daha da artmış gibiydi. "Nasıl isterseniz."

Dani dudaklarını ıslattı. Bir yanı çok tehlikeli bir canavarı ortaya çıkardığından korkarken, diğer yanı hayranlıkla onu izliyordu. Yetimhanede hasta bir çocuğa bakması ve beş yıl önce yatağından çıkan Oliver Randall'ın sıska poposuna kısa bir bakış atması dışında, hiç çıplak bir erkek görmemişti, hele Rafe gibi erkeksi bir erkeği hiç.

Adamın soyunmaya başlamasını, ceketini, yeleğini ve geniş beyaz çorabını çıkarmasını, ardından gömleğini silkerek hatırladığı geniş ve güçlü göğsünü ortaya çıkarmasını izledi. Kıvırcık koyu kahverengi göğüs kıllarından bir tutam, onun geri kalanı kadar sağlam düz bir karından aşağı doğru ok gibi uzanıyordu.

Ayakkabılarını ve çoraplarını çıkardı. Adam dar pantolonunun önündeki düğmeleri açmaya başladığında gözleri büyüdü. Pantolonu bir çift uzun, zayıf kaslı bacağından aşağı itti ve içinden çıktı; üzerinde sadece, vücudunun alt yarısını ikinci bir deri tabakası gibi saran ve dizlerinin hemen üzerinde biten küçük giysileri vardı.

"Bir erkeğin anatomisi hakkında ne kadar bilgin var bilmiyorum aşkım ama eğer henüz fark etmediysen, seni izlemek beni çok tahrik etti."

Gözleri ince pamuklu iç çamaşırının altından yükselen kalın çıkıntıya takıldı ve bir alarm çığlığı koptu. Cesareti anında kayboldu. Ondan uzaklaşarak yatağa doğru koştu, örtüleri geri çekti ve çarşafların arasına girerek yan tarafına, ondan uzağa döndü.

Rafe'in yumuşak kıkırdamasını duydu ama ona aldırmadı. Bir erkeği giysileri olmadan görmek baÇka, onu tahrik olmuÇ bir halde görmek baÇka bir Çeydi. O ağır çıkıntının erkeğin üreme organı olduğunu bilecek kadar erkek anatomisini biliyordu ve vücuduyla nerede birleştiğini de biliyordu. Şimdi boyutu hakkında bir fikri olduğuna göre, nasıl sığacağını hayal bile edemiyordu.

Arkasında, Rafe yatağa yaklaştı ve yatak onun ağırlığının altında alçalırken nefesini tuttu.

"Şimdilik, sanırım çıplak uyumaktan vazgeçmem gerekecek, ama sana söz veriyorum aşkım, bu uzun sürmeyecek."

Kendini tutamadı. Adamın sözleri karşısında şaşkına dönerek ona baktı. Hâlâ küçük kıyafetlerini giyiyordu ama geniş, kürklü göğsü tamamen çıplaktı. "Gece korkuluğunda uyumuyor musun?"

"Dediğim gibi, ben çıplak uyumayı tercih ediyorum. Kızlık sinirlerini atlattığında keşfedeceğin gibi çok daha rahat."

Üstünde tek bir giysi olmadan uyudu ve ondan da aynısını yapmasını bekledi!

Tanrı aşkına, bu adam başka ne tür ahlaksızlıklar yapabilirdi? Ve bu fikri neden bu kadar iç gıcıklayıcı buluyordu?

Yüzü yanıyordu, tekrar ona sırtını döndü. Bir erkekle çıplak yatmayı hayal bile edemiyordu. Her zaman bir erkeğin sevişirken kadının geceliğini kaldırdığına, işi bitince de indirdiğine inanırdı. Görünüşe göre durum böyle değildi. Neden kimse ona söylememişti?

Rafe'in ağırlığını yatağın üzerinde hissetti, yatağın üzerinde onun yanında hareket ediyordu. Köşedeki paravanın arkasındaki lazımlığı kullanması gerekiyordu ama Rafe uyuyana kadar bekleyecekti.

Daha da yaklaşarak bir kolunu onun beline doladı ve vücudunu kaşık şeklinde kendine doğru çekti. Geceliğinin içinden bile adamın kıvırcık koyu renk göğüs kıllarının fırçasını, baldırlarındaki kaba tüyleri hissedebiliyordu.

Poposuna bastıran sert erkek çıkıntısını hissedince gözlerini kapadı ve uzaklaşmaya çalıştı ama Rafe'in tutuşu daha da sıkılaştı.

"Bir erkeğin bir kadını benim seni istediğim kadar çok istemesi doğal bir olay Dani. Yolculuğumuzda, korkarım ki zamanın büyük bir bölümünde bu durumda olacağım... tabii eğer beni
yemin ederim."

Çılgınca başını salladı.

Boynunun yan tarafına hafif bir öpücük kondurdu. "O zaman uyu aşkım. Yarın eve doğru yelken açacağız."

Bir hafta geçti, sonra bir hafta daha. Eylül ayının ortasıydı ve denizde bile sonbahar havası esiyordu. Günler kısalmaya başlamıştı, geceler daha soğuk. Tuzlu deniz havasında daha ağır bir sis vardı.

Yeni evli bir çift olarak Danielle'in kocasıyla çok fazla zaman geçirmesi bekleniyordu ve Rafe de ona oldukça fazla ilgi gösteriyordu. Gün boyunca kâğıt oynuyor, kitap okuyor, diğer yolcularla sohbet ediyor ya da gemide geziniyorlardı.

Her akşam yemeğinden sonra onu güverteye, baş başa kalabilecekleri, keşfettiği tenha bir yere götürüyordu. İlk başlarda bu durumdan rahatsız olmuştu.
Çünkü orada bulundukları süre boyunca bir şekilde farklı görünüyordu.

Kabinde aralarında gergin bir hava vardı, Danielle temkinliydi, Rafe dikkatle çekingen davranıyor, böylesine yakın bir ortamda gardını düşürürse ince kontrolünün kırılabileceğinden korkuyordu. Akşamları birbirlerinin önünde soyunma ritüeli ve gece boyunca vücutlarının yakın teması dışında, ihtiyatlı bir mesafeyi koruyordu.

Dani minnettardı. Zamana ihtiyacı vardı, Rafael'in karısı olarak bir geleceği kabullenmek için bu haftalara ihtiyacı vardı.

Kamaralarında çekingendi ama burada, ay ışığında, denizin köpüklü beyaz köpükleri teknenin gövdesine vururken, Rafe kendine bazı özgürlükler tanıyordu ve karısı olarak Dani buna pek itiraz edemezdi.

Ve doğrusu, onun ilerleyişini, ilk birkaç gece nazikçe, sonra daha derin ve daha tutkulu hale gelen ateşli öpücüklerini dört gözle beklemeye başlamıştı. Burada, kulübede hissetmediği bir şekilde kendini güvende hissediyordu; adamın uzun boylu, sert kaslı vücudu yatağın üzerinde ona doğru kıvrılmış, onu uyanık tutuyordu
gece geç saatlere kadar.

Bu gece kendi özel dünyalarının karanlığında, ayın ve yıldızların ışıltısıyla yıkanırken ona baktı. Parıltısı
Gözlerinde arzu vardı ve çenesindeki gerginlik, onu kontrol etmek için kullandığı kısıtlamayı işaret ediyordu.

Eli onun yanağını okşadı. "Londra hala çok uzakta...."

Onun kendisini alacağı, karısı olarak kabul edeceği ve evliliklerini tamamlayacağı andan söz ettiğini biliyordu.

içinden geçti. Yüzünü ellerinin arasına alarak başını eğdi ve onu öptü; karnında tatlı bir sıcaklık hissetti.

Bilinçsizce ona doğru eğildi. Ne de olsa kocasıydı ve böyle bir öpücüğün nereye varacağından korksa da, arzunun sıcaklığı onu da yakmaya başlamıştı.

Rafe öpüşmeyi derinleştirdi, dudaklarını birbirinden ayırdı, diliyle onu derinden kavradı. Onu öptü ve öptü, yumuşak kelebek öpücükleri, çok uzun zaman önce hissettiği aynı sıcak ihtiyacı uyandıran derin şehvetli öpücükler, bir daha asla hissetmeyi düşünmediği bir ihtiyaç.

Bu onu korkutuyordu. Ona güvenmenin, ona ihtiyaç duymanın aptalca olduğunu biliyordu ama yine de dakikalar geçtikçe artık umursamıyordu. Bunun yerine, kollarını onun boynuna doladı ve onun içinde titreştiğini hissedebildiği aynı şiddetli tutkuyla onu öptü. Adamın elleri kadının sırtından aşağı kayarak poposunu kavradığında ve onu uzun bacaklarının arasına yerleştirdiğinde kadının nabzı hızlandı.

Adamın ona bastırdığı yer inanılmaz derecede sertti ve kadının merkezinde şiddetli bir sıcaklık vardı.

"Bunu hissedebiliyor musun, Dani? Seni ne kadar istediğimi anlayabiliyor musun?"

Bir zamanlar korkardı. Bu gece korkmaktan çok merak ediyordu, tehlikeli bir düşünce olduğunu biliyordu ama yine de gerçek buydu.

Rafe onun boynunun yan tarafını öptü ve göğüslerini okşamaya başladı, bu geceye kadar kendisine izin vermediği şekilde ona dokundu, onları avuçlarının içinde şekillendirdi, yüksek belli elbisesinin kumaşı boyunca dolgunluğu yoğurdu.

O gün elma bahçesinde kendisine nasıl dokunduğunu hatırladı ve içinden bir sıcaklık dalgası geçti.

Göğüsleri ağrıyor ve şişiyordu. Rafe onları avuçladı, sertleşip zonklayıncaya kadar uçlarını sürttü. Bir yandan da onu öpüyordu; onu huzursuz ve özlem içinde bırakan derin, uyuşturucu öpücükler, sıcak, şehvetli öpücükler.

İçim acıyor.

Onu durdurması gerektiğini biliyordu. Eve varmalarına daha haftalar vardı ama meme uçları daha önce hiç olmadığı kadar hassas, şişmiş ve çiğ hissediyordu ve bacaklarının arasında sıvı bir sıcaklık yanıyordu.

İri eli kadının göğsünü okşamaya devam etti. "Bu gece ağzımı oraya koyacağım," diye söz verdi sertleşen bir sesle. "Geceliklerin olmadan uyuma zamanın geldi."

İçini bir arzu sarsıntısı kapladı, o kadar güçlüydü ki korktu. Titreyerek adamın kucağından kurtuldu. Tüm vücudu onun dokunuşu için yanıyordu ama yine de tehlikenin farkındaydı. Daha fazla zamana ihtiyacı vardı, adamın ondan ne istediğini anlamaya ihtiyacı vardı, en azından bedeniyle ona biraz olsun güvenmeye ihtiyacı vardı.

Onu uzak tutmak istercesine bir elini göğsüne bastırdı. "Ben... ben buna hazır değilim, Rafael."

Gözleri kızın yüzünü aradı, ay ışığında koyu maviydi ama öylesine sıcaktı ki parıldıyor gibiydi. "Bence hazırsın. Bence vücudun hazırdan da öte." Sanki bunu kanıtlamak istercesine bir göğsünü avuçlayıp nazikçe sıktı ve kadının içinden bir sıcaklık seli aktı.

"Lütfen, Rafael. Sadece... iki hafta oldu." İki haftadır onun yanında uyuyordum, iki haftadır vücudunun sıcaklığını ve sertliğini, her gece uyarılmasının gücünü hissediyordum.

Rafe onun dudaklarını yavaş ve derin bir öpücükle yakaladı. "Pekâlâ. Eğer böyle hissediyorsan, sana biraz daha zaman vereceğim. Yolculuğumuza daha yeni başladık."

Adam haklıydı. Daha yeni başlamışlardı ve şimdiden onu arzuluyordu, onun sıcak, şehvetli öpücüklerini, ellerini vücudunda hissetmeyi arzuluyordu.

Karşılığında ona dokunmak için can atıyordu.

Gerçek ona bir darbe gibi çarptı. Ona, onun kendisine dokunduğu gibi dokunmak istiyordu, teninin dokusunu tanımak, ağzını çıplak göğsüne bastırmak, her gece yataktayken hissettiği ağır çıkıntıyı incelemek istiyordu.

Dani ondan uzaklaştı ve ay ışığındaki özel, tenha noktadan dışarı çıktı. Sessizce küpeşteye doğru ilerledi ve teknenin yanından akıp giden denize baktı. Başının üzerinde, metrelerce uzanan beyaz kanvas yelken rüzgârda geriliyor ve armalar şangırdayıp takırdıyordu.

Dani yüzünü soğuk okyanus esintisine çevirdi ve rüzgârın onu serinletmesine izin verdi.

Yüzündeki sıcaklık, kanının sıcak akışı. Biraz daha döndü, arkasından yaklaşan bir adamın gölgesini gördü ve bir an için Rafael'in onu takip ettiğini düşündü.

Onun yerine Carlton Baker karanlıktan çıkıp ay ışığında yanına geldi.

"Gezinti için güzel bir akşam," dedi. Soluk mavi gözleri kızın üzerinde gezindi ve yanaklarındaki renk artışını fark etti.

"Evet...evet öyle."

İri yarı bir adamdı, belki kırk yaşlarındaydı, şakaklarına gümüş dokunmuştu, yapılı ve çekiciydi. Yine de onda bir şeyler vardı....

"Kocanızı göremiyorum. Belki de bu gece başka bir eskortunuz vardı."

Yanakları ısındı. Herhalde başka bir erkekle gayrimeşru bir randevusu olduğunu ima etmiyordu.

"Başka refakatçim yoktu." Daha birkaç dakika önce rahatsız edici varlığından kaçmayı umduğu Rafael'in ortaya çıkacağını umarak etrafına bakındı.

Baker'ın bakışları keskinleşti. "O halde

yalnızsınız?" "Hayır! Yani, hayır ben-"

"İşte buradasın aşkım. Bir an için izini kaybettim." Rafe, az önce kaçtığı özel noktadan dışarı adımını attı ve içini bir rahatlama kapladı. "Bu hatayı bir daha yapmayacağım."

Baker'ın gülümsemesi sahte görünüyordu. "Seninki kadar güzel bir karın varken, eminim yapmazsın."

"Akşamın tadını çıkarıyor musunuz, Bay Baker?" Rafe'in ses tonu kibardı ama gözleri sert bakıyordu. Belki o da kız gibi Amerikalı'nın tavrında doğru olmayan bir şeyler fark etmişti.

"Gerçekten de öyle," dedi. Gözleri Danielle'in üzerinde gezindi.

"Eminim sen de öylesindir." "Aslında burası biraz nemli ve hava

soğumaya başladı."

Rafe sahiplenici bir eli Dani'nin beline koydu. "Sanırım içeri girme vaktimiz

geldi."

Başını salladı, kaçmaya hevesliydi ama nedenini tam olarak söyleyemiyordu. Güverteden aşağıya doğru yürürlerken Dani omzunun üzerinden Carlton Baker'a son bir kez baktı. Rafael'in yanında uyuyacağı huzursuz bir geceden daha korkmasına rağmen, kamarasına dönmek için sabırsızlanıyordu.

Ertesi sabah Danielle kahvaltı için Caro'yla buluştu. İyi uyumamıştı. Rafe'in de iyi uyuduğuna inanmıyordu. Namusunu korumaya çalışırken her gece onun yanında uyumak ona zarar vermeye başlamıştı.

Koyu kahverengi kadifeyle süslenmiş, kırmızı bir günlük elbise giymiş olan Dani, salonun arka tarafındaki küçük bir masada oturan arkadaşını fark etti ve ona doğru yürümeye başladı. Yaklaştıkça, Caro'nun ince yüzünün, arkadaşının yüzündeki ifadeyi taşıdığını fark etti.
Kendisininkiyle aynı yorgunluk ipuçlarını taşıyordu.

Caro memnuniyetle gülümsedi. "Dük de bize katılacaksa daha büyük bir masaya ihtiyacımız olabilir."

"Sanırım çoktan yemek yemiş. Uyandığımda kulübeden gitmişti."

"Leydi Wycombe hâlâ uyuyor. Onu uyandırmak istemedim." Dani karşısındaki masaya otururken Caro başka bir şey söylemedi. Bir kâhya gelip çikolata ve tatlı bisküvi siparişlerini aldı, sonra da onları yalnız bıraktı.

"Yorgun görünüyorsun," dedi Caro, onu değerlendirirken. "Bahse girerim pek iyi uyuyamıyorsundur."

"Bahse girerim sen de değilsindir."

Caro içini çekti ve başını salladı. "Robert'ı düşünüp duruyorum. Çok endişeliyim Danielle. Sence şimdiye kadar kaçmaya çalışmış mıdır? Bir sözleşmeden kaçmak suçtur, Dani. Ya Bay Steigler onu yakalarsa?"

Dani uzandı ve arkadaşının elini tuttu. "Bunu kendine yapmamalısın, Caro. En kötüsünü değil, sadece en iyisini düşünmelisin. Robert her ne yapmaya karar verdiyse, eminim çok dikkatli planlamıştır. Belki de başarıyla kaçtı ve onu eve götürecek bir gemi buldu. Belki de bizden kısa bir süre sonra İngiltere'ye ulaşacaktır."

Caro gözlerini kaçırdı, gözlerinden yaşlar süzülüyordu. "Bilmiyorum Dani.
Belki de gerçekten dönmeye hiç niyeti yoktu. Ya sadece beni kullanıyorsa? Ya bana hiç değer vermiyor, sadece kaçmak için bir yol bulmasına yardım etmemi istiyorsa? Ben sade bir kadınım Dani ve Robert çok yakışıklı. Ya sadece beni aptal yerine koyduysa?"

"Buna bir an bile inanmıyorum. Ve siz sade değilsiniz. Çok çekici bir kadınsınız. Diğer kadınlardan farklı, zarif bir güzelliğiniz var. Robert bunu gördü. İç güzelliğinizi de gördü. I
söylediği her şeyde doğruyu söylediğine inanıyorum."

Görevli tam o sırada elinde sıcak çikolata fincanları ve bir tabak bisküvi ile geldi ve önlerindeki küçük yuvarlak masaya koydu.
Caro bu süreyi kendini toparlamak için kullandı.

"Özür dilerim," dedi. "Ona daha önce inandığım gibi inanmak istiyorum. Ama eğer beni kandırdıysa ve ben de cehaletimle senin cömert doğandan faydalandıysam, kendimi asla affetmeyeceğim."

Dani, Caro'nun elini sıktı. "Her ne olursa olsun, bu senin hatan değil. Yardım etmek istedim. Onun masumiyetine inandım, tıpkı senin inandığın gibi. Hâlâ da inanıyorum."

Caro titrek bir nefes aldı. "Yardımınız için çok minnettardı. Sonsuza dek size borçlu kalacağını, hayatının sizin hayatınız olduğunu söyledi. komutu."

"Biliyorum, canım. Ona inanmaya ve dualarımızda yer vermeye devam etmeliyiz."

Caro sadece başını salladı.

"Şimdi huzur içinde çikolatamızın tadını çıkaralım ve artık insanların düşünceleri üzerinde durmayalım."

Caro gülümsedi, Dani de gülümsedi ama Danielle'in gülümsemesi Rafael'i, önündeki günleri ve her geceyi onun rahatsız edici arkadaşlığında geçireceğini düşününce kayboldu.

Bir sabah geçti ve sonra bir diğeri. İki hafta üçe dönüştü, dörde doğru itildi. Günler geçtikçe Rafe ondan daha fazlasını talep ediyordu. Daha fazla öpüşme, daha fazla dokunma, daha yakın temas ve hain vücudu karşılık verdi.

Geceleri onun göğüslerini okşadığını, ağzını oraya bastırdığını, kalçalarına, karnına dokunduğunu, bacaklarının arasındaki yerde uyandırdığı acıyı dindirdiğini hayal ediyordu. Daha da kötü uyuyordu, dönüp duruyordu, vücudu anlamadığı bir ihtiyaçla alev alev yanıyordu.

Bugün çarşamba diye düşündü ama zamanın nasıl geçtiğini anlamamaya başlamıştı. Gün akşama doğru ilerledikçe huzursuz ve sinirli olmaya başlamıştı. Akşam yemeğinde, hayali bir günah yüzünden Caro'ya çıkıştı ve Flora Teyze'yle aniden konuştu.

Aslında başının ağrımadığını söyleyerek, Rafe'in her zamanki güvertede yürüyüş davetini reddetti, en azından bir süreliğine ondan uzak kalmak istiyordu.

Yemek masasından kalktıklarında ona, "Sanırım erkenden aşağı ineceğim," dedi. "Belki Bay Baker'ın ya da Bay Longbow'un ilgisini bir iskambil oyununa çekebilirsiniz."

Rafe'in mavi bakışları üzerinde gezindi ve ondan kaçmak için uydurduğu uyduruk bahaneyi görüp görmediğini merak etti.

Ağzının kenarı zar zor kıvrıldı. "Sanırım ben de size katılacağım. Belki kulübeye ulaştığımızda baş ağrını dindirmenin bir yolunu bulabilirim."

Sesindeki boğuk tını karşısında tüm vücudu gerildi. Midesinin çukurunda sıcak bir şey ortaya çıktı ve uzuvlarına doğru hareket etti. Çok

Tartışmaktan yorulmuş bir halde, adamın niyetine boyun eğdi ve kendisini yemek odasından çıkarmasına izin verdi.

Geçit boyunca yürürlerken hiçbir şey söylemedi, adam kapıyı açıp onun kamaraya girmesini beklerken de hiçbir şey söylemedi. Adam onu takip ederek odaya girdi ve kapıyı kapattı; kadın adamın gözlerinin mavinin dumanlı bir tonuna dönüştüğünü gördü.

"Elbiseni çözmene yardım edeyim," dedi.

Her ne kadar onun yardımını kabul etmeye alışmış ve kulübedeki varlığından artık korkmuyor olsa da, bu geceki bakışlarında onu dikkatli olması konusunda uyaran sıcak ve baştan çıkarıcı bir şey vardı.

Bunun yerine, hain vücudu o sert erkek bakışına karşılık verdi, meme uçları sıkılaştı, karnı daraldı ve yorgunluğu kaymaya başladı
Uzakta. Sözünü sakınmadan tuvalet masasına gidip saçındaki tokaları çıkardı, sonra ayağa kalkıp ayakkabılarını ve çoraplarını çıkardı, Rafe de elbisesinin düğmelerini çözdü. Kombinezonunu baGının üzerinden çekerek bir an için çıplak kalmasını sağladı ama sırtını ona dönmemeye özen gösterdi. Ama gecelik askısına uzandığında, Rafe onu elinden aldı.

"Bu gece olmaz."

Omzunun üzerinden ona baktı, yüzündeki sert çizgilerden arzusunu ve kararlılık ifadesini okudu.

Titremeye başladı. "Bana zaman vereceğini söylemiştin."

"Ve öyle de yaptım."

"Bana söz vermiştin, Rafael."

Gece korkuluğunu sandalyenin arkasına doğru savurdu. "Yeminimi bozmaya yaklaşmadım, bu gece de yaklaşmayacağım."

Dani kendini çelikleştirdi. Bir koca taleplerde bulunur ve bir eşin de bunları yerine getirmesi gerekirdi. Ama gemiye bindiğinden beri geçen haftalarda, bir kadının kendine ait bazı güçleri olduğunu öğrenmişti.

Çıplak bir halde ona doğru döndü ve kendini tamamen onun görüşüne açtı.
Neredeyse onun kadar şaşıran adam çenesini sıktı ve gözleri yanıyor gibiydi.

"Benimle bir oyun oynuyordun, değil mi?" diye sordu. "Ben bir kadının da bu oyunu oynayabileceğini anlamaya başlıyor."

Bakışları onun üzerinde gezindi ve yakıcı bakışlarının altında meme uçları daha da sıkılaştı, neredeyse acı verici bir şekilde ağrımaya başladı ve aniden dünyadaki her şeyden daha çok ona dokunmasını istedi.

"Seni memnun ediyor muyum?" diye alay etti, çıplak vücudunu daha iyi görebilmesi için döndü, şaşırtıcı bir şekilde utanmıyordu, ses tonu bir kabadayılık taşıyordu.

hissetmek şaşırtıcıydı.

"Beni çok memnun ediyorsun, Danielle." Adamın sesinin alçak gürültüsü Danielle'in içinde yuvarlandı ve kendinden geçercesine yaklaşarak tam önünde durdu.

Rafe hiçbir şey saklamadı, uzun uzun inceleyerek onu ne kadar çok istediğini ve kadının anlattıklarından ne kadar memnun olduğunu belli etti.

"Buraya gel..."

Bacaklarını hareket etmeye zorladı. Oyunun nereye varacağını bilmiyordu ama kurallar üzerinde söz sahibi olmaya kararlıydı. Rafe onu kollarına çekti ve öpmeye başladı, ilk başta nazikçe, ve vücudundaki gerginliği, uyguladığı kontrolü hissedebiliyordu. Öpücüğü derinleştirdi, dili içeri girdi ve içinde vahşi bir özlem yükseldi. Birdenbire o da onu öpmeye başladı, terk edilmişçesine öpüyordu, dilini onun ağzına sokarken Ceketini omuzlarından kaydırıp yere attı ve yeleğinin düğmelerini iliklemeye başladı.

Rafe boğazından kısık, hırıltılı bir ses çıkardı, ayakkabılarını tekmeledi ve çorabını çekiştirmeye başladı. Gömleğini çıkarmasına yardım etti, böylece göğsü çıplak kaldı, sonra onu kaldırdı ve yatağa taşıdı.

"Beni yeminimden kurtar," diye ısrar etti ama kadın sadece başını salladı.

Rafe tereddüt etmedi, onu tekrar öpmeye başladı, boğazına ve omuzlarına öpücükler yağdırdı, göğüslerini ağzına aldı ve uçlarını ısırdı. Hızlı bir zevk-acı atışı onu yırttı ve onun adını haykırdı.

"Beni yeminimden serbest bırak," diye usulca talep etti, ama kadın yine reddetti.

Bu haftalara ihtiyacı vardı, kendini olabildiğince uzun süre koruması gerekiyordu.

Gözleri onunkilerle buluştu, tüm korkuları ve özlemiyle doluydu. Tüm şüpheleri ve belirsizlikleri bakışlarının arasındaydı, o anda ona açılmış, anlaması için yalvarıyordu.

"Beni istiyorsun," dedi huysuzca. "En azından bu kadarını kabul et." Kadın yutkundu ve ona gerçeği söyledi. "Seni istiyorum...."

Bu sözler onu ateşlemiş gibiydi. Adamın kesinlikle onu alacağını, gerekirse zorlayacağını düşündü ama bunun yerine onu tekrar öpmeye başladı, ağzının içine etti, çıplak göğüslerini okşadı, uçlarını ısırdı, her yeri titreyene kadar emdi.

İçinde bir sızı kabardı ve delireceğini düşündüğü kadar güçlü bir ihtiyaç duydu. Yatakta kıpırdandı, parmakları bacaklarının arasına kayana kadar vücudunda gezinen elin farkında bile değildi.

Kendi iradesiyle bedeni yukarı doğru kalktı, avucuna bastırarak umutsuzca bir şeyler aradı.

"Lütfen..." diye fısıldadı. "Bana yardım et, Rafael...."

Boğazından gırtlaksı bir ses çıkardı ve parmakları onun yanan etini ayırdı, içine kaydı, onu nazikçe, sonra artan bir kararlılıkla okşadı. Bir zevk dalgası onu vurdu, inanılmaz beyaz-sıcak bir ihtiyaç. Her dokunuş, her okşayış onu daha yükseğe, ulaşamayacağı bir ufka yaklaştırıyordu.

İhtiyaç korkuyla çarpıştı. "Rafael...?"

"Bunu sana vermeme izin ver Dani." Usta elleri onun üzerinde, içinde hareket etti. "Bunu senin için yapmama izin ver."

İç organları daha sıkı, daha sıkı sarıldı, sonra kopacak gibi oldu. İçinde derin ve erotik bir şey filizlendi, sonu yokmuş gibi görünen bir şey. Vahşi zevk kasılmaları onu sarsarken Dani onun adını haykırdı, birbiri ardına gelen büyük sarsıntılar. Tatlı karanlık onu içine çekti ve saatler gibi gelen saniyeler boyunca, içinden akan neşenin tadını çıkardı.

Zaman akıp gitti ve o da yavaş yavaş zevki azalmaya başladı. Gözlerini açtığında Rafe'in yatağın kenarında yanında oturduğunu gördü, eli elini tutuyordu, gözleri yüzündeydi, öyle derin, koyu bir maviydi ki neredeyse siyah görünüyordu.

Dani gözlerini kırpıştırarak ona baktı. "Ne... ne yaptın sen?"

Ağzının kenarı belli belirsiz kalktı. "Sana zevk verdim. Kocan olarak bu benim hakkım."

"Bu... sevişmek miydi?"

Başını salladı ve alnına düşen kısa, koyu renk bir saç tutamını yerinden oynattı. "Bu, seviştiğimizde hissedeceklerinin sadece küçük bir ölçüsüydü."

Küçük bir önlem mi? Gevşek ve doygun, zihni hala bulanıktı. Daha fazlası nasıl olabilir diye düşündüm. Hayal bile edilemez görünüyordu. İlk kez ona bakarken, çenesindeki gerginliği, omuzlarının sertliğini ve yüzündeki acıya yakın ifadeyi fark etti.

Pantolonundaki kalın çıkıntıya bir bakış Rafe'in hâlâ tamamen tahrik olduğunu doğruladı.

"Anlamıyorum."

Uzandı ve onun yanağına dokundu. "Bu gece senin içindi, aşkım. Başka geceler de olacak, ikimiz için de ömür boyu sürecek bir zevk."

Dani başka bir şey söylemedi. Günlerdir olmadığı kadar rahat ve uykuluydu, her kası gevşekti ve tamamen doymuştu. Yine de sevişmemişlerdi.

Rafael'in kendini onun kadar doygun hissetmediği belliydi.

Ona öyle geldi ki, adam sözünü tutmuştu.

Kendisi için önemli bir maliyet. Dani uykuya dalarken bu düşünceye sımsıkı sarıldı.

On beş

Londra günü soğuktu, Thames nehrinden esen sert bir rüzgâr vardı. As Araba Whitehall Sarayı'nın önünde durduğunda Ethan Sharpe kapıyı açtı ve kaldırım taşlarına tırmanarak İngiliz Savaş Ofisi'nden Albay Howard Pendleton ile görüşmeye gitti.

Yürümeye başladı ve Max Bradley'nin büyük gri taş binanın gölgelerinden çıkıp ona doğru ilerlemeye başladığını gördü.

"Seni gördüğüme sevindim Ethan." Max uzun boylu, zayıf ve birkaç yaş büyüktü; Ethan'ın dünyadaki herkes kadar güvendiği bir arkadaştı.

"Sen de Max." Aralarındaki ilişki uzun zaman önce resmi hitapların ötesine geçmişti. Bir adam hayatınızı kurtardığında, bu sosyal sınırları silen bir bağ yaratırdı.

"Pendleton'ın notu oldukça belirsizdi," dedi Ethan, "sadece İngiltere'ye döndüğünüzü söylüyordu. Görünüşe göre, yanında getirdiğin bilgilerle ilgili bir konuda benim fikrimi almak istiyor."

Rüzgârdan korunmak için binanın içine girdiler. "Siz ülkenin en başarılı korsanlarından biriydiniz," dedi Max. "Fikirleriniz Albay için çok değerli olabilir."

Ethan sadece başını salladı. "Rafe'den haber var mı?"

Max'in ağzı hafifçe kıvrıldı. "Onu son duyduğumda evlenmek üzereydi. Eğer evlendiyse, muhtemelen benden çok geride kalmayacaktır."

"Yani onu buldu."

"Evet, buldu."

"Görünüşe göre Clemens'in onun için doğru adam olduğunu düşünmemiş." "Anladığım kadarıyla hiç etkilenmemiş."

Ethan ne tür bir adamın Rafe'i, kendisinin olması gereken bir kadınla evlenmesine izin verecek kadar etkileyebileceğini merak ediyordu. Rafe'in buna izin vermemiş olmasına şaşırmamıştı. Koridorda ilerlerken Ethan gülümsedi, botları mermer zeminde çınlıyordu.

"İçimden bir ses Rafe'in Londra'dan ayrıldığı gün onunla evlenmeyi planladığını söylüyor ama o sırada bunu bildiğini sanmıyorum." Ethan kapıyı çaldı, sonra da

Albay'ın ofisine açılan kapıdan.

Max onu, albayın yara bere içindeki ahşap masası, önündeki iki sandalye, bir kitaplık ve harita ve çizelgelerle kaplı iki masadan ibaret olan seyrek döşenmiş odaya kadar takip etti.

Ethan içeri girdiğinde Pendleton ayağa kalktı. "Geldiğiniz için teşekkürler lordum."

"Senin için ne yapabilirim, Hal?" Pendleton, Ethan'ın çok iyi bir dost olarak gördüğü ve hayatını kurtarmasına yardım etmiş olan bir başka adamdı.

Albay gülümsedi. Gümüş saçlı, çok ağırbaşlı, hizmetteki en dürüst ve en çalışkan adamlardan biriydi. "Max'in ne bulduğunu açıklamasının en iyisi olacağını düşünüyorum. O zaman belki siz de bana buradan nereye gitmemiz gerektiğine dair düşüncelerinizi söyleyebilirsiniz."

Bradley sonraki birkaç dakika boyunca Amerikalıların inşa ettiği Baltimore Clipper yelkenlilerini, Hollandalı Bartel Schrader'i ve bu adamın Napoléon ve Fransızlarla yaptığı anlaşmayı anlattı.

"Bu gemiler şimdiye kadar gördüklerimin hiçbirine benzemiyor," dedi Max. "Hafif, hızlı ve son derece manevra kabiliyetine sahipler. Tamamen silahlandırıldıklarında İngiliz filosu için yıkıcı olabilirler."

Albayın masasının önünde oturan Ethan uzun bir bacağını önüne doğru uzattı. Eski bir savaş yarası yüzünden hafif bir topallaması vardı ve bir pozisyonda çok uzun süre oturduğunda zaman zaman zonkluyordu.

"Eğer sizi doğru anlıyorsam," dedi Ethan, "Fransızların ellerine geçmemesi için hükümetin satıştan önce davranıp kendi teklifini yapması gerektiğini düşünüyorsunuz."

Max başını salladı. "Bu doğru. Sheffield bir mektup gönderdi, ben de yanımda götürdüm. Albay mektubu çoktan gördü. Dük'ün ve benim görüşüme göre, bu gemilerin oluşturduğu tehdit gerçekten de çok ciddi olabilir."

Albay yıpranmış ahşap masasının üstüne rulo yapılmış bir kâğıt koydu ve Ethan'ın görebileceği şekilde açarak düzeltti.

"Bu Max′in *Windlass* adında bir yelkenlinin çizimi."

"Planların kendileri son derece iyi korunuyordu," dedi Max. "Pek iyi bir ressam sayılmam ama en azından bu size bu lanet şeylerin neden bu kadar hızlı ve kolay işlenebildiği hakkında bir fikir verecektir."

Ethan çizimi inceledi, çift direklerin eşsiz eğimine, gövdenin alçak, zarif hatlarına dikkat etti. Görünüşe göre kendi gemisi *Deniz*

Şeytan, yelken açıp okyanusu yarmaya başladığında gemiyle boy ölçüşemezdi.

Eski duygular canlandı. Eş ve baba olarak yeni rolünden ne kadar memnun olsa da, böyle bir geminin dümeninde durmak için bir kaşıntı hissetti. Bakışlarını albayın üzerinde sabitledi.

"Ne Max ne de Rafe haklı bir sebep olmadan endişelenmez. Eğer Max'in çizimi doğruya yakınsa -ki eminim öyledir- bunu en yüksek makama götürmek için hiç vakit kaybetmezdim."

Pendleton çizimi yuvarladı. "Ben de böyle diyeceğinden korkuyordum." Masanın etrafında döndü ve onlara doğru yürüdü. "Bu konuda elimden geldiğince hızlı hareket edeceğim, ancak ne olacağının garantisi yok."

"Savaş bu şekilde ilerlerken ve Napoléon her türlü zafer için bastırırken, umarım dinlerler."

Ancak elbette, albayın da dediği gibi, hükümetin ne yapacağını bilmenin bir yolu yoktu.

Ethan her iki adama da veda edip arabaya dönerken, düşünceleri az önce yaptığı toplantı ve Max'in Rafe hakkında aktardığı bilgiler üzerinde yoğunlaşıyordu. Ethan, Rafe'in şu anda Londra'ya dönmekte olan bir gemide olup olmadığını merak etmekten kendini alamıyordu.

Ve eğer Rafael artık evli bir adam olsaydı.

Bir fırtına patladı. Şiddetli Ekim rüzgârları güverteyi süpürdü ve dalgalar pruvaya çarptı. Londra'dan ayrılmalarına iki haftadan az bir süre kalmıştı, Rafe'in geliniyle birlikte eve dönmesine iki haftadan az bir süre kalmıştı.

Altı haftadır denizdeydiler ve evlilikleri hâlâ tamamlanmamıştı.

Salonda otururken içini çekti ve Carlton Baker ile oynadığı whist oyununa konsantre olmaya çalıştı. Ağır denizin etkisiyle yangın söndürülmüş ve yolcuların çoğu kamaralarına yerleştirilmişti.

"Sıra sizde, Majesteleri."

Rafe elini inceledi. Baker'ı pek sevmezdi ama Danielle
Alt kattaki kamaralarında teyzesi ve Caroline Loon'la birlikte nakış işliyor, böyle yağışlı bir havada olabildiğince sıcak ve kuru kalmaya çalışıyorlardı. Denizin korkunç dalgaları yüzünden Leydi Wycombe bir *mal de mer* nöbeti geçiriyordu ve Danielle'in *de* yenik düşmemesini umuyordu.

Onu düşündü ve tanıdık bir arzu patlaması hissetti. Onu tatmin olmaya getirdiği geceden beri çoğunlukla ondan uzak durmuş, büyük baştan çıkarma planı gözlerindeki yalvaran bakışla tamamen yok olmuştu. Kızın korkusunu, şüphesini okumuş, ona karşı hâlâ taşıdığı güvensizliği görmüştü ve bunu yapamazdı.

Rafe onun baştan çıkarıcı kıvrımlarını ve ona nasıl karşılık verdiğini hatırladı ve kasıkları gerildi. Onu acı verici bir güçle istiyordu. Yine de kararını değiştirmeyecekti.

Kartlarını bıraktı ve masanın ortasındaki küçük bozuk para yığınını aldı, gemideki oyun centilmence ve nadiren çok büyüktü.

"Görünüşe göre şans sizden yana, Majesteleri," dedi Baker. "Ama ne kadar güzel bir gelin aldığınızı düşünürsek, bunun böyle olduğu zaten kanıtlanmış durumda."

Rafe ona bir bakış attı. "Ben son derece şanslı bir adamım." Eğer bu kadar sıkılmamış olsaydı, Baker'ın oyun davetini reddedebilirdi. Amerikalı en başından beri Danielle'le aşırı derecede ilgileniyor gibiydi. Danielle ne kadar güzel olursa olsun, Rafe onu pek suçlayamazdı.

Aklı Dani'ye ve verdiği karara geri döndü.

Beş yıl önce onun güvenine ihanet etmişti. Onu istemediği bir evliliğe zorlayarak, ona tekrar ihanet etmişti.

Bunu üçüncü kez yapmayı reddetti.

Rafe Danielle'e ihtiyacı olan zamanı vereceğine söz vermişti. Onu neredeyse baştan çıkardığı geceden sonra, bunun gerçekleşmesi için çalışmıştı. Takip eden günlerde, her sabah Danielle uyanmadan önce kulübeden ayrılmış, gün boyunca onunla vakit geçirmesine ve her akşam yemeğinde ona eşlik etmesine rağmen, onu bir daha özel yerlerine götürmemiş, hatta geceleri o uyuyana kadar kulübeden uzak durmuştu.

Baker'ın bir elini daha kaybederken mırıldandığı küfrü zar zor fark eden Rafe sandalyesinde arkasına yaslandı. İki haftadan kısa bir süre içinde İngiliz topraklarına geri dönecekler ve acı dolu bekârlığı sona erecekti.

Danielle ona söz verdiği zamanı bulacaktı ve -hararetle umuyordu ki- onun güvenini bir ölçüde kazanmış olacaktı.

Danielle şifonyerin üzerindeki camdan görünüşünü kontrol etti. Dünkü fırtına geçmişti. Denizler nispeten sakindi, Flora Teyze'nin

mal de mer nöbeti sona erdi. Dani saçlarını örüp toplamış, açık mavi yün bir elbise giymiş ve teyzesiyle her öğleden sonra alışkanlık haline getirdikleri gibi bir fincan çay içmek için buluşmayı planladıkları ana salona gitmeye hazırlanıyordu.

Dani başını salladı, bakışları hâlâ aynadaki görüntüye sabitlenmişti. Gölgeler gözlerine geri dönmüştü ve yüz hatları çizilmiş görünüyordu. Rafael'in ve belirsiz geleceğinin kısmen suçlu olduğunu biliyordu ama Londra'ya dönüşüyle ilgili düşünceler de aynı derecede rahatsız ediciydi.

Onlar geldikten sonra hayatı köklü bir değişime uğrayacaktı. Sheffield Düşesi olacaktı, artık toplumda dışlanmayacaktı ve yine de onu dışlayan insanların, ihtiyaç duyduğu anda ondan yüz çeviren dostlarının gözlerine baktığında, nasıl unutabilecekti?

Topluma yeniden katılma konusundaki kuşkularının yanı sıra bir de

Rafael vardı.

Ona bu kadar yakından dokunduğu sabahtan beri açıklanamaz bir şekilde mesafeliydi. Adamın onu baştan çıkarıp sevişmeye ikna etmeye çalıştığını ve o gece bunu neredeyse başaracağını biliyordu.

Dani, o gece onun gözlerindeki sessiz çaresizliği gördüğüne inanıyordu. Onu zorladığı evlilikle yüzleşmeye başlamıştı. Hâlâ aynı yatağı paylaşıyor olmalarına rağmen, ona bir daha dokunmamış, eskisi gibi öpmemişti.
her gece önceden yapılır.

Dani kendine minnettar olduğunu, istediği şeyin bu olduğunu söyledi. Ama içten içe artık emin değildi.

Rafe'e kalbiyle güvenmiyor olabilirdi ama hain vücudu onun için yanıyordu. Geceleri onu düşünerek uyanıyor, uzanıp ona dokunmayı, ağzını kalbinin üstündeki noktaya bastırmayı arzuluyordu.

Dani hayal kırıklığıyla iç çekerek Rafe'in sabahın ilk ışıklarıyla terk ettiği kulübeden çıktı ve kaybettiği zamanı telafi etmek için koridor boyunca acele ederek ana salona yöneldi. Merdivenden inip ahşap panelli odaya girdiğinde, tombul bir el sallayarak Dani'ye kendisine katılmasını işaret eden teyzesini gördü.

Flora Teyze gözlerinde endişeli bir ifadeyle ona baktı. "Nadiren geç kalıyorsun, canım. Umarım kötü bir şey olmamıştır."

"Ben iyiyim. Yün topluyordum sanırım. Bir şekilde zaman akıp gitmiş."

Flora Teyze'nin gümüş kaşları birbirine yaklaştı. "Bundan biraz daha fazlası olduğuna dair bir fikrim var."

Dani, teyzesinin karşısındaki koltuğa otururken içini çekti. "Bilmiyorum Flora Teyze. Geri döndüğümüzde ne olacağı konusunda endişeliyim ve son zamanlarda çok... huzursuzum."

Flora Teyze uzandı ve onun elini tuttu. "Artık evli bir kadın olduğunun farkındayım ve sana öğüt vermek bana düşmez ama..."

"Tavsiyelerine her zaman minnettarım Flora Teyze."

"Pekala, o zaman aklımdan geçenleri söyleyeceğim. Öncelikle, bir zamanlar benim de evli bir kadın olduğumu söylememe izin verin, bu da bana bu konuda bir ölçüde yetki veriyor."

"Tabii ki."

"Evlenmenizden birkaç gün önce, Dük'ün siz ikiniz İngiltere'ye dönene kadar kocalık haklarını talep etmemeyi kabul ettiğini söylemiştiniz."

"Bu sözü verdi, evet."

"Karşı cins hakkında çok şey bilmiyor olabilirim ama en azından bir şeyden eminim. Kocanız gibi güçlü ve erkeksi bir erkek, arzuladığı bir kadının yanında haftalarca uyumaz ve bunun için korkunç bir bedel ödemez. Şimdi size bakınca, sizin de bir bedel ödediğinize inanmaya başlıyorum."

"Onu tanımak için zamana ihtiyacım var. Eminim bunu anlayabilirsin." Teyzesi sandalyesinde arkasına yaslandı, iri gövdesi sandalyeyi tamamen dolduruyordu,

Danielle'i okurken kâhya elinde fincanlar ve bir demlik çay ile geldi. İkisi için de çay doldurdu, krema ve şekeri bıraktı, genç adam masadan ayrılırken onlar da kendi çaylarını koydular.

Flora Teyze nazikçe çayından bir yudum aldı ve fincanının kenarından Dani'ye baktı. "Richard Clemens'le evlenmiş olsaydın, böyle bir sözü asla kabul etmezdi ve sen de şimdiye kadar gerçek bir eş olurdun."

Dani gözlerini kaçırdı, teyzesinin haklı olduğunu bilmesine rağmen yanakları renklendi.

"Sen ve ben beş yıldan fazla bir süredir birlikteyiz Danielle. Bu süre içinde seni tanıdım, belki de senin tanıdığından daha iyi tanıdım. kendin."

"Ne diyorsun Flora Teyze?"

"Sheffield Dükü yakışıklı, çekici bir adam ve ona karşı güçlü bir çekim hissettiğiniz çok açık. Ona her baktığınızda gözlerinizden okunuyor. Aynı şekilde Dük'ün de size karşı daha güçlü bir çekim hissettiği çok açık."

Bunu inkâr etme zahmetine girmedi. Rafe kibarlığına geri dönmüş olsa da

Bir zamanlar koruduğu mesafe, gözlerindeki sıcaklık devam ediyordu.

"Nedir

ne öneriyorsun, teyze?"

"Kocanı yemininden kurtar. Bırak seninle sevişsin."

Yanakları kıpkırmızı oldu. Bu, teyzesiyle tartışmak isteyeceği bir konu değildi... yine de bu düşünce günlerdir aklını kurcalıyordu. "Neredeyse eve geldik. Londra'ya vardığımızda-"

"Vardığımızda, kendinizi şu anda olduğunuzdan daha da kararsız bulacaksınız. Bir kabini paylaştığınıza göre, siz ve eşiniz birbirinizle belli bir rahatlık düzeyine ulaşmışsınız demektir. Bu şu açıdan önemli bir karı koca arasındaki meseleler. Eğer beklerseniz, her şey yeniden yeni ve yabancı görünecek ve bu yolculukta paylaştığınız yakınlık unutulacaktır."

Flora çay fincanını yere bıraktı ve Dani'nin eline uzandı. "İçgüdülerini takip et, canım. Kocana bir eş ol."

Dani hiçbir şey söylemedi. Anılar ona saldırdı: ilk tanıştıkları suare, diğer kadınların arasında onu arama şekli, sanki odada başka kimse yokmuş gibi ona bakma şekli. Onun etrafında vızıldayan, yüce statüsünden etkilenen ve her sözüne bayılan genç kızların aksine, Dani her zaman kendini onunla eşit hissetmişti. Ne de olsa o sadece bir erkekti, kadınların inandığı gibi tanrısal bir yaratık değildi.

En başından beri onun arkadaşlığından hoşlanmış, kolayca sohbet etmiş, ne kadar çok ortak noktaları olduğunu keşfetmişti. Rafe'in elini ilk kez tuttuğu terastaki o çalıntı anı, kalbinin başını döndürecek kadar güçlü bir duyguyla nasıl dolup taştığını hatırladı.

Flora Teyze'nin sözleri usulca içine yerleşti. Rafael'e karşı ne hissediyor olursa olsun, onu istiyordu. Bunu itiraf etmişti.

"Teşekkür ederim Flora Teyze. Söylediklerinizi hakkında düşüneceğim."

Teyzesinin yuvarlak, pudralı yüzü bir gülümsemeyle buruştu. "Doğru kararı vereceğinden eminim canım."

Ama içten içe Dani kararını vermişti. Şu andan itibaren, Rafael'i verdiği sözden azat etmesi sadece bir zaman meselesiydi.

On altı

Dani'nin kocasını bulması gerekiyordu. Saat geç oluyordu, gece yarısını çoktan geçmişti ve kocası henüz kulübeye dönmemişti. Akşam yemeğinden sonra ona odalarına kadar eşlik etmiş, sonra da aniden ayrılmıştı. Dani o zamandan beri onu görmemişti.

Kulübede volta atıyordu. Rafe için giydiği bordo kadife elbisenin eteği her dönüşünde ayak bileklerine sürtünüyordu. Onun kulübeden çıkmasını engellemeli, onunla açık açık konuşmalı, uzun saatler boyunca ikisini de kavrayan işkenceyi sona erdirecek sözleri söylemeliydi.
Gece.

Onun gelişini bekleyebilirdi, ama her gece bir öncekinden daha geç dönüyordu, talep ettiği bekârlık bedenini harap ediyor ve onu daha da uzaklaştırıyordu.

Akşam yemeğinde mesafeli ve düşünceliydi. Danielle onu yemininden azat ederse tüm bunların değişeceğine inanıyordu. Yakınlaşmanın nereye varacağından ya da tam olarak ne bekleyeceğinden emin değildi. Acı çekeceğini biliyordu ama her kadın buna katlanırdı ve bunun sadece acı verici olacağını biliyordu
ilk kez.

Soğuğu uzak tutmak için küçük bir ateşin yandığı köşedeki küçük ocağın üzerindeki gemi saatine baktı. Bu gece sadece tırnak kadar bir ay vardı ama denizler ılımandı ve o daha fazla beklemeyi reddetti.

Bu gece olacakların beklentisiyle saçlarını aşağıya indirmiş, ağır kütleyi yumuşak bukleler halinde sırtından aşağıya bırakmıştı. Kapının yanındaki kancadan yün pelerinini aldı, omuzlarına doladı ve parlak buklelerini örtmek için kapüşonunu yukarı çekti. Kapının mandalı kolayca açıldı ve Dani koridora adım attı.

Güverteye refakatsiz çıkmak son derece uygunsuzdu ama saat geç olmuştu ve baş tarafta deniz şarkıları söyleyen bir grup denizci dışında kimse ortalıkta görünmüyordu.

Salona yöneldi ama oraya ulaştığında Rafe'in orada olmadığını anlayacak kadar içeriye bakabildi. O her zaman

Fiziksel aktiviteye ihtiyacı vardı ve onun muhtemelen güvertede dolaştığını hayal etti.

Yelkenleri dolduran esintiye karşı pelerinini biraz daha sıkı çekti ve aklına tuhaf bir düşünce geldi. Yolculuklarının ilk birkaç haftasında onu götürdüğü özel yere doğru dönerek o yöne doğru ilerledi, güverte binasını kıç tarafa doğru dönerek gölgeler arasında kayboldu.

Neredeyse hedefine ulaşmıştı ki, ay ışığının zayıf ışınlarını engelleyen uzun bir figür önüne çıktı. Rafael'i bulduğunu düşünerek gülümsedi.

"Bu bir tesadüf değil mi?" Carlton Baker'ın sesi ona doğru yöneldi ve olduğu yerde donup kaldı. "Görünüşe göre ikimiz de geminin bu bölümünü tercih ediyoruz."

Yutkundu. Amerikalıdan şimdi, ilk tanıştığında olduğundan daha fazla nefret ediyordu. "Kocamı arıyorum. Burada olabileceğini düşündüm."

Biraz ötedeki iplerden sarkan bir fenerin ışığında Baker'ın solgun gözlerindeki tuhaf parıltıyı yakaladı.

"Anlıyorum. Bu durumda, neden arayışınızda size eşlik etmiyorum?"

Baker'ın yanında olmak isteyeceği son şeydi. "Teşekkür ederim ama buna gerek yok. Müsaadenizle ben yoluma gideyim." Baker'ın yanından geçmeye başladı ama Baker onun kolunu yakaladı.

"Neden kalıp bana bir süre eşlik etmiyorsun?"

Ona baktı, neredeyse kocası kadar uzun, iri yarı bir adamdı. "Bunun uygun olacağını pek sanmıyorum. Şimdi, lütfen geçmeme izin verin."

Ama Baker'ın böyle bir niyeti yoktu. Haftalardır onu izliyordu ya da en azından öyle olduğunu düşünüyordu. Son zamanlarda giderek daha temkinli davranmaya başlamıştı. Baker ona yaklaşarak kolundan tuttu ve onu kendine doğru çekti, geriye doğru itti ve duvara yaslanmaya zorladı. güvertede. Baker'ın başı aşağı indiğinde pelerininin başlığı geriye düştü ve onu öpmeye çalıştı ama Dani kendini geri çekti.

"Bırakın beni!"

Uzun vücudu onu kıstırdı. Eli onun yanağını okşadı. "Hadi ama, istediğin gerçekten bu mu? Bana nasıl baktığını gördüm. Ne düşündüğünü biliyorum. Siz kadınların hepsi aynısınız."

Bir tiksinti dalgası ona çarptı. Dani çırpındı ve gerçekten korkmaya başladı. "Bırak beni dedim!"

Onu tekrar öpmeye çalıştı ve yüzünü çevirdiğinde, çığlık atmaya çalıştığında, eliyle ağzını kapattı. Adamın elbisesinin eteklerinin altına uzandığını ve kumaşı bacaklarına doğru itmeye çalıştığını hissetti. Adam güçlüydü ve gücünü onu duvara yaslamak için kullandı.

"Sana sahip olacağım," dedi. "Ve bundan hoşlanacaksın." Daha fazlasını da söyleyebilirdi, ama bir an sonra vücudu sanki ipe bağlı bir kuklaymış gibi ondan uzaklaştı.

Rafe onu döndürdü ve bir kez, sonra bir kez daha vurdu, geriye savurdu ve parmaklığa çarptırdı. Baker toparlandı, ileri atıldı, Rafe'in çenesini buruşturan sert bir darbe savurdu. Rafe geri çekildi ve ona yumruk attı, bir, iki kez sapladı, sonra Baker'ın güverteye çarpmasına neden olacak kadar sert bir darbe savurdu.

Üzerine bir darbe daha yağdı, sonra bir tane daha. Baker'ın burnundan kan fışkırdı ve gömleğinin önünde kıpkırmızı bir leke oluştu. Rafe adamı ceketinin yakalarından tutup kaldırdı ve kafasını duvara çarpacak kadar sert vurdu. Baker güverteye kaydı ve bu kez ayağa kalkmadı.

Artık Rafe dövüşü kazandığına göre, Dani orada titreyerek duruyordu. Rafe ona doğru döndüğünde, gözlerinin alev alev yandığını gördü.

"Sen iyi misin?" Soru sıkılmış dişlerin arasından zorlukla çıktı.

Dani konuşamadan sadece başını salladı. Baker'ı güvertede buruşuk bir yığın halinde bırakarak kolunu beline doladı ve onu ileri doğru itti, Dani de onun güverte boyunca kamaralarına doğru kendisine rehberlik etmesine izin verdi. Kalbi düzensiz atıyor, yeni bir korku boğazını tıkıyordu.

Rafe'in ne düşündüğünü biliyordu, beş yıl önce o gece gözlerinde gördüğü bakışı hatırlıyordu, Carlton Baker'ı cesaretlendirdiğine inandığını biliyordu ve her ne kadar suçsuz olsa da kocasının ona inanmayacağını biliyordu.

Kamaralarına giden merdivenden inerlerken boğazına yumuşak bir hıçkırık düğümlendi. Rafe kapıyı açıp onu içeri götürdüğünde gözleri yaşlarla doldu.

"Ben... Ben onu cesaretlendirmedim," dedi. "Buna inanmayacağınızı biliyorum ama yemin ederim yapmadım." Gözlerindeki yaşlar yanaklarına süzüldü.

Rafe'in çenesindeki sertlik bir dehşet ifadesine dönüştü. "Böyle mi düşünüyorsun? Bu olayda senin hatalı olduğuna inandığımı mı?"

Sonra ağlamaya başladı ve Rafe onu kollarının arasına aldı. Nedenini anlayamasa da titrediğini fark etti.

Başının arkasını eliyle kavrayarak yanağını kendi yanağına bastırdı ve ona sıkıca sarıldı. "Beni dinle Dani. Carlton Baker en kötü türden bir cani. Sana saldırdığını gördüğümde onu öldürmek istedim. Hayatına kendi ellerimle son vermek istedim. Onu dışarı çağırırdım ama gemi bunun için uygun bir yer değil. Bunu isteyeceğinizi düşünmedim ve işleri daha da kötüleştirmek istemedim."

Ona bakmak için yavaşça uzaklaştı. "Olanlarda senin parmağın olduğuna hiç inanmadım Danielle. Bir an bile."

Gözyaşları hıçkırıklara dönüştü ve adam onu tekrar kollarının arasına aldı. Beş yıl önce ona inanmamıştı. Bunun değişeceğini hiç düşünmemişti.

"Ağlama," dedi usulca. "Onun için değil."

Kız burnunu çekip ona baktı ve adam parmağıyla kızın yanağındaki gözyaşlarını sildi.

"Seni arıyordum," dedi. "Seninle konuşmam gerekiyordu."

"Şimdi buradayım. Gecenin bir yarısı beni aramak zorunda hissettiğin bu kadar önemli olan şeyin ne olduğunu söyle bana."

Dani gözlerini kaçırdı. Daha önce söyleyeceği sözler üzerinde çalışmıştı. Olanlardan sonra, Rafe'in parmak eklemleri girdiği savaştan dolayı hâlâ şişmiş ve morarmıştı, zaman artık doğru gelmiyordu.

"Fark etmez. Şimdi değil."

Arkasını dönmeye çalıştı ama Rafe onun kolunu yakaladı ve kaçmasına izin vermedi. "Söyle bana. Bırak da önemli olup olmadığına ben karar vereyim."

Her zamanki gibi ona başka seçenek bırakmamıştı. Dani cesaretini topladı. "Sana söylemek istedim... seni yemininden azat etmek istediğimi."

Mavi gözleri bir kalp atışı süresince karardı, sonra da sıcak ve şiddetli bir hal aldı. "Bunun önemli olmadığını mı düşünüyorsun? Bunlar en önemli Son beş yıldır duyduğum kelimeler." Ve

sonra onu öptü.

Dani ona doğru eğildi. Rafe onu öptü ve öptü, büyük elleri saçlarına dolandı, şefkatli saldırısı için onu yerinde tuttu, onu yumuşattı, korkularını hafifletti.

"İşleri yavaştan alacağız," dedi. "Vermeye hazır olduğundan daha fazlası için seni zorlamayacağım." Ama ağzı kızın boğazında gezinirken Kulak memesini ısırdı, sonra daha derin ve kapsamlı bir öpücük için dudaklarını aldı, onun için sakladığı her şeyle başa çıkabileceğini düşündü.

Ona inanmıştı. Onun kendisine doğruyu söylediğine güvenmişti. Kalbi sıkışmış ve içinde tatlı bir şey açılmıştı.

Rafe çok az zaman harcayarak onun giysilerini çıkarmaya başladı, ikisi de çıplak kalana kadar hızlı ve etkili bir şekilde onları dağıttı. Onun yanında soyunmaya alıĢmıĢ olmasına rağmen, Rafe'i ilk kez tamamen soyunmuĢ bir halde görüyordu. Tamamen, azgın bir şekilde uyarılmıştı ve kendini bu manzara karşısında büyülenmiş buldu.

"Korkma," dedi onun bakışlarının yönüne dikkat ederek.

"Korkmuyorum," dedi ona, sadece biraz yalan söyleyerek. Adam onu tekrar öpmeye başladığında titredi, içini eriten derin, nüfuz edici öpücükler.

Dudakları kadının boğazında, omuzlarında ve göğüslerinde gezindi. Önce dikleşmiş bir meme ucunu, sonra diğerini yakaladı, çekiştirip emerek bacaklarının arasına ateşten bir girdap gönderdi.

Yatağın yanında durdular, Rafe durmadan alay ediyor, okşuyor, ısırıyor ve tadına bakıyordu, ta ki bacakları onu tutamayacak kadar güçsüz hissedene kadar. Sanki onu kaldırdı ve yatağın ortasına yerleştirdi, sonra yanına indi.

Onun üzerinde yükselerek eğildi ve onu öptü, vücudunun ağırlığı onu yatağa bastırdı. Kıvırcık koyu renk göğüs kıllarının hassas meme uçlarına sürtündüğünü hissedebiliyordu ve içinde arzu alevlendi. Gittikçe daha huzursuz bir şekilde onun altında kaydı, kendini onun uzun, sert gövdesine bastırdı ve uyarılmışlığının gücünü hissetti.

Ağır ve sıcaktı, kalbinin her atışıyla birlikte atıyordu ve kendi kalp atışları da hızlanıyordu.

Oh, onu nasıl da istiyordu!

Dani onu şiddetle öptü, dilini ağzının içine kaydırdı, yukarı doğru eğildi, onu almaya çağırdı.

Rafe inledi.

"Seni acele ettirmek istemem," dedi huysuzca, "ama daha ne kadar dayanabileceğimden emin değilim."

"Daha fazla beklemeni istemiyorum. Lütfen, Rafael..."

Rafe boğazından kısık, hırıltılı bir ses çıkardı, sonra kızın üzerine çıktı ve diziyle bacaklarını araladı. "Sana zarar vermemeye çalışacağım."

Cevap vermedi, sadece huzursuzca kıpırdandı, yaklaşmak, onu karısı olarak sahiplenecek parçasını hissetmek için çaresizce. Sert boyu kadının geçidinin girişini yokladı, sonra onu uzun ve derin bir şekilde öptü ve kendini eve doğru sürükledi.

Zaman durmuş gibiydi. Bir an için vücudu kaskatı kesildi ve acı dolu bir çığlık attı.

Rafe'in vücudu gerildi. "Sana zarar vermemeye çalıştım. İyi misin?"

Başını sallamayı başardı, adamın kendini tutmak için harcadığı çabayı hissediyordu. Kasları o kadar gergindi ki, ona uzunluğuna ve büyüklüğüne alışması için bir şans verirken titriyorlardı.

"En kötüsü geride kaldı, aşkım. Sadece kendini rahat bırak."

İri bir adamdı ve onu tamamen dolduruyordu, hayal ettiği her şeyden farklı bir his. Yine de rahatsız edici değildi. Aslında... Acının gittiğini, yerini her an artıyor gibi görünen bir aciliyete bıraktığını fark etti.

"İçimde hissettiklerin hoşuma gidiyor...." Hafifçe yukarı doğru eğildi, pozisyonunu test etti, onu daha da fazla içine aldı.

Rafe tıslayarak nefes aldı. Kontrol için savaşırken vücudu gerildi, sonra sınıra kadar gerilmiş olan gergin tasması sonunda kopacak gibi oldu. Kadının içine girerek onu sert ve hızlı bir şekilde içine aldı, sanki başka seçeneği yokmuş gibi ona vurdu.

Bir an için, adamın katıksız gücü onu korkuttu, sonra daha önce hissettiği zevk onun içinde sarmal olmaya başladı, büyüdü ve büyüdü, zaman ve yer kaybolana kadar. Vücudu ince bir ihtiyaç ipliği halinde sıkılaştı, sonra uçtu ve onu daha önce hiç bulunmadığı bir tatlılık ve neşe yerine gönderdi.

Rafe'in adını haykırdı ve kollarını onun boynuna dolayarak ona sarıldı.

Sonunda oda tekrar odak noktasına geldi ve kadın aşağı doğru dönmeye başladı. Rafe kendini ondan uzaklaştırdı ve onun yanına yerleşti. Kadını kolunun kıvrımına yatırdı ve kadın ona doğru kıvrıldı.

Rafe onu alnından öptü. "İyi uykular, aşkım."

Yorgun ve garip bir şekilde memnun, uykuya daldı.

Gecenin bir yarısı kıpırdandı. Rafe'in yanında olduğunu hissederek ona dokunmak için uzandı ve onun bir kez daha tahrik olduğunu fark etti. Bakışları Rafe'in yüzüne kaydı ve onun uyanık olduğunu ve kendisini izlediğini gördü.

Dani ona doğru eğildi, Rafe'nin ona verdiği zevki hatırladıkça vücudu canlanıyordu. Dudaklarını onun çıplak göğsüne bastırdı ve Rafe'in kolları onun etrafına dolandı. Eşine sahip çıkan bir aslan gibi, onun üzerinde yükseldi, öncekinden çok daha az dirençle içine kaydı.

Yavaşça seviştiler, zevkin artmasına izin verdiler, sonra onu yanına yatırdı ve uykuya daldı.

Dani onun göğsünün inip kalkışını, düzenli nefes alışını izledi. O onun kocasıydı ve vücudu onu arzuluyordu. Ama onu daha önce bir kez sevmişti ve bu aşk onu neredeyse mahvediyordu.

Dani, saatlere yayılan dakikalar boyunca tavana baktı ve Rafe'in bedeninden ne kadar zevk alırsa alsın, ona bir daha aşık olmayacağına karar verdi.

On yedi

Denizdeki son akşamlarıydı. Yarın karaya ulaşacaklar, Thames nehrinden Londra rıhtımına doğru yelken açacaklar ve gemiden ayrılacaklardı. Yarın, *Nimble* sadece bir anı olacaktı.

Yolcuların yaklaşan ayrılışı ışığında, kaptan özel bir veda yemeği planladı. Alt kattaki kamaralarında Rafe, Danielle'in minik tohum incilerle süslü, yüksek belli, koyu yeşil kadife elbisesini giymesini izledi. Hafif dekolteli elbisesi, gözlerinin yeşilini ve saçlarındaki yakut ışıltısını ortaya çıkaran favorilerinden biriydi.

İlk başta giysiyi giymeyi reddetmişti, çünkü bir erkeğin özellikle beğeneceği türden bir giysiydi ve Carlton Baker da orada bulunacak, Dani'ye somurtarak, Rafe'ye de açık bir düşmanlıkla bakacaktı, ama Rafe Baker'ın gecelerini kirletmesine izin vermeyi reddetti ve Dani'nin içten içe bu güzel elbiseyi giymeyi çok istediğini düşündü.

Birkaç adım öteden onu inceledi, ince kıvrımlarına hayran kaldı ve kendini görmezden gelmeye zorladığı belinde bir sıcaklık hissetti. Evliliklerini tamamladıkları geceden beri ilişkileri değişmişti. Aynı zamanda değişmemişti de.

Danielle artık bedeniyle ona güveniyor olsa da, yine de temkinli davranıyor ve kalbini korumaya dikkat ediyordu. Bir bakıma Rafael minnettardı. Ayrı kaldıkları yıllar boyunca kendi koruyucu duvarını inşa etmişti. Birini sevmenin acısını çok iyi hatırlıyordu, bunun kısır ve yıkıcı gücünü çok iyi biliyordu. Bir daha asla böyle bir acı çekmek istemiyordu.

Dikkatli kontrolünü yerinde tutmak, duygularını korumak ve onları sıkı bir dizgin altında tutmak daha iyiydi. Yatakta oldukları zamanlar hariç, çoğu zaman bunu yapmayı başarıyordu.

Farklı koşullar altında, Rafe gülümseyebilirdi. Onlar Sevişirken Danielle'e duyduğu arzu beş yıl önce olduğu gibi alev alev yanıyor, onu şehvetten çılgına çeviriyor ve değerli benliğini yok ediyordu.

Kontrol. Yine de, gün ışığında, duygularını onun kadar dikkatli koruyordu ve bu şekilde devam etmelerinin daha iyi -daha güvenli- olduğunu düşünüyordu.

Rafe kamaradaki ocağın üzerindeki gemi saatine baktı. Giyinmiş ve akşam için hazırdı; bordo brokar yeleğinin üzerine koyu gri bir kuyruklu ceket giymiş, beyaz çoraplarını düzgünce bağlamıştı. Danielle de tik ağacından şifonyerin önünde otururken kulaklarına geçirdiği küçük inci küpeler dışında hazır görünüyordu.

Hediyesi olan Gelin Kolyesi'nin bu geceki şık kıyafetiyle ne kadar mükemmel duracağını düşündü.

Aynada onun arkasına geçerek ellerini omuzlarına yerleştirdi. "Philadelphia'dan ayrıldığımızdan beri sana verdiğim kolyeyi takmadın. I Sanırım yolculuk için güvenli bir yere koymuşsunuzdur."

Aynada, ikinci kulak çubuğunu takmayı bitirdiğinde, elindeki hafif titremeyi fark etti. Yüzünün rengi solmuş gibiydi ve duyuları alarma geçti.

"Eğer onu saklaması için kaptana verdiyseniz, sizin için geri almaktan memnuniyet duyarım."

Kızın güzel yeşil gözlerinde, okuyamadığı başka bir şeyle birlikte, ürkekliğin de belirdiğini gördü. Aynadan uzaklaştı ve yavaşça ayağa kalktı.

Neredeyse belli belirsiz çenesi yukarı kalktı. "Kolye Kaptan Burns'ün emanetinde değil. Aslında gemide de değil."

Kadının sözlerinden bir anlam çıkarmaya çalıştı. "Ne demek istiyorsun?"

"Üzgünüm Rafael, ama kolye gemiye bindiğimiz gün çalındı. Düğünden hemen sonra olmuş olmalı. Denize açılana kadar kayıp olduğunu fark etmedim."

"Neden bana söylemedin?"

"İstedim." Bir an için gözlerini kaçırdı. "Korkmuştum, ne söyleyeceğinden korkuyordum." Onun bakışlarıyla buluşmayı reddetti ve bu onu rahatsız etti. Ona güvenmeye başlamıştı ama yine de...

"Kolyeyi kimin çalmış olabileceğine dair bir fikriniz var mı?" diye sordu, sesini eşit tutmaya dikkat ederek.

"Böyle bir şeyi kimin yapabileceğini düşünemiyorum. Sadece evdeki hizmetçilerden biri olduğunu tahmin edebilirim. Üzgünüm Rafael, gerçekten üzgünüm. Çok güzel bir mücevher parçasıydı. Hediyenin benim için anlamı büyüktü."

Ama ortaya çıkıp onu hırsızlıktan haberdar edecek kadar değil. Yine de, yıllardır ayrı yaşıyorlardı ve o daha yeni başlamıştı.

onu tekrar tanımak için. Belki de söylediği gibi, onun tepkisinden korkuyordu.

"Eve döndüğümüzde, Amerikalı yetkililere haber gönderip büyük bir ödül teklif edeceğim. Belki inciler bulunur ve iade edilir."

Ellerini kucağında birleştirdi. "Evet... belki de öyle olur. Dediğim gibi, kolye son derece güzeldi."

Aslında inanılmazdı. Antik inci dizisine eşlik eden efsaneyi düşünmeden edemedi. Bu efsanenin doğru olup olmadığını, doğruysa değerli mücevher parçasını çalmaktan sorumlu olan kişinin başına ne gibi sonuçlar gelebileceğini merak etti.

Karısının gergin duruşunu, sıkıntılı ifadesini inceledi ama kendi kendine bunu görmezden gelmesini söyledi. "Ne olursa olsun, bu gece bu konuda yapabileceğimiz bir şey yok. Gecemizi mahvetmesine izin vermeyeceğiz."

Dani hiçbir şey söylemedi ama onun bu sözlere belli belirsiz şaşırdığını düşündü. Kaybı için onu suçlayacağına gerçekten inanıyor muydu?

"Anladığım kadarıyla kızacağımı düşünmüşsünüz."

"Ben... Evet. Kendinizi kaybedeceğinizi düşünmüştüm. Kolye kayıp olduğu için öfkeleneceğinizi düşündüm."

İnce bir gülümseme dudaklarını büktü. "Bugünlerde kendimi nadiren kaybediyorum. Bunun olmaması için çok çaba sarf ettim... Carlton Baker ile karşılaşmam dışında tabii ki."

Bakışları onunkilerle buluştuğunda, Amerikalı'ya attığı ve hiç de pişmanlık duymadığı dayağı düşündüğünü anladı.

"Evet... Bay Baker dışında." Danielle bürodan uzaklaştı. Rafe kolunu uzattı ve Danielle parmaklarını Rafe'in ceketinin koluna dayadı. Görkemli yeşil kadife elbisesinin içinde, Rafe'in onu hiç görmediği kadar çarpıcı görünüyordu.

Yine de kulübeden ayrıldıklarında, incilerin kaybını ve kadının bu konudaki ürkekliğini aralarında dolaşan bir hayalet gibi hissedebiliyordu.

Laurel'den Kaptan Gregory Latimer, yelken açtığı gemi
Baltimore'dan Liverpool'a, kamarasındaki küçük ateşin önünde durdu.
Örtülü
Avucunun içinde o güne kadar gördüğü en muhteşem mücevher parçası vardı.
Kolyeyi titreyen ateş ışığında havaya kaldırdı, elmasların arasına serpiştirilmiş muhteşem bir inci dizisiydi.

Greg kolyeyi teminat olarak almıştı ve yolcu, kolyeyi normal ücretin iki

katı para ile değiştireceğine söz vermişti.

İngiltere'ye ulaştı. Karşı koyamayacağı bir pazarlıktı.

Greg incileri inceledi, mükemmel yuvarlaklığı, inanılmaz kremsi renk tonunu inceledi, kolyenin neredeyse karşı konulmaz çekiciliğini hissetti. Hayatında hiçbir Çeye sahip olmak istemediği kadar ona sahip olmak istiyordu. Satın alacak parası yoktu. Parça küçük bir servet değerinde olmalıydı ve o kadar parası olsa bile sahibinin onu satacağına inanmıyordu.

Onu çalması, sonra da sahibini ortadan kaldırması gerekecekti; bu o kadar korkunç bir düşünceydi ki aklından geçtiğine inanamıyordu.

Yine de kolye onu cezbetti, çekti, ruhunun karanlık tarafına doğru zorladı.

Greg gülümsedi ve başını salladı. Bir aziz olmayabilirdi ama ne bir hırsız ne de bir katildi. Kolyeyi kırmızı saten kesesine geri koydu ve kulübesinin duvarındaki kasaya geri koydu. Kolyeler kendisine Robert McCabe diyen adama aitti ama Greg onun gerçek adının bu olduğuna bir an bile inanmamıştı.

Belki de McCabe ihtiyaç duyduğu fonu kendi bünyesinde toplayamayacaktı.

kendisine tanınan üç günlük süreyi kullanabilirdi. Eğer öyle olursa, kolye artık onun olmayacak ve Greg bu muhteşem elmas ve inci dizisine sahip olduğunu iddia edebilecekti.

Kulübesinin içindeki sessizliğe doğru iç çekti. Böyle bir şey olmayacaktı. Böylesine zarif bir mücevher parçasına karşılık borç vermeyi reddedecek bir tefeci yoktu. Yol parasını gecikmeli ödediği için McCabe'den kazanacağı ekstra parayla yetinmek zorunda kalacaktı.

Greg kasayı kapattı, kolyeyi güvenli bir şekilde içine kilitledi ve Mücevherler gözünün önünden kaybolduğunda hissettiği tuhaf kayıp duygusunu görmezden geldi.

Dani Londra'ya döneli iki gün olmuştu, Caro'nun yardımıyla dükün süitinin bitişiğindeki düşesin süitinde eşyalarını yerleştirecek kadar bile zaman bulamamıştı.

Sadece iki gün ve güvenli dünyası çoktan parçalanmaya başlamıştı.

Önce Rafe'nin annesi göründü, dul kadının odasından içeri girdi. Sheffield House'un doğu tarafındaki ayrı bir binada bulunan dairelere doğru ilerlerken yüzünde öfke dolu bir ifade vardı. Oğlunu ve gelinini Rafe'in çalışma odası olarak kullanılan iki katlı kütüphanede buldu ve hışımla ona doğru ilerleyerek tam önünde durdu.

Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Bana söylemediğine inanamıyorum!" Bir parmağını Rafael'in yüzüne doğru salladı, omuzlarının hatırı sayılır genişliğindeki hafif sertleşmeden hiç etkilenmemişti. "Çok kısa bir nottan başka bir şey bırakmadan Amerika'ya gitmeden önce bir şeyler söyleyebilirdin! Eğer arkadaşlarınız Lord ve Leydi Belford olmasaydı, bu notla döndüğünüzde tamamen gafil avlanmış olabilirdim.
Beş yıl önce terk ettiğin gelin!"

Rafe kızarma nezaketini gösterdi. Annesine abartılı bir selam verdi. "Özür dilerim anne. O anda her şey hızla kontrolden çıkmış gibi görünüyordu. Ethan ve Grace seni görmeye geldikleri için minnettarım."

"Ben de öyle. Ne kadar endişelendiğimi tahmin bile edemezsin. Sonra Ethan Jonas McPhee'den ve adamın o gece Oliver Randall'la olanlarla ilgili gerçeği nasıl keşfettiğinden bahsetti."

Rafe'in çenesi gerildi. "Randall'ın icabına bakıldı."

"Cord ve Victoria sayesinde ben de bunun farkındayım."

"O halde olayla ilgili her şeyi biliyorsunuz ve Danielle'in o gece herhangi bir suiistimalde bulunmadığını biliyorsunuz."

Düşes burnunu çekti. "Her şeyi bildiğim söylenemez. Philadelphia'ya ulaştığınızda neler olup bittiğine dair tam bir açıklama bekliyorum. Danielle'in başka bir adamla evleneceğinin bilindiğini düşünürsek, hikayenin oldukça
eğlenceli."

Rafe rahatsız görünüyordu ama cevap vermedi ve Dani onun muhtemelen annesine olanlardan pek azını anlatacağını düşündü.

"Her halükârda," dedi dul kadın, "sanırım Danielle'in masum olduğu gerçeğini bilmek önemli olan tek şey."

Rafe bir kolunu Dani'nin beline koruyucu bir şekilde yerleştirdi. "Kesinlikle. Ve daha da önemlisi bir eşle döndüğüm gerçeği. Yakında senin de en büyük dileğin olduğu gibi çocuk odamızı dolduracağız."

Dowager zekice gülümsedi ama beklenmedik sözler Dani'ye bir darbe gibi çarptı. Haftalardır, ihmal ederek söylediği yalanı, ortaya çıkarması gereken ama çıkarmadığı sırrı düşünmeyi reddetmişti. O zamanlar, Rafael'in verdiği acı için haklı bir ceza gibi görünüyordu.

Beş yıl önce, adam onu bir çöp parçasıymış gibi bir kenara atmıştı. Onu kırık bir kalple sürgünde yaşamaya zorlamıştı.
ve bunu hiç düşünmemişti. Onu istemediği bir evliliğe zorladığında, hak ettiğinden fazlasını almadığını hissetmişti.

Şimdi İngiltere'ye dönmüştü ve suçluluk duygusu onu sarmıştı. Rafael bir düktü ve karısı olarak ona bir varis sağlamak onun sorumluluğuydu. Böyle bir şey olmayacaktı ve Tanrım, eğer Rafael onun hilesini fark ederse ne yapacağından korkuyordu.

Yüce Tanrım, Wycombe Park'ta geçirdiği düşüş onu çocuk doğuramayacak hale getirmişti. Er ya da geç, kısır olduğu gerçeği yüzeye çıkmaya mahkumdu. Gebe kalamadığı yıllardan sonra Rafe'in aralarında bir sorun olduğuna inanacağını ve olamayanı kabulleneceğini ummuştu.

Düşes oğluna yönelttiği nutku bitirdiğinde bile midesi sıkışıyordu.

"Tamamen haklısınız elbette," diye kabul etti. "Sen evlisin ve önemli olan tek şey de bu." Gülümsemesinin sıcaklığını Dani'ye çevirdi. "Ailemize hoş geldin canım. Olanlardan sonra bunu söylemek hiç aklıma gelmemişti ama geçmişin geride kalmasına ve işlerin yoluna girmesine son derece sevindim."

Dani kısa bir sarılmayla karşılık verdi. "Teşekkür ederim, Majesteleri."

Kayınvalidesinin gülümsemesi daha da genişledi. "Artık ikiniz de eve döndüğünüze göre, yerleşir yerleşmez bir gala düzenleyeceğiz, evliliğinizi kutlamak için gösterişli bir balo."

Rafe, Dani'ye İngiltere'ye vardıklarında yeniden evlenmek isteyip istemediğini sormuştu; düşes olduğunu dünyaya duyurmak için büyük, çok uygun bir düğün yapmak istiyordu ama Danielle kesin bir dille reddetmişti. Sosyeteye dönüşü konusunda o kadar da emin değildi ve yavaş yavaş şeyler çok daha iyi bir yaklaşım gibi görünüyordu.

Balo ona da pek cazip gelmiyordu ama kayınvalidesinin yüzündeki ifadeden kadının kararlı olduğunu görebiliyordu ve belki de bu gerekliydi, kayıtları bir kez ve herkes için düzeltmenin bir yoluydu.

"Bence bu iyi bir fikir anne," dedi Rafe. "Ayrıntıları sana bırakacağım... tabii karım da uygun görürse."

"Elbette." Skandal'dan önce bile sosyeteyle pek ilgilenmemiş olan Danielle rahatlamıştı. "O kadar uzun zamandır uzaktaydım ki nereden başlayacağımı bilemiyorum."

"O zaman anlaştık," dedi dul kadın. "Her şeyi bana bırakın."

Dani saray gibi yeni evindeki o ilk günü atlatmıştı ama düşesin süitindeki büyük sayvanlı yatağa çekildiğinde bitkin düşmüştü. Rafael ona katılmamıştı ve o da bu duruma şaşırmıştı.

onun varlığını özlediğini keşfetti. Onun her gece alıştığı tutkulu sevişmelerini özlüyordu.

Ertesi gün eve başka ziyaretçiler de geldi; kışlık elbiseler ve kürklü pelerinler giymiş üç kadın. Kasım ayının ilk günüydü, günler giderek kısalıyor ve soğuyordu, nemli bir sabah sisi havayı dolduruyordu.

Danielle, Rafe'in en iyi arkadaşlarıyla beş yıl önceki nişanları sırasında tanışmıştı: Cord Easton, Brant Kontu ve Yüzbaşı Ethan Sharpe, şimdi Belford Markisi. Kapısına gelen kadınlar Cord ve Ethan'ın eşleri Victoria Easton ve Grace Sharpe ile Victoria'nın kız kardeşi Claire Chezwick'ti.

Grace kumral saçlıydı, sıcak ve içten bir gülümsemeye sahip, ince yapılı, enerjik bir genç kadındı. Victoria daha kısaydı, kestane rengi saçları ve biraz daha şehvetli bir vücudu vardı. Claire... şey, Claire Dani'nin daha önce tanıştığı hiç kimseye benzemiyordu. Uzun, gümüş sarısı saçları ve peygamber çiçeği mavisi gözleriyle şaşırtıcı derecede güzeldi ama bunun farkında değilmiş gibi görünüyordu.

"Sonunda seninle tanıştığımız için hepimiz çok mutluyuz!" Grace öne çıktı ve onu hiç beklemediği bir şekilde kucakladı. "Seni gördüğüm anda Rafael için mükemmel kadın olduğunu anlamıştım."

Dani'nin kırmızı kaşları havaya kalktı. "Bunu nasıl bilebilirsin ki?"

Grace sadece gülümsedi. "Çünkü Dük'ün bir kadına sana baktığı gibi baktığını hiç görmemiştim. Bir an için sonunun bir kül yığını olacağını düşündüm."

Dani güldü. Elinde değildi. Karşılaştıkları diğer sorunlar ne olursa olsun, evlilik yatağında yanıyorlardı.

"Sanırım senden hoşlanacağım Grace Sharpe."

"Hepimiz çok iyi arkadaş olacağız. Sadece bekleyin ve görün."

Dani öyle umuyordu. Kendisine Victoria Easton-Tory diyordu ve tatlı naifliğiyle Claire'den hoşlanmayacak kimse yoktu.

Siyah-altın mermerden büyük sütunlara sahip, yüksek tavanlı bir oda olan Çin Odası'nda çay ve bisküvi keyfi yapıyorlardı. Kalın İran halıları, zinober vazoları ve Doğu tarzı yaldızlı ve lake mobilyalarıyla evin en şık odasıydı.

Tory altın çerçeveli porselen çay fincanından bir yudum aldı ve tabağına geri koydu. "Rafe'in annesi düğününüzü kutlamak için çok gösterişli bir balo düzenleyeceğini söyledi. Bu konuda bizden yardım istedi.

planlıyor. Arkadaşlarınızdan hiçbirini dışarıda bırakmadığından emin olmamızı istiyor."

Dani'nin yüzündeki gülümseme kayboldu. "Korkarım fazla arkadaşım yok... Skandal'dan sonra yok. Artık dükle evli olduğum için beni sahiplenmek isteseler bile, artık onları sahiplenmekle ilgilenmiyorum."

Tory koltukta biraz daha dik oturarak, "Seni suçlamıyorum," dedi. "Gerçek bir arkadaş ile bir tanıdık arasında fark vardır. Biz Tanıdıklarınızı da dahil edin ve kolayca bir kenara attıkları dostluklarının kıymetini bilecek kadar akıllı olmalarını dilemelerini sağlayın."

Claire'in muhteşem mavi gözleri büyüdü. "Ah canım, peki ya kocalarınız? Onlar da Danielle'e inanmadılar."

Grace ve Tory birbirlerine baktılar ve Tory sırıtmamak için kendini zor tuttu. "Gerçeği açıkça söylemeyi kız kardeşime bırakın."

"İkisi de son derece üzgün Danielle," dedi Grace. "Rafael için çok kötü hissettiler. Çok acı çekti, biliyorsun. Ethan'a göre bu olay onu tamamen değiştirmiş."

O farklıydı. Ama Danielle bunun kendisiyle bir ilgisi olduğuna bir an bile inanmadı. "O daha yaşlı, hepsi bu. Biraz daha çekingen." Rafe'in acı çektiğine inanmıyordu. Eğer onu biraz olsun önemsemiş olsaydı, mektuplarını okur, açıklamaya çalıştığında onu dinlerdi.

Claire, "Kont ve Marki üzgünse," diye devam etti, "belki diğer arkadaşlarınız da aynı şeyi hissedecektir."

"Claire haklı," dedi Grace. "Belki de Rafael'e yaptığın gibi onları da affetmeyi düşünmelisin."

Ama Rafe'i gerçekten affetmemişti. Tam olarak değil. O zamanlar onu sevdiğini söylemişti. Eğer bu doğru olsaydı, onun masumiyetine inanır, onu suçlayanlara karşı savunurdu.

Ancak bunu yeni edindiği arkadaşlarına söylemedi.

Tory nazikçe, "Şu anda bunların hiçbirini düşünmeye gerek yok," dedi. "Şu anda Danielle'in Rafael'in karısı olmaya alışması için bir şansa ihtiyacı var."

"Oldukça ürkütücü," diye itiraf etti Dani. "Artık Londra'ya döndüğümüze göre benden düşes rolünü oynamam bekleniyor. Bir zamanlar buna hazırdım ama artık bu doğru değil."

"İşler yoluna girecek," diye güvence verdi Grace ona. "Bu sadece bir zaman meselesi."

"Eminim yapacak çok işin vardır," dedi Tory, çay fincanı ve tabağını önündeki siyah lake masaya bırakırken. "Hangi

Bayanlar, gitmeniz için işaretimizdir."

Grace ve Claire oturdukları yerden kalktılar. "Son bir şey daha var...." Grace söyledi.

"Evet...?"

"Merak ediyorduk da... Haftada bir kez üçümüz benim evimde buluşup yıldızlara bakıyoruz. Sizin de bize katılabileceğinizi umuyorduk. Gökyüzünü izlemek için harika bir teleskobum var, Ethan'ın yeni hediyesi, bir de daha küçük ama çok iyi bir teleskobum daha var. Yıldızları incelemek uzun zamandır hobim."

"Grace bize takımyıldızların isimlerini öğretiyor," dedi Claire parlak bir sesle, "ve onlarla birlikte gelen antik Yunan mitlerini. Grace'in harika merceğinden gökyüzünün ne kadar güzel göründüğüne inanamazsınız."

Grace aceleyle, "Kendini mecbur hissetmene gerek yok," diye ekledi. "Sadece düşündük ki... yani, ilgilenebileceğini umduk."

Dani içinde bir sıcaklık kıvrımının yayıldığını hissetti. Daha önce de söylediği gibi, Skandal'dan beri çok az arkadaşı olmuştu. "Size katılmayı çok isterim. Beni davet ettiğiniz için çok teşekkür ederim."

"Önümüzdeki Perşembe günü toplanıyoruz," dedi Grace. "Çoğu zaman, erkekler

Onlar da gelirler ama genellikle Ethan'ın çalışma odasına gidip bir iki brendi içerler. Rafe de seninle gelebilir."

"Teşekkür ederim. Ona söyleyeceğim."

Kadınlar evi terk etti ve sonunda Danielle yalnız kaldı. Görünüşe göre hayatı normale dönmeye başlamıştı. Belki de zamanla işler yoluna girecekti.

En azından üç hafta sonra Cord Easton kocaman ellerinden birinde düğün hediyesini taşıyarak eve gelene kadar böyle düşünüyordu.

Gelinin Kolyesi denilen göz kamaştırıcı elmas ve inci dizisi.

On sekiz

Rafe'in çalışma odası olarak da kullanılan iki katlı büyük kütüphanenin köşesindeki koyu yeşil mermer ocakta **bir** ateş yanıyordu. Gümüş saçlı uşağı Wooster, Rafe'nin çalışma odasına geldiğinde Rafe sırtını ateşe dönmüş bir şekilde duruyordu.
bir ziyaretçiyi anons etti ve Cord odaya girdi.

ArkadaĢı da ateĢin önünde ona katılmıĢtı ve her iki adam da evin dıĢındaki soğuğa karĢı ısınmak için orada duruyordu. Rafe, Cord'un avucuna serpiĢtirdiği elmaslarla süslü inanılmaz inci dizisini tutuyordu.

"Bunu bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim," dedi Rafe, zarif mücevher parçasının mükemmelliğine hayranlıkla bakarak.

"İnanılmaz, değil mi?"

"İnanılmaz. Nasıl bulduğunuzu tekrar anlatın."

"Ben onu bulmadım. O beni buldu. Liverpool'daki bir tefeci bana bir mesaj gönderdi. Bildiğiniz gibi, zaman zaman istisnai eşyalar toplarım, çoğunlukla sanat eserleri ve heykeller, ama bazen de Victoria'nın hoşuna gidebileceğini düşündüğüm bir mücevher parçası. Bu satıcıdan daha önce de alışveriş yapmıştım. Eski eser ticaretinde çok iyi bir ünü var."

Rafe içinden geçen duyguları, içine sızmaya devam eden şüpheleri sıkı bir şekilde dizginledi. "Yani sana kolyeyi tarif eden bir not gönderdi."

Cord başını salladı. "Aslında satılık değildi. Borç alan adamın malını geri almak için otuz günü vardı elbette, ama satıcı onun geri döneceğine pek inanmıyordu. Bana parçanın çalıntı olduğunu söylemiştiniz, bu yüzden ilgimi çekti. Elimde biraz
Ülkenin o bölgesindeki iş anlaşmaları nedeniyle geçen hafta oraya gittim."

"Peki satıcı satmaya istekli miydi?"

"Onu kolyenin çalıntı olduğuna ikna ettiğimde, kolye için ona ödediğim yüklü miktarı seve seve kabul etti. Bedeli ne olursa olsun onu isteyeceğini biliyordum."

"Avukatım size bir banka havalesi gönderecek."

"Bu lanet şeyi daha önce iki kez satın aldığım için memnuniyetle kabul edeceğim."

Kolyenin arkadaşını sürüklediği yolculuğu ve Cord'un bu sayede elde ettiği karısını hatırlayan Rafe neredeyse gülümseyecekti. Bunun yerine kolyeye bakmaya devam etti, ateşin alevleri arasında garip bir ışıkla nasıl parladığını izledi.

"Danielle, Philadelphia'dan ayrıldığımız gün hırsızın çaldığına inanıyordu. Teyzesiyle birlikte yaşadıkları evdeki hizmetçilerden birinin yapmış olabileceğini düşünüyordu. Ama eğer onu Liverpool'da bulduysanız, gemiye bindikten sonra kaybolmuş olmalı."

"Belki de mürettebattan biri kabininize ulaşmadan önce onu Danielle'in bagajından almıştır."

Parmakları incilerin üzerinde gezindi. "Eğer öyleyse, gemi Londra'ya yanaştığında nasıl oldu da Liverpool'a geldi?" Başını kaldırıp baktı. "Eski eser satıcısı size adamın eşkalini verdi mi?"

Cord yeleğinin cebinden katlanmış bir kâğıt parçası çıkardı. "Bilmek isteyeceğini düşündüm. Ne dediğini yazdım."

Rafe kâğıdı açtı ve açıklamayı yüksek sesle okudu. "Kahverengi saçlı, kahverengi gözlü, ortalamanın biraz üzerinde uzun boylu." Yukarı baktı. "Burada adamın giyiminden ve konuşma tarzından dolayı satıcının onun üst sınıftan biri olduğuna inandığı yazıyor."

"O da öyle söyledi."

"Mürettebat değil o
zaman."

"Görünüşe göre değil." Cord rahatsız
görünüyordu. "Şimdi bana neyi atladığını söyle."

Cord nefesinin altından bir şeyler mırıldandı. Sır saklamaya çalışmayacak kadar uzun süredir arkadaştılar. "Dükkân sahibi kadın çalışanlarının
bu adam için telaşa kapılmışlardı. Görünüşe göre son derece yakışıklıymış."

Rafe içindeki kuşkuyu ve istenmeyen kıskançlık dalgasını görmezden gelmek için mücadele etti. Uzun parmakları incilerin etrafına dolandı. "Bu adamın bulunmasını istiyorum. Kolyeyi nasıl ele geçirdiğini bilmek ve onu çaldığı için cezalandırılmasını istiyorum."

"O halde McPhee'yi işe almak niyetindesiniz."

Başını salladı. "Onu bulabilecek biri varsa o da Jonas'tır." Rafe yürüdü ve masasının arkasına oturdu.

İncileri saten keselerine yerleştirdikten sonra cilalı yüzeye nazikçe bıraktı ve ardından bir kâğıt parçası çıkardı. Beyaz tüylü kaleme uzanarak onu kristal mürekkep hokkasına daldırdı ve bir şeyler karaladı notunu Jonas'a verdi, kum çalkalayıcının yardımıyla kuruttu ve ardından bir damla balmumuyla mühürledi.

"Bunu uşaklardan birine teslim ettiririm," dedi ve Cord'un ateşin yanında durduğu yere dönerken notu elinde tuttu. "McPhee'nin bir an önce işe başlamasını istiyorum."

"Danielle ne diyecek?" Cord sordu.

Rafe göğsünde bir sıkışma hissetti. "Ona henüz söylemeyeceğim. Tüm bunların nasıl ortaya çıktığını öğrenene kadar olmaz."

Geçmişte kendi evlilik sorunlarını yaşamış olan Cord cevap vermedi.

Rafe içgüdülerinin yanlış çıkması ve Danielle'in ona doğruyu söylemiş olması için dua etti. Ama notu çalışma odasından dışarı taşırken belirsizlik içini kemiriyor ve endişesi artmaya devam ediyordu.

Soğuk bir Aralık rüzgârı ağaçların çıplak dallarını kırbaçlıyor ve kuru yaprakları beyaz badanalı kulübenin alçı duvarlarına çarpıyordu. Ağır sazdan çatının altındaki ocakta çıtırdayan ateş, alçak tavanlı, rahat iç mekânı ısıtıyordu.

Robert McKay, ateşten çok da uzak olmayan rahat bir sandalyeye oturmuş, bir bardak viskisini yudumluyordu. Karşısındaki koltukta oturan kuzeni Stephen Lawrence içkisini bitirdi ve bir tane daha almak için ayağa kalktı.

"Seninkini de tazeleyeyim mi?"

Robert başını salladı. Bardağındaki kehribar rengi sıvıyı döndürdü. "Buna hâlâ inanamıyorum. Bu tamamen inanılmaz."

Stephen içkisini doldurdu, şişenin tıpasını yerine taktı ve koltuğuna döndü. Robert'tan beş yaş büyüktü, orta boyluydu ve sağlam, kompakt bir vücudu vardı. Aynı kahverengi saçlara sahipti ama ela gözleri Robert'ın teyzesi olan annesinden miras kalmıştı.

"İnanılmaz ama gerçek," dedi Stephen. "Sen ülkeyi terk ettikten sonra annemin ortaya çıkması bir yıl sürdü. Ortaya çıktıktan sonra da her şey netleşti."

"Mektubunuzda Clifford Nash adında bir adamın Leighton Kontu'nu öldürdüğünü söylemişsiniz - benim öldürdüğüm sanılan adamı."

"Bu doğru."

"Ve sen de Kont'un babam olduğuna inanıyorsun."

"Sadece baban değil, dostum. *Meşru* baban. Nigel Truman, sen doğmadan altı ay önce Fenwick-on-Hand köyündeki eski St. Margaret Kilisesi'nde annenle evlendi. Annem bu olaya tanıklık etti. Ona göre Nigel ve Joan birkaç yıldır, babasının malikanesinde vakit geçirdiği zamanlarda görüşüyorlarmış. Birbirlerine aşık olmuşlar ve Joan hamile kalınca da onunla evlenmiş. Tabii ki babası hala hayattaydı, yani o sırada henüz kont değildi."

"Annem babam hakkında hep çok ketum davranırdı. Bana onun adının da Robert McKay olduğunu ve öldüğünü, savaşta öldüğünü söyledi. Annem
Ailesinin geçimimizi sağladığını, eğitim masraflarımı karşıladığını söyledi. Yine de hiçbiriyle tanışmadım. Annem evliliğini onaylamadıklarını söyledi."

"Adını aldığınız Robert McKay, annenizin kontla evlendikten sonra bile arkadaşı olarak kalan eski bir talipti, bu evlilik sadece kısa bir süre için tanındı. Kont ve kontes, anneniz halktan biri olduğu için oğullarının gelin seçiminden son derece mutsuzdular ve bu konuda sessiz kalması için ona para ödediler."

"Annemin özellikle parayla ilgilendiğini hiç düşünmemiştim." "Annemin söylediğine göre, mesele sadece para değilmiş. Herhangi bir
Anladığım kadarıyla, sizin ortadan kaybolma ihtimaliniz de dahil olmak üzere, ona karşı bir dizi tehditte bulunulmuş. Leighton Kontu son derece güçlü bir adamdı. Oğlunu Londra'ya dönmeye zorladı ve sonunda aile tarafından kabul edilebilir bir kadınla evlendi."

"Ama Charlotte Teyze'ye göre hiç çocukları olmamış." "Doğru. Sen resmin dışında kaldığın sürece
Clifford Nash, uzak bir kuzen, unvan için sırada."

"Bu da onun cinayet sebebini ve kontu öldüren kişi benmişim gibi görünmesini istemesinin nedenini açıkça ortaya koyuyor."

"Aynen öyle," dedi Stephen. "Hatırladığım kadarıyla, sözde görüştüğünüz dul Molly Jameson'dan bir not almışsınız."

"Bu doğru."

"Molly'nin bu olayda nasıl bir rol oynadığını bilmiyorum ama notun arkasında Clifford Nash'in olduğu artık aşikâr."

Robert buluşma planını çok iyi hatırlıyordu. Yaklaşık bir yıldır birlikte olduğu genç dul kadından bir mesaj almış ve kendisiyle Boar and

Hen Londra yolunda. Her zamanki yerlerden daha uzaktaydı.
Ama belki de kızın şehirde olduğunu ve eve dönerken orada kaldığını düşündü.

Kendisine ait olması gereken içki odasının üstündeki odanın kapısını açtıktan ve ateşlenen bir tabancanın sesini duyduktan sonra bile cinayetle suçlanacağı aklına gelmemişti.

Leighton Kontu olduğu anlaşılan ölü adam kanlı göğsünü tutmuş ve Robert'ın ayaklarının dibine yığılmıştı.

"Bu da ne...?" Robert şaşkın şaşkın bakıyordu, barutun keskin kokusu burnunu yakıyordu. Kafasını kaldırdığında gölgelerin arasından bir adamın çıktığını gördü ve hâlâ dumanı tüten tabancanın kabzasının eline bastırıldığını hissetti. Adam döndü ve pencereden çatıya doğru kaçtı ve bir düzine
insanlar dış merdivenlerden yukarı fırladı.

Kapı hızla açılıp iri yarı, sakallı bir adam içeri dalınca Robert sersemlemiş bir halde durdu.

"Bakın! Piç kurusu kontu öldürdü!" Robert
silahını düşürdü.

"Yakalayın onu!" diye bağırdı elinde bıçak olan daha küçük bir adam.

Gözlerinde kana susamışlık vardı ve Robert düşünebildiği tek şeyi yaptı - pencereye doğru cıvatalandı ve çatıda gözden kayboldu, tıpkı
Katilin yaptıklarını.

Bunu takip eden kargaşada atını geri almayı başardı, kendini hayvanın sırtına attı ve deli gibi karanlığa doğru at sürdü.

Sahip olduğu tek şey cebindeki birkaç şilin ve altındaki attı. Yakalanırsa asılacağı kesindi. Robert bir kaçış yolu bulmak için çaresizce Londra'ya doğru yola çıktı.

Şimdi, ateşin önünde otururken, koltuğunda kıpırdandı ve anısı soldu. Brendisinden bir yudum aldı. "Yani Nash kontu unvanı ve serveti için öldürdü. Sence beni nasıl öğrendi?"

"Tam olarak emin değilim. Papaz ve karısı vefat etti.
Annem elbette gerçeği biliyordu ama Lord Leighton'dan para da almıştı ve konuşması halinde tehdit edilmişti. Tahminimce Nash'e baban söyledi."

Robert sandalyesinde biraz daha dik oturdu. "Bunu neden yapsın ki?"

"Sanırım Nash onun varis olduğuna inandığı için. Belki de Leighton adama gerçeği borçlu olduğunu düşündü."

"Görünüşe göre talihsiz bir hareket."

"Gerçekten de öyle. Bence Kont öldürüldüğünde sizi bulmaya gidiyor olma ihtimali çok yüksek."

Robert bir kahkaha attı. "Ve sadece yirmi yedi yıl beklemişti." "Bir asilin kızıyla evliydi, yasadışı bir evlilikti bu.

Elbette, ama görünüşe bakılırsa bunu sürdürmek zorunda hissetmiş. Keşfedebildiğim kadarıyla Elizabeth Truman dört yıl önce ölmüş. Sanırım Kont'un sizi bulmaya karar vermesinin nedeni bu."

Robert kuzeninin sözlerini düşündü. Stephen gençliğinde onun için bir arkadaş olmuştu. Yıllar geçtikçe bu dostluk uzaklaşmıştı ama cinayetten sonra, Robert sağ salim Amerika'ya vardıktan sonra kuzenine mektup yazmış, olanları anlatmış, masum olduğunu itiraf etmiş ve ondan yardım istemişti.

Stephen hemen işe koyuldu. Annesi ortaya çıkınca, Robert'ın doğumuyla ilgili gerçeği ve Clifford Nash'in onu astırmaya çalışmasının nedenini ortaya çıkaracak başka bilgiler de bulmaya başladı.

"O gece handan kaçmamış olsaydın, her şey çok temiz ve düzenli olacaktı," dedi Stephen. Kesinlikle asılacaktın ve kontun gerçek varisi olduğun gerçeğinin ortaya çıkma ihtimali hiç olmayacaktı."

Ben bir kontum. Ve herhangi bir kont değil, güçlü Leighton Kontu. "Beni bulurlarsa, asılabilirim."

"Dikkatli olmalısın, Robert."

"Kontun meşru oğlu olduğuma dair kanıt olduğuna emin misiniz?"

"Annem hâlâ hayatta ve görünüşe göre St. Margaret'teki kayıtlar hâlâ mevcut. Nash'in evliliğin nerede gerçekleştiğini bildiğini sanmıyorum, yoksa şimdiye kadar muhtemelen ortadan kaybolmuş olurlardı."

Robert uzun bacaklarını önünde uzattı. O bir konttu, sadece yaşadığı yer olan Guildford yakınlarında mülk sahibi olan varlıklı zenginler için çalışan bir avukat değil. Leighton Kontu olarak bol miktarda parası olacaktı - sözleşmesini ve kolyeye olan borcunu ödemeye yetecek kadar.

Değerli incileri süresi içinde tefeciden geri alamasa bile, onları satın alabilecek birinden satın alabilirdi. Kolyeyi düşese başı dik bir şekilde iade edebilirdi.

Ve Caro'yu tekrar görebilirdi.

Bu düşünce onu acı dolu bir özlemle doldurdu. Robert çok sayıda kadın tanımıştı. Onlardan hoşlanıyor, yanlarında kendini rahat hissediyordu. Ama Caroline Loon'da keşfettiği tatlı, nazik doğaya sahip bir kadını hiç tanımamıştı. Başından beri onu kendisine güvenmeye zorlamış, sonra da masumiyetine içtenlikle inanmıştı.

Caro'nun bir insanın içini görme, onun gerçekte nasıl biri olduğunu ortaya çıkarma gibi bir yeteneği vardı. Onun iyiliği etrafındaki insanlara da yansır, onlara dokunurdu.
ona dokunduğu gibi. Onu hayal edebileceğinden çok daha fazla özlemişti ve onu tekrar görmeyi umutsuzca istiyordu.

Ela gözleri ateşin ışığını yansıtan kuzenine baktı. "Peki, Clifford Nash'in öldüren adam olduğunu nasıl kanıtlayacağız?
Earl?"

Stephen viski bardağının üzerinden ona baktı. "Nash ya da her kimi tuttuysa. Ve kanıt bulmak kolay olmayacak."

"Nash'in Londra'da yaşadığını söylemiştin. Belki de oraya gitmeliyim-"

"Ne pahasına olursa olsun şehirden uzak durmalısın Robert. Bir süredir üç yıl oldu. Nash senin ya öldüğüne ya da ülkeyi terk ettiğine inanmaya devam etmeli. Eğer İngiltere'de olduğunuza dair en ufak bir şüphesi varsa, yaptıklarından haberiniz bile varsa, gerçekten ölü bir adamsınız demektir."

Robert'ın çenesi gerildi. Aptal değildi. Ölmek istemiyordu ama Caro Londra'daydı. Onu bir kez daha görebilseydi... Belki de yanıldığını, onun diğer kadınlardan farklı olmadığını, ona karşı hislerinin değiştiğini anlayacaktı.

Denese bile Robert kendini buna inandıramazdı.

"Beni duyuyor musun, Robert? Bu konuda sözlerime kulak vermelisin. Bırak çabalarıma devam edeyim, bakalım daha neler bulabileceğim. Burada kal Robert, güvende olduğun yerde."

Robert kuzeninin haklı olduğunu bilerek başını salladı. Ama hiçbir şey yapmadan oturmak zordu. Daha ne kadar devam edebileceğinden emin değildi.

Danielle yatak odasında şifonyerin önünde oturmuş, Rafael ile bir başka sıkıcı akşam yemeği için cesaretini toplamaya çalışıyordu.
yemek biter bitmez çalışma odasına çekildi. Son iki haftadır o kadar mesafeli, o kadar garip bir şekilde uzaktı ki. Sanki o haftaları gemide hiç birlikte geçirmemişlerdi.

Danielle iç çekti. Bu onu rahatsız ediyordu ama yine de bir yanı memnundu. Rafe uzak durduğu sürece kalbi tehlikede değildi.

Bu tam da istediği şeydi, değil mi?

Kapısının hafifçe çalınmasıyla başını kaldırıp baktı. Caro her zaman yaptığı gibi aceleyle içeri girdi ve odayı parlak varlığıyla doldurdu.

"Geç oluyor, akşam yemeği için giyinme vaktin geçti. Ne giymek istediğine karar verdin mi?"

"Siyah bir şeye ne dersiniz? Bu kesinlikle ruh halime uyacaktır." Rafael'le artık karı koca olmalarına rağmen, son zamanlarda onu nadiren görüyordu. Yatağına sadece birkaç kez gelmişti ve seviştiklerinde bile garip bir şekilde içine kapanıktı.

"Dük, değil mi?" Caro'nun sesi düşüncelerini böldü. "Son zamanlarda çok uzaklarda."

"Kibarca söylüyorum. Onu Dullar ve Yetimler balosunda ilk gördüğüm geceki gibi. Kibarca sıkılmış, ilgisiz ve beni uzun boylu çekmeyecek bir adam haline geldiğini düşündüğümü hatırlıyorum."

"Kesinlikle tuhaf davranıyor. Ne zaman yanından geçsem kendimi bir kaplanın kafesinde yürüyormuş gibi hissediyorum. Görünüşte sakin görünüyor ama altında çömelmiş ve sıçramaya hazır büyük bir kedi var."

Bu doğruydu ve Danielle'in içinde onu sıkı kontrolünü kaybetmesi için kışkırtmak gibi saçma bir dürtü vardı. Omzunun üzerinden köşedeki gardıroba baktı.

"Sanırım, belki de zümrüt sateni giymek istiyorum, şu dekoltesi çok düşük olanı." Londra'ya döndükten sonra, Dowager'ın ısrarı üzerine kendisine yepyeni bir gardırop hazırlandı.

"Sen Sheffield Düşesi'sin," demişti kayınvalidesi. "Rolüne uygun giyinmenin zamanı geldi."

Yorucu provalar dışında, yeni aldığı güzel sabahlıkları, gündüzlükleri ve gece elbiselerini giymek neredeyse hiç zor olmuyordu.

Gardıroba doğru yürüyen Caro, elbiseyi aldı ve dört direkli büyük yatağın üstündeki kehribar rengi kontrpanın üzerine serdi. Mobilyalar fildişi ve yaldızlı, perdeler ise çok yumuşak bir altın rengiydi. Çok hoş, kadınsı bir odaydı.

Rafe'nin annesinin bir gün gelini olacak kadın için yenilediği oda.

Caro elbiseye baktı, cüretkâr dekolteyi inceledi ve soluk sarı kaşlarından biri yukarı kalktı. "Eğer bunu giyersen, umarım

Dowager akşam yemeği için ikinize katılmayacak."

Dani elbiseyi incelemek için yanına gitti. Saten korsaj, göğüslerinin üzerinden aşağıya doğru sarkacak ve göğüslerinin büyük bir kısmını ortaya çıkaracak şekilde tasarlanmıştı. Dar saten etek neredeyse dize kadar iniyordu ve Grek desenli ince altın işlemelerle süslenmişti.

"Düşesin bu akşam için planları var," dedi Dani, parmakları satenin kaygan dokusu üzerinde gezinirken. "Bakalım ben bunu giyerken Rafael sinir bozucu mesafesini koruyabilecek mi?"

Caro güldü. Danielle'in diğer giysilerini, kombinezonunu, çoraplarını ve jartiyerlerini, bir çift zümrüt rengi çocuk terliğini getirmekle meşguldü ama dakikalar geçtikçe ifadesi değişmeye başladı.

Dani bu mutsuz bakışı son zamanlarda çok sık görüyordu. "Ne oldu, sevgilim?" Ama o cevabı zaten biliyordu.

Caro sayvanlı yatağa uzandı, dar omuzları çöktü. "Sorun Robert. Onu düşünmeden edemiyorum Dani. Önce güvende mi diye endişeleniyorum, sonra belki de her şeyin bir yalan olduğunu ve beni hiç önemsemediğini, sadece istediği parayı almasına yardım etmem için beni seviyormuş gibi davrandığını düşünüyorum."

Danielle'e acı dolu bir bakış fırlattı ve gözlerinden yaşlar süzüldü. "Ona senin güzel kolyeni verdim. Eğer para istiyorsa, planladığından çok daha iyisini başardı."

Danielle'in kalbi arkadaşına gitti. Gerçeği bilmenin hiçbir yolu yoktu. Dani, Caro'nun sevdiği adamı bir daha görüp göremeyeceğini merak etmekten kendini alamıyordu.

"Umudunu kaybetmemelisin. Bir zamanlar ona inanmıştın ve aptal değilsin."

Caro gözlerini sildi ve titrek bir nefes aldı. "Haklısın, elbette." Acı veren düşünceleri bir kenara itmek istercesine başını savurdu,
soluk sarı buklelerini karıştırarak. "Özür dilerim. Aptalca olduğunu biliyorum ama onu çok özlüyorum."

Dani arkadaşının ince kemikli elini tuttu. "Üzülmene gerek yok, canım. Zamanla her şey yoluna girecek."

Caro sadece başını salladı. Bakışları zümrüt saten elbiseye döndü ve gülümsedi. "Bu arada, belki birimiz onun sefil halini iyileştirebilir.
ruh hali."

Yatağa yaklaşan Dani, yeni elbisesi için prova yapılırken bir hevesle satın aldığı cüretkâr dekolteli elbiseyi eline aldı.

Gardırop.

Dani, "Sanırım saçımı açık bırakacağım," dedi ve saçını tutan iğnelerden birini çıkarmak için uzandı.

Caro gözlerini devirdi. "Keşke duvarda bir sinek olabilseydim."

Dani elbiseye baktı, lamba ışığının parlak satenin üzerinde nasıl titreştiğini, ince altın iplikle dikilmiş Grek desenlerinde nasıl parıldadığını izledi. "Belki bu gece geçen haftadan biraz daha ilginç olur."

Caro Dani'ye baktı ve ikisi de sırıttı.

On dokuz

Bordo bir frak ve güvercin grisi pantolon giyen Rafe, akşam yemeğine gitmek üzere geniş mermer merdivenlerden inmeden önce mümkün olan son ana kadar bekledi. İsteği üzerine, yemek salonda servis edilecekti. Danielle ile birlikte, yirmi dört sandalyenin sıralandığı, gül ağacından kakmalı uzun bir masada oturacakları görkemli Devlet Yemek Odası.

Tepedeki pervazlar yaldızlı ve süslü bir şekilde oyulmuştu. Masanın üzerinde üç kristal avize asılıydı ve bir duvarın içine yerleştirilmiş büyük yaldızlı mermer şöminede ateş yanıyordu.

Rafe genellikle daha rahat yemek yiyebildikleri Sarı Salon'un daha samimi ortamını tercih etse de, Cord'un ziyaretinden sonra yemeklerinin burada servis edilmesini emretmişti.

Danielle'i masanın diğer ucuna oturtacak kadar ileri gitmemiş olsa da, odanın kendisi işleri resmi ve daha az kişisel tutmanın bir yolunu bulmuştu ve kolyeye ne olduğuna dair gerçeği öğrenene kadar, onunla şu anda olduğundan daha derin bir ilişkiye girmeyi reddetti.

Rafe merdivenin dibinde durmuş, Danielle'in yemek odasına kadar ona eşlik etmek üzere gelmesini bekliyor, Danielle'in başına gelecekleri düşünmemeye çalışıyordu.
Kolye ve kayboluşunun ne anlama gelebileceği. Kayıp için karısını suçlamasa da, keşke ona gelseydi, ona sırrını açacak kadar güvenseydi diye düşündü.

Ve içten içe, kızın ona anlattığı hikâyenin tamamen gerçek olmadığından emindi.

Rafael girişteki süslü dede saatinin saatini kontrol ederken içini çekti. Danielle beş yıl önce aşık olduğu o saf genç kadın değildi. Artık bambaşka biriydi, Rafael'in hiç tanımadığı biri.
biliyordu. Kolye hakkındaki gerçeği öğrenene kadar gardını indirip kendini riske atacak değildi.

Halıdaki yumuşak ayak sesleri dikkatini sahanlığın tepesine çekti. Başını kaldırdığında Danielle'in geniş mermer merdivenlerden aşağı inmeye başladığını gördü.

Bir an için öylece bakakaldı. Zümrüt satenden zarif elbisesi içinde bir hayal, yeryüzüne düşmüş bir tanrıça gibi görünüyordu. Arzu onu sertçe vurdu ve kasıkları acı verici bir güçle gerildi. Şaftı canlandı ve içinden yayılan ihtiyacı bastırmasına rağmen, kadın yaklaştıkça, merdivenleri tırmanmamak, onu kollarına alıp yatağına götürmemek için elinden gelen her şeyi yaptı.

Bunun yerine girişte kıpırdamadan durmuş, toy bir okul çocuğu gibi ona bakıyordu. Nadiren yaptığı gibi bu gece de saçlarını gevşek bırakmış, işlemeli inci taraklarla yanlardan tutturmuş, koyu kırmızı buklelerden oluşan ağır bir kütleyi sırtından aşağıya doğru sarkıtmıştı. Seviştiklerinde bu buklelerin teninde bıraktığı ipeksi hissi hatırladı ve beline bir sıcaklık çöktü.

Danielle onun yanına uzandı ve ona gülümsedi. "Bu gece fazlasıyla açım. Ya sen?"

Ağzı kurudu. Gözleri onu taradı ve elbisesinin dekoltesinin altından çok net bir şekilde görünen göğsünün kabarıklığına takıldı. "Birdenbire ben de inanılmaz bir açlık hissetmeye başladım."

Yumuşak saten, dolgun tümseklere ve aralarındaki gölgeli vadiye şekil veriyordu ve o tatlı göğüsleri ortaya çıkarmak ve onları ağzına almak için elbiseyi omuzlarından sökmek istedi.

"Akşam yemeğine geçelim mi?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Oh, evet, lütfen." Kolunu tuttu ve bu sırada o tatlı göğüslerinden birini koluna bastırdı. Karnındaki kaslar kasıldı ve bir iniltiyi güçlükle bastırdı.

Yemek odasında onu sağına oturttu, sonra da masanın başındaki yerini aldı. Mesafesini koruyabilmek için bu odayı seçmiş olmasına rağmen, kadın şimdi çok uzakta görünüyordu.

Dani, "Cook'la daha önce konuştum," dedi. "Sanırım bu akşam kaz kızartması yiyeceğiz."

Rafe ona baktı, keskin bir şehvet sarsıntısı hissetti ve bu gece gerçekten de kazının piştiğini düşündü. Danielle her zaman karşı koyamadığı bir cazibe olmuştu ve bu akşam da ona karşı koymasının imkânı yoktu. Doğrusu, duvarın dibinde duran uşaklar olmasaydı
Yemekten sonra lanet olası tabakları yere fırlatır ve onu masanın ortasına oturturdu.

Alev kırmızısı saçlarından bir tutamı omzuna attı ve yüksek arkalıklı sandalyeye daha rahat yerleşmek için öne doğru eğildi. Bir an için elbisesi açıldı ve adam onun pembe gözlerini gördüğünü sandı.

bir meme ucunun tepesi. Kesinlikle hayır, dedi kendi kendine, ama bunun gerçekten bir önemi yoktu. Görüntü ortaya çıkmıştı ve beynine kızgın bir damga gibi kazınmış olarak kalmıştı.

"Sanırım bir kadeh şarap istiyorum," dedi ve uşaklardan biri ağır kristal kadehini doldurmak için öne atıldı. Genç adam kadehi doldururken Danielle peçetesini süslü altın halkasından çıkardı ve kucağına koymak için hareket etti. Uşağın kaçamak bakışları Danielle'in güzel göğsüne kaydı ve Rafe neredeyse sandalyesinden kalkacaktı.

Genci yemek odasından dışarı fırlatmak, mavi saten cübbesinden tutup kaldırmak ve suratına bir yumruk indirmek istedi.

Rafe kendini nefes almaya ve yavaşça bırakmaya zorladı. Delikanlı sadece bir insandı, Tanrı aşkına. Ve Rafe aptal değildi. Ezici kıskançlığının onu son seferinde nereye götürdüğünü çok iyi hatırlıyordu. Danielle'e bu kadar tutkuyla aşık olmasaydı, bu kadar çılgınca kıskanç olmasaydı, o gece hayatlarının beş yılını mahvetmek yerine onu dinlerdi.

Bu, bir daha asla yapmayacağı bir hataydı ve Danielle söz konusu olduğunda neredeyse imkânsız bir görev olan duygularını kontrol etmek için bu kadar çok çalışmasının sebebiydi.

Yemek devam etti, her yemek bir öncekinden daha lezzetliydi. Hepsinin tadı Rafe'e talaş gibi geliyordu, aklını Danielle'den ve bu lanet olası, uzun yemek bittiğinde ona neler yapabileceğinden alamıyordu.

"Balo nasıl gidiyor?" diye sordu kibarca, ses tonunu eşit tutmaya dikkat ederek.

"Annen Cuma gününden bir hafta sonrası için tarih belirledi. Parlamento henüz toplanmamış olacak, dolayısıyla kasabada yılbaşından sonra olacağı kadar çok insan olmayacak ama annen bizi topluma geri dönmüş olarak görmek için sabırsızlanıyor."

"Annem seni çok seviyor. Her zaman da sevdi." "Beş

yıldan fazla bir süre benden nefret etti."

Omuzlarını silkti. "O bir anne, tek oğlunu koruyor."

"Seni incittiğime inanıyordu. İnandım mı?"

Korkunç anılar aklına geldikçe göğsü sıkışıyordu. "Ağır." Dani

gözlerini kaçırdı ve onun kendisine inanmayabileceğini düşündü. Belki de böylesi daha iyiydi.

Daha güvenli konulara döndüler, Aralık ayının acı soğuğundan bahsettiler, sabah gazetesinde çıkan anlamsız bir makaleden söz ettiler,

Yapmak istediği şey onu sandalyesinden sürükleyip yatağına atmakken sıkıcı bir sohbetti. Sandalyesinde her kıpırdanışında, uyarılmışlığı pantolonunun ön kısmına acı verici bir şekilde baskı yapıyor ve içten içe lanet okuyordu.

Tam o sırada bir uşak geldi ve dikkatlerini genç adamın önlerindeki masaya koyduğu vişneli tartlara çevirdiler. Her bir tartın ortasındaki kremalı muhallebi yığınının içine saplı tek bir kiraz tünemişti.

Danielle sapı parmaklarının arasına aldı ve kirazı yuvasından çıkardı. Başını geriye doğru eğerek dibine yapışmış olan muhallebi damlasını yaladı.

Rafe'in kaşığı havada durdu.

Danielle dilini kullanarak kirazı tekrar yaladı, sonra meyveyi yavaşça dolgun, yakut rengi dudaklarının arasına kaydırdı.

Rafe'in kaşığı tekrar tabağına çarptı ve sandalyesini geriye itti. "Sanırım hanımefendi, tatlımız bitti."

Danielle gözlerini kocaman açarak ona baktı. "Sen neden bahsediyorsun?"

Rafe onun elini tuttu ve ayağa kaldırdı. "Tatlı mı istiyorsun, sanırım bende tam da istediğin şey var." Bir kolunu dizlerinin altından geçirerek onu göğsüne doğru kaldırdı ve arkasında şaşkın bir çift uşak bırakarak yemek odasının kapısına doğru yürümeye başladı.

Danielle kendini sabitlemek için kollarını onun boynuna doladı. "Ne... ne yapıyorsun sen?"

"Sanırım biliyorsun. Eğer bilmiyorsan, yatağıma ulaşır ulaşmaz sana göstermekten mutluluk duyarım."

Boynundaki tutuşu daha da sıkılaştı ama korktuğunu sanmıyordu. Kasıklarında keskin bir şehvet sarsıntısı hissetti ve belki de korkması gerektiğini düşündü.

Danielle Rafe'in boynuna daha sıkı sarıldı. Rafe yatak odasının kapısını açıp onu içeri taşıdıktan sonra kapıyı ayağıyla tekmeleyerek kapatırken, Danielle bir çığlık attı.

Kapının hemen içinde onu ayağa kaldırdı, başını eğdi ve ağzı onunkinin üzerine kapandı. Bir an için aklı başından gitti.

Tanrım, bir kaplanı serbest bıraktım, diye düşündü. *Şimdi ne yapmalıyım?*

Ama Rafe onu anlamsızca öperken, dili ağzındayken ve sert vücudu ona yaslanmışken düşünemiyor gibiydi. Ve orada

tüm bu sıcaklık, mantıklı düşünceleri pencereden dışarı göndererek ona doğru koşuyor.

Onu kapıya doğru geriye doğru iterek, ustalıkla birkaç
Elbisesinin arkasındaki düğmeleri açarak göğüslerine ulaşmasını sağladı. Adam başını eğdi ve kadın adamın ağzını orada hissetti, dişlerinin meme ucuna sürtündüğünü hissetti. Karnına bir sıcaklık dalgası düştü ve bilinçsizce ona doğru eğildi.

Rafe onun zümrüt saten elbisesinin eteğini yakaladı ve elini eteğinden yukarı doğru kaydırmaya başladı. Saten teninde serin ve kaygan bir his uyandırdı ve kadın titremeye başladı.

"Seni istiyorum," dedi boynunun yan tarafına doğru. "Tam burada. Tam burada.
Şimdi." Bir an için bakışları onunkileri yakaladı, kilitlendi ve tutuldu. İfadesi artık soğuk değildi, artık uzak değildi. O masmavi gözlerde arzunun sıcaklığı parıldıyordu ve çenesi kararlılıkla dikilmişti.

Rafe'in ağzı, omurgasından aşağı sıcak ürpertiler gönderen derin, kavurucu bir öpücükle onunkini kavradığında Dani'nin nefesi kesildi. Rafe elbiseyi Dani'nin beline doladı ve geceliğinin dantelli kenarının altından parmakları Dani'nin yumuşaklığını bulup okşamaya başladı.

Islaktı, sıcaktı ve titriyordu. İstediği şeyin bu olduğunu, neredeyse uygunsuz elbiseyi satın almasının nedeninin bu olduğunu fark etti. Rafe'in soğuk kayıtsızlığına tahammülü yoktu; onu sert ve muhtaç bir halde, kendisine duyduğu arzuyla yanıp tutuşurken istiyordu.

Onun için nabız atarken.

Uzun bacaklarından birini onunkilerin arasına yerleştirdi ve onu biraz kaldırdı. Bir an için onun kalçasına bindi, pantolonunun kaba malzemesi kadınsı etine şehvetli bir şekilde sürtündü. Isı içinden geçerek çekirdeğine yerleşti.

Ona doğru uzandı, pantolonunun önündeki düğmeleri çözmeye başladı, Rafe'in inlediğini duydu. Onun için işi bitirdi, kendini kurtardı,
ve parmaklarını onun etrafına doladı. İri bir adamdı, kalın ve sertti, şiddetle tahrik olmuştu. Bacaklarını ayırıp onu kaldırdı ve kendini eve doğru sürerken Dani inledi.

Zevk onun içinden geçti, içine işledi, uzuvlarından süzüldü.

Rafe'in iri elleri onun poposunu kavrayarak, delici hamlelerini alması için onu yerinde tutuyor ve içinde güçlü bir kavurucu ihtiyaç kıvrılıyordu. Bir tanesi

Elleri kızın saçlarında dolaştı ve ikisini de memnun eden ağır vuruşlarına devam ederken bile onu derinden öptü.

O derin sesiyle "Bırak kendini," diye emretti ve kadının bedeni itaat etti, serbest kaldı, yükseldi, yükseldi....

Birkaç dakika sonra Rafe onu serbest bırakmak için takip etti, kasları gerildi, boğazına bir hırıltı takıldı.

Saniyeler geçti ve oldukları gibi kaldılar, Rafe'in sert boyu onun içindeydi, kolları boynuna dolanmıştı.

Sonra ondan uzaklaştı ve saten elbisesinin eteğini kalçalarının üzerinden aşağı çekti.

"Sana zarar vermedim, değil mi?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, bana zarar vermedin." Pek sayılmaz. Tüm vücudu hâlâ zevkle mırıldanıyordu.

Rafe başka tarafa baktı. Kontrolünü kaybetmişti ve bundan memnun olmadığı belliydi. Pantolonunun ön düğmelerini teker teker iliklediyi. "Henüz erken," dedi sakince. "Sanırım kulübümü ziyaret edeceğim."

Böylesine şiddetli bir sevişmenin ardından beklediği şey bu değildi. Dani, ondan kalmasını isteme dürtüsüyle savaşarak, kendini aynı etkilenmemiş tavırla cevap vermeye zorladı.

"Çok güzel bir kitabın tadını çıkarıyorum. Sanırım uyumadan önce bir süre daha okuyacağım."

Daha birkaç dakika önce ikisi de tutkunun vahşi sancıları içindeyken, sesleri çok kibar, çok medeni geliyordu.

Rafe kibarca başını salladı. "İyi geceler o zaman."

"İyi geceler." Onun yatak odasından çıkışını izledi ve çığlık atmak istedi. Bir şeyler fırlatmak, bağırmak, ona saldırmak istiyordu ve nedenini gerçekten anlamıyordu.

Bunun yerine derin bir nefes aldı, döndü ve bağlantı kapısından geçerek süitine girdi. Zil sesine doğru yöneldi ve sıcak suyun, kocasının sevişmelerinin bir süreliğine yaptığı gibi sinirlerini yatıştıracağını umarak banyo için zili çaldı.

Keşke Rafael gitmeye karar vermeseydi.

Balo için son planlar yapılmaya başlandı. Önümüzdeki birkaç yıl boyunca Londra'da kalmaya karar vermiş olan Flora Teyze de dahil olmak üzere herkes yardım etti.
ülkedeki evine dönmek yerine haftalar geçirdi.

"Caro benimle seyahat etse bile," demişti teyzesi, "sensiz çok yalnız olurum canım. Ve eğer kalırsam, işime devam edebilirim.
yetimhane."

"Kalırsan harika olur Flora Teyze. Çocuklara yardım etmeyi çok isterim." Danielle'in de davası haline gelmişti.

O ve Flora Teyze haftada en az iki kez yetimhaneyi ziyaret ediyor ve Noel'de her çocuğa bir hediye vermeyi planlıyorlardı. Şehirdeki diğer kurumların aksine, Dullar ve Yetimler Derneği'nin çocukları düzgün kıyafetler giyiyor ve her zaman yeterince yemek yiyorlardı.

Maida Ann ve küçük Terry özellikle sevgili olmuşlardı.
Dani onları kucağına aldığında, asla kendi çocuğuna sahip olamayacağı için bir pişmanlık hissetti. Rafael'le onlar hakkında konuşabilmeyi diledi,
Ama Rafe kendi çocuklarını bekliyordu ve onun karanlık sırrını keşfedebileceği korkusu bu konuyu açmasına engel oldu.

Sonunda balo gecesi geldi çattı.

Londra'nın en büyük, en görkemli evlerinden biri olan Sheffield House, evin doğu kanadının üçüncü katının tamamını kaplayan muhteşem bir balo salonuna sahipti. Tabandan tavana aynalı duvarlar, ışıl ışıl parıldıyordu. Gümüş şamdanlarda yüzlerce balmumu mum yanıyor ve devasa kristal avizeler başlarının üzerinde parıldıyordu.

Konuklar yakında gelecekti ve Danielle'in sinirleri gerilmeye başlamıştı. Sheffield Dükü'nün terk ettiği kadınla evlendiğine dair dedikodular Londra'da herkesin dilindeydi ama neyse ki dönüşleri çok yeni olduğu için ikisi de sık sık toplum içine çıkmıyordu. Balodan sonra bunların hepsi değişecekti.

Danielle yatak odasında geziniyor, beyaz ve altın mermer şöminenin üzerindeki ormolu saati izliyor, içten içe odasının korumasından ayrılmak zorunda kalmamayı diliyordu. Kapısı çalındığında, Caro'nun kendisini son bir kez kontrol etmeye gelmiş olabileceğini düşündü. Oysa kapıyı açtığında, dul düşes koridorda duruyordu.

"İçeri girebilir miyim?"

"Neden, evet, elbette, Majesteleri." Koyu renk saçlı kayınvalidesi yatak odasına girerken geri adım atarak yoldan çekildi. Miriam Saunders parlak taşlarla süslenmiş bordo ipekten bir elbise giymişti. Başının üstündeki zarif örgü tacına daha fazla taş işlenmişti ve bunlar saçındaki gümüşün ince çizgilerine karşı parıldıyordu.

Bakışlarıyla Dani'nin görünüşünü inceledi. "Çok güzel görünüyorsun canım. Her santimiyle düşes gibisin."

Rafe'nin annesinden gelen büyük bir iltifattı bu. "Teşekkür ederim."

"Rafael bizi bekliyor. Ben sadece Rafe'i gördüğüm için ne kadar mutlu olduğumu bilmeni istedim.
Seni aileme kattığım için mutluyum."

Rafe'le evli olduğu için ne kadar mutlu olduğunu söylemesi gerektiğini biliyordu ama kelimeler boğazında düğümleniyordu. Cüretkâr zümrüt saten elbiseyi giydiği ve tutkulu bir aşk yaşadıkları geceden beri Rafe odasına gelmemişti. Çoğu gece kulübüne gidiyor ve bir daha da dönmüyordu. sabahın erken saatlerinde.

"Teşekkür ederim," dedi yüzüne bir gülümseme yapıştırarak.

"Sizi görmeye gelmemin başka bir nedeni daha var."

"Evet...?"

"İkiniz evleneli birkaç ay oldu. Düşündüm ki belki de... Bir çocuğunuz olma ihtimali vardır diye umuyordum."

Dani'nin göğsünde bir düğüm sıkıştı. Kayınvalidesinin böylesine hassas bir konuyu açtığına inanamayarak öylece bakakaldı.

"Sanırım sormamalıydım. Eminim sen de bir şeyler söylerdin.
Rafe'in bir oğlu olması çok önemli."

Dani pencereye doğru baktı. Bir zamanlar çocuk sahibi olmak en büyük hayaliydi ama bu gerçekleşmeyecekti. Beklenmedik bir şekilde gözyaşlarının aktığını hissetti ama dul kadın görmeden önce gözlerini hızla kırpıştırarak onları uzaklaştırdı.

"Cevabım hayır. Birkaç aydır evliyiz ama... bu sürenin çoğunda sadece... yeniden tanışıyorduk." Kadının yanaklarına sürünen rengi fark etmediğini umuyordu. Rafe ile paylaştığı samimiyet, kayınvalidesiyle tartışmak isteyeceği bir konu değildi.

Düşes sadece başını salladı. "Anlıyorum.... Umarım Rafael'e karıştığımdan bahsetmezsiniz. İşlerine karışmamı hoş karşılamayacaktır."

Dani de bundan yana değildi. En azından bu konuda hemfikir görünüyorlardı. "Aramızda sır olarak konuşulanları asla tekrarlamam, Majesteleri."

Dul kadın başını salladı, memnun görünüyordu. "Sanırım aşağı insek iyi olacak." Danielle'e bir bakış fırlattı. "Endişelenmene gerek yok canım. Zamanla her şeyin olması gerektiği gibi olacağına eminim."

Ama elbette hiçbir zaman olması gerektiği gibi olmayacaktı. Rafe'e asla bir oğul vermeyecekti ve annesi onu asla affetmeyecekti.

Danielle umutsuzluk hissini görmezden geldi ve siyah saçlı kadının peşinden kapıdan çıktı. Yarım düzine yaldızlı çöreğin titrek ışığı altında koridoru geçtiler ve merdivenlerin başına doğru ilerlediler.

Rafe merdivenlerin dibinde sabırsızlıkla volta atıyordu. Konuklar gelmeye baÇlamıÇtı ve ona göre bu lanet olası iÇ ne kadar çabuk baÇlarsa, o kadar çabuk bitecekti.

Sahanlığın tepesine doğru baktı, annesi ve karısının geniş mermer merdivenlerden aşağı inmeye başladıklarını gördü. Danielle bu gece uzun ve ince bedenine çok güzel oturan safir kadifeden zarif bir elbise giymişti. Başına tutturduğu ateş kırmızısı buklelerinden bir tüy dalgalanıyordu ve kolları uzun beyaz eldivenlerle kaplıydı.

Seviştikleri geceki kadar kışkırtıcı giyinmemiş olmasına rağmen Rafe'in kalp atışları hızlandı. Kadın onu şehvetten çılgına çevirmişti. Ne kadar karşı koyarsa koysun, ona duyduğu arzu hiç azalmıyor gibiydi.

Sadece dün öğleden sonra Jonas McPhee'den aldığı not onu dün gece yatağından alıkoymuştu, bu gece de öyle olacaktı, onu ne kadar isterse istesin.

Mesaja göre McPhee, Gelinin Kolyesi'ni çalan adamı bulmuştu. Adam Amerika'dan *Laurel* adlı bir gemiyle gelmiş *ve* incilerin bulunduğu Liverpool'a yanaşmıştı. Nota göre adam yakalanmıştı.

Yarın geç saatlerde McPhee Londra'ya dönmüş olacaktı. Yarın akşam bir toplantı talep etmişti ve Rafe adamın söyleyeceklerini duymak için sabırsızlanıyordu. Notta çok az bilgi olmasına rağmen, ses tonu Rafe'ye uğursuz görünüyordu. Eve dönmek üzere yelken açmadan önce Amerika'da geçirdikleri o son günlerde neler olduğunu öğrenmeden rahatlayamazdı.

Başını kaldırdığında Danielle'in yanında yürüdüğünü gördü ve endişeli düşüncelerini gömdü.

"Bu gece muhteşem görünüyorsun, Danielle." Beyaz eldivenli elinin üzerinde çok resmi bir eğilme hareketi yaptı.

"Ve siz de olağanüstü yakışıklı görünüyorsunuz, Majesteleri."

Gözleri onunkileri buldu ve kendisinden sır saklamamaları, ona karşı büyümeye devam eden hislerinin ona daha fazla acı getirmemesi için dua etti.

"Konuklar gelmeye başlıyor," dedi. "Sanırım yerlerimizi almamızın zamanı geldi."

Kadın başını salladı ve gülümsedi ama adam gülümsemesinin gergin göründüğünü düşündü. Beş yıl önce ona bu kadar kötü davranan insanlarla yüzleşmenin ne kadar zor olduğunu hayal etti - onun sayesinde - ve koruyucu içgüdüleri devreye girdi.

Dudaklarına hafif bir öpücük kondurduktan sonra kulağına fısıldadı: "Endişelenmene gerek yok aşkım. Sen Sheffield Düşesi'sin - beş yıl önce olman gerektiği gibi. Bu geceden sonra tüm Londra bu gerçeği kabul edecek."

Yutkundu ve adama baktı; adam, kız gözlerini kaçırmadan hemen önce gözyaşlarının parıltısını yakaladı.

Kararlılığı daha da güçlendi. "Ben buradayım, tatlım. Gitmeyeceğim seni terk edeceğim." Aklına gelen kelimeler bir *daha asla* olmayacaktı ve o anda ne kadar derin bir aşka kapıldığını fark etti. Bu onu korkutuyordu ama yine de bir kaçış yolu göremiyordu.

Rafe derin bir nefes aldı ve önündeki uzun akşam için kendini hazırladı.

Yirmi

Dani elini Rafe'in lacivert, kadife yakalı ceketinin koluna koydu ve Rafe'in parmakları onunkileri sardı. Bu gece çok yakışıklı görünüyordu, siyah saçları mükemmel bir şekilde taranmıştı, gözleri mavinin canlı bir tonuydu. Güçlü, kuvvetli ve korkusuz görünüyordu. Ama o her zaman öyleydi.

Danielle, düşesin yanındaki kabul sırasında onun yanında dururken yaşadığı farkındalık titremesini görmezden gelerek omuzlarını dikleştirdi ve girişe akın eden konuklarla yüzleşmeye hazırlandı. Yarı yolda geniş ön merdivenlerden yukarı çıkan kadife yollukta Rafe'in en iyi iki arkadaşını ve eşlerini gördü.

Birkaç dakika sonra çiftler mermer zeminli devasa girişe vardılar. Başlarının üzerinde devasa bir vitray kubbe yükseliyordu. Victoria duvar boyunca sıralanmış antik Roma büstlerinden konukları inceledi.

Tory Easton uzanıp onun elini tuttu. "İkiniz adına da çok mutluyum."

"Teşekkür ederim," dedi Dani.

Ethan ve Grace arkalarından içeri girdiler ve Haberi ilk duyduklarında yaptıkları tebrikler.

"Harika görünüyorsun Danielle," dedi Grace. "Bu geceden sonra Londra'daki her kadın seni kıskanacak."

Danielle, Rafael'in karısı olarak görünmesinin daha fazla dedikoduya yol açacağını düşünse de, "Bunu söylemen büyük incelik," diye karşılık verdi.

Grace sadece gülümsedi. "Bana inanmadığını görebiliyorum ama bu doğru."

Kıskanılmak istemiyordu. Sadece mutlu olmak istiyordu. Başını kaldırıp Rafe'e baktı, onun aklından geçenleri gizlemek için takındığı yumuşak gülümsemeyi gördü ve kadınlara yakışmayan bir küfür savurdu.

"Perşembe akşamı yıldızları izlemek için tekrar buluşuyoruz," dedi Grace. "Umarım bize katılırsınız."

"Geçen hafta harika vakit geçirdim. Elimden gelenin en iyisini yapacağım." Bu muhteşem bir deneyimdi ve o da bu deneyime dahil olduğu için kendini iyi hissediyordu.

Rafe'in arkadaşları, sanki kendisininmiş gibi hissetmek için.

Marki, "Annen kendini aşmış," dedi Rafe'e. Buz mavisi gözleri girişte gelenleri karşılayan kalp şeklindeki saksı süsünü inceliyordu. "Bu *tonun* kulağına küpe olmalı."

Evin kabul odaları ve balo salonu, minyatür limon ağaçları, begonyalar, sardunyalar ve ara sıra egzotik, beyaz-mor orkide dallarıyla dev bir kış bahçesine benzetilmişti. Parlak pembe kamelyalardan oluşan büyük saksılar daha fazla renk katmış ve balo salonunda, zambak yastıkları ve Japon balıklarıyla tamamlanmış küçük bir yansıtma havuzu bile vardı.

Danielle, Grace ve Victoria ile bir süre daha konuştu ve Rafe bunu hafife alıyor gibi görünse de, Danielle onların dostluğu ve devam eden desteği karşısında ısındı. Dörtlü balo salonuna doğru ilerlerken, başka bir Kadın sarışın ve güzel, adam siyah saçlı ve yakışıklı bir çift geldi ve Rafe onu Ethan'ın kız kardeşi Sarah ve kocası Vikont Aimes Jonathan Randall ile tanıştırdı.

Danielle, Victoria'nın kız kardeşi ve kocası olan Lord ve Leydi Percy Chezwick'i tanıdı ve onları sıcak bir şekilde selamladıktan sonra onlar da üst kata çıktılar.

Flora Teyze geldiğinde dakikalar ilerlemeye başlamıştı. "Gelmemeye karar verdiğinden korkuyordum," dedi Danielle, onu görünce keyfi yerine geldi. "Kendini biraz kötü hissettiğini biliyorum."

"Saçmalık. Birkaç ağrı ve sızı beni biricik yeğenimin düğün kutlamasından uzak tutamaz." Flora Teyze Rafe'e bir bakış attı. "Özellikle de bu kadar gecikmiş bir düğüne."

Rafe'in yanaklarındaki kemiklerin altından hafif bir renk yükseldi. "Çok geciktim," diye itiraf etti, teyzesinin eldivenli elinin üzerine eğilerek.

Özellikle bu vesileyle şehre geri dönmüş olan *ton* üyelerinin de dahil olduğu şık bir toplantıydı. Üst kattaki balo salonunda, Sheffield'in açık mavi kıyafetlerini giymiş ve pudralı peruklar takmış sekiz kişilik bir orkestra çalmaya başladı ve partiye katılanlar o yöne doğru kaydı.

Erkeklerden bazıları whist, hazard ya da loo oynamak için yola koyulurken, diğerleri keten örtülü masalardan kızarmış et ve kümes hayvanlarının yanı sıra egzotik yiyeceklerin cömert bir dizisinin kokusunun geldiği görkemli siyah ve yaldızlı Çin Odası'na doğru yol aldı.

Dani, Rafe'in annesinin olağanüstü bir iş çıkardığını kabul etmek zorundaydı. O ve Rafe balo salonundaki konuklara katıldılar ve Dani yavaş yavaş rahatlamaya başladı.

Önce Rafe ile dans etti, sonra Ethan ve Cord ile de dans etti.

diğer erkeklerin davetlerini kabul ediyordu. Sözünün eri olan Rafe elinin altından ayrılmıyordu ve onun varlığı arada sırada fısıldaşmaları ya da kendisine doğru bakan bir başhemşirenin hafifçe kalkmış kaşlarını görmezden gelmeyi kolaylaştırıyordu.

Lord Percy ile dans ederken, Rafe'in İngiliz Ordusu'ndan bir subayın kırmızı üniformasını giymiş bir adamla balo salonundan kaybolduğunu gördü.

"İyi akşamlar, Majesteleri." Geç gelen Albay Howard Pendleton, Rafe'in dans pistinin yanında durduğu yere doğru yürüdü.

"Gelebildiğine sevindim, Hal."

Albay iç çekti. "Biraz molaya ihtiyacım vardı. Uzun bir gün oldu." Rafe kara bir kaşını kaldırdı. "Baltimore'la ilgili herhangi bir şey Clippers?"

"Lanet olası gemilerle ilgili her şey," dedi Hal ve nadiren küfrettiği için Rafe haberin kötü olması gerektiğini biliyordu.

"Dinlemek isterim. Aşağıda, çalışma odamda bir brendiye ne dersiniz?" "Kesinlikle bir tane içebilirim."

"Ethan'ın söyleyeceklerinizi duymasını istiyorum."

"İyi fikir. Sanırım Lord Brant de ilgilenebilir."

Üç adam da daha önce Pendleton'la çalışmıştı. Rafe, Ethan'ın etkileyici Amerikan yapımı hakkında bilgi sahibi olduğunu biliyordu.
ve bunlardan oluşan bir filonun Fransızların eline geçmesi halinde neler olabileceği. Rafe ve Cord da bu konuyu tartışmışlardı.

Danielle'in Percival Chezwick'le dans ettiği yere bakarak, onun genç adamın ellerinde güvende olduğunu bildiğinden, balo salonundan çıkış yolunu gösterdi ve sadece iki arkadaşını toplayacak kadar durakladı.

Alt kattaki kütüphane-odasına vardıklarında Rafe doğruca büfeye gidip albaya bir içki doldurdu.

"İkinizden birinin yeniden doldurmaya ihtiyacı var mı?" diye sordu arkadaşlarına.

Her iki adam da başlarını salladı, her birinin elinde tuttuğu kadehten memnunlardı. Rafe kendi kristal bardağına bir tutam konyak ekledi, sonra yürüyüp grubun yanına, ateşin önüne oturdu.

"Pekâlâ Albay, dinleyelim bakalım," dedi Rafe.

Pendleton içkisinden bir yudum aldı. "Basitçe söylemek gerekirse, Savaş Bakanlığı teklifi geri çevirdi. Bu kadar güçlü bir tehdit oluşturacak bir gemi yapılmadığını söylüyorlar.

Majestelerinin filosuna tehdit
oluşturuyor." Rafe usulca
küfretti.

Ethan ayağa kalktı ve bir korsan olarak geçirdiği günlerden kalma hafif topallaması neredeyse hiç fark edilmeden ateşe doğru yürüdü. "Pahalı bir hata yapıyorlar, bunu size ilk elden söyleyebilirim. *Sea Witch*'in kaptanıyken düşmanlarımızı defalarca geride bırakmayı başardık ve birçoğunu da batırdık. *Deniz Cadısı* hızlı ve inanılmaz manevra kabiliyetine sahipti, bu da bize belirgin bir avantaj sağlıyordu. Gördüğüm çizimlere göre Baltimore Clippers'ın tasarımı daha da yüksek hız ve hareket kabiliyeti sağlayacak."

"Peki onları ikna etmek için ne yapabiliriz?" Cord koyu yeşil deri koltuğunda arkasına yaslanarak sordu.

"Keşke bilseydim," dedi Pendleton. "Amerikalı gemi yapımcıları anlaşma yapmak için daha fazla beklemeyeceklerdir. Sizden bir cevap bekleyecekler, Majesteleri. Cevap alamazlarsa Fransızların teklifini kabul edecekler ve Hollandalıların zaten şişkin olan ceplerini daha da fazla parayla dolduracaklar."

"Onları kendimiz alsak nasıl olur?" Cord bunu önerdi. "Tek başımıza hiçbirimiz bu tür bir sermaye harcamasını karşılayamayız, ancak bir grup yatırımcıyı bir araya getirebilirsek, belki de ihtiyacımız olan parayı bulabiliriz."

Ethan, "Ne yazık ki bu gemilerin en iyi kullanım alanı askeri amaçlar," dedi. "Gemicilik için kârlı olmalarını sağlayacak kadar yük taşımıyorlar."

"Onları kendimiz satın almak pek mümkün görünmüyor," diye kabul etti Rafe, "ama belki Amerikalıları bir süre daha oyalayabiliriz. Hükümetimizi bu gemilerin ne kadar önemli olduğuna ikna edin."

"Onlara ihtiyacımız var," dedi Ethan, "onları Fransızların elinden uzak tutmak için başka bir neden olmasa bile."

Albay brendisini yudumladı. "Bir mesajın Baltimore'a ulaşması iki ay sürer. Önlerinde havuç sallamaya devam edelim. Daha yüksek bir dolar miktarı önerelim ve onlara sermayeyi artırmaya çalıştığımızı söyleyelim."

"Dediğiniz gibi, bu bize biraz daha zaman kazandırabilir," diye kabul etti
Cord.

"Dün Max Bradley ile konuştum," diye devam etti Albay. "Bradley, Hollandalı'nın senden kısa bir süre sonra denize açılmış olması gerektiğini söyledi, Rafael. Schrader kısa bir süre önce Fransa'da görülmüş, şüphesiz orada işlerini sonuçlandırmaya çalışıyormuş.
işlem."

Rafe sandalyesinden kalktı. "Bu gece Phineas Brand'e bir mektup yazacağım."

Cord ve Albay da ayağa kalktı ve Ethan ateşten uzaklaşarak onlara katıldı.

"Belford Enterprises'ın bu hafta Amerika'ya doğru yola çıkan bir gemisi var," dedi Ethan. "Kaptana mesajınızı doğrudan Baltimore'a götürmesini ve Phineas Brand'e teslim edilmesini bizzat sağlamasını söyleyeceğim."

Pendleton ilk kez gülümsedi. "Çok iyi. Gerçekten de öğrendiğim bir şey varsa o da savaşın bitene kadar bitmediğidir."

"İşte, işte!" Cord söyledi.

Ve her adam kadehini kaldırıp bir yudum içti.

"İşte Rafael geliyor." Düşesin bakışları balo salonuna açılan kapıya yöneldi ve Danielle'in bakışları da onu takip etti. Rafe gideli sadece birkaç dakika olmuştu ama Danielle onun yaklaşmasını izlerken, geri döndüğü için içinde bir rahatlama hissetti.

"Özür dilerim," dedi. "Umarım varlığım gözden kaçmamıştır."

Ama onun dans pistinin yanında durup kendisini korumacı bir tavırla izlemesini özlemişti ve onun büyüsüne tekrar ne kadar kolay kapılabileceğini düşünmek onu korkutuyordu.

"İş mi?" Dani ses tonunu yumuşak tutarak sordu.

"Kralın işi." Adam kadının yüzünü inceledi. "Fırtınayı iyi atlatıyor musun?"

"Düşündüğümden daha iyi."

"Harikaydı," dedi dul kadın. "Gerçek bir mücadeleci. Ve ikinizi bir arada görmek... ne kadar yakışıklı bir çift. Yarına kadar
Dedikoducular bunun bir aşk evliliği olduğuna ikna olacaklar."

Bir aşk maçı. Bir zamanlar olabilirdi, diye düşündü Dani.

"Ve Oliver Randall'ı çarmıha gerecekler," diye sözlerini tamamladı kayınvalidesi, "ikinize de yaşattığı acılar için."

Dani'nin midesi daraldı. Adamın adının anılması bile yıllarca unutmaya çalıştığı acı dolu anıların canlanmasına neden olmuştu.

Rafe, "Oliver hakkında ne söylerlerse söylesinler, onun hak ettiğinden daha azı değil," dedi.

"Adam çizilmeli ve dörde bölünmeliydi," dedi dul kadın, asla lafı dolandırmayan biriydi. Danielle'e bir gülümseme verdi, sonra bakışları, elindeki içki bardağının kenarından taşan, biraz dengesiz bir şekilde onlara doğru yürüyen sarışın adama kaydı.

Dowager'ın gülümsemesi kayboldu. "Şimdi bakma ama kuzenin Arthur buraya doğru geliyor."

"Onu davet etmene şaşırdım," dedi Rafe.

"Ben davet etmedim," dedi dul kadın.

Dani, "Arthur adında bir kuzenden bahsettiğinizi duyduğumu sanmıyorum," dedi.

Rafe'in çenesindeki bir kas gerildi. "Adım Arthur Bartholomew. Ve ondan mümkün olduğunca az bahsediyorum."

Rafe'nin annesi yapay bir gülümseme takındı ve tam adam yürürken arkasını döndü. "Artie, canım, bu ne sürpriz."

"Eminim öyledir." Rafe'den belki birkaç yaş daha gençti, son derece yakışıklıydı, çenesindeki Sheffield yarığı ve aile
Mavi gözleri, solgun teni ve buğday sarısı saçlarıyla Rafe'ninkiler kadar dikkat çekici değildi.

Arthur düşese oldukça özensiz bir selam verdi ve birkaç tane daha döktü. Dani onun sadece hafifçe sarhoş olmadığını, tamamen sarhoş olduğunu fark etti.

"Merhaba Artie," dedi Rafe ve sesindeki sert tonu fark etti. "Ah,

Rafael... vahşi Amerikan kolonilerine yaptığın geziden döndün. Ve
Bu senin güzel gelinin olmalı." Arthur elinin üzerinde derin bir şekilde eğildi ve kadın Arthur'un yüzüstü düşmemesi için nefesini tuttu. Ama Arthur onun tehlikeli sarhoşluk haline alışkın görünüyordu ve dengesiz bir şekilde dik durdu. "Sizinle tanışmak bir zevk, düşes."

"Siz de, Bay Bartholomew."

"Lütfen... bana Artie demelisin. Artık hepimiz bir aileyiz."
Gülümsemesi yerinde duruyordu ama gözlerinde Dani'nin hoşlanmadığı bir küstahlık vardı. Soluk mavi bakışları onu bir et parçasıymış gibi taradı ve ağzının bir köşesi kıvrıldı.

"İyi bir seçim kuzen," dedi Rafe'e. "Çocuk doğurmak için yeterince geniş, sağlam bir çift kalça ve gebe kaldıktan sonra da bir erkeğin ilgisini çekmeye devam edecek kadar göze hoş geliyor. Çok iyi iş çıkardın, eski dostum."

Rafe'in iri eli Arthur'un ceketinin ön tarafına gitti ve adamı ayağa kaldırdı. "Buraya davet edilmedin Arthur. Kabalığınla bunun nedenini bir kez daha kanıtladın. Şimdi defol git, yoksa seni kulağından tutup dışarı atarım."

Rafe, Arthur'un paltosunu öyle ani bıraktı ki sarışın adam sendeledi ve neredeyse düşüyordu. Rafe kapının yanındaki uşağa işaret etti ve o da

grubun durduğu yere doğru ilerledi.

"Bay Bartholomew'a kapıyı gösterir misiniz, Bay Cooney?"

"Elbette, Majesteleri." Uşak iriydi ve Arthur Bartholomew'a, balo salonunu terk etmemesi halinde başına gelecekleri haber verircesine ters ters baktı.

Arthur ceketini düzeltti ve sarı saçlarını geriye doğru taradı. "Herkese iyi akşamlar." Dönerek kapıya doğru ilerledi, uşak da arkasından geliyordu. Koridorda gözden kayboldular ve Rafael'in çenesindeki gerginlik yavaşça gevşedi.

"Kuzenim adına özür dilerim. Sarhoş olduğunda -ki çoğu zaman öyledir- tam bir baş belası olabiliyor."

Dul kadın içini çekti ve başını salladı. "Bu adama tahammül edemiyorum. Sadece sarhoş olmakla kalmıyor, iki yıl içinde mirasının her kuruşunu çarçur etti. Aşırı derecede kumar oynuyor ve aldığı cömert aylık maaşı bile çarçur ediyor. Bir aptalın, bir ayyaşın
bir sonraki Sheffield Dükü olmak dayanabileceğimden çok daha fazla."

Dani gözlerini kırpıştırdı ve Rafe'nin annesine baktı. "Arthur Bartholomew'un Sheffield unvanı için sırada olduğunu söylemiyorsun değil mi?"

Dowager bir iç geçirdi. "Bunun böyle olduğunu söylemekten son derece üzüntü duyuyorum.
Rafael'in soyadını devam ettirecek bir oğlu olana kadar servetimiz güvende değil."

Dani'nin göğsü sıkıştı. Birden başının döndüğünü hissetti. Yüzünün tebeşir rengine dönmüş olması gerektiğini biliyordu.

Kulağında Rafe'in sesini duydu. "Bu kadar endişeli görünmene gerek yok. I
Son zamanlarda görevlerimi ihmal ettiğimin farkındayım, ama bunun değişeceğinden emin olabilirsiniz. Sizi memnun etmek niyetindeyim, madam, ve karşılığında,
bana bir ev dolusu oğul ve kız verme ihtimalin var."

Dani konuşmayı başaramadı. İlk kez yaptığı şeyin ciddiyetinin farkına varmıştı. Rafe onunla evli olduğu sürece, meşru bir varisi olmayacaktı. Başına bir kaza gelse, beklenmedik bir şekilde hastalansa ve ölse -Tanrı korusun- miras Arthur Bartholomew'a kalacaktı.
Düklük.

"İyi misin canım? Çok solgun görünüyorsun."

"Ben iyiyim." Gülümsemeye çalıştı. "Uzun bir akşam oldu. Sanırım yorulmaya başlıyorum."

"Ben de öyle," dedi Rafe, ama hiç de yorgun görünmüyordu. "Anne, Korkarım mazeretlerimizi bildirmek zorundasınız. Danielle kendini iyi hissetmiyor."

Düşes ona kurnazca baktı. "Evet, bunu görebiliyorum." Rafe'ye gülümsedi. "Karınızı hemen yatağa yatırmalısınız." *Ve tabii ki sen de ona katılmalısın,* söylenmemiş sözlerdi bunlar. *Onu ne kadar çabuk çocuk sahibi yaparsan, ailemiz o kadar güvende olur.*

"Gel, aşkım." Rafe'in eli onun beline yerleşti.

"İyi geceler, Majesteleri," dedi Dani annesine uzaklaşırlarken, ama odasına vardıklarında ona katılmadı, sadece Caro'ya soyunmasına yardım etmesi için zili çaldı ve uyumak için kendi odasına çekildi.

Ertesi sabah Jonas McPhee'den Rafe'ye bir not geldi. Londra'ya döndüğünü teyit ediyor ve o gece Sheffield House'da Rafael ile bir randevu talep ediyordu.

Jonas'ın getireceği haberlerden endişelenerek Danielle ile akşam yemeğine çıkmayı reddeden Rafe, çalışma odasında işinin başındayken kahya çıkageldi
Bow Street koşucusunun gelişini duyurmak için.

"Onu içeri al," diye emretti Rafe ve birkaç dakika sonra McPhee çalışma odasına girdi, şişman, saçları dökülmüş, düğümlenmiş ellerinden biri yıpranmış yün paltosunun cebine sokulmuştu.

"Buraya daha erken gelemediğim için özür dilerim, Majesteleri. Hava sertleşti ve lanet olası çamurlu yollardan geçmek neredeyse imkansızdı. traverse."

"Notunuzda karımın kolyesini çalan hırsızı bulduğunuz yazıyordu."

Jonas kelimelerini dikkatle seçiyor gibiydi. "Aradığınız adamı buldum. Görünüşe göre kolyeyi Amerika'dan geçiş ücretini ödemek için aldığı kredinin teminatı olarak kullanmış. Stephen Lawrence adında bir adama ait küçük bir kulübede yaşıyormuş. İstediğiniz gibi, yetkililerle temasa geçildi ve adam tutuklandı. Bay Lawrence o sırada şehir dışındaydı."

"Bu adamın adı ne?"

"Kendisine Robert McCabe diyor, ancak gerçek kimliğinin bu olduğundan hiç emin değilim."

"McCabe şimdi nerede?"

"Vagonla Newgate hapishanesine götürülüyor. Yarın bir ara oraya varacağını tahmin ediyorum."

"Onu nasıl buldun?"

"Aslında bu düşündüğüm kadar zor olmadı. Görünüşe göre, bu McCabe oldukça yakışıklı bir adam. Eğitimli bir adam, kadınları cezbedecek türden. Dükkân sahiplerinden birinin karısı onu çok iyi hatırlıyordu. Görünüşe göre ona Evesham'a nasıl gideceğini sormuş. Köye doğru yola çıktım ve oraya vardığımda bir taverna hizmetçisi onu gördüğümü hatırladı. Yakınlarda bir yerde kaldığını düşündüğünü söyledi. Etrafa sormaya başladım ve onu kulübede buldum."

"Anlıyorum."

Koşucunun yüzü gerginliğini ele veriyordu. Rafe masasının arkasındaki derin deri sandalyede arkasına yaslanırken parmaklarını birleştirdi. "Sen her zaman diplomatik bir tip oldun Jonas. Bana söylemek zorunda kalmamayı dilediğin şey nedir?"

Jonas elini kel kafasında gezdirdi ve içini çekti. "McCabe kolyeyi Liverpool'daki tefeciye getiren adam olduğunu asla inkâr etmedi. Ama hırsız olduğunu şiddetle reddetti. Mücevheri geri almayı umduğu için satmadığını söyledi. Kolyenin bir hediye olduğunu söyledi, bir gün gerçek sahibine geri vermeyi umuyordu."

"Bitir, Jonas."

"McCabe, Sheffield Düşesi'nin kolyeyi kendisine İngiltere'ye dönecek parası olsun diye verdiğini söyledi."

Uzun bir sessizlik oldu.

Rafe'nin midesi düğümlenmiş gibi hissetti. "Anladığım kadarıyla bu adamın hikâyesine inanıyorsun."

"Korkarım öyle. Yanılıyor olabilirim elbette, ama-"

"İçgüdülerin seni hiç yanıltmadı Jonas. Sanırım bu sefer de seni yanıltmayacaklar." Rafe sandalyesinden kalktı, içinde kaynayan kıskançlığı kontrol etmek için savaşıyordu, aldığı her nefeste öfkesi daha da artıyordu. "Verdiğiniz bilgilerle devam edeceğim. Her zamanki gibi, sıkı çalışmanız için teşekkür ederim."

Jonas ayağa kalktı. "McCabe ile konuşmak niyetinde misin?"

"Hapishaneye varır varmaz." Bu arada karısıyla uzun uzun konuşacağını söylemedi.

"İyi geceler, Majesteleri."

"İyi geceler, Jonas." Koşucu kapıya doğru yürüdü ve koridorda gözden k a y b o l d u , Rafe de yanına gidip kendine bir içki doldurdu. Konyak boğazını yaktı ama içini kavuran öfkeyi yatıştırmak için hiçbir şey yapmadı.

içinden geçti. İçkiyi bıraktı, kendine bir tane daha doldurdu ve büyük bir yudum aldı.

Bu sırada aklı sürekli karısının düğün hediyesini başka bir adama verdiği gerçeğine takılıyordu; yakışıklı, çekici, eğitimli ve kadınlara çok çekici gelen bir adama.

Elbette, McPhee'nin de söylediği gibi, bu doğru olmayabilirdi. Adam kendini kurtarmak için bu hikayeyi uydurmuş da olabilir. Ne olursa olsun adam onu baştan çıkarmamıştı. Ne de olsa Danielle, Rafe onu kaçırdığında bakireydi.

Onu daha önce nasıl haksız yere suçladığını ve ne kadar hatalı olduğunu düşündü. ve bu yüzden ikisinin de ödediği bedel. Bu, bir daha yapmayı reddettiği bir hataydı.

Yine de, en başından beri Danielle'in kolye konusunda ona yalan söylediğini hissetmişti.

Rafe içkisinin son bardağını da masaya bıraktı ve çalışma odasının duvarına gömülü kasaya doğru yürüdü. İçine uzanarak kırmızı saten keseyi çıkardı ve ağır demir kapıyı kapattı.

Rafe çantayı cebine soktu ve çalışma odasından dışarı çıktı.

Yirmi Bir

"Keşke ne yapacağımı bilseydim Caro. Kendime uzak kalmasının daha iyi olduğunu, bu şekilde benim için daha güvenli olduğunu söylüyorum ama Rafael benim kocam ve bir yanım farklı olmasını, en azından arkadaş olabilmeyi diliyor."

Caro ona bir bakış fırlattı ve Dani aynanın önündeki taburede oturduğu yerde kızardı. O ve Rafe arkadaş olmayabilirlerdi ama tutkulu aşıklardı. Ya da en azından bir süreliğine öyleydiler.

"Dük balo öncesinden beri kendinde değil," dedi Caro, fırçayı Dani'nin saçlarında gezdirirken. "Belki de neyin yanlış olduğunu keşfedebilirseniz, aranızdaki meseleler düzelir."

Yatmak için beyaz pamuklu bir gecelik giymiş, saçları uyku için henüz örülmemişti, cevap vermeye başladı ama kapıya gelen sert bir vuruş arkadaşıyla konuşmasını sonlandırdı.

"Ben bakarım," dedi Caro, oda hizmetçilerinden biri olduğunu düşünerek sese doğru yöneldi, ama kapıya varmadan kapı açıldı ve Rafael odaya girdi.

Gözleri mavinin ışıltılı bir tonundaydı ve çenesinde çelik vardı. "Bize izin verirseniz, Bayan Loon."

Dani'nin kalp atışları hızlandı.

Caro ona endişeli bir bakış attı ve hemen kapıya doğru koştu. "İyi geceler, Majesteleri." Kapı arkasından sıkıca kapandı.

Rafe'in bakışları Danielle'in üzerinde gezindi, yüz ifadesi yakıcı bir yoğunluktaydı. Yanağında bir kas sıçradı.

"Yatak için giyinmişsin...." dedi sanki bu her gece olmuyormuş gibi.

"Neden, evet, ben... Bana katılacağını beklemiyordum. Yani sen bir süredir görmedim ve düşündüm ki..." Gevezelik ettiğinin farkındaydı ama duracak gibi görünmüyordu.

"Evet...?" Öfke gözlerinde kalmıştı ama şimdi daha fazlasını görüyordu, aralarında her zaman yanıyor gibi görünen arzunun sıcaklığını.

"Dediğim gibi, uzun zaman oldu."

"Çok uzun bir zaman." Ona doğru ilerledi, onu tabureden kaldırdı ve doğruca kollarına aldı.

Rafe'in ağzı onunkinin üzerine kapandı ve bir an için konuşamayacak kadar sersemledi. Adamın kızgın olduğunu, odasına sevişmek için gelmediğini biliyordu. Ama şimdi, onu öperken, niyetinin değiştiği açıktı. Uzun gövdesi ona yaslanmıştı ve kadın onun sert uyarılmışlığını hissedebiliyordu. Adam hafifçe brendi ve Rafe'in erkeklik kokusunu alıyordu. Öpüşmeyi derinleştirdiğinde, dili kızın ağzına kaydığında, aralarındaki ateş canlandı ve artık ne için geldiğinin bir önemi kalmadı.

Dani kollarını onun boynuna doladı ve onu öptü, dilini onunkinin üzerinde kaydırdı ve onun inlediğini duydu. Elleri göğüslerini buldu ve Onları okşamaya başladı, yumuşak pamuklu kumaşın üzerinde şekillendirdi, tepelerini kopararak sert küçük tomurcuklara dönüştürdü. Bilinçsizce ona doğru eğildi, dolgunluğunu ellerine bastırdı, sert meme uçlarını onunkilere sürttü

Avuç içleri ilgi arayan bir kedi gibi.

"Bunu seversin."

Boğazından küçük bir miyavlama sızdı ve içinden bir sıcaklık şeridi geçti. "Sana ilk kez bu şekilde dokunduğum zamanı hatırlıyorum," dedi, "o gün

elma bahçesinde. Gözlerimi kapattığımda, tıpkı şu anda olduğu gibi nasıl titrediğini hâlâ hissedebiliyorum."

Rafe onu tekrar öptü ve ham ihtiyaç içinden aktı. Rafe'in ellerinin poposunun üzerinde kaydığını, onu kavradığını ve yatağa doğru çektiğini hissetti.

Pantolonunun önündeki sertlik. Adam şiddetle tahrik olmuştu, kadın da öyle. Ne olursa olsun bunu istiyordu, onu istiyordu.

Kalçalarındaki eller onu aynaya çevirdi ve ikisini birlikte görmek, yakında birleşeceklerini bilmek, bellerinin ihtiyaçla gerilmesine neden oldu.

Ona doğru uzandı, gecelik askısının boynundaki kurdeleyi çekti ve elbiseyi omuzlarından kaydırdı. Kalçalarının üzerinden aşağıya, ayaklarının dibindeki su birikintisine indirdi.

"Avuçlarını taburenin üzerine koy," diye emretti, parmakları bileklerinde dolaşarak onu öne doğru itti. Aynada arkasında duruyordu, uzun boylu ve esmerdi, gözleri masmaviydi ve kendisi tamamen giyinikken tamamen çıplak olmanın inanılmaz erotik bir yanı vardı.

"Sana hiç bu şekilde sahip olmadım," dedi, "ama istedim." Bakışları aynada onunkileri tuttu, eli poposunu okşarken onu büyüledi. "Bacaklarını benim için ayır."

Vücudu titreşti, gerildi. Adamın gözlerindeki bakış zevk vaat ediyordu ve bunu ona vereceğine güveniyordu. Yine de çenesinin sert duruşu, yüzeydeki sakinliğinin altında yatan öfkeye ihanet ediyordu.

"Sanmıyorum-"

"Yap."

Otoritenin derin, erkeksi tonu karşısında kalp atışları hızlandı. Bacaklarının arasında ısı toplandı ve arzu kanını yaktı. Emredileni yaptı, ellerinin poposunda gezindiğini, bacaklarının arasında kaydığını hissetti, sonra onu okşamaya başladı.

Arzu midesinde eridi, uzuvlarına doğru kaydı ve beli zonkladı. Adamın ağır boyunun girişini yokladığını hissettiğinde, sertliğini içine doğru kaydırdığında sırtını dikleştirdi ve gözleri aynadaki adamla kilitlendi.

Rafe onun kalçalarını kavradı, derin itişlerini almak için onu yerinde tuttu, onu kabaca aldı, tekrar tekrar ona çarptı. Kendi ihtiyacı kabardı ve vücudu onun etrafında sıkılaştı. Serbest bırakılma onu sarsarken gözleri kapandı ama Rafe durmadı. Kadın tekrar zirveye ulaşana kadar durmadı, sonra kendini bıraktı, boğazından alçak bir inilti geldi.

Birlikte spiral çizerek aşağı indiler, Rafe hâlâ onun arkasında duruyordu. Onun geri çekildiğini hissetti ve aynada yüz hatlarının sertliği geri geldi.

Yatağının ayak ucundaki banktan mavi kapitone şalını aldı ve pantolonunun önünü yeniden bağlayıp giysilerini düzeltirken ona uzattı. Dani bornozu giydi ve kuşağını sıkıca bağladı.

Rafe pencereye doğru baktı. "Bunun olmasını istememiştim." Yüz ifadesi pişmanlığını ele veriyordu. Kontrolünü kaybetmişti. Rafe bunun olmasından nefret ediyordu ama Dani üzgün değildi. Onun o çok değerli kontrolünü küçümsüyordu.

"Eğer sevişmek için değilse, neden geldin?"

Bordo renkli ceketinin cebine uzanarak kırmızı saten bir kese çıkardı. "Sanırım bunlar size ait."

Dani keseyi tanıdı. Yüce Tanrım, inciler! Titremeye başladı, konuşmak için ağzını açtı ama ağzı o kadar kuruydu ki kelimeleri zar zor oluşturabildi. "Kolye."

"Bunu gördüğüne şaşırmış görünüyorsun." İncileri saten keseden çıkardı ve uzun, siyah parmaklarından sarkıttı.

"Tabii ki şaşırdım." "Çalındıkları

için mi?" "Neden, evet..."

"Belki de başka bir şeydir. Belki de inciler hiç çalınmadı ve siz şaşırdınız çünkü onları verdiğiniz adam İngiltere'ye dönmüş olmalı ve henüz sizinle iletişime geçmedi."

Zihni çalışmayı reddetti. Ne diyordu bu adam? Ne hakkında konuşuyordu? "Ben... ne demek istediğini anlamıyorum."

"Demek sizinle temasa *geçti*."

"Hayır!" Robert hakkında konuşuyordu. Tanrım, Robert'ın kaçışındaki rolünü bir şekilde keşfetmiş ve hiç de doğru olmayan çılgınca bir mantık yürütmüştü. Nabzı daha da hızlı atmaya başladı. "Ne düşündüğünü sadece tahmin edebiliyorum, ama göründüğü gibi değil."

"Öyle değil mi?"

"Robert'a kolyeyi verdiğimi kabul ediyorum, ama sadece ona yardım edecek başka kimsesi olmadığı için."

"Robert mı? Ona böyle mi hitap ediyorsunuz? Siz ve o gerçekten de çok yakın olmalısınız."

"Hayır! Oh, Tanrım..." Adamın sert duruşuna sırtını dönmüş, gözyaşlarına karşı koyuyor ve umutsuzca ne söyleyeceğini düşünmeye çalışıyordu. "Nasıl... ne kadar zamandır tanıyorsun?"

"Cord bana incileri birkaç hafta önce getirdi." Ġncileri tekrar keseye koydu ve keseyi komodinin üzerine bıraktı. "Arkadaşın *Robert*, Liverpool'daki bir tefeci aracılığıyla onlara karşı borç almıştı. Satıcı Cord'un onları satın almakla ilgilenebileceğini düşünmüş."

Başını iki yana salladı. "Çok garip davranıyordun.... Bir şeylerin ters gittiğini biliyordum ama-"

Yumruğunu şifonyerin üzerine indirdi. "Robert McCabe denen bu adamla aranızda ne haltlar dönüyor?"

"Hiçbir şey olduğu yok! Robert... Robert Caro'nun arkadaşı, benim değil. Ona umutsuzca aşık. Robert'ın başı dertteydi ve paraya çok ihtiyacı vardı. Caro'nun hiç parası yoktu ve o gün İngiltere'ye doğru yola çıkacaktık. Ona yardım etmenin başka bir yolunu bulamadım ve incileri ona verdim."

Rafe birkaç saniye boyunca sadece ona baktı. Öfkesini dizginlemeye çalışarak çenesini sertçe sıktı. "Madem yardıma ihtiyacın vardı, neden bana gelmedin?"

"Ben de istedim. Ama sadece birkaç saattir evliydik. Ne diyeceğinden, Robert'a ne olacağından korkuyordum."

Başını kaldırıp ona baktı, aklına korkunç bir düşünce geldi. "Ona ne yaptın?"

Ağzının kenarı zar zor kıvrıldı. "Arkadaşın McCabe, Newgate hapishanesine doğru yola çıktı."

Bu haber onu öyle etkiledi ki dizlerinin bağı çözüldü. "Yüce Tanrım..."

Rafe'in eli onu sabitlemek için uzandı. "Lanet olsun!" Onu yakındaki bir sandalyeye oturttu, porselen sürahiye doğru yürüdü ve ona bir bardak su doldurdu, sonra geri döndü ve eline bastırdı. Kadın usulca bir yudum aldı, sonra titreyen eliyle bardağı masaya bıraktı.

"Bana inanmak için bir nedeniniz olmadığının farkındayım ama size doğruyu söylüyorum."

"Daha önce yapman gerektiği gibi," dedi Rafe basitçe. Kız gözlerini kırpıştırdı. "Sen... bana inanıyor musun?"

"Elimden gelenin en iyisini yapıyorum. Şimdi, en baştan başla. Bu sefer gerçeği bekliyorum, daha azını değil ve hiçbir şeyi atlamayın."

Dani'nin kalbi sıkışmıştı. Rafael dinliyordu. Dinlemeyeceğinden o kadar emindi ki. Sakin bir nefes aldı ve doğru kelimeleri bulabilmek için dua etti.

"Her şey Philadelphia'da başladı." Robert için korkan ve Caro için endişelenen kadın, Rafe'e arkadaşının onu Flora Teyze'nin evinde Robert'la nasıl tanıştırdığını anlattı. Caro'nun Robert'ın nasıl bir adam olduğuna inandığını anlattı,
kendisinin de aynı sonuca nasıl vardığını ve Caro'nun ona nasıl aşık olduğunu anlattı.

"McCabe onun gerçek adı mı?"

Bir an çok uzun süre tereddüt etti.

"Kahretsin Dani, benim senin düşmanın değil dostun olduğumu ne zaman anlayacaksın?"

Danielle nefes aldı. "Özür dilerim. Onun adı McKay, McCabe değil. Ama yetkililer Robert'ın gerçek kimliğini öğrenirlerse onu asarlar. Onu kaybetmek Caro'nun kalbini kırar."

"Tanrı aşkına, bu adam ne yaptı?"

"Meselenin özü de bu. Cinayetle suçlanıyor ama masum. İşlemediğim bir suçla itham edilmenin nasıl bir his olduğunu bildiğim için ona yardım etmek zorundaydım."

Rafe birkaç uzun an boyunca onu inceledi. Sonra uzanıp onu kollarının arasına alarak şaşırttı. "Ele avuca sığmıyorsunuz düşes."

Dani'nin boğazı düğümlendi. Ona sımsıkı sarıldığında, endişe ve rahatlamanın bir karışımını hissetti.

"Arkadaşın Robert ile konuşacağım. Ona yardım etmek için elimden geleni yapacağım."

Gerginlik boğazı ağrıyana kadar devam etti. Rafe ona yardım edecekti, Robert'a yardım edecekti. "Teşekkür ederim."

"Karşılığında, bugünden itibaren bana bir daha asla yalan söylemeyeceğine dair söz vermeni istiyorum."

Başını salladı. En başta ona yalan söylemek istememişti. Ve şimdi, her gün ona biraz daha güveniyordu.

"Söyle. Söz vermeni istiyorum."

"Söz veriyorum." Ama yeminle birlikte gözyaşlarının keskin acısı da geldi. Karanlık sırrıyla ilgili gerçeği atlayarak ona yine yalan söylemiş oluyordu. Eğer onu nasıl kandırdığını öğrenirse -Tanrı aşkına, Dani buna dayanabilir miydi bilmiyordu.

Rafe, Newgate hapishanesinin küflü, nemli koridorlarında ilerledi. Başının üzerindeki kaba yontulmuş kalaslardan su damlıyor, soğuk taş duvarları kaygan yosunlar kaplıyordu. Yıkanmamış bedenlerin ve insan atıklarının kokusu burun deliklerini dolduruyordu ve mahkûmlardan biri uzun, loş koridorun aşağısında bir yerde acınası bir şekilde inliyordu.

"Bu taraftan majesteleri." Şişman, kötü kokulu bir gardiyan onu bir hücreye götürdü.

hapishanenin arka tarafında. Adam demir bir anahtarı kilide soktu. Paslı mekanizma gıcırdadı, sonra ağır ahşap kapı açıldı ve gardiyan yoldan çekildi, böylece Rafe hücreye girebildi.

"Gitmeye hazır olduğunuzda seslenmeniz yeterli." "Teşekkür ederim." Uzun sürmeyeceğini umuyordu.

Gardiyanın ayak sesleri koridorda yankılandı ve Rafe dikkatini yerdeki ıslak samanların üzerinde oturan ve sırtını duvara yaslamış olan adama verdi. Hücrenin dışındaki zayıf fener ışığında Rafe adamın tam olarak neye benzediğini anlayamıyordu ama ceketi ve gömleği yırtılmış, kir ve kurumuş kanla kaplanmıştı.

"Kimsin sen?" diye sordu mahkûm, biraz doğruldu ama oturduğu yerden kalkmadı.

"Sheffield. Sanırım bu ismi biliyorsunuz."

O zaman çırpındı, ayağa kalkmaya çalıştı ve Rafe bir elini omzuna koyarak onu olduğu yerde kalmaya teşvik etti. "Sakin ol. Pek iyi

görünmüyorsun.

Çok iyiyim. Ne kadar kötü yaralandınız?"

"Piçler beni feci şekilde dövdü." "Gardiyan tutuklanmaya direndiğini söyledi." McKay cevap vermedi.

"Karımla senin hakkında konuştum. Düşes hırsız olmadığınızı söyledi. Kolyeyi sana onun verdiğini söyledi." Rafe adamın şaşkınlığını omuzlarındaki kasların belli belirsiz gerilmesinden okudu.

"Şaşırmış görünüyorsun."

"Hanımefendinin ne diyeceğinden emin değildim."

"Evet, ne yazık ki eve dönmek üzere yola çıktığımız gün söylediği şey bu değildi."

"Umarım sadece bana yardım etmeye çalıştığını anlamışsındır. O inanılmaz bir kadın, senin karın."

"Evet, öyle. Peki ya Caroline Loon?"

Mahkûmun başı duvara yaslandı. "Ondan bahsetmedim çünkü başını belaya sokmak istemedim."

Adamın duvara yaslandığı yere yaklaşan Rafe, kirli samanların arasında onun yanına çömeldi. Artık McKay'in şişmiş gözünü ve yüzündeki morlukları görebilecek kadar yakındı.

"Bana geri kalanını anlatın. Bana suçlandığınız cinayetten ve neden karım ve arkadaşınız Bayan Loon gibi sizin de suçsuzdur."

McKay sadece bir an tereddüt etti, sonra sessizce hikâyesini anlatmaya başladı. Yarım saat sonra Rafe gardiyana hücreyi açması için seslendi.

"Biraz dinlen, McKay. Elimden geldiğince çabuk serbest bırakılmanı ayarlayacağım. Bunu sessizce yapmalıyız. Şu ana kadar kimse senin gerçekte kim olduğunu bilmiyor ve bu şekilde devam etmeliyiz. Birkaç gün sürebilir. Bir şeye ihtiyacın olursa diye muhafızlara biraz para bırakacağım ve seni alması için bir araba göndereceğim. yukarı."

"Teşekkür ederim, Majesteleri."

"Ben de onlar gibi senin sözüne güveniyorum Robert, bana doğruyu söylediğine güveniyorum. Eğer öyleysen, sana yardım etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım. Eğer değilseniz, muhtemelen kendinizi bir ipin ucunda sallanırken bulacaksınız."

McKay acı dolu bir tıslamayı bastırarak dengesizce ayağa kalktı, sonra destek için duvara yaslandı. "Söylediğim her kelime doğrudur."

Rafe hiçbir şey söylemedi.

"Size borçluyum, Majesteleri. Yaptıklarınız için ne sizi ne de hanımefendi eşinizi asla unutmayacağım."

"Aldığınız dayakla sonuçlanan tutuklanmanızı emreden kişi ben olduğuma göre, bunu düzeltmek isteyebilirsiniz."

Zayıf ışıkta, bir gülümsemenin kenarını yakaladığını düşündü.

"Yakında görüşürüz, Robert."

"Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım, Majesteleri."

Rafe hapishaneden ayrılırken hepsinin kandırılıp kandırılmadığına ya da adamın doğruyu söyleyip söylemediğine karar vermeye çalışıyordu. Eğer öyleyse, Robert McKay gerçek Leighton Kontu'ydu.

Ancak bunu kanıtlamak tamamen farklı bir konuydu. Rafe, kaderin bir cilvesiyle bu adam gerçekten de güçlü bir kont, aristokrasinin yüksek rütbeli bir üyesi olursa Caroline Loon'a ne olacağını merak etmekten kendini alamıyordu.

Yirmi İki

Dani yatak odasındaki şifonyerin önünde otururken Caro da sayvanlı yatağın ayak ucundaki altın kadife bankın üzerine tünemişti. Son yarım saattir Robert McKay hakkında konuşuyorlardı.

"Ama Dük, Robert'ın yakında hapisten çıkacağından emin, öyle mi?" Caro ilk kez sormuyordu.

"Bir ya da iki gün sürebileceğini düşündü ama evet, Rafael bu işi halledeceğine söz verdi. Yetkili birilerini alarma geçirebileceği korkusuyla konuyu fazla zorlamak istemedi."

"Ama Robert'ın yaralı olduğunu söylediniz. Eğer öyleyse, onunla ilgilenecek, yaralarını saracak birine ihtiyacı var."

Dani, Caro dağınık kızıl saçlarına son rötuşları yaparken oturduğu taburede doğruldu. Bu gece, o ve Rafe
Drury Lane'deki *Virginia* adlı komik operaya gidiyorlardı. Daha sonra, belediye başkanının doğum günü şerefine düzenlenen bir suareye uğrayacaklardı. Bir dükün karısı olarak hayatı nihayet başlamıştı ve Dani görevlerini yerine getirmeye kararlıydı.

"Beni dinle Caro. Endişelendiğini biliyorum ama tedbiri elden bırakmamalıyız. Rafe, Robert'ın yaralarının hayati tehlike arz etmediğini ve çok yakında hapisten çıkacağını söylüyor."

Ama Robert aynı zamanda gerçek Leighton Kontu olduğuna dair çılgın bir hikâye de anlatmıştı, Danielle'in arkadaşına açıklamadığı tek hikâye buydu. Doğru çıkması halinde ilişkilerini nasıl etkileyeceğinden emin olmadığı bu haberi Robert'ın anlatmasına bırakmıştı.

Şu anda Robert'ın en büyük sorunu masumiyetini kanıtlamaktı. Bu gerçekleşene kadar çok ciddi bir tehlike altında kalacaktı. Tabii ki bunu Caro'ya söylemedi.

Tanıdık bir kapı sesi duyuldu ve bunun Rafael'e ait olduğunu anlayan Dani, hızla aynadaki görüntüsünü kontrol etti.

"Ah, canım, incileri unuttum." Dönerek aceleyle şifonyere gitti, mücevher kutusundan kırmızı saten keseyi çıkardı ve kolyeyi yere döktü

onun eline.

Kapıyı açmak için acele ederken arkadaşına döndü. "Endişelenmene gerek yok, canım. Birkaç gün içinde Robert'ını tekrar göreceksin."

Caro başını salladı ve Dani onun gözlerindeki yaş pırıltısını yakaladı. "Siz ve dük ikimize de çok nazik davrandınız."

"Saçmalık!" dedi derin bir ses kapı aralığından. "Sen aziz bir dostsun Caro. İnsanlar arkadaşlarına yardım eder."

Rafe odaya girdi ve Dani yanına gidip yanağından öptü, şimdi sık sık yaptığı gibi, başkalarına karşı her zaman çok nazik olan eski Rafael'in izlerini görüyordu. Caro sessizce yatak odasından çıktı ve Dani incileri Rafe'ye uzattı.

"Bunları giymeme yardım eder misin?"

Rafe incileri alıp kızın boynuna geçirirken ve elmas tokayı takarken gülümsedi. Etkiyi incelemek için geri çekildi. "İnciler muhteşem ve sen de öylesin."

Gülümsedi. "Teşekkür ederim."

"Sana onlardan hiç bahsetmedim. Hikayeyi dinlemek ister misin?"

"Oh, evet." İncilerin rahatlatıcı ağırlığını hissedebiliyordu.

Tıpkı haftalar önce taktığında olduğu gibi boynuna mükemmel bir şekilde oturuyor gibiydiler. "Hikâyeyi dinlemeyi çok isterim."

"Sizi uyarıyorum, midesi hassas olanlar için değil."

Kaşlarından biri yukarı kalktı. "İşte şimdi merakımı uyandırdınız."

Rafe uzandı ve incilere kısaca dokundu. "Sana söylediğim gibi Kolye ortaçağda, güçlü Lord Fallon tarafından yaptırılmıştır. Kont her bir elmas ve inciyi kendisi seçti. Gelini Merrickli Leydi Ariana için bir düğün hediyesiydi. O gün damadının Merrick Kalesi'ne gelmesini beklerken kolyeyi takıyordu.

Hikâyeye göre bu, zamanında eşi benzeri olmayan bir aşk maçıydı. Ne yazık ki, kont ve adamları kaleye giderken haydutlar tarafından tuzağa düşürüldü ve bir adam öldürüldü."

"Aman Tanrım."

"Leydi Ariana haberi duyduğunda o kadar perişan oldu ki, kalenin korkuluklarının tepesine tırmandı ve hala incileri üzerindeyken ölüme atladı. Daha sonra Lord Fallon'un çocuğunu taşıdığı anlaşıldı."

Dani'nin boğazında bir yumru oluştu. Uzandı ve parmaklarının altında ısınıyor gibi görünen incilere dokundu. Buna Gelin Kolyesi deniyordu ve şimdi nedenini anlıyordu.

Gerçek aşkını ve ondan doğacak çocuğunu kaybeden genç anneyi düşündü. Rafe ile asla sahip olamayacakları çocuğu düşünmemeye çalıştı ama bu düşünce kalbinin derinliklerinde dolaşıyordu.

Rafe uzanıp yanağındaki bir damla gözyaşını silene kadar ağladığını fark etmemişti.

"Bunun seni üzeceğini düşünseydim, sana asla söylemezdim."

Gülümsemeye çalıştı. "Bu sadece çok üzücü."

"Bu uzun zaman önce oldu, aşkım."

Parmakları incilerin üzerinde geziniyor, pürüzsüzlüğünü ve her bir mükemmel yüzlü elmasın şeklini test ediyordu. "Bunda özel bir şey olduğunu biliyordum ama ben..." Başını kaldırıp ona baktı. "Ona bir daha bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Onun için güvende tutacağım."

Başını eğdi ve kızın ağzına bir öpücük kondurdu. "Yapacağını biliyorum."

Derin bir nefes aldı ve kapıya doğru baktı. "Sanırım gitmeliyiz." Ama gerçekten gitmek istemiyordu. Rafael'in karısıydı ama masumiyetine henüz inanmayanlar vardı, bunun yerine bir şekilde onu kandırarak evlendiğine inananlar vardı.

Rafe onun elini tuttu. "Cord'u ve diğerlerini bekletmek istemeyiz."

"Hayır, tabii ki hayır." Ama Rafael'in kolunda yatak odasından çıkarken, incileri ve Ariana ile sevgilisinin ve onlarla birlikte ölen çocuğun trajik hikâyesini düşünmeden edemiyordu. Akşama kadar aklından çıkmadı.

Leighton Hall'un sarı Cotswold taşından yapılmış pencerelerinin önünde kararlı bir yağmur yağıyordu. İkisinin inişli çıkışlı tarlaları-
Bin dönümlük kır arazisi çamura bulandı ve sert bir rüzgâr alçak taş çitlerin üzerinden uğuldadı.

Leighton'ın beşinci kontu Clifford Nash, ahşap panelli çalışma odasında, ocağın önündeki pahalı deri koltuğa uzanmıştı. Kırk iki yaşında, siyah saçlı ve koyu kahverengi gözlü bir adamdı. Yıllar onu biraz yuvarlatmış olsa da, her zaman yakışıklı olduğunu düşünürdü.

Ve artık Karun kadar zengin olduğuna göre, Clifford'un isteyip de sahip olamayacağı hiçbir şey yoktu.

Karşısında, emlak müdürü Burton Webster koltuğunda öne doğru oturuyordu. "Peki ne yapmamız gerektiğini düşünüyorsun?" Web eve varmıştı

Yarım saat önce, habersizce içeri daldı, belli ki endişeliydi.

Clifford kadehindeki konyağı döndürdü. "Adamın McKay olduğundan nasıl emin olabiliyorsun?"

"Size o olduğunu söylüyorum. Kuzeni Stephen Lawrence ile Evesham'daydı. Eminim hatırlarsınız. Lawrence, yaşlı kontun ölümünden bir yıl kadar sonra bilgi almak için etrafta dolaşmaya başlayan adamdı. McKay'in suçsuz olduğunu kanıtlamaya kararlıydı."

"Evet, evet, adamı hatırlıyorum. Hiçbir şey bulamadı, ben de hatırlıyorum. Olayın üzerinden bir yıldan fazla zaman geçtiği için ondan son kez haber aldığımızı sanıyordum." Clifford'un en iyi konyağını içiyor ve pahalı purolarını tüttürüyorlardı ama Webster bunların tadını çıkaramayacak kadar gergindi. Lanet olası para israfı.

Web, "Lawrence'a ne olduğundan tam olarak emin değilim," diye devam etti. "Tek bildiğim Molly Jameson adlı genç kızın bana McKay'in İngiltere'ye döndüğüne dair bir not gönderdiği. Görünüşe göre ondan bir mesaj almış. McKay onunla o gece handa yapmaları gereken randevu hakkında konuşmak istemiş."

"Onu gördü mü?"

"Hayır. Toplantıya gelmedi. Ama McKay'in cinayetten sonra ülkeyi terk ettiğine inanıyor, tıpkı düşündüğümüz gibi. İngiltere'ye döndüğünü ve Evesham'ın da muhtemelen gideceği yer olduğunu söylüyor. Kuzeni Stephen Lawrence'tan bahseden de oydu."

"O zaman Evesham'a git ve McKay'in icabına bak."

Web iç çekti. İri bir adamdı, kaslı yapılıydı, kalın parmakları ve birden fazla kez kırılmış bir burnu vardı. Son beş yıldır Nash'in yanında çalışıyordu. Son derece sadık biriydi ve bu yıllar içinde
Clifford için neredeyse vazgeçilmez olmuştu.

"Korkarım sorun da bu. Evesham'a gittim. McKay artık orada değil."

"Kuzeniyle konuştun mu?"

"Lawrence da gitti. Komşularına göre annesi hastalanmış ve ona bakmak için kuzeye gitmiş."

Clifford purosundan bir nefes çekti ve dumanı havaya salarak kendine düşünmek için zaman tanıdı. "Lawrence ile başla. Nereye gittiğini öğrenin ve peşinden gidin, McKay hakkındaki gerçeği anlatmasını sağlayın ve nerede olduğunu öğrenin.
öyle."

"Eğer onu bulursam, ne yapmalıyım?"

"Başlangıçta Leighton'ın cinayeti için idam edilmesi her şeyi düzgün bir şekilde bağlardı, ama şimdi tüm meselenin gereksiz yere yeniden karıştırılmasını istemiyorum. Sadece onu ortadan kaldırın."

"Onu öldürmek mi?"

Webster pek çok açıdan değerliydi ama Clifford'un onun beyninin büyüklüğünü merak ettiği zamanlar olmuştu. "Evet, öldür onu ya da istersen daha önce yaptığın gibi kirala. Sadece temelli gitmesini istiyorum."

"Evet, lordum."

En azından aptal, Clifford'ın unvanını kullanmayı hatırlamıştı, gerçi buna alışması gerekenden daha uzun sürmüştü. Clifford sandalyesinden kalktı ve Web de aynısını yaptı.

"Gelişmelerden beni haberdar et."

"Peki, lordum."

İri yarı adam çalışma odasını terk etti ve Clifford purosunun geri kalanının tadını çıkarmak için yerine oturdu. Gerçekten endişeli değildi. McKay aranan bir adamdı. Webster onunla başa çıkamazsa, Clifford yetkilileri çağıracaktı. Bu çok daha fazla sorun yaratacaktı ama sonuç aynı olacaktı.

Her iki durumda da, Robert McKay ölü bir adamdı.

*Virginia'*nın gösterimi biter bitmez Danielle ve Rafe belediye başkanının doğum günü partisine gitmek üzere yola çıktılar. Grace ve Ethan, Dük'ün kapılarında altın yaldızla süslü düklük arması bulunan etkileyici siyah dört çeker arabasıyla onlarla birlikte seyahat ediyordu. Cord ve Victoria da Kont'un bir çift yüksek adımlı beygir tarafından çekilen şık siyah arabasıyla onları takip ediyordu.

Üç çift oraya vardıklarında davet çoktan başlamıştı. Parti Tarrington Dükü'nün saray gibi evinde düzenleniyordu ve Cord ile Victoria bu evi çok seviyor gibiydiler.

Cord karısına şehvet dolu bir bakış fırlatarak, "İhtiyarın burası ne güzel bir yer," diye söylendi. "Çok güzel anıları geri getiriyor."

Victoria kızardı ama kocası sadece gülümsedi. "Belki daha sonra," dedi ona usulca, "o zamanlardan bazılarını tekrar gözden geçirebiliriz."

Tory'nin kızarması derinleşti ama sırıtmasına engel olamadı. "Sanırım sizi bu konuda ikna edebilirim lordum."

Cord güldü ama alışılmadık altın sarısı kahverengi gözlerinde hınzır bir parıltı vardı.

"Bunun ne hakkında olduğunu tahmin etmekten korkuyorum," diye fısıldadı Rafe Dani'nin kulağına. "Tanrı biliyor ya, konu karısı olunca adam doymak bilmiyor."

Dani gülümsedi. "Ya siz, Majesteleri?"

Ona baktı ve gözleri, düşüncelerinin nereye gittiğini gösteren mavinin kavurucu tonuna döndü.

"Touché," dedi ve ekledi, "umarım eve gidene kadar bekleyecek kadar irademvardır."

Danielle onun çok değer verdiği ve kendisinin nefret ettiği demir kontrolü düşündü ve çok yakın bir gelecekte bunu bir meydan okuma olarak kabul edeceğine yemin etti.

Ancak bu gece değil. Sheffield Düşesi olarak sosyeteye yeni yeni girmeye başlamıştı ve en ufak bir dedikoduya yol açabilecek bir şey yapmayı reddediyordu. Bunun yerine, Rafael'in kendisini konukların arasına götürmesine izin verdi ve birbiri ardına, falan Markizi, filan Kontu, filan Barones ile kibarca selamlaştı. Birkaç tane Sör falan vardı.
ve eşleri ve kısa sürede izini kaybettirecek kadar çok vikont ve vikontes.

Müzik onlara doğru süzülüyordu. Büyük salonlardan birinde dans ediliyordu ve Rafe onu o yöne doğru itti. Orkestra bir country dansı çaldı ve Rafe ona eşlik etti, sonra dans bittiğinde onu dans pistinin kenarına götürdü.

"Sanırım diğer arkadaşlarla dans etmene izin vermem gerekecek," diye homurdandı.

"Eğer yapmazsan, benim ilgimi kıskandığını düşünebilirler. Bunu kesinlikle istemezsin."

"Senin ilgini kıskanıyorum. Ama bu konuda dersimi aldım." Kalabalık odayı, satenler ve ipekler içindeki insan kalabalığını gözden geçirdi ve Dani kaşlarını çattı.

"Ne oldu?"

"Carlton Baker burada."

Gemide yaşadıkları korkunç karşılaşmayı hatırlayınca midesi düğümlendi. "Baker mı? Şimdiye kadar Philadelphia'ya dönmek üzere yola çıkmıştır diye düşünmüştüm."

Ama onun yerine, uzun boylu ve çekici bir adam onlara doğru yürüdü; şakaklarında hafifçe gümüş rengi olan siyah saçları kısa kesilmiş ve Brutus'un popüler tarzında öne doğru taranmıştı.

"Evet, Duke, yine karşılaştık." Baker gülümsedi ama gözlerinde en ufak bir sıcaklık yoktu. "Eninde sonunda karşılaşacağımızı tahmin etmiştim."

"Evet, çok yazık."

Baker'ın ağzı gerildi. "Bil diye söylüyorum... Bana sebepsiz yere attığın dayağı unutmadım, unutmaya da niyetim yok."

"Her türlü sebebim vardı ve sen de bunu biliyorsun. Ayrıca, karımı bir daha rahatsız edersen, o gece sana attığım dayağın çocuk oyuncağı olduğunu düşüneceksin."

Baker'ın tüm vücudu kaskatı kesildi. "Beni tehdit etmeye cüret mi ediyorsun?" Rafe omuzlarını silkti. "Bu sadece bir uyarı."

"O zaman sana bir uyarım var. Ne ekersen onu biçersin Duke. Sen sıranı savdın. Er ya da geç, benim de olacak."

Baker uzaklaşırken, Rafe bilinçsizce yumruklarını sıktı.

"Onu aptal yerine koydun, hepsi bu," dedi Dani. "Şimdi yaralı gururunu kurtarmaya çalışıyor."

Rafe'in gerginliği azalmış gibiydi. "Haklısın. Adam aptalın teki ama tamamen deli değil."

"Anlamı?"

"Yani, Baker çizgiyi aşarsa, o gece bıraktığım yerden memnuniyetle devam ederim ve sanırım Baker bunu biliyor."

Dani başka bir şey söylemedi. Rafe ona karşı hiçbir erkeğin olmadığı kadar korumacıydı. Carlton Baker ona yan gözle bile baksa... Oliver Randall'ın başına gelenleri düşünerek ve Carlton Baker'ın yakında Amerika'ya döneceğini umarak ürperdi.

Akşam ilerledi. Üç çift de oyun odasına girdiler ve Cord yeGil çuha masalardan birine oturarak whist oynamaya baGladı. Rafe ve Ethan da kısa süre sonra oyuna katıldılar ve kadınlar da bu zamanı bayanlar tuvaletine gitmek için kullandılar.

Adamlara katılmak üzere yola çıkmışlardı ki arkalarından bir kadın sesi duyuldu.

"Dükü kandırarak onunla evlenmesini sağlayan küçük fahişe değil mi bu?" Dani'nin omurgasından aşağı soğuk bir ürperti yayıldı. Döndüğünde, yıllardır görmediği ama kesinlikle unutmadığı bir kadınla yüz yüze geldi. Caverly Markizi, Oliver Randall'ın annesiydi. İçindeki uğultudan Grace'in sesinin yanından geldiğini duydu.

"Bu, iğrenç entrikalarıyla neredeyse iki masum hayatı mahveden o çürümüş, işe yaramaz domuzun annesi değil mi?"

Dani'nin nefesi kesildi. "Grace!"

"Bu doğru," diye söze karıştı Victoria, sonra o da öfkesini Leydi Caverly'ye yöneltti. "Oğlunuzun kıskançlığı onu bu hale getirdi. Kendisinden başka suçlayacağı kimse yok, siz de öyle."

Danielle orada öylece durmuş, iki arkadaşının az önce yaptıklarına inanmakta güçlük çekiyordu. Yine de onların cesareti kendisininkini destekliyordu. Başını kaldırarak doğrudan markizle konuştu.

"Ailenizin başına gelenler için üzgünüm Leydi Caverly, ama bu Oliver'ın suçu, benim değil."

"Bu ne cüret! Söylediğin yalanlardan sonra, oğlumun adını ağzına alacak kadar bile iyi değilsin!"

"Ben doğruyu söyledim. Belki bir gün oğlunuz da aynı şeyi yapma cesaretini gösterir."

"Bu senin hatan. Oliver asla-"

"Bu kadar yeter, Margaret." Caverly Markisi karısının yanına doğru yürüdü. "Meseleleri halletmenin*, tonun* yarısının önünde halka açık bir gösteri yapmaktan daha iyi yolları var." Demir grisi saçlı, uzun boylu bir adam olan Marki'nin
Yüksek rütbeli bir soylu olduğunu belli eden bir kibir vardı üzerinde. "Gel canım. Sanırım eve gitme vaktimiz geldi."

Dani başka bir şey söylemedi ve marki karısını koridorun sonuna kadar götürdü. Dani, elbisesinin altındaki zayıf dizlerinin onu ayakta tutmaya devam etmesi için dua ederek yürümeye başladı.

Victoria aceleyle ilerledi ve onlara doğru yürüyen Rafe'e bir şeyler söyledi.

"Victoria bana neler olduğunu anlattı." Yüzünde endişeli bir ifadeyle onun ellerini tuttu. "Özür dilerim, aşkım. Burada olacaklarını bilmiyordum. Hâlâ ülkede ikamet ettiklerini sanıyordum."

"Onlarla er ya da geç karşılaşacaktım. Belki de şimdi olması daha iyi oldu."

"İyi olduğuna emin misin?"

"Ben iyiyim." Ve bir çift genç dişi kaplan gibi kendisini savunmaya gelen Grace ve Victoria'yı düşününce, gerçekten de iyi olduğunu fark etti.

Rafe, "Sanırım eve dönme vaktimiz geldi," dedi ama Dani başını salladı.

"Fırtınanın en kötüsünü atlattık. Saklanmak için kaçmayı reddediyorum. Şimdi." Oyun masalarına bir bakış attı. "Kart oynamak isteyen var mı?"

Rafe gülümsedi ve kız onun gözlerindeki gururu gördü. "Kulağa harika bir fikir gibi geliyor... *Majesteleri*."

Bunu söyleme biçiminde içini ısıtan bir şey vardı.

Elini adamın paltosunun koluna koyarak, İran halısı üzerinde yeşil çuha masaların sırasına doğru kendisini yönlendirmesine izin verdi.

Yirmi Üç

Aradan iki gün geçti. Robert McKay hapisten çıktı ve Rafe'in söz verdiği gibi, onu Sheffield House'a götürmek üzere bir araba kapının önünde bekledi.

Robert hiç ortaya çıkmadı.

Arabacı adamın nerede olduğunu kontrol ettiğinde, McKay'in Newgate'ten bir saatten fazla bir süre önce ayrıldığını fark etti. Gitmişti, hiçbir yerde görünmüyordu. Ne yapacağını bilemeyen Mullens adında iri yarı bir adam olan şoför arabayı Sheffield House'a geri götürdü.

"Üzgünüm, Yer Grace," dedi Michael Mullens. "Adam hiç ortaya çıkmadı. Yine de onu serbest bıraktılar. Emin olmak için muhafızlarla görüştüm."

"Teşekkür ederim, Bay Mullens." İçindeki öfke dalgasını bastıran Rafe, girişte endişeyle arkasında duran iki kadına doğru döndü.

"Arabacının ne dediğini duydun. McKay hapishaneden ayrıldı ama planladığımız gibi buraya dönmedi. Söyleyebileceğim başka bir şey yok."

Caro ağlamaya başladı, döndü ve merdivenlerden yukarı koştu.

Dani orada öylece durdu. "Robert'ın hepimize yalan söylediğine inanamıyorum, sana bile."

"Ya bu adam Londra'daki en iyi aktör ya da hikâyenin devamı var. Bence hemen bir sonuca varmadan önce biraz daha beklemeliyiz."

"Evet... tabii ki haklısın." Ama Rafe onun üzgün olduğunu görebiliyordu. O anda, Robert McKay'i nerede bulacağını bilseydi, adamı yırtık pırtık paltosunun yakalarından tutup kaldırır ve gardiyanların attığından çok daha kötü bir dayak atardı.

Onun yerine merdivenlerden yukarı baktı ve Caro'nun koridorda koşmasını izledi. "Belki de onunla konuşmalısın."

Danielle'in bakışları onunkileri takip etti ve iç çekti. "Keşke ne söyleyeceğimi bilseydim."

"Ona bir gün daha beklemeyi planladığımı, yetkililere gitmeden önce McKay'e kendini kanıtlaması için son bir şans vereceğimi söyleyin."

"Ben ona söylerim." Eteğini yolundan kaldıran Dani merdivenleri tırmandı.

Rafe onun üst kattaki koridorda gözden kayboluşunu izledi ve McKay umduğu gibi gelmediğinde Caro'nun gözlerinde gördüğü acıyı düşündü.

Yine de adam anlaşmayı hiçbir zaman kabul etmemiş, sadece kontun öldürülmesinde masum olduğuna dair kararlılıkla yemin etmişti.

McKay'le yaptığı konuşmayı ve adamın ne kadar ikna edici olduğunu hatırlayan Rafe, bir saat sonra uşak Bay Cooney, elinde biri Sheffield Dükü'ne, diğeri Bayan Caroline Loon'a yazılmış bir çift notla çalışma odasının kapısına geldiğinde sadece biraz şaşırdı.

"Teşekkür ederim Cooney," dedi Rafe, uşağın küt parmaklarından notları alırken. "Bunları teslim eden adamı gördün mü?"

"Evet, efendim. Arka kapıya gel. İyi görünümlü bir adamdı ama gözleri şişmişti ve yüzü mosmordu."

"Kahverengi saçlı, kahverengi
gözlü?" "Bu o, efendim."

Rafe balmumu mührü kırdı ve mesajı gözden geçirdi.

Majesteleri,
Sizin, eşinizin ya da Bayan Loon'un sorunlarıma daha fazla karışmanıza izin veremezdim. Lütfen size doğruyu söylediğime ve masumiyetimi kanıtlamaya kararlı olduğuma inanın. Hapishanede bana bıraktığınız para için teşekkür ederim. Umarım zaman içinde borcumu ödeyebilirim.
nezaketiniz ve cömertliğiniz.
Hizmetkârınız,
Robert McKay

Notu ikinci kez okuduktan sonra, açıklayamadığı nedenlerden ötürü, Rafe daha önce olduğu gibi McKay'in doğruyu söylediğine inandı. Yine de adamın tam bir sahtekâr olması da bir o kadar muhtemeldi.

İç çekerek mesajı Caroline Loon'a yazılmış olanın yanına bıraktı.

"Bayan Loon ve Düşes'e çalışma odama gelmelerini söyler misiniz Bay Cooney?"

"Evet, efendim, Majesteleri."

Kadınlar birkaç dakika sonra ortaya çıktı ve Caro'nun yanaklarında belli belirsiz gözyaşı izleri görebiliyordu.

"Ne oldu?" diye sordu, her zamanki suskunluğunu koruyamayarak. "Robert'tan haber aldın mı?"

"Gerçekten de öyle. Arkadaşınız ikimize de bir mesaj gönderdi."

Notu Caro'ya uzattı, ardından kendisine gelen notu karısına verdi.

Mesajı okumayı bitirdiğinde Caro'nun gözleri kısa süreliğine kapandı. Kâğıdı şiddetle göğsüne bastırdı. "O kaçmadı. Masum olduğunu kanıtlamaya çalışıyor."

"Notun size hitaben yazıldığının farkındayım ama sakıncası yoksa okumak isterim."

Caro biraz isteksiz bir şekilde, yanaklarında hafif bir renk artışıyla onu uzattı.

Sevgili Caro,
Ayrıldığımızdan bu yana aklımın seninle ilgili düşüncelerle dolmadığı bir gün bile olmadı. Senin de beni düşünmüş olman için dua ediyorum. Yine de, bu mesele çözülene kadar seni aramaya cesaret edemiyorum. Masumiyetimi kanıtlamalıyım. Bunu yapmak için
Sormam gereken sorular, bulmam gereken cevaplar var. Bu olay sona erene kadar, güzel gülümsemenizin anısını kalbimde taşıyacağım. Saygılarımla,
Robert

Rafe mesajı okumayı bitirdi ve Caro'nun gözlerindeki nemi görmezden gelmeye çalışarak geri verdi.

"Jonas McPhee'ye bir mesaj göndereceğim. Cinayetle ilgili gerçeği ortaya çıkarabilecek biri varsa o da Jonas'tır."

Caro öne çıktı ve onun elini tuttu. "Çok teşekkür ederim, Majesteleri. Yaptıklarınızı asla unutmayacağım."

"Sana bir uyarıda bulunayım, tatlım. McPhee arkadaşının cinayetten suçlu olduğunu öğrenirse, yetkilileri bilgilendirmekten başka çarem kalmaz."

"Bunu biliyorum."

"O masum, Caro," dedi Dani kararlılıkla. "Suçlu olsaydı notları göndermezdi. Sadece kaçıp giderdi."

Ama elbette bunu sadece zaman kazanmak için yapmış olabilirdi ve hepsi de bunu biliyordu.

"Başka bir şey var mı, Majesteleri?" Caro sordu.

"Aslında var. Bir süredir kendini yeterince sakladığını düşünüyordum. Sen nazikçe yetiştirilmiş ve zor zamanlar geçirmiş genç bir kadınsın ama aynı zamanda Danielle'in arkadaşısın ve ona olan sadakatin sayesinde benim de arkadaşım oldun. Hoşunuza gidebilecek pek çok sosyal etkinlik var ve bence bunu yapmanın zamanı çoktan geldi de geçiyor bile."

Caro'nun gözleri yuvarlaklaştı. Danielle ona öyle parlak bir şekilde gülümsedi ki göğsünde bir şey sıkıştı.

Dani, "Tamamen yeni bir gardıroba ihtiyacı olacak," dedi.

"Sorgusuz sualsiz." Ağzının bir köşesi yukarı kalktı. "Sanırım ikiniz de bu göreve hazırsınız."

Caro orada öylece durdu, konuşamayacak kadar sersemlemişti. Sonra başını salladı. "Özür dilerim, Majesteleri. Çok iyi niyetli olduğunuzu biliyorum ama cömert teklifinizi kabul edemem. Ben her zaman kendi masraflarımı kendim karşıladım. Bu, ölmeden önce anneme verdiğim bir sözdü ve öyle de kalmalı. Eğer beni olduğum gibi kabul edemiyorsanız, o zaman sizden ayrılmalıyım.
ev."

Dani'nin yüzü düştü. "Rafael seni aşağılamak istemedi, canım. Dediği gibi, sen bizim dostumuzsun."

Caro gülümsemeyi başardı. "Olduğum gibi mutluyum. Ama bilmenizi isterim ki ikinizin bana verdiği dostluğa her şeyden çok değer veriyorum."

Rafe Danielle'e bir bakış attı. Caro'nun fikrini değiştirmeyeceği açıktı. Robert McKay'den gelecek bir evlilik teklifi durumu değiştirebilirdi elbette ama McKay şu ana kadar niyetini belli etmemişti. Caro'nun iyiliği için, Rafe onurlu olduklarını umuyordu. Eğer gerçekten de adam bir kont ve Caro da bir leydinin hizmetçisi olsaydı...

"Teklifim hâlâ geçerli," dedi Rafe. "Eğer fikrini değiştirirsen-"

"Yapmayacağım."

Rafe sadece başını salladı. Kıza hayran olmaktan kendini alamıyordu. Ve Caroline Loon'a sahip olan her erkeğin şanslı olacağını düşünüyordu.

Bir kont bile.

Yine de McKay'in suçlandığı katilden başka bir şey olmama ihtimali vardı.

Zaman gösterecek.
Time ve Jonas McPhee.

Noel tatili geçti. Rafe'nin annesi evinden ayrıldı ve sonraki birkaç haftayı Bucking-hamshire'daki aile mülkü Sheffield Hall'da geçirmek üzere taşraya gitti. Danielle ve kocası sosyetede epey zaman geçirdiler ve yavaş yavaş onu da saygın topluluklarına kabul etmeye başladılar.

Günler durmadan ilerliyordu ama Robert McKay'den hiçbir haber gelmiyordu. Dani, koşucu Jonas McPhee'nin cinayetle ilgili gerçeği ortaya çıkarmak için çok çalıştığını biliyordu ama şu ana kadar işe yarar pek bir şey bulamamıştı.

McKay'i tanıyanlar onu severdi. Cinayetten önce Guildford kasabasında avukatlık yapıyordu ve toplumun saygın bir üyesiydi. Ona zarar verebilecek bilgileri vermek konusunda isteksizdiler.

Ocak ayının dokuzuydu. Hava berbattı, soğuk ve rüzgarlıydı, öğleden önce erimeyi reddeden dondurucu bir ayaz vardı. Ama dün güneş parlamış, havayı ısıtmış ve Dani'nin neşesi yerine gelmişti.

O ve Flora Teyze yetimhaneyi ziyaret etmeye karar verdiler ve bunu mümkün olduğunca sık yaparak çocuklara oyuncak ya da küçük bir hediye getirdiler. Dani özellikle favorileri haline gelen Maida Ann ve Terry'yi görmeyi dört gözle bekliyordu. Son ziyaretinin üzerinden çok uzun zaman geçmişti, On İki Gün öncesinden beri hiç gelmemişti.

Düklük arabasından daha küçük olan ama Sheffield'ın kendine özgü armasını taşıyan özel arabası, yetimhanenin bulunduğu kırmızı tuğlalı binanın önünde durduğunda Dani, diğer çocukların önünde koşan iki tanıdık kafayı fark etti - sarışın ve sırıtan küçük Maida, Terry'nin kızıl saçları kafasında tutamlar halinde yükseliyordu.

Dani'nin kalbi onları görünce sıkıştı. Yürüyüş yolunda diz çökerek onları kollarının arasına aldı.

"Seni gördüğüme çok sevindim!"

Maida Ann Dani'nin boynuna sarıldı. "Geleceğini çok umuyordum. Her gün dua ettim ve şimdi buradasın."

Dani ona tekrar sarıldı. "Bir dahaki sefere bu kadar uzun süre uzak kalmayacağıma söz veriyorum." Eteğindeki hafif bir çekiştirmeyle aşağı baktı ve küçük Terrance'ın büyük, kahverengi, umut dolu gözlerle ona baktığını gördü.

"Bize tatlı getirdin mi?" diye sordu çocuk.

Dani güldü. "Elbette aldım." Ona birkaç parça sert şeker uzattı, sonra aynı miktarda Maida Ann'e verdi.

"Herkese yetecek kadar var." Flora Teyze arkalarından seslenerek Terry'ye küçük bir bez torba uzattı. "Bunları alın ve diğer tüm çocuklara dağıtın."

"Çok teşekkür ederim leydim, hem de çok." Terry sırıttı ve Dani onun bir dişinin eksik olduğunu gördü. Kendi şekerlerini sanki altın parçalarıymış gibi tuttu, sonra da değerli hediyeleri arkadaşlarına dağıtmak için koşturdu.

Maida Ann Dani'nin eline yapıştı. "Çok güzelsin."

Dani, "Sen de öylesin, tatlım," dedi ve küçük Maida, kaba kahverengi yün elbisesi içinde kızarıp utangaç bir şekilde gülümsedi.

Dani ona son bir kez sıkıca sarıldı ve Maida'nın elini tutarak ayağa kalktı. Tanrım, çocukları eve götürebilmeyi ne kadar çok isterdi! Kalbi asla sahip olamayacağı çocuk için acıyordu ama evlat edinmekten bahsetmek için henüz çok erkendi. Rafe şüphelenebilirdi ve eğer şüphelenirse
Bir şekilde kısır olduğunu ve evlenmeden önce bunu bildiğini öğrenmiş.

Düşüncesini tamamlayamadan yutkundu.

Kadınlar bir süre çocuklarla kaldılar ve Dani, okul müdürü Bayan Gibbons'a yeni bahar kıyafetleri için gereken para konusunda dükle konuşacağına dair söz verdikten sonra Flora Teyze ile birlikte yetimhaneden ayrıldı.

Araba kalabalık caddelerde ilerliyor, Flora Teyze'nin kısa boylu, iri cüssesi karşı koltuğa tünemiş, nadiren yaptığı gibi şikâyet ediyordu.

"Tanrı'ya şükür sonunda güneş parlıyor." Flora ağır kürklü entarisini tombul dizlerinin üzerine daha sıkı çekti. "Onu bir daha asla göremeyeceğimi sanıyordum."

"Evet, aydınlık bir günün insanın moralini yükseltmesi
inanılmaz." "Korkarım evimi özlememe neden oluyor,
canım."

Dani'nin bakışları teyzesinin üzerinde keskinleşti. "Gitmeyi
düşünmüyorsun değil mi?"

"Gitmeye karar verdim, hem de yakında. Londra yılın bu zamanı berbat. Bir hafta daha idare edemem."

"Yolların seyahat etmek için yeterince kuru olduğundan emin misiniz?"

"Beni oraya götürecek kadar kuru. Siz ve dük yeterince iyi anlaşıyor gibisiniz. Benim varlığıma artık ihtiyaç yok.
döndüğümde."

Dani teyzesinin şefkatli yüzünü inceledi. Rafael'i ve teyzesinin bir zamanlar olması gerektiğine inandığı gibi ikisinin artık nasıl karı koca olduklarını düşündü. Dani, yaşananların ne kadarının yaşlı kadın tarafından tasarlandığını merak etmekten kendini alamıyordu.

Flora Teyze iç çekti. "Eve dönmek çok güzel olacak."

Gerçek ne olursa olsun, Dani onun gidişini görmekten nefret ediyordu ama Flora Teyze açık alanları ve temiz kır havasını özlemişti ve Dani kışın karanlık gökyüzünden, isli sisten ve şehrin kirli sokaklarından kaçmak istediği için onu suçlayamazdı.

O gece akşam yemeğinde teyzesinin kararını Rafe'e iletti ve Rafe onu şaşırtarak teyzesini evde görmelerini önerdi.

"O kadar da uzak değil ve bizim de biraz uzaklaşmaya ihtiyacımız var. McPhee, Robert'ın kuzeni Stephen Lawrence ile konuşmak için kuzeye gitti. Biz haberleri beklerken, belki de taşraya yapacağımız bir yolculuk Caro'nun aklını Robert McKay'den uzaklaştırır."

Bu o kadar harika bir düşünceydi ki Dani, Rafe'in bu kadar düşünceli olması karşısında gülümsemekten kendini alamadı. Son zamanlarda bu çok sık oluyordu ve bu da mesafesini korumasını, ona eskisi gibi güvenmeme kararlılığına tutunmasını giderek zorlaştırıyordu.

Onu sevmemek gittikçe zorlaşıyor.

Bu düşünce onu çok endişelendiriyordu. Ona bir çocuk veremeyeceğini anladığında ne olacaktı? Asla bir oğlu olamayacağını anladığında? En azından ondan?

Rafe'in serseri kuzeni Arthur Bartholomew'u ve ailesinin bir varise ne kadar çok ihtiyacı olduğunu düşünmeden edemiyordu.

Boşanma nadirdi, neredeyse hiç duyulmamıştı ama ara sıra oluyordu. Skandal yıllarca sürdü. Ama Rafe'nin adını devam ettirecek bir oğula ihtiyacı vardı ve boşanmak tek seçeneği olacaktı. Dani, Rafe'le yüzleşmeyi düşündükçe ürperiyordu.

korkunç dedikodular, daha önce maruz kaldığı dışlanma.

Ve Rafael'i ikinci kez kaybetmek... Buna dayanabileceğini sanmıyordu.

Rafe'in hayatını başka bir kadınla paylaştığı düşüncesiyle kalbine bir acı saplandı ve o anda korkunç gerçeği öğrendi.

Ona aşığım!

Kendini kurtarmak için çok geçti, kalbini korumak için çok geçti. Ona aşık olmuştu, tıpkı daha önce olduğu gibi.

Korku onu sarstı. Önündeki yol tehlikelerle doluydu, onu yok edebilecek bir acı manzarası vardı.

Tanrı aşkına, bunun olmasına nasıl izin verdi?

Yolculuk için hazırlıklar başladı. Caro, Danielle'in bir hafta sürecek yolculuk için hazırlanmasına yardım etti ama Danielle heyecanlanmak yerine endişelenmeye devam etti.

Rafael'i seviyordu - bunu artık biliyordu, onunla ne kadar çok zaman geçirirse bu sevginin o kadar derinleşeceğini de biliyordu. Ve korkunç gerçek şuydu,
onu kaybetme ihtimali vardı.

Düğün sırasında bunu hiç düşünmemişti. Flora Teyze, Rafe'in ona evlilik borcu olduğuna inanıyordu ama ne o ne de teyzesi, Rafe'in ailesinin bir varise ne kadar çok ihtiyacı olduğunu bilmiyordu. İkisi de Rafe'in boşanmayı düşünebileceğini hayal bile etmemişti.

Yola çıkmalarından bir gün önce Rafael onu çalışma odasına çağırdığında bu korkunç olasılığı düşünüyordu.

Masasının arkasından kalkarken ona gülümsese de kalbi belirsizlikle çarpıyordu. "Beni mi görmek istediniz?"

"Üzgünüm aşkım, bir sorun çıktı ve planlarımı değiştirmek zorunda kalacağım gibi görünüyor."

"Ne oldu?"

"Az önce Albay Pendleton'dan bir not aldım. Hal bir toplantı talep etti ve önemli bir konu olduğu için katılmak zorundayım."

Rafe onlarla gitmiyordu! Dani baş döndürücü bir rahatlama dalgası hissetti. Caro ve teyzesiyle birlikte taşraya gidebilir, en azından önümüzdeki birkaç gün boyunca kocasının güçlü varlığından kaçabilir, dağınık düşüncelerini toparlayabilecek kadar uzun süre kalabilirdi.

"Tamamen anlıyorum. Elbette kalmalısınız."

"Yapmam gereken başka bir şey yoksa, toplantıdan sonraki gün ayrılabilir ve size katılabilirim."

Uzun bir yolculuk olacaktı ama daha fazlası değil. Rafael sabah yola çıkarsa, hava kararmadan Wycombe'da olurdu.

Dani dudağını ısırdı. Ne kadar kısa olursa olsun, ondan ayrı geçireceği bu zamana ihtiyacı vardı. "Sadece bir haftalığına gitmeyi planlamıştık. Hatırlarsanız, önümüzdeki Cuma günü avukatınızla da bir görüşmeniz var. Bu kadar kısa bir süre kalabilecekken bu kadar zahmete girmek çok fazla gibi görünüyor."

Rafael kaşlarını çattı. "Emin misin? Bu lanet olası sisten kurtulmayı dört gözle bekliyordum."

Dani gözlerini kaçırdı. Göğsü sıkışıyordu. Onu şimdiden özlüyordu ve henüz ayrılmamıştı bile. Belirsiz geleceği düşünüldüğünde, bu dehşet vericiydi.

"Aslında teyzemle biraz yalnız kalmak hoşuma giderdi... Yani şimdi böyle bir fırsat doğmuşken."

Rafe mutlu görünmüyordu ve kalbinin sıkıştığını hissetti. Onu bir zamanlar sevmişti. Belki de onun gibi o da onu yeniden sevmeye başlamıştı.

Bir mucize gerçekleşse ve ona karşı hisleri geri dönse bile, ortada bir çocuk ve Rafe'in ailesine karşı görevleri vardı.

Suçluluk duygusu içini kemiriyordu. Yüce Tanrım, ne yapmıştı?

Dani ona biraz fazla parlak bir şekilde gülümsedi. "Sadece hafta sonuna kadar kalacağım. Planladığımız gibi Perşembe günü geri geleceğim."

Başını sertçe salladı. "Eğer isteğiniz buysa. Teyzenle birlikte seyahat edebilirsin, ben de seni eve götürmesi için arabamı gönderirim."

Dani sadece başını salladı. Aniden bastıran gözyaşlarına karşı gözlerini kırpıştırarak masanın etrafında döndü ve adamın yanağına bir öpücük kondurdu. "Teşekkür ederim." Döndü ve bir daha ona bakmadan çalışma odasının kapısına doğru ilerledi.

Dani odasına çıkarken yol boyunca Rafe'yi ve onsuz geçireceği günleri düşündü. Süitinin kapısını açtığında, verdiği karardan pişmanlık duymaya başlamıştı.

Karısı gitmişti. Öğleden sonra sessizdi ve Rafe kendini evin içinde amaçsızca dolaşırken buldu. Bir zamanlar oldukça
Büyük boş odalarda ve uzun mermer koridorlarda rahattı. Şimdi Dani'nin kahkahalarının kadınsı sesini özlüyor, onunla akşam yemeğini paylaşmayı ve günün olaylarını tartışmayı özlüyor, gecelerini onun yatağında geçirmeyi ve onun bedeninden aldığı zevki özlüyordu.

Evli olmaya bu kadar çabuk alışması inanılmazdı.

Günlerini doldurmak için Sheffield emlak defterlerini inceleyerek, emlak yöneticilerinin raporlarını denetleyerek ve yeni yatırımlar arayarak kendini meşgul etti. Zaman geçtikçe, Howard Pendleton'la yapacağı görüşmeyi dört gözle beklemeye başladı; bu, karısının dönüşünü beklerken yaşadığı sıkıcı rutine hoş bir mola olacaktı.

Kendi kendine, bunun çok saçma olduğunu söyledi. Okuldan yeni çıkmış acemi bir delikanlı gibi davranıyor, Danielle'e eskisi kadar hayran oluyordu.

Bu düşünce onu ayılttı.

Ona değer veriyordu, evet. Onun arkadaşlığından, zekasından hoşlanıyordu,
Belki de paylaştıkları tutku kadar. Ama o aşık değildi.

Onu. Ona tekrar aşık olmasına izin vermezdi.

O gece, daha sonraki her gece yaptığı gibi kendini beyefendiler kulübüne bıraktı. Danielle'in hayatında bir yeri vardı ama onun kalbine girmesine izin verecek değildi.

Bunun yerine, kızın uyandırdığı duygulara karşı kendini çelikleştirdi ve efsanevi rezervinin daha da derinlerine gömüldü.

Buluşma günü geldiğinde, Rafe arabasına tırmandı.
Aklında tek bir düşünceyle arabayı taşıyordu: Albay, başbakanı ve kabinesini
Baltimore Clippers'ı satın almak mı?

Savaş Ofisi'ne giderken Whitehall'un önündeki merdivenleri tırmanırken Cord ve Ethan'ın kendisine doğru yürüdüğünü gördüğünde cevabı düşünüyordu.

"İkinizi burada göreceğimi tahmin etmiştim," dedi Rafe.

"Filonun satın alınmasıyla ilgili neler olduğuna dair bir fikrin var mı?" Ethan sordu.

Rafe başını salladı.

Cord ağır ön kapıyı açtı. "Sanırım bunu öğrenmek üzereyiz."

Albay'ın ofisine giden koridorda üç çift bot sesi yankılandı. Adamlar Spartan odasına girdiler ve albay masasının arkasından kalktı. Her zamanki gibi kırmızı üniformasının ceketi tertemizdi, gümüş rengi saçları kısacık kesilmiş ve özenle taranmıştı.

"Oturun beyler."

Adamlar masasının karşı tarafındaki düz arkalıklı sandalyelere oturdular.

"Sadede gelsem iyi olacak. Sizi buraya Hollandalı dedikleri Bartel Schrader'in Londra'da görüldüğünü söylemek için çağırdım. Amacından emin değilim ama burada."

"İlginç," dedi Rafe, Philadelphia'da kısa bir süre karşılaştığı kumral adamı hatırlayarak.

"Schrader sizin, Majesteleri, Baltimore Clippers'ın satın alınmasında baş rakibi olduğunuz izlenimine kapıldığından, bunu bilmenizin önemli olduğunu düşündüm."

"Evet," dedi Cord, "ve muhtemelen Ethan'ın da bu işin içinde olduğuna inanacaktır, çünkü ikinizin arkadaş olduğu biliniyor ve Ethan da nakliye ticaretiyle yakından ilgileniyor."

"Ben de aynen öyle düşünüyorum," dedi Albay. "Ve bu sizin için de geçerli, Lord Brant, çünkü üçünüz birlikte bir dizi iş anlaşmasına yatırım yaptınız."

"Sanırım bu mantıklı," diye kabul etti Cord.

"Adamın tehlikeli bir ünü var," diye devam etti Albay, "ve söz konusu olan büyük miktarda para. Onunla yollarınız kesişebilir. Eğer karşılaşırsanız, bana haber vermeniz gerekir. Ve neyin peşinde olduğunu öğrenene kadar hepinize dikkatli olmanızı tavsiye ederim."

Rafe sadece başını salladı.

"Adının fısıldandığını duyarsak size haber veririz," dedi Cord.

"Gemicilik sektöründeki birkaç arkadaşıma haber vereceğim. "Ethan gönüllü oldu," dedi, "bakalım ne öğrenebilecekler."

Toplantı sona erdi ve üç arkadaş birlikte Pendleton'ın ofisinden çıktılar, düşünceleri az önce konuştukları işten uzaklaşarak farklı bir yöne doğru dönüyordu.

"Karın hâlâ şehir dışında mı?" Ethan kayıtsızca sordu. "Ne

yazık ki," dedi Rafe karanlık bir sesle.

Cord sırıttı. "Karımın evde benim dönüşümü beklediğini söylemekten mutluluk duyuyorum ve bundan son derece memnunum. Bu öğleden sonra onun için ikimizi de eğlendirecek planlarım var."

Cord'un altın rengi gözlerindeki parıltı ne demek istediğini açıkça ortaya koydu ve Ethan güldü. "Şimdi sen söyleyince, bu hiç de fena bir fikir değil."

Rafe usulca küfretti. "Sanırım ikiniz de aklınızı kaçırmışsınız."

Ethan gülümseyerek, "Aşk sana bunu yapar, dostum," dedi.

"Tam da bu yüzden böyle bir duruma düşmeyi reddediyorum."

Cord ve Ethan birbirlerine şöyle bir baktılar. Cord, "Bu konuda söz hakkımız olduğundan emin değilim," dedi.

Rafe bu sözleri duymazdan geldi. Bunun kendi başına gelmesine izin vermeyecekti. Bir daha olmayacaktı.

Yine de Danielle döndüğünde çok mutlu olacaktı.

Ağzının kenarı hafifçe kıvrıldı. Belki de iki arkadaşı hedeften o kadar da uzak değildi. Danielle için de planları vardı. Perşembe günü Danielle döndüğünde, onunla iyice sevişmek niyetindeydi. Daha sonra, artık kendi yatağında uyumayacağını, gecelerini onun yatağında geçireceğini öğrenince şaşıracaktı.

Bu düşünceyle şaftı çeliğe dönüştü. Kahretsin, kız eve döndüğünde çok sevinecekti.

Yirmi Dört

Rafe'in büyük siyah seyahat arabası, dört uyumlu griden oluşan bir ekip tarafından çekilerek Londra'ya doğru yola çıktı. Arabacı Bay Mullens dizginleri ustalıkla kullanıyordu ve Rafe'in ısrarı üzerine, yol boyunca bir sorun çıkması halinde korunmaları için iki uşak arabanın arkasına binmişti.

Hava bir kez daha soğumuştu ama henüz yağmur yağmamıştı, bu da yolların derin çukurlu olduğu ama çamurlu olmadığı anlamına geliyordu. Arabanın içinde Dani ve Caro karşılıklı oturmuş, her ikisi de kalın kürklü bornozlarıyla ısınıyordu.

Dani iç çekerek, "Taşrada geçirdiğim zaman hoşuma gitti," dedi, "ama eve dönmekten memnun olacağım."

"Ben de öyle." Caro sıkı sarı buklelerinden birini başının arkasındaki topuzun içine doğru düzeltti, bakışları pencereden dışarı sabitlenmişti. "Belki Robert'tan haber gelir."

"Evet, belki de olur." Dani öyle umuyordu ama yine de endişeliydi. McKay'den, hapishaneden çıktığı gün aldıkları notlar dışında hiçbir haber gelmemişti. Jonas McPhee bir yerlerde bilgi arıyordu ama şimdiye kadar elde ettiği sonuçlar en iyi ihtimalle zayıftı.

"Ya da belki Bay McPhee bir şeyler keşfetmiştir," diye ekledi Caro.

"Rafael onun işinde çok iyi olduğunu söylüyor."

"Öyle olduğuna eminim. Robert'ın ihtiyacı olan kanıtı bulacağına dair büyük umutlar besliyorum."

Araba eve doğru gümbür gümbür ilerlerken başka bir şey konuşmadılar; sarsıntılı, itiş kakışlı yolculuk yorucuydu ve ikisinin de aklı geride bıraktıkları adamlarda kalmıştı. Dani Rafael'i sevdiğinden çok daha fazla özlemişti ve Caro'nun Robert McKay'e özlem duyduğunu biliyordu.

Yolculuk ve soğuk onları çok yordu ve bir süre uyudular. Şehrin dış mahallelerine yaklaştıklarında tahta bir köprünün üzerinde nal sesleri duyuldu.

Londra Dani'yi uyandırdı ve pencereden dışarı, çorak kış manzarasına baktı. Ocak ayı soğuktu, toprak donmuştu, hava

ağaçlar yapraksız ve çoraktı. Arabanın tekerlekleri köprünün üzerinde gümbürdüyordu.

ve aşağıdaki kayaların üzerinden akan derenin köpüklü beyaz suyunu gördü.

Yolun yarısına gelmişlerdi, arabacı yolculuğun sonuna yaklaşırken ekibi biraz daha hızlandırdı, o sırada gök gürültüsünü andıran bir alkış sesi duydu, ardından odunların gıcırdama sesi geldi.

Ön aks yüksek sesle çatırdayıp sızlandıktan sonra tamamen ikiye ayrılırken Caro çığlık attı.

"Dayanın!" Dani bağırdı, el yordamıyla tutunacak bir şey arıyordu, araba çılgınca yana yattı, sonra yana devrildi ve tamamen yuvarlandı. Bir an için havada asılı kalmış gibi göründü, arabanın gövdesi atlardan koparak köprüden boşluğa doğru savruldu.

Keskin bir sarsıntı ve daha fazla tahta parçalanması, kalbi şiddetle çarpıyordu. Dani vagonun tabanının üstünde, tavanın ayaklarının dibinde olduğunu gördü, sonra zemin bir kez daha onun altındaydı.

Arabanın içinden bir şey koptu, karnına sertçe çarptı ve acı içinde kıvranmaya başladı. Bir tahta parçası başının yan tarafına çarptı ve bir acı daha hissetti. Hatırladığı son şey, enkaz halindeki vagonun zemininden akan, eteklerine dolan ve onu ağırlaştıran dondurucu suyun soğukluğuydu, sonra gözleri kapandı ve karanlığa yuvarlandı.

Saat altı olduğunda Rafe çalışma odasının zemininde volta atmaya başladı. Araba şimdiye kadar dönmüş olmalıydı. Yine de geç başlamış ya da tekerleklerinden biri kırılmış olabilirdi. Elbette yakında evde olurlardı.

Saat sekizde endişelenmenin ötesine geçmişti. Belki de haydutlar arabaya saldırmıştı. Belki de bir tür kaza olmuştu. Atını eyerleyip onların gittiğinden emin olduğu yola doğru gitmeyi düşündü ama arabanın çoktan şehre girmiş olmasından ve labirent gibi sokaklarda onları kaçırmaktan korkuyordu.

Saat onda çılgına dönmüştü. İki atlıyı arabayı aramaya göndermişti ama geri dönmemişlerdi. Önümüzdeki otuz dakika içinde eve ulaşamazlarsa, aracı kendisi aramaya gidecekti.

Saat on beşte, girişte kopan bir gürültü üzerine çalışma odasından koşarak çıktı. Arabacıyı tanıdı, Bay Mullens, hızla konuşuyordu
Kâhyayı çağırdı ve orada ellerini ovuşturarak durdu. Pardösüsü yırtılmıştı ve

çamurla kaplı, yüzü hırpalanmış ve kanlıydı ve Rafe'nin midesi şiddetle kasılmıştı.

"Ne oldu Mullen? Ne oldu?"

Adam şişmiş, kan çanağına dönmüş gözlerle ona baktı. "Bir kaza oldu majesteleri. Bir köprüden geçerken ön aks kırıldı."

"Düşes nerede?"

"O ve hizmetçisi yaralandı, efendim, ve uşaklardan biri. Araba ters döndü ve dereye uçtu. Onları çıkardık. Bazı insanlar gelip onları Oxbow adında bir hana götürmemize yardım etti ve sahibi bir doktor çağırdı. Onları orada bıraktım ve hemen sizi almaya geldim."

Rafe korkusunu bastırdı. "Kadınlar ne kadar kötü yaralanmış?"

"Hizmetçi çoğunlukla yıpranmıştı. Düşes... söylemesi zor. Ben ayrıldığımda hala baygındı."

Rafe'in midesindeki düğüm daha da sıkılaştı. Dani yaralanmıştı. Ne kadar kötü olduğunu bilmiyordu. Olabildiğince çabuk ona ulaşmalıydı.

"Hadi gidelim." Rafe yürümeye başladı. Atı çoktan eyerlenmişti, Thor adında büyük siyah bir aygır. Yarım saat önce yapılmasını emretmişti. Sadece irade gücüyle evden henüz çıkmamıştı. Şimdi aklını başına toplayıp haber beklediği için memnundu.

"Han ne kadar uzakta?" diye sordu kapıdan çıkıp evin arkasındaki ahıra doğru yürürken, Michael Mullens da peşinden aceleyle geliyordu. Adam bitkin görünüyordu. Rafe'in umurunda değildi. Eğer arabacının o olduğunu öğrenirse
kazadan sorumlu olsaydı, çok daha kötü görünecekti.

"Çok uzak değil majesteleri. Neredeyse şehrin sınırına ulaşmıştık."

İçini kaplayan korkuyu görmezden gelen Rafe, seyislerden birine ikinci bir atı eyerlemesini emretti ve görev tamamlanır tamamlanmaz adamlar atlarına bindi.

Rafe baş seyisine döndü. "Wycombe'a giden yol üzerinde Oxbow adında bir han var. Kadınları eve götürmek için bir arabaya ihtiyacımız olacak. Wooster da Neil McCauley'e haber versin. Bizimle handa buluşmasını söyle."

Bir zamanlar donanmada cerrah olan McCauley, Rafe'in en iyi arkadaşlarından biriydi. McCauley askerliği bırakmıştı ama doktorluğu değil. Artık bir cerrah değildi ama Londra'nın en saygın doktorlarından biriydi. Adam hem Grace'in hem de Victoria'nın bebeklerini dünyaya getirmişti ve Rafe ona tamamen güveniyordu.

Damat hızla başını salladı. "Ben hallederim, majesteleri." Dönerek diğer seyislere bağırarak emirler yağdırmaya başladı.

Birkaç dakika içinde Rafe ve Mullens kaldırımların üzerinden hızla geçerek hana doğru ilerliyordu, Rafe endişesinin kendisini ele geçirmesine izin vermemek için elinden geleni yapıyordu.

İyi olacak, dedi kendi kendine.

Öyle olmak zorunda.

Ve bunun doğru olması için sessiz bir dua etti.

Dani acı dolu bir sisin içinde uyandı. Odada tanımadığı bir adam vardı ve yatağının yanında duruyordu.

"Sakin olun Düşes, çok kötü yaralanmışsınız. Benim adım Neil McCauley. Kocanızın bir arkadaşıyım ve doktorum."

Danielle pamuk kuruluğu hisseden dudaklarını nemlendirdi. "Rafael... burada mı?"

Adam bir adım öne çıktı ve kadın onun gölgelerin arasında durduğunu fark etti. Koyu renk saçları dağınıktı, mavi gözlerinin altındaki bölgeyi belli belirsiz lekeler karartıyordu ve sakalının gölgesi çenesini kaplıyordu.

"Ben buradayım, aşkım." Onun elini tuttu, eğildi ve alnına yumuşak bir öpücük kondurdu.

"Dük duyar duymaz geldi," dedi doktor. "Son yarım saattir yerde volta atıyor, senin için çok endişeleniyor."

"Ne... oldu?"

Rafe onun elini sıktı. "Bir araba kazası oldu. Arabanın dingili kırıldı ve nehre uçtu."

Olayları hatırlamaya çalıştı ama zihni çalışmayı reddetti. "Ne... Caro'ya ne oldu... ve diğerlerine?"

"Hizmetçiniz epey hırpalanmış," dedi doktor ona, "ama ciddi bir yara almamış. Uşaklardan birinin kolu kırılmış ama kemiği yerine oturmuş ve zamanla iyileşecektir."

Tanrı'ya şükür hiçbiri ciddi şekilde yaralanmamıştı. Dani Rafe'ye baktı ve gözlerindeki endişeyi gördü. Gittiği bir hafta boyunca onu çok özlemişti ve Tanrım, onu çok seviyordu.

Gözleri kayarak kapandı. Çok yorulmuştu.

"Dinlenmenize yardımcı olması için size biraz afyon tentürü verdim," dedi doktor. "Sabah kendinizi daha iyi hissedeceksiniz. Kendinizi iyi hissettiğinizde kocanız sizi eve götürebilir."

Göz kapaklarını zorla açtı ve ayakta duran iki adama baktı
Rafe yatağın yanında, buruşuk, çamurlu giysileri içinde bile uzun boylu ve yakışıklıydı; kahverengi saçlı doktor biraz daha kısa boylu ve kendine özgü bir çekiciliğe sahipti. Rafe'in elinin kendi elini saran rahatlatıcı sıcaklığını hissetti.

"Her şey yoluna girecek," dedi nazikçe.

Dani gülümsemeye çalıştı ama göz kapakları kapandı. Tüm vücudu morarmış gibiydi ve tepeden tırnağa ağrıyordu. Bunun da ötesinde, karnının altında zonklayan donuk bir ağrı vardı. Afyon ilacı işe yaramıştı ama onu dayanılmaz derecede uykulu yapıyordu.

"Biraz dinlen, aşkım." Rafe'in ağzı hafifçe onunkinin üzerinde gezindi. Elini bıraktı ve gitmek için döndü, ayak sesleri halıda boğuklaştı. Biraz daha uyanık kalmaya çalıştı ama vücudu işbirliği yapmayı reddetti ve ağır bir uykuya daldı.

Rüyasında Rafe'i ve evi görmüştü ama daha sonra hatırlamadı.

Kapı kapanır kapanmaz Rafe McCauley'e döndü. "O iyi olacak mı? Gerçeği istiyorum Neil."

Oxbow Inn'in üst katındaki koridorda durdular. Neil, Danielle biraz daha güç kazanana kadar onu hareket ettirmek istemiyordu.

Doktor çantasını kapının yanındaki sandalyeye koydu. "Dediğim gibi, araba köprüden uçtuğunda çok kötü bir darbe almış ama hiçbir yeri kırılmamış gibi görünüyor."

"Yani iyi olacağını söylüyorsun."

"Çoğunlukla, evet."

Rafe doğruldu. "Bu ne anlama geliyor?"

"Birkaç komplikasyon var demek."

Rafe'in nabzı hızlandı. "Ne tür komplikasyonlar?"

McCauley'nin yüzü acımasız görünüyordu. "Onu ilk kez görmeye gittiğimde rahminden kan geliyordu. Onu muayene ettim ve daha önce geçirdiği eski bir yaranın yeniden açıldığını fark ettim."

Rafe kaşlarını çattı. "Ne tür bir yaralanmaydı?"

"Tam olarak nasıl olduğundan emin değilim. Bir çeşit düşme sanırım. Her ne olduysa, kadınlık organlarında hasar oluşmuş. Araba kazası yine bir şeyleri koparmış."

Bir anlık mide bulantısıyla savaştı. "Bana onun iyi olacağını söyle."

"Büyük ihtimalle daha önce olduğu gibi sorunsuz bir şekilde iyileşecektir. Ama sana söylemem gereken bir şey var, Rafael."

Rafe, Neil McCauley'nin yüzüne baktı, acıma duygusunu gördü ve adamın söyleyeceği her şeye karşı kendini hazırladı. "Devam et."

"Korkarım karınızın asla çocuğu olmayacak. İlk seferinde rahmi ciddi şekilde hasar görmüştü. Bu sadece durumu daha da kötüleştirdi."

Rafe gözlerini kaçırdı, Neil'in sözlerine anlam vermeye çalışıyordu. Bir zamanlar yarım düzine çocuk sahibi olmayı planlamışken hiç çocukları olmayacak mıydı? Danielle yıkılırdı.

"Ne söyleyeceğimi, ona nasıl anlatacağımı bilmiyorum."

"Eminim zaten biliyordur. İlk yaralanma en az birkaç yıl önce meydana geldi. Aylık döngüsünde değişiklikler olmuş olmalı. Doktor o zamanki durumunu açıklardı."

Rafe başını salladı. "Bu mümkün değil. Bir şeyler söylerdi. Bilmiyor olmalı."

McCauley başka tarafa baktı. "Belki de değildir." Ama adamın buna inanmadığı belliydi.

Rafe'in aklı karıştı. Danielle kısır olduğunu biliyor olamazdı. Bilseydi, evlenmeden önce ona söylerdi. Bir varise ihtiyacı olduğunu biliyordu, ona bir oğul doğurmasının ne kadar önemli olduğunu biliyordu.

Düşünceleri onun Amerika'ya yaptığı yolculuğa kaydı. Dul bir adamla, zaten iki çocuğu olan bir adamla evlenmeyi planlamıştı.

Bir ailem *olabilirdi,* demişti *bir* keresinde.

Tanrı aşkına, kısır olduğunu en başından beri biliyordu!

Rafe'in midesi acı dolu bir düğüm haline geldi. Neil'e baktı. McCauley. "İyi olacağından emin misin?"

"Bu şartlar altında olabildiğince eminim. O sağlıklı bir genç kadın. En çok dinlenmeye ve gücünü yeniden kazanmaya ihtiyacı var."

Rafe sadece başını salladı. Boğazında konuşmasını zorlaştıran bir kalınlık vardı. "Geldiğin için teşekkürler Neil."

McCauley Rafe'in omzunu kavradı. "Özür dilerim, Rafael."

Rafe cevap vermedi. Ama planladığı gibi Dani'nin odasına dönmek yerine, arkasını döndü ve koridorda yürümeye başladı.

Yirmi Beş

Danielle hızla iyileşiyordu. Kazanın üzerinden bir hafta geçmişti ve artık evdeydi, yataktan çıkmıştı ve her zamanki güçlü yapısına hızla kavuşuyordu. Sabahları, Ocak ayının soğuk havasına rağmen,
O ve Caro bahçede birlikte yürüdüler.

Dani, "Mümkün olan en kısa sürede yeniden ayağa kalkmaya kararlıyım," dedi. "Yatakta bir hafta yeterince uzun bir süre."

Caro, "Dinlenmeye ihtiyacın var," diye karşı çıktı. "Dr. McCauley öyle söyledi."

"Ayrıca biraz egzersiz yapmanın bana iyi geleceğini söyledi." Tempolu bir sabah yürüyüşünden sonra kendini daha iyi hissetti. Vücudu güzelce iyileşiyordu. Sorun olan kalbiydi.

Evlendikleri günden beri, ne zaman bir sorun çıksa Rafael mesafeli ve uzak duruyordu. Kazadan beri bir kez daha içine kapanmış, her zamankinden daha da derinlere, sinir bozucu çekingenliğinin ardına çekilmişti.

Danielle onunla konuşmak, sorunun ne olduğunu anlamaya çalışmak için yanıp tutuşuyordu. Ancak cesaretini her topladığında, onun ne söyleyebileceğini düşündü ve kararlılığı azaldı. Bunun yerine, tıpkı onun yaptığı gibi içine kapandı ve kalbi gittikçe daha fazla ağrırken vücudunun iyileşmesine izin verdi.

En azından Caro iyileşmişti, gerçi onun morali de Danielle'inkinden pek yüksek değildi. Gün boyunca ince sarışın evin içinde huzursuzca dolaşıyor, aklı Robert McKay'le ilgili düşüncelerle dolup taşıyordu. Geceleri Danielle onun yan odada dolaştığını, gecenin geç saatlerinde bile uyuyamadığını duyabiliyordu.

Şu anda Caro alt katta, Wedgwood Odası'nda nakış işliyordu ve Dani'ye göre çok az ilerleme kaydetmişti. Danielle onun için endişeleniyordu. Robert McKay'den bir haber gelmesini diliyordu.

Evin arka tarafındaki küçük salonlardan birinde oturmuş, nakışına konsantre olmaya çalışan ve pek de başarılı olamayan Caro, tam Wooster açık kapı aralığında belirdiğinde başını kaldırdı.

"Böldüğüm için özür dilerim hanımefendi, ama Majesteleri kütüphanede bulunmanızı rica ediyor."

Caro'nun kalbi hızla çarpmaya başladı. Belki de sonunda Robert gelmişti! "Teşekkür ederim, Bay Wooster. Hemen oraya gideceğim." İşini bir kenara bırakıp aceleyle koltuktan kalkarken dizleri titriyordu. Sakin bir nefes alarak kendini toparladı, soluk mavi yün elbisesinin önünü düzeltti ve uşağın peşinden kapıya doğru ilerleyerek salondan çıktı.

Elleri titreyerek Wooster'ın kapının gümüş tokmağını çevirmesini, sonra da onun yanından geçip çalışma odasına girebilmek için geri çekilmesini bekledi. Ama bakışları odayı taradığında, dükün karşısındaki gül ağacından devasa masanın önünde duran Robert değil, Bow Street koşucusu Jonas McPhee'ydi.

"İçeri gel, canım," dedi Sheffield. "Sanırım Bay McPhee'den bahsettiğimi duymuşsundur."

"Neden, evet... İyi günler, Bay McPhee."

"Sizinle tanışmak bir zevk, Bayan Loon." Kısa boylu ve şişman bir adamdı, küçük gözlükler takıyordu, kafası kelleşmişti ama omuzlarının kalınlığında ve yüzünün hatlarında kendi ayakları üzerinde durabilecek bir adam olduğunu gösteren bir şeyler vardı.

Dük ona koşucunun yanına oturmasını işaret etti ve o da koyu yeşil deri koltuğun kenarına oturdu, o kadar gergindi ki
Nefes almaya konsantre ol.

"Sizi buraya çağırdım çünkü Bay McPhee Robert McKay'den haber getirdi ve duymak isteyeceğinizi düşündüm."

"Oh, evet, çok fazla. Teşekkür ederim, Majesteleri."

"Jonas, az önce bana anlattıklarını neden Bayan Loon'a da anlatmıyorsun?"

McPhee saçsız başını salladı, sonra biraz ona doğru döndü. "Öncelikle, Bayan Loon, arkadaşınızın söylediklerinin çoğunun gerçek olduğu doğrulandı."

Vücudu o kadar güçsüzleşti ki sandalyesinden kayabileceğini düşündü.

Dük endişeyle, "İyi misin Caro?" diye sordu.

"Ben iyiyim." Ellerini bir kez daha kucağına yerleştirerek kendini destekledi. "Lütfen devam edin Bay McPhee."

"Geçenlerde kuzeye, York yakınlarındaki küçük bir köye gittim ve orada Bay McKay'in kuzeni olan Stephen Lawrence adında bir adamla konuştum. Gerçi

Bay McKay'in adına çalıştığımı öğrenince biraz ikna oldu ama Bay Lawrence son derece yardımcı oldu. Gördüğünüz gibi, annesi Robert'ın teyzesi. Görünüşe göre, Leighton Kontu'nun en büyük oğlu Nigel Truman, Robert'ın annesiyle St. Margaret Kilisesi'nde evlendiğinde o da hazır bulunmuş."

Caro kaşlarını çattı. "Korkarım anlamıyorum."

Masasının arkasında oturan dük onlara doğru eğildi. "Her ne kadar siz Robert'ın hikayesinin büyük bir kısmını biliyorsun Caro, ama hikayede biraz daha fazlası var. Robert'ın kuzeni, Robert'ın Truman'ın meşru oğlu olduğunu keşfetmiş ve bu da onu Leighton kontluğunun varisi yapmış. Görünüşe göre, bu yüzden
cinayetten şüpheli hale getirildi. Babasının ölümü ve Robert'ın bu suçtan dolayı asılmasıyla birlikte, Leighton unvanı ve toprakları için sıradaki isim merhum kontun uzaktan kuzeni Clifford Nash oldu."

Aklı karıştı. "Siz... Kontu öldürenin bu adam, Clifford Nash olduğunu mu söylüyorsunuz?"

McPhee, "Nash ya da onun tuttuğu biri," diye cevap verdi. "Nash'in Robert'ın varlığını nasıl keşfettiğinden henüz emin değiliz. Stephen Lawrence'a göre
Rahmetli Kont, adamın kendisine söylemiş olabilir."

Dük, "Görünüşe göre çok kötü bir karar," dedi.

Koşucu iç çekti. "Her halükarda sorun kanıtı bulmakta."

"Ama Robert'ın... meşru kulak olduğunu kesin olarak biliyorsanız-" bir an için sözünü kesti, kavramı tam olarak kavrayamamıştı "-o zaman cinayetin nedenini bulmuş olursunuz."

"Bu doğru, ama dediğim gibi, sorun bunu kanıtlamakta
yatıyor." "Bunu nasıl yapacaksınız?"

"Korkarım bunu bana bırakmak zorundasınız."

Caro, McPhee'den Dük'e baktı. "Robert'ın şu anda nerede olduğunu biliyor musun?"

Sheffield başını salladı. "Şu anda değil, ama zaman içinde Bay McPhee'nin onunla karşılaşacağı kesin."

"Anlıyorum."

Dük nazikçe, "Bilmek istediğin başka bir şey var mı Caro?" diye sordu.

Ama başka soruları olsa bile, zihni tamamen boşalmıştı. "Şu anda değil."

"O zaman bizi yalnız bırakabilirsin."

Caro sandalyesinden dengesizce kalktı ve kütüphanenin kapısına doğru ilerledi. Zihni çalkalanıyor, kalbi ağrıyordu. Tek düşünebildiği Robert'ın bir kont olduğu ve kendisinin de bir leydi hizmetçisinden başka bir şey olmadığıydı.

Hayat neden bu kadar adaletsizdi?

Yatak odasının yalnızlığına ulaşmaya vakit bulamadan Caro ağlamaya başladı.

Ocak ayının son günleri yaklaşıyordu. Dani ve Caro Wedgwood Odası'nda oturuyorlardı; Caro nakış işlemeye yeni bir deneme yaparken Danielle pencereye vuran yağmuru dinliyor ve Elizabeth Bentley şiirlerinden oluşan bir metni inceliyordu.

Kanepenin yanındaki sandalyeye göz atan Dani, Caro'nun ince elinin iğne işinin üzerinde durduğunu ve ocaktaki alevlere baktığını gördü. Arkadaşı Robert'ın doğumuyla ilgili gerçeği öğrendiğinden beri neredeyse teselli bulamıyordu.

Caro'nun gözleri Dani'ninkilerle buluştu. "Robert'ın masumiyeti kanıtlansa bile, aramızdaki her şey bitti." İğneyi kumaşa biraz fazla sıkıca batırdı.
nakış kasnağının içinde. "Ben bir papazın kızından başka bir şey değilim, halktan biriyim, Robert ise... Robert bir kontun oğlu."

"Belki de fark etmez," dedi Dani, bunun doğru olması için dua ederek. Ama Robert evlilikten hiç söz etmemişti ve günler hiçbir şey söylemeden geçip giderken, niyetinin bu olmadığı açıkça görülüyordu.

"Keşke Amerika'da kalsaydım. Keşke Robert kalsaydı. Sözleşmesini yerine getirmesi için onu beklerdim. Eğer isteseydi, onu sonsuza dek beklerdim."

"Hiçbir şey çözülmedi. Robert'ın nerede olduğunu bile bilmiyoruz. Belki de zaman içinde her şey yoluna girecektir."

Ama Caro buna inanmadı, Dani de inanmadı. Başka bir şey söylemedi, sadece kitabını bir kenara bıraktı ve kendi ruh hali de aynı derecede kasvetli olan misafir odasından çıktı.

Artık iyice iyileşmişti, kendini yeniden tamamen kendinde hissediyordu ama Rafael hâlâ yatağına gelmemişti.

Akşam yemeğinde, kapüşonlu, kısık gözlerle onu izliyor, sadece en yetersiz konuşma girişimlerinde bulunuyordu. Dani ona bağırmak, konuşmasını ve sorunun ne olduğunu söylemesini talep etmek istedi. Elinde değildi

Uygunsuz dekolteli zümrüt saten elbiseyi giydiği geceyi düşünüyor ve aslında onu tekrar giymeyi düşünüyordu.

Bunun yerine, Rafe'in yemekten hemen sonra yemek odasını terk edip kütüphanedeki çalışma odasına kapanmasıyla sona eren sıkıcı bir akşamın ardından, üst katta, Rafe'in odasının yanındaki odasına çekildi ve her geçen dakika daha da sinirlenerek yerde volta atmaya başladı.

Ama öfkeyle birlikte belirsizlik de geldi.

Yüce Tanrım, ona karşı duyduğu arzu bile azalmıştı. Kazadan beri, ona baktığında gözlerinde her zaman parlayan o ateşli arzunun, aralarında her zaman kaynayan o zorlukla dizginlenmiş tutkunun hiçbirini görmüyordu.

Onu istemiyordu. Bu bilgi yıkıcıydı.

Giderek daha çok akşamlarını kulübünde geçiriyor, ancak sabahın geç saatlerinde geri dönüyordu. Dani, adamın aralarına ördüğü bariyeri aşmadığı sürece, bunun sadece bir an meselesi olduğuna inanıyordu başka kadınların arkadaşlığını aramadan önce.

Adamın yatak odasına girdiğini duyduğunda hâlâ uyanıktı. Onun etrafta dolaştığını duyabiliyordu ve giysilerini çıkardığını hayal etti, zihninde onun uzun, zayıf gövdesini, kaburgalarının üzerindeki kasların girintisini, göğsündeki sert kas tabakalarını gördü. İçinden küçük bir arzu ürpertisi geçti.

Yüce Tanrım, adam onun kocasıydı. Bunu hatırlamasının zamanı gelmişti.

Kararını verdikten sonra aceleyle şifonyerine gitti ve beyaz saten gecelik. Başının üzerinden geçirip kalçalarının üzerinden aşağıya doğru süzülmesine izin verdiğinde sıvı gümüş gibi hissetti. Gecelik yüksek belliydi, göğüs kısmı sadece şeffaf beyaz dantellerle kaplıydı. Aynaya baktığında meme uçlarını görebiliyordu, koyu gül rengi halkalar Rafe'in ellerinin meme uçlarında bıraktığı hissi, onları nasıl kabartıp şişirdiğini hatırlamasına neden oluyordu.

Oraya dokundu, ihtiyacın içini yaktığını hissetti ve onun kendisiyle sevişmesini ne kadar çok istediğini fark etti. Onunla yatmayalı çok uzun zaman olmuştu, teyzesiyle birlikte taşraya gitmeden önce bile.

Fırçayı uzun kırmızı buklelerinin arasından geçirdikten sonra onları omuzlarının etrafında düzenleyen Dani, nefesini tutarak iki oda arasındaki kapıya doğru ilerledi.

Saat geç olmuş, gece yarısını geçmişti. Uşağını çağırmamaya karar veren Rafe, geniş beyaz çorabının düğümünü çekti ve uzun kumaş şeridi boynundan kaydırdı. Ceketini ve yeleğini bir sandalyenin üzerine örttü ve ince çim gömleğini başının üzerinden çekerek beline kadar çıplak bıraktı.

Ayakkabılarını çıkarmak üzereydi ki düşesin süitine açılan kapının hafifçe vurulduğunu duydu. Şaşırarak o yöne doğru ilerledi ama daha oraya varmadan gümüş kapı tokmağı döndü ve Danielle odaya adım attı.

"İyi akşamlar, Majesteleri." Sözleri yumuşak bir sesle, biraz da soluk soluğa çıkmıştı ve adamın nabzı hızlanmıştı.

Kadının üzerinde her kıvrımı ortaya çıkaran beyaz saten bir gecelik vardı ve adamın beli sıkılaştı. Bakışları, göğüslerini taçlandıran ikiz gül halkalarını zar zor gizleyen şeffaf dantel üstünü aldı ve izlerken, küçük, erotik tomurcuklar halinde sertleşmeye başladılar. Şaftı uzadı ve şişti, kalınlaşmaya ve ağırlaşmaya başladı.

"İstediğin bir şey var mı?" diye sormak için kendini zorladı.

Gözleri onunkilerle buluştu, parlak yeşil maviye dönüştü. "Evet... ve sanırım ne olduğunu biliyorsun."

Vücudu gerildi ve uyarılması güçlendi. Onu hiç görmediği kadar güzel görünüyordu, uzun boylu ve muhteşemdi, inanılmaz derecede kadınsıydı ve kaza öncesinden beri ona sahip olmamıştı.

Bu kelime ona ihanetini hatırlatarak ve kendisini ondan uzak tutma kararlılığını yenileyerek sert bir şekilde çarptı. Ona yalan söylemiş, onu daha önce haksız yere suçladığından çok daha iğrenç bir şekilde ihanet etmişti. Kendi kendine başka bir kadınla rahat edeceğine, birlikteliklerinden çocukları olmayacağı için artık sadece ona bağlanmasının bir önemi olmadığına söz vermişti.

Ama her gece yatağına uzandığında canını yakan, istediği Danielle'di.

Şimdi buradaydı, yatak odasında, sadece birkaç adım ötede duruyordu. Titrek lamba ışığında teninin inci gibi pürüzsüzlüğünü, uzun kızıl saçlarının ateşli tonunu görebiliyordu. Onun hafif, tatlı kokusunu alabiliyordu.

Ona elma çiçeklerini hatırlatan bir parfüm.

Kasıkları gerildi ama yine de hareket etmedi. "Hastaymışsın," dedi yumuşak bir sesle, ama kelimeleri zorlukla söyleyebildi. "Dinlenmeli ve gücünü toplamalısın."

"Artık hasta değilim, Rafael... seni istemek dışında."

Nefesini içine çekti, ona doğru bilinçsiz bir adım attı, sonra kendini durdurdu ve olduğu yerde kaldı. Çenesini sıktı. "Belki de
başka bir gece."

Ona doğru yürümeye başladı, hareketleri o kadar zarifti ki, geceliği sanki bulutlarla kaplanmış gibi kıvrak vücudunun etrafından akıp gidiyordu.

Tam önünde durdu, bir elini çıplak göğsüne koydu ve ince parmaklarının sıcaklığını, nefesinin tenine değen sıcaklığını hissedebildi.

"Şimdiden çok uzun zaman oldu." Parmakları adamın göğsündeki koyu renk saçları taradı, beline indi, sonra pantolonunun fermuarına baskı yapan ağır şişkinliğin üzerinden geçti.

Kalbi gümbür gümbür atıyordu. Uyarılmışlığı onun eline doğru gerildi.

"Beni istiyorsun," dedi rahatlamış gibi bir sesle, onu kumaşın üzerinden hafifçe sıkarak.

Rafe içinden taşan sıcak arzuya karşı çenesini sıktı, ama Danielle ona baktığında, dolgun yakut dudaklarını ıslattığında, dikkatli kontrolü zayıfladı ve sonra şiddetle kırıldı.

Boğazından gelen bir hırıltıyla ona doğru uzandı, bir kolunu beline doladı ve onu sertçe kendine doğru çekti, ağzını vahşice onunkinin üzerine bastırdı. Onu derinden öptü, dili içeri daldı, Dani'nin sunduğunu aldı, bir an daha dayanamadı. Dani kollarını onun boynuna doladı ve onu tekrar öptü, dudakları onunkilerin altında yumuşadı.
Göğüsleri göğsüne baskı yapıyor ve onu inletiyordu.

Öpüşmeyi derinleştirdi, Dani'nin tanıdık kokusunu içine çekti, sadece ona ait olan tatlı kadınsılığın tadına baktı, onu arzulamaktan ağrıyordu. Dani ona sarıldı, onu geri öptü, ona öğrettiği her erotik numarayı kullandı ve şaftının acı verici bir şekilde sertleşmesini sağladı.

Bir göğsünü avuçlamak için uzandı, beyaz saten elbisenin askılarını omuzlarından kaydırmaya çalıştı ama Dani geri çekildi.

"Henüz değil. Önce soyunmana yardım edeyim."

Kadının önünde diz çökerek ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarmasını, ardından elbisesinin önündeki düğmeleri çözmeye başlamasını hayranlıkla izledi.
pantolonunu. Parmaklarının her dokunuşu, onu kaldırıp elbisesini çıkarmaya, uzun, biçimli bacaklarını ayırıp içine gömülmeye iten bir farkındalık, bir kan arzusu ateşledi.

Yine de bunların hiçbirini yapmadı. Bunun yerine, onun yol göstermesine izin verdi, acele etmeyi reddetti, vücudu susuzluktan ölüyormuş gibi her dokunuşu emdi

ve o yağmurun ilk damlalarıydı.

Kadın adamın giysilerini çıkarıp onu çırılçıplak bıraktığında bile adam kıpırdamadı, öylece önünde durdu, kadının varlığını içine çekti.
Elleri kızın ipek saçlarında geziniyordu.

"Seni özledim," dedi yumuşak bir sesle, kabullenişi karşısında yırtılmıştı. onun iradesi. Kadın ona baktı ve adam gözlerindeki parıltının gözyaşı olamayacağını kendi kendine söyledi.

Ağzını göğsüne, kalbinin üzerindeki noktaya dayadı, sonra bir kez daha önünde diz çöktü. Uzanarak adamın sertliğini yakaladı ve sonra onu ağzına aldı.

Rafe bir an için donup kaldı, rüya gördüğünden emindi ama Danielle onu öpüp okşarken, dudaklarını ve dilini kullanarak ona bir kadının kocasına vermeyeceği türden bir zevk verirken uyanmaması için dua ediyordu.

Ama Danielle sıradan bir eş değildi ve bunu en başından beri biliyordu. Bu zevke daha fazla dayanamadığında, o enfes
İşkence onu bunaltmaya başlamıştı, bir elini kızın ağır kızıl saçlarında dolaştırdı ve onu ayağa kaldırdı.

Çenesini parmaklarının arasına aldı ve ağzını kendi ağzına doğru kaldırdı, özünü tattı, nefesini ciğerlerine çekti.

Onu kollarına alıp dört direkli büyük yatağına götürürken gözleri onunkileri buldu, temiz beyaz çarşafların üzerine yatırdı ve
Saten geceliğini başının üzerinden geçirerek onu adamın aç bakışlarına maruz bıraktı. Derin kuş tüyü şiltede kendisine katılmasını bekledi ve adam onun yanına uzandı. Adam onu kaldırıp üzerine oturttuğunda gözleri fal taşı gibi açıldı.

Vücudu ince ve esnekti. Saçları omuzlarına dökülüyor, göğüslerinin uçlarını okşuyordu. Öne doğru eğildiğinde, ağır kütle çıplak göğsünün üzerinde ipek gibi kayıyor, teninin üzerinde saten ateşi gibi hareket ediyordu.

"Çok güzel...." dedi. "Başka hiçbir kadına benzemiyor."

Eli onun yanağına dokundu. Danielle daha yakına eğildi ve göğsünün yumuşak kabarıklığını ağzına aldı. Eli bacaklarının arasındaki yeri bulurken onu orada emdi. Islak ve kaygandı, onun için hazırdı ve yavaşça içine girdi, ona mükemmel bir şekilde uyan güzel, ince vücudu doldurdu.

Kendi kendine bunun sadece onun bir erkek, kadının ise bir kadın olmasından kaynaklandığını ve çok uzun zamandır kadınsız olduğunu söyledi.

Ama bunun bir yalan olduğunu biliyordu ve onu doyuma ulaştırıp kendini onun içinde harcarken, kalbi başka, daha da incitici bir yalana haykırdı.

Danielle'in tek bir kelime bile etmeden anlattığı bir şey.

Yirmi Altı

Dani kocasının büyük yatağında uyandı. Kendini hoş bir şekilde hırpalanmış ve tamamen doymuş hissediyordu. Dün gece muhteşem bir sevişme yaşamışlardı.

Aldıkları zevki hatırladıkça yüzünde hülyalı bir gülümseme belirdi. paylaşmışlardı, vücutlarının birleşmesi birden fazla kez gerçekleşmişti. Sonra yatakta Rafe'in sert kaslı gövdesinin uzanması gereken boş yere baktı ve gülümsemesi kayboldu.

Sanki hiç orada olmamış gibi, sanki hiç sevişmemişler gibi gitmişti. Danielle kuş tüyü yastığa sırtını yasladı, aniden tekrar yorulmuştu.

Neredeyse bir saat sonra kendini yorganın altından sürükleyerek çıkardı ve kendi süit odasına döndü. Zile doğru yürüdü
Kasvetli ruh halini dağıtacağını umarak banyo yapmak için zili çaldı. İşini bitirdiğinde, Caro giyinmesine, saçlarını örmesine ve toplamasına yardım etmek için gelmişti.

Bir süre evin boş odalarında dolaştı, kocasının nereye gitmiş olabileceğini merak etti, onu görmeyi arzuladı. Gün ağarırken Caro'yla birlikte kış bahçesinin çakıllı yollarında güzel güzel yürüdüler,
Hayvan süsleri ve topraktan çıkan ilk bahar soğanlarının ilk yeşil filizleriyle sade olsa da.

Öğleden sonra geç saatlerde endişelenmeye başladı. Dün geceki küstah davranışına kızmış mıydı? O sırada çok memnun görünmüştü ama belki de düşününce onun hareketlerini fazla ileri bulmuştu. Sevişmelerinin bu şekilde gelişmesini planlamamıştı. Ama Rafe inanılmaz derecede yakışıklı, tamamen erkekti ve onu çok istemişti. Şimdi belki de onu hoşnut etmediğinden endişeleniyordu.

Dani iç çekti. Rafe gibi kendine çok şey saklayan bir adamla nerede durulacağını bilmek zordu.

Düşesin süitine dönerken onu düşünüyor, bu gece tekrar sevişip sevişmeyeceklerini ya da düşesin geri çekilip çekilmeyeceğini merak ediyordu.

Bir kez daha kabuğuna çekildiğinde, ondan bir not aldı ve o akşam Devlet Yemek Salonu'nda akşam yemeği için kendisine katılmasını istedi.

Dani mesajı tekrar katlayıp kâğıt parçasını şifonyerinin üzerine koyarken eli titredi. Bu durum kötü haberden başka bir şey olamayacak kadar resmi görünüyordu. Yatak odasında volta attı, saatlerin geçmesini korkuyla bekledi, sonra Caro gelip üstünü değiştirmesine ve saçını yeniden yapmasına yardım edene kadar sessizce oturdu.

"Başlasak iyi olur," dedi arkadaşı, her zaman yaptığı gibi odanın içinde koşuşturarak durumun kontrolünü ele aldı. "Ne giymek istersin? Sakın siyah demeye kalkma, gerçi siyah giydiğin her halinden belli. Omuzlarınız çökmüş, moraliniz bozuk."

Dani bir gülümsemenin çekiciliğini hissetti. "Pekâlâ, siyah yok." İçini çekti. Not ilk geldiğinde Caro'ya göstermişti. "Ne isteyebileceğini hayal bile edemiyorum. Son zamanlarda çok tuhaf davranıyor. Çok endişeliyim."

"Belki de boş yere endişeleniyorsun. Belki de vermek istediği iyi bir serveti vardır."

Dani parladı. "Öyle mi
düşünüyorsun?" "Bu mümkün, değil
mi?"

"Sanırım." Ama bu sabah tek kelime etmeden gitmiş ve bütün gün evden çıkmamıştı. Yeni bir korku sarsıntısını bastırarak Caro'ya fildişi ve yaldızlı gardırobun önünde katıldı ve kapıyı çekerek açtı, dikkatini elindeki işe verdi.

"Bu resmi bir davet, o yüzden resmi bir şey seçelim." Bordo ipek, koyu yeşil kadife, krem rengi ve dantelli bir elbise gibi birkaç farklı giysiyi gözden geçirdikten sonra ağır ametist ipeğinden zarif bir elbisede karar kıldı. "Bu yeterince iyi olmalı."

"Elbise çok güzel. Dük gözlerini sizden alamayacak."

Caro giysiyi yatağın üzerine serdi ve Dani şifonyerin önündeki tabureye oturdu. Danielle gergin bir şekilde kıpırdanırken, Caro saçlarıyla uğraşmaya başladı, ağır kütleyi fırçaladı ve tutturdu, ardından yukarı doğru kıvrılmış buklelere altın kurdele bağladı. Görev tamamlandığında, Dani ayaklarını yumuşak altın terliklerin içine kaydırdı.

"Sadece son bir şey." Caro çalışma masasına doğru yürüdü ve Dani'nin süslü mücevher kutusundan kırmızı saten keseyi çıkardı. Geri dönüp Gelin Kolyesi'ni Dani'nin boynuna doladı ve tokasını sıktı. "Bu
çok güzel görünüyor," dedi Caro. "Elbiseyle mükemmel uyum sağlamış."

Dani uzanıp zarif inci dizisine dokundu, parmakları her mükemmel incinin arasındaki ışıltılı elmasların üzerinde gezindi. "Neden bilmiyorum ama bir şekilde bunu takmak beni her zaman daha iyi hissettiriyor."

Caro eserini incelemek için geri çekildi ve her açıyı incelemek için başını iki yana eğdi. "Ejderhayla ininde yüzleşmeye hazır gibi görünüyorsun."

Dani tabureden kalkarken içini çekti. "Sanırım öyleyim." Ama içi titriyordu. Rafael'in söyleyecek önemli bir şeyi olduğu açıktı ve davranışlarına bakılırsa bunun iyi bir şey olmayacağını düşünüyordu.

Keşke aramızda hiçbir sır kalmayacağı gün gelse.

Ona suçluluk duymadan, korkmadan bakabildiği zaman.

Bu gece olmayacağından emindi. "Bana şans dile," dedi.

Elbisesinin eteklerini kaldırarak halıdan kapıya doğru ilerledi ve koridora çıkarken bilinçsizce çenesini kaldırdı.

Mermer merdivenin tepesine ulaştığında durup aşağıya baktı. Lacivert frakı ve koyu gri pantolonunun içinde, beyaz çorapları mükemmel bir şekilde bağlanmış olan Rafael o kadar yakışıklı görünüyordu ki kalbi içinde sıkıştı.

Başını dik tutarak merdivenleri teker teker indi ve her adımda onun bakışlarını üzerinde hissetti. Gözleri her zamankinden daha da mavi görünüyordu ya da belki de sadece kasvetli ifadesiydi onları öyle gösteren.

Sebep her ne olursa olsun, adam onu Devlet Yemek Salonu'na götürüp masanın sonunda yanına oturturken kendini kirpiklerinin altından onu incelerken yakaladı.

"Cook'tan bu olayın şerefine özel bir yemek hazırlamasını istedim," dedi.

Kaşlarından biri havaya kalktı. "Peki bu hangi vesileyle olabilir?"

"Dün gece bana verdiğiniz zevk için bir teşekkür."

Dani ona bir bakış fırlattı. Onunla seviştiği için, bu küçük şekilde bile olsa, kendisine para ödemesi fikrinden hoşlandığından emin değildi. Kendisini biraz kızıl bir kadın gibi hissetmesine neden olmuştu.

Ancak Rafe umursamaz görünüyordu. Bunun yerine yemek boyunca rahatça sohbet etti, gözleri sık sık kadının göğüslerine kayıyordu, oldukça

Ametist elbisenin içinde uzun zamandır eksik olan sıcaklığı gördü.

Belki de dün gece aptalca bir iş yapmamıştı. Belki de umutsuzca yapmak istediği gibi ona bir şekilde ulaşmıştı.

Yemek servis edildi, yarım düzine yemek. Hamsi soslu istiridye, kaplumbağa çorbası, somon turşusu, kızarmış domuz. Dani o kadar gergindi ki neredeyse hiçbir şey yemedi ve Rafe'in de normalden daha az yediğini fark etti. Kıyılmış bademle kaplı kalıplanmış bir muhallebi olan tatlılarını bitirdiklerinde, uşaklardan biri onlara son bir kadeh şarap doldurdu ve Rafe

Yemek odasındaki hizmetçiler.

Kapı arkalarından kapandığı anda, kadeh kaldırmak için kristal kadehini kaldırdı. "Geleceğe," dedi, gözleri onun yüzündeydi.

"Gelecek," diye yineledi içi boş bir sesle, içinden yeni bir endişe dalgası geçti.

Rafe şarabından bir yudum aldı ve Dani de öyle yaptı, belki de olması gerekenden biraz daha fazla.

Bardağını tekrar masaya bıraktı, gözleri çok yoğun ve onun yüzüne kilitlenmişti, uzun parmakları bardağın sapını çevreliyor, kesme kristal kasenin içindeki yakut sıvıyı döndürüyordu.

"Kısa bir süre önce bana verdiğin sözü hatırlıyor musun?"

Kadın yutkundu. "Söz mü?"

"Sana kolyeyi sorduğum geceydi, onu Robert McKay'e verdiğini itiraf ettiğin geceydi."

Bir anda kupkuru kesilen dudaklarını nemlendirdi. "Ben... Ben hatırlıyorum."

"O gece bana bir daha asla yalan söylemeyeceğine dair söz vermiştin."

"Evet..."

"Ama yalan söyledin, değil mi Dani?"

Titredi, keşke daha fazla şarap içseydim diye düşündü. "Ne... Ne demek istiyorsun?"

"Çocuğumu doğuramayacağını bana ne zaman söylemeyi planlıyordun?"

Danielle'in kalbi atmayı bıraktı. Göğsünde öylece duruyordu, sanki ölüyormuş gibi ağrıyordu, sanki damarlarında hiç kan pompalanmıyormuş gibi.

"Ne zaman, Danielle?"

Şarap kadehine uzandı ama Rafe onun elini yakaladı. "Bana ne zaman söyleyecektin Danielle!"

Ona baktı ve gözleri yaşlarla doldu. "Asla..." diye fısıldadı ve sonra ağlamaya başladı.

GözyaÇlarının sıcak seliyle göğsü daraldı, bir yalana kapılmıÇ bir kadının yumuÇak ağlayıÇı değil, sevdiği adama asla veremeyeceği çocuğu için ağlayan kısır bir kadının derin hıçkırıklarıydı. Kalbi parçalanıyormuş gibi ağlıyor, ağlıyor, ağlıyor ve duramıyordu ve Rafe onu sandalyesinden kaldırıp kollarına aldığında fark etmedi bile.

"Her şey yolunda.... Her şey yoluna girecek."

"Hiçbir zaman her şey yoluna girmeyecek," dedi onun kucağına eğilerek. "Hiçbir zaman." Adamın omzuna yaslanarak ağladı, dudaklarının saçlarına değdiğini hissetti.

"Sakin ol."

"Sana evlenmeden önce söylemeliydim. Tanrım, söylemem gerektiğini biliyorum, ama ben..."

"Sen ne...?" diye sordu nazikçe.

Kesik kesik bir nefes aldı. "Başlangıçta seni cezalandırmak istedim. Beni seninle evlenmeye zorluyordun. Hak ettiğini aldığını sanıyordum."

"Ya sonra?"

"Londra'ya... döndüğümüzde annen Sheffield adını devam ettirecek bir varisin olmasının ne kadar acil olduğunu anlattı. Sonra Arthur Bartholomew ile tanıştım ve bunun gerçekten ne kadar önemli olduğunu gördüm." Başını kaldırıp ona baktı, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. "Çok üzgünüm, Rafael. Dayanılmaz derecede üzgünüm." Tekrar ağlamaya başladı ve Rafael onu daha sıkı tuttu.

"Ağlama, aşkım."

Ama duracak gibi görünmüyordu. "Nasıl... nasıl öğrendin?" "Neil

McCauley söyledi. Daha önce yaralandığını söyledi. Ne? sana ne oldu?"

Kesik kesik bir nefes aldı, boğazındaki ağrıyı bastırmak için yutkunmaya çalıştı. "Ben... Wycombe Park'ta ata biniyordum. Sen... nişanımızı attıktan ve ben Londra'dan taşındıktan sonra sık sık ata binmeye başladım. Bu bana başka hiçbir yerde bulamadığım bir tür rahatlık verdi."

"Devam et."

"Bir gece önce yağmur yağmıştı ve tarlalar... tarlalar ıslak ve çamurluydu. Flora Teyze gitmemem için beni ikna etmeye çalıştı. Çok tehlikeli olduğunu düşünüyordu ama ben... ben dinlemedim. Atımın adı Blossom'dı.

Taştan bir çite yaklaşırken ayağı kaydı ve ben de onun başının üzerinden uçtum. Düşerken bir şeyin üzerine düşmüş olmalıyım ya da... bilmiyorum, bir şeyler ters gitti. Eve gelmediğimde ve Blossom topallayarak ahıra geri döndüğünde, Flora Teyze seyisleri beni aramaya gönderdi."

Kendini ona bakmaya zorladı. "Biraz zaman aldı ama sonunda iyileştim. Ne yazık ki doktor asla çocuk sahibi olamayacağımı söyledi."

Dani yanaklarındaki gözyaşlarını sildi. Kalbi acı içinde sıkıştı. "Sana söylemiş olsaydım, benimle asla evlenmezdin. Sana bir oğul verebilecek bir kadınla evlenebilirdin."

Rafe nazikçe çenesini tutarak onu yüzüne bakmaya zorladı. "Beni dinle Dani. Bunu düşünmek için çok zamanım oldu ve
bir şeyi anlamaya başladım. Bunun önemli olmadığını fark ettim. Sen benim karımsın, beş yıl önce olman gerektiği gibi. Doğrusu, o zaman sana inanmam gerektiği gibi inansaydım, teyzen yerine benimle yaşıyor olurdun. O gün ata binmiyor olacaktın ve asla yaralanmayacaktın. Sonuçta hata benim, senin değil."

Dani onun sevgili yüzüne baktı. Boğazındaki kalın yumruyu geçip konuşmak zordu. "Rafael..."

Adam kara başını eğip onu öperken kadının ağzı titredi. *Seni seviyorum,* demek istedi. *Seni çok ama çok seviyorum.*

Ama sonunda sessizliğini korudu. Onun için taşıdığı duyguları bilmiyordu, geleceğinden hâlâ emin değildi.

"Beni hiç affedebilecek misin?" diye sordu.

"Birbirimizi affetmeliyiz." Onun ağzını kendi ağzıyla okşadı. "Artık sır yok," dedi.

"Hayır. Hayatım üzerine yemin ederim."

Rafael onu öyle şefkatle öptü ki, bir kez daha ağlayabileceğini düşündü.

"Bir şey daha var."

İçinden endişe geçti. "Evet?"

"Bu geceden itibaren benim yatağımda uyuyacaksın, senin değil."

Dani'nin boğazı düğümlendi. Başını sallamayı başardı ama göğsünün içinde kalbi şarkı söylüyordu.

Caro, Dük'ün kütüphane çalışma odasının kapısının önünde duruyordu. Açık olan çalışma odasının kapısının önünden geçiyordu ki sesler duydu ve

arabacı Michael Mullens'ın, şapkası elinde, dükün gül ağacından yapılmış büyük masasının önünde durduğunu gördü.

Kulak misafiri olmak istememişti ama sonra Mullens'in araba kazası hakkında konuştuğunu ve anormal derecede üzgün göründüğünü fark etti.

"Size söylüyorum, efendim, bu bir kaza değildi."

Caro kapının dışındaki duvara yaslandı ve arabacının ne dediğini duymak için kendini zorladı.

"Dingil üzerinde çalışırken, ahşabın kırıldığı yerin garip bir görüntüsü olduğunu fark ettim. Daha yakından inceledim ve neredeyse ikiye bölünmüş olduğunu gördüm."

Dük sandalyesinden kalktı. "Ne demek istiyorsunuz? Birinin o arabanın ters dönmesini istediğini mi söylüyorsunuz?"

"Bundan daha kötüsü, efendim. Tam da olduğu yerde olmasını istediler. Aks parçalarını incelerken, tahtaya gömülü bir şey fark ettim."

Caro, arabacının kaba kahverengi ceketinin cebine uzanıp bir şey çıkardığını ve düke uzattığını görecek kadar uzun süre odaya baktı.

"O gün köprüde bizi bekleyen biri olmalı, efendim.
Kazadan hemen önce silah sesine benzeyen bir ses duydum ama o kurşun topu çıkarana kadar birinin bize ateş etmiş olabileceğini hiç düşünmemiştim."

Dük kurşundan yuvarlak bir çember tutarken Caro ürpertiyi görmezden geldi.
inceleyin. "Dingile ateş ediyorlardı. Kırılması için tek gereken doğru noktaya biraz daha baskı yapmaktı."

"Evet efendim, ben de öyle görüyorum."

Dük'ün eli kurşun parçasının etrafını sardı. "Sakıncası yoksa Bay Mullens, bunu saklayacağım. Ve bu bilgiyle bana geldiğiniz için teşekkür ederim."

Arabacı eğildi ve gitti. O kapıya ulaşamadan Caro eteğini kaldırdı ve koridorda koşmaya başladı. Danielle'i bulmak zorundaydı.

Yüce İsa, biri onları öldürmeye çalışmıştı!

"Ne diyeceğimi bilemiyorum." Dani, diğer salonların çoğundan daha küçük olan Wedgwood Odası'nın zemininde volta atıyordu,

bahçeye bakıyordu ve onun favorisi haline gelmişti. "Neden biri ölmemizi istesin ki?"

Ama kafasında çirkin bir düşünce dönüp duruyordu. Sheffield düklüğünün mirasçısı olabilmek için, primogeniture kuralları gereği evlilik içinde doğmuş, Rafe'in kanından meşru bir erkek çocuk gerekiyordu. Bunun gerçekleşmesi için Rafe'in tek seçeneği boşanmaktı.

Tabii kadın ölmediyse ve adam yeniden evlenmediyse.

Başını kaldırıp Caro'ya baktı ve arkadaşının düşüncelerini okuduğunu gördü.

"Hayır, aklından bile geçirme. Onun böyle bir şey yapacağına bir an bile inanmıyorum. Dük size aşık. Siz bunu göremiyor olabilirsiniz ama ben görüyorum. Seni seviyor ve sana zarar vermez."

Dani'nin Rafe'in ona karşı ne hissettiğine dair hiçbir fikri yoktu ama Caro haklı olsa ve Rafe onu yeniden sevmeye başlasa bile, bazen birini sevmek yeterli olmuyordu. Rafe'in ailesine karşı bir görevi vardı ve bu görevi Dani karısı olduğu sürece yerine getiremezdi.

"Dani, "Ne kadar acı verici olursa olsun her olasılığı göz önünde bulundurmalıyız," dedi.

"Ama Dük kaza sonrasına kadar ona bir çocuk veremeyeceğinizi bilmiyordu."

"Belki de biliyordu. Bilen başka insanlar da var... Düştükten sonra beni taşrada tedavi eden doktor, teyzemin evindeki hizmetçiler. Belki de Neil McCauley ona söylemeden önce bir şekilde öğrenmiştir."

"Buna inanmıyorum."

"Ben de istemiyorum ama gerçek ne olursa olsun, sorumlunun kim ve neden olduğunu bulmalıyız."

"Sana daha fazla katılamazdım."

Dani, misafir odasına açılan kapıdan gelen Rafe'nin sesiyle irkildi. Rafe o mahrem alana girdi ve oda birdenbire eskisinden daha küçük göründü.

"Ben de ikinizi arıyordum." Bakışları birinden diğerine geçti. "Görünüşe bakılırsa
arabası."

Caro'nun dar yüzü kızardı. "Kulak misafiri olmak istemezdim, Majesteleri, ama koridordan geçiyordum ve kaza hakkında konuştuğunuzu duydum ve-"

"Sorun değil. Bu durumda, bildiğinize sevindim. Jonas McPhee şu anda Leighton Kontu'nun cinayetiyle ilgili bilgi peşinde olduğu için

Samuel Yarmouth adında bir adamı, araba kazası konusunu araştırması için tuttu."

Dani sadece başını salladı.

"Ne oldu? Yüzündeki ifadeyi tanımaya başlıyorum."

Caro onun yerine, "Önemli bir şey değil, Majesteleri," diye cevap verdi. "Sadece birinin onu öldürmeye çalışmış olabileceğini düşündüğü için üzgün."

"Evet, ben de ikinizle bu konuyu konuşmak istiyordum. İkinizden birinin sahip olabileceği düşmanları tartışmamız gerekiyor."

Dani'nin başı Rafe'nin açık konuşması üzerine kalktı. "Düşman mı? Kimin bana zarar vermek isteyebileceğini hayal bile edemiyorum. Aklıma hiç kimse gelmiyor."

Rafe'in gözleri onu kıstırdı. "Benden başka kimse yok. Düşündüğün şey bu." "Hayır, ben... Hayır, tabii ki hayır." Ama yanaklarındaki gül ona ihanet etti.

önceki düşünceler.

"Masumiyetimi itiraf etmenin bir işe yarayacağını sanmıyorum, ancak şunu belirtmek isterim ki, birincisi, kaza sırasında durumunuzdan haberim yoktu ve ikincisi, benim de o vagonda olmam gerekiyordu. Planlarım beklenmedik bir şekilde ve yola çıkmamızdan sadece bir gün önce değişti. Eğer kötü adam bu durumdan haberdar edilmemiş olsaydı, planladığı gibi ilerleyebilirdi."

Bu düşüncede haklılık payı vardı. Ve Rafe'in ona zarar vermek isteyebileceği düşüncesi o kadar iğrençti ki, bu fikre boğulmak üzere olan bir kadının ipe sarılması gibi sarıldı. "Evet, sanırım bu doğru."

"Ve eğer hedef siz değil de ben olsaydım, ölmemi isteyebilecek bir dizi olasılık vardı."

Bakışları adamın yüzünde keskinleşti. "Oliver Randall'ı düşünüyorsun."

"Düşünüyorum. Randall bir daha yürüyemeyecek ve ben bunu sağlayan adamım. Ve ben de

Düşmanlar giderse, Lord Oliver'ı listemin en başına koyarım."

Dani sandalyesine geri oturdu. "Olanlardan sonra Oliver'ın sana karşı çıkmaya cesaret edebileceğinden emin değilim."

"Belki de değildir. Yine de araştırmaya değer." Kapıya doğru yürüdü Pencereden bahçeye baktı ve ellerini arkasında kavuşturdu. "Bir de Carlton Baker var. Amerikalı bana karşı tehditler savurdu."

"Elbette Bay Baker cinayete kadar gitmez."

"Bir erkeğin gururu incindiğinde, ne yapabileceğini bilmek zordur." Onunla yüzleşmek için döndü.

"Ve tabii bir de kuzenim Arthur Bartholomew var. Gırtlağına kadar

borca batmış durumda ve umutsuzca paraya ihtiyacı var. Bir sonraki Dük olmak

Sheffield cinayet işlemeye değer olabilir."

Dani bunu düşünmemişti. Bu, Rafe'nin bir oğlu olana dek sürecek bir tehditti. İçten içe ürperdi.

"Bu üçünün dışında bir olasılık daha var, Bartel Schrader adında bir adam. Onunla Amerika'da tanıştım. Ona Hollandalı diyorlar."

"Bu adam, Schrader, neden sizi öldürmek istesin ki?"

"Schrader, Fransızlara büyük ölçüde yardımcı olacak bir nakliye girişimine dahil oldu ve ben de onun çabalarını sabote etmek için elimden gelen her şeyi yaptım."

"Albay Pendleton'la konuştuğunuz şey bu muydu?"

Başını salladı. "Hollandalı benim onun baş rakibi olduğuma inanıyor. çok sıra dışı gemilerden oluşan bir filonun satın alınması. Benim aradan çekilmemle birlikte, satışı tamamlama ve kendisine büyük miktarda para kazandırma şansı var."

"Anlıyorum." Dani dudağını ısırdı, Rafe'in hükümetle olan ilişkisi hakkında endişelenmeye başlamıştı, öldürülmesine neden olabilecek bir şey üzerinde çalışıyordu. "Sizce bu Bay Yarmouth arabaya olanlardan sorumlu olan adamı ortaya çıkarabilecek mi?"

"Bunu zaman gösterecek. Bu arada hepimiz tetikte olmalıyız. Çalışanlarla konuşup, nöbet tutma konusunda yardımlarını almak niyetindeyim, ancak gerçek şu ki, içlerinden biri ya da birkaçı bu girişimde bulunan adam ya da adamlarla işbirliği içinde olabilir."

"Kesinlikle hayır. Çoğu yıllarca aileniz için çalıştı." "Bu doğru, ama yine de bu olasılık göz ardı edilemez."

Tam o sırada uşak kapıda belirdi. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim, Majesteleri, ama Lord Brant ve Belford geldiler."

Rafe başıyla onayladı. "Güzel. Onları içeri al." Dikkatini Danielle'e çevirdi. "Arkadaşlarımızdan gelmelerini istedim. İkisi de güçlü adamlar ve sık sık toplum içine çıkıyorlar. İşe yarar bir şeyler bulabileceklerini umuyorum."

Caro sandalyesinden kalktı. "O halde sizi yalnız bırakayım."

"Kal," dedi Rafael. "Sen de karımla birlikte o arabadaydın. Bu mesele sizi de ilgilendiriyor."

Caro sadece hafifçe başını salladı ve sandalyesine döndü ama Dani onun da dahil edilmesinden memnun olduğunu söyleyebilirdi.

Wooster birkaç dakika sonra döndü ve Brant Kontu ile Belford Markisi'ni salona götürdü.

Kont basitçe, "Elimizden geldiğince çabuk geldik," dedi.

Marki, "Notunuz önemli olduğunu söylüyordu," diye ekledi.

"Öyle de oldu," dedi Rafe ve sonraki yarım saat boyunca arkadaşlarına arabacı Bay Mullens'in yaptığı keşif hakkında bilgi verdi.

Ethan karanlık bir sesle, "Yani sonuçta bir kaza değilmiş," dedi.

"Ne yazık ki hayır."

"Etrafı kolaçan etmeye başlayalım," diye önerdi Cord, "bakalım ne bulabileceğiz.

İzninizle, Victoria'ya söylemek istiyorum. Merdivenlerin altında çalışan insanların yardımını alma konusunda inanılmaz bir yeteneği var. Son derece faydalı olabilecek bir yeraltı iletişim sistemine sahip gibi görünüyorlar."

"Gracie'ye de söylemek isterim," dedi Ethan. "O da yardım etmek isteyecektir."

"Cinayete teşebbüs oldukça tatsız bir iş olduğu için kadınların katılımını ikinize bırakmayı düşündüm. Ama alabileceğimiz her türlü yardımı kesinlikle kullanabiliriz."

Marki, "Bilmemiz gereken başka bir şey var mı?" diye sordu.

Dani, Rafe ve annesinin de onun ölümünden faydalanacağını düşündü ama yorum yapmadı. Kaza olduğunda Rafe'nin Londra'da güvende olması garip bir şekilde uygun olsa da, kalbinde kocasının ona zarar verecek bir şey yapacağına inanmıyordu. Dani'nin Rafe'e bir varis bırakamayacağını öğrenen dul kadın çok üzülecek olsa da, kayınvalidesinin cinayet işleyecek türden biri olmaması için dua etti.

Adamlar evden ayrılır ve onların gidişinden sonraki sessizlikte Rafe Dani'ye döner.

"Bu konuyla ilgili olarak yapmam gereken birkaç şey var. Bu meseleyi çözene kadar senin ve Caro'nun önümüzdeki birkaç gün boyunca evde kalmanızı tercih ederim."

Dani kendi evinde tutsak olma fikrinden nefret etse de itiraz etmedi. Dışarıda hava soğuk ve yağmurluydu. Belki de içeride güvende kalmak gerçekten de en akıllıca yoldu.

"Şimdilik nasıl istersen," dedi ve Rafe'den sert bir bakış aldı. "Beni dinle Danielle. Hayatını riske atmana izin vermeyeceğim. Bu işte sen tam olarak dediğimi yapacak."

"Peki ya sen? Eğer haklıysan ve hedef sensen, evde kalması gereken kişi sensin."

Ağzının kenarı yukarı doğru kalktı. "Endişelenmene sevindim ve son derece dikkatli olacağımdan emin olabilirsin."

Rafe salondan ayrıldı ve onun ayak izlerini takip eden Caro birkaç dakika sonra üst kata döndü. Şüphesiz ki

Dani artık huzursuz olduğunu ve temiz hava almaya ihtiyacı olduğunu düşündü. Yine de, Rafe'in yapmak istediği gibi, dikkatli olacaktı.

Danielle'e göre hayatına yönelik bir girişim fazlasıyla yeterliydi.

Yirmi Yedi

Şehri kapkara **bir** gece sarmıştı. Sadece tırnak kadar ince bir ay Dük'ün Hanover Meydanı'ndaki büyük taş evi. Caro üst kattaki yatak odasında yatağının üstündeki tavana bakıyor, süslü beyaz pervazları inceliyor, alçı meşe yapraklarını sayıyor ve boş yere uykuya dalmaya çalışıyordu.

Danielle'le birlikte Wycombe Park'tan ayrılıp şehre döndüklerinden bu yana geçen aylar içinde çok şey olmuştu.

Çok şey değişmişti.

Amerika'ya gidip dönmüşlerdi. Danielle evliydi ve Caro artık bir düşesin hizmetçisiydi.

Robert McKay hayatına tesadüfen girmişti.

Onunla tanışmış ve aşık olmuştu.

Caro'nun gözleri yaşlarla doldu ve hızla gözlerini kırpıştırdı. Robert McKay için yeterince ağlamıştı.

Robert'ın doğruyu söylediğine ve cinayette masum olduğuna dair kanıtlar bulunmasına rağmen, ona olan hislerinden tek kelime bile etmemişti ve İngiltere'ye döndüğünden beri geçen aylar boyunca bir kez bile onu görmeye gelmemişti.

Nedeni açıktı. Robert bir kont, o ise bir hizmetçiydi. Tabii ki gelmeyecekti. Bir zamanlar ona karşı bir şeyler hissetmiş olsa bile, aristokrasinin bir üyesi olduğunu keşfettiğinde bu duygular değişecekti.

Robert artık onun için bir kayıptı ve yapabileceği en iyi şey bu gerçeği kabullenmek ve onunla tanışmadan önce yaşadığı sade, özgür hayatla yetinmekti.

Ama bu sözleri söylerken bile Caro'nun kalbi çarpıyordu. Yüce Tanrım, eğer birini sevmenin acısını bilseydi, o ilk gece asla Robert'la ahıra gitmezdi. Onu asla öpmez ya da kendisini öpmesine izin vermezdi.

Caro bir hıçkırığı bastırdı, Robert McKay'le ilgili düşünceleri geride bırakmaya kararlıydı. Yine de uyuyamadı. Bunun yerine, penceresinin dışındaki ağacın dalları arasından geçen rüzgârın fısıltısını dinledi.

Arnavut kaldırımlı sokaktaki toynak sesleri ve bloktan geçen araba tekerleklerinin vızıltısı.

Saatler yavaş yavaş geçerken Caro ara ara uyudu, sonra tekrar uyandı. Pencere camına vuran ışık dikkatini çekti, garip bir şekilde ritmik olan bu ses giderek daha ısrarcı bir hal aldı ve Caro'nun yataktan kalkıp halının üzerinde ilerleyerek karanlığa bakmasına neden oldu.

Caro, ikinci kat penceresinin dışındaki küçük ferforje parmaklığa tünemiş bir adam görünce nefesi kesildi. Adam yaklaştı, tekrar vurdu ve kalbi yerinden fırladı.

Robert!

Mandalı kaldırıp pencerenin iki yarısını iterek açarken elleri titriyordu. Robert sessizce pervaza tırmandı, usulca halının üzerine atladı ve soğuğa karşı pencereyi kapattı. Robert ona doğru döndü ve öylece bakakaldı. Kadın onun ne kadar korkmuş göründüğünü fark etti.

Yüce Tanrım, saçlarını örmemişti bile! Sırtından aşağıya doğru çılgınca kıvrılarak bırakmıştı ve şimdi soluk sarı saçlarından oluşan bir cümbüş kafasının her yerinde göze çarpıyordu. Üzerinde sadece beyaz pamuklu bir gecelik vardı, çıplak ayakları eteğin altından görünüyordu ve soğukta meme uçları kumaşın üzerinde utanmazca göze çarpıyordu.

Caro kızardı. "Ben... Ben giyinik değilim," dedi beceriksizce. "Korkunç göründüğümü biliyorum. I-"

Söyleyebileceği her ne varsa, Robert'ın ağzının onunkinin üzerine çökmesiyle yok oldu. Robert onu daha önce hiç öpmediği gibi öptü, kızın duymak için can attığı her şeyi ve daha fazlasını söyleyen şiddetli, sıcak bir özlemle.

"Özür dilerim," dedi uzaklaşırken. "Öyle demek istemedim... Umarım sizi korkutmamışımdır."

"Beni korkutmadın." Titreyen, güzelce öpülmüş dudaklarına dokundu. "Seni gördüğüme çok sevindim, Robert."

"Gelmek zorundaydım." Yanağına dokunmak için uzandı. "Bir dakika daha uzak kalamazdım."

"Robert..." Caro onun kollarına geri döndü ve bildiği hiçbir şeye benzemeyen bir sevinç yaşadı. "Seni çok özledim."

Adam başını eğip onu tekrar öperken, parmaklarının saçlarının arasına girdiğini ve başının arkasını nazikçe kavradığını hissetti. Öpücüğünü aldığında

Doldurduktan sonra, pencereden içeri süzülen ay ışığının soluk huzmelerinde duran kadına bakmak için uzaklaştı.

"Ne kadar güzel olduğunu unutmuşum."

Yanaklarında taze bir kızarıklık belirdi. "Hiç de güzel değilim."

"Öylesin. Baharda açan bir çiçek gibisin, yüz hatların çok narin, tenin çok açık. Saçların soluk altın renginde ve eğrilmiş gümüş kadar ince.
Siz görmüyor olabilirsiniz ama ben görüyorum."

Daha önce hiç kimse onunla bu şekilde konuşmamıştı ve içi ona duyduğu aşkla titriyordu. "Robert..." Onun kucağına doğru eğildi. "Çok şey oldu
oldu."

Robert başını salladı ve sinirli bir iç çekti. "Çok fazla ve neredeyse yeterli değil. Hâlâ aranan bir adamım."

Ve ayrıca bir kont, diye düşündü ama söylemedi. Aralarındaki bu anı sona erdirebilecek kelimeleri söylemeyi reddetti. Bu gece sadece onun gecesiydi ve onunla geçirdiği her saniyenin değerini bilecekti.

"Bana haberlerini anlat," dedi, "ben de sana benimkileri anlatayım."

"Haberlerim mi? İngiltere'nin yarısını dolaştım ve aradığım şeyi henüz bulamadım. Ama bulduklarımı aktaracağım." Sonraki yarım saat boyunca olan biten her şeyi konuştular, ilk tanıştıkları andan itibaren paylaştıkları aynı rahatlıkla konuştular. Caro ona Dük'ten ve müfettişi Jonas McPhee'den ve koşucunun Robert'ın hikâyesinin doğruluğunu nasıl teyit ettiğinden bahsetti.

"Masumiyetinize dair kanıt arıyor," dedi ona. "Dük onu bulacağına inanıyor."

Robert gözlerini kaçırdı. "Ben de aynı umutlara kapılmıştım. O gece handa buluşmam gereken kadınla konuştum ama hiç yardımcı olmadı. Ağlayarak bir adamın kendisine para verdiğini ve bana Boar and Hen'de buluşmamızı öneren bir not gönderdiğini, ancak oraya gittiğimde ne olacağına dair hiçbir fikri olmadığını söyledi. Parayı veren adamı hiç görmediğini söyledi ama ona inandığımdan tam olarak emin değilim."

Bir süre daha konuştular. Cinayetle ilgili her şey anlatıldıktan sonra Robert onu tekrar öptü. "Seni görmek istediğim için geldim," dedi, "dertlerimle seni daha fazla sıkmak istemedim."

"Senin dertlerin benim dertlerim oldu, Robert. Eminim bunu artık biliyorsundur." Caro bir başka uzun öpücük için onun ağzını kendi ağzına çekti. İlk başta Caro da karşılık verdi, dili daha önce olduğu gibi içeri girdi ama tutkuları arttıkça ve nefes alışları sığlaştıkça Robert geri çekildi.

"Artık gitme vaktim geldi. Seni çok arzuluyorum aşkım ve kontrolümün ne kadar süreceğinden emin değilim."

Kalp atışları hızlandı. *Onu istiyordu!* Yanında durup sıcak kahverengi gözlerindeki arzuyla ona bakması neredeyse bir rüya gibiydi. Ve aralarındaki engelleri ve yalnızlığı düşündükçe
Onsuz geçireceği yıllarla yüzleşmek zorunda kaldığında, kendisinin de onu arzuladığını fark etti.

"Gitme, Robert." Yanağına dokunmak için uzandı. "Bu gece burada benimle kal."

Bakışları kızın üzerinde gezindi ve kız yakıcı sıcaklığı gördü. "Sen bir bakiresin, Caro. Masumiyetini senden almayacağım. Bu şekilde olmaz."

"Fark etmez. Senin olmanı istiyorum, Robert. Beni bir kadın yapan sen. Kalacağını söyle."

Başını sallamaya başladı ama Caro eğildi ve onu öptü. Adamın elini tuttu ve göğsünün üzerine koydu, parmaklarının dolgunluğun üzerinde kıvrılmasının sıcaklığını hissetti. "Kalacağını söyle."

"Geleceği bilemeyiz. Asılabilirim, aşkım. Ya bir çocuk varsa?"

Ona baktı, kalbi gözlerindeydi. "Bu bana verebileceğin en büyük hediye olurdu, Robert."

Boğazından kısık bir ses geldi ve onu kollarının arasına aldı. "Sen başka hiçbir kadına benzemiyorsun." Onu önce nazikçe, sonra daha şiddetli öptü, ikisi de mantıklı düşünemez hale gelene kadar öptü.

Kadın, adamın geceliğini çıkardığını fark etmemişti.
Robert onu kollarına alıp yatağa taşırken havanın serinliği tenine değiyordu. Robert ona orada çıplak bir şekilde eşlik etti, vücudu güçlü ve odaya süzülen ay ışığının zayıf huzmelerinde güzelce kaslanmıştı.

"Bunun yanlış olduğunu biliyorum, ama senin tatlı bedeninin görüntüsü kanımı bu kadar ısıtmışken, seninle ilgili hiçbir iradem yok."

"Bu geceyi kendimize ayıracağız," dedi Caro, "ve ne olursa olsun bundan asla pişmanlık duymayacağız."

"Buna söz veriyor
musun?" "Söz
veriyorum, yemin
ederim."

"O zaman seni bu gece ve sonsuza dek seveceğim, Caroline Loon." Ve ne zaman
Onu öptüğünde, vücuduna böylesine şefkatle dokunduğunda Caro neredeyse ona inanacaktı.

Leighton Kontu Clifford Nash, Leighton Hall'daki çalışma odasında, şöminenin önündeki deri koltuğunda arkasına yaslanmış oturuyordu. Dışarıda, soğuk bir Şubat rüzgârı toprağı süpürüyordu. Tanrı'nın dişleri, bahara çok sevinecekti.

Kapı hafifçe vuruldu ve Burton Webster'ı çalışma odasına çağırdı, iri yarı, kaba görünüşüne rağmen yeterince zeki bir adamdı.

"Yani, bitti mi? McKay öldü ve sonsuza dek başımdan gitti mi?"

Webster tüylü başını salladı. "Henüz değil, ama çok uzun sürmez. Olması gerekenden çok daha uzun sürmüş olsa da sonunda adamı buldum."

"Nerede o?"

"Londra. Belki de onu bulmayı düşünebileceğim en son yer." "Londra'da ne işi var?"

"Emin değilim, ama kaynaklarıma göre bir çatı katında kalıyormuş. East End'de Dove adında bir meyhanenin üstünde. Sweeney ile konuştum-"

"Sweeney mi?"

"Albert Sweeney, daha önce kiraladığım adam. Sweeney çoktan Londra'ya gitti. McKay'e göz kulak olması için ona iyi para ödendi. Sanırım bu adamdan son kez haber alacaksınız."

"Güzel. Bu meselenin sonsuza dek kapanmasının zamanı geldi de geçiyor bile." Webster sandalyesinden kalktı. "Başka bir şey var mı lordum?" "Sadece bu sefer bittiğinden emin olun."

"Öyle olacak. Ben de Londra'ya gidiyorum. Sorunun tatmin edici bir şekilde çözüldüğünden emin olduğumda, haber göndereceğim."

Clifford'un başıyla onaylaması üzerine Webster döndü ve çalışma odasından çıktı. Her şey yakında bitecekti.

Clifford'un dediği gibi, zamanı çoktan geçmişti.

Caro, Dük'ün kütüphanedeki çalışma odasının kapısını çekingen bir tavırla çaldı. Görüşme talebini içeren bir not göndermişti ve birkaç dakika sonra Dük onu aşağıya çağırdı.

Dük ona içeri girmesini söyledi, o da kapıyı açtı ve kalbinin gümbür gümbür atışını duymamasını umarak içeri girdi.

"Beni mi görmek istediniz?"

"Evet, Majesteleri. Robert McKay'den haber getirdim."

Üzerinde çalıştığı kâğıdı masasının üzerine bıraktı. "Otur, Caro. Söyleyeceğin her neyse, söylemekten korkmana gerek yok."

Adamın karşısındaki sandalyeye oturdu ve başını kaldırdığında adamın masanın etrafından dolaşıp kendisine doğru yürüdüğünü gördü. Adam onunkinin yanındaki deri sandalyeye oturdu.

"Şimdi bana McKay'den getirdiğin şu haberi anlat."

Caro eteğinin bir kıvrımıyla oynarken, aklının başka yerde olmasına dikkat ediyordu.

Robert'la paylaştıkları samimiyetleri. "Dün gece Robert beni görmeye geldi."

Dük'ün kara kaşları birbirine yaklaştı. "Eve mi geldi?"

"Evet, Majesteleri. Odamın yanındaki ağaca tırmandı ve ben de onu pencereden içeri aldım."

Kaşları daha da aşağıya çekildi. "Hangi odanın senin olduğunu nereden biliyordu?"

"Bilmiyorum ama Robert son derece zeki biri."

"Eminim öyledir."

"Ona tuttuğunuz adamdan bahsettim, Bay McPhee, ve bu adamın adını temize çıkaracak kanıtı bulacağına inandığınızı söyledim, ama Robert bunun olacağına inanmıyor. Her yolu denediğini ve hiçbir şey bulamadığını söylüyor. Cesareti çok kırılmış durumda."

"Robert şimdi nerede?"

Bakışlarını başka yöne çevirdi. "Söylemememi istedi."

"Ama onu seviyorsunuz ve ona yardım etmek istiyorsunuz, bu yüzden bana onu tam olarak nerede bulacağımı söyleyeceksiniz."

Gözlerini kırpıştırdı ve ona baktı. "Lütfen, bana sorma."

"Ben ne Robert'ın ne de senin düşmanınım Caro. Söyle ki ona çok ihtiyacı olan yardımı sağlayabileyim."

Robert'a söz vermişti ama Dük masumiyetini kanıtlamanın bir yolunu bulamazsa, sonunda asılacağını da biliyordu. "East End'de Dove adında bir hanın üst katında bir odada kalıyor."

"Teşekkür ederim, Caro. Ne sizin ne de Robert'ın güvenine ihanet etmeyeceğim." "Bunu biliyorum, Majesteleri."

"Yeni bir şey keşfetti mi, ona yardımcı olabilecek bir şey?"

"Molly Jameson adında bir kadından bahsetti. Cinayet gecesi onunla handa buluşması gerekiyordu. Robert onu görmeye gitti. Kadının ona, birisinin o gece hana gelmesi için para verdiğini söylediğini anlattı.

ama kim olduğunu bilmiyormuş. Ona inandığından emin olmadığını söyledi."

Caro, bir şekilde yardımcı olabileceğini umarak Robert'ın söylediklerinin geri kalanını ona anlattı.

Dük, "Bana güvendiğiniz için teşekkür ederim," dedi. Uzanıp kızın elini tuttu ve güven verici bir şekilde sıktı. "Robert'ın sana çok değer verdiği çok açık. Ne olursa olsun, bunu daima hatırlamalısın."

Ne söylemeye çalıştığını biliyordu, bir kontun, onu sevse bile bir hizmetçiyle evlenmeyeceğini biliyordu. Ama bunu zaten biliyordu, o yüzden sadece başını salladı. Dük görüşmeyi bitirerek ayağa kalktı ve o da çalışma odasından ayrıldı. Çok geç olmadan Robert'a yardım etmenin bir yolunu bulması için dua etti.

Danielle dört direkli devasa yatağında Rafael'in yanına sokuldu. Sheffield düklerinin altı nesline ait olan oda, biraz fazla karanlık olsa da ağır, süslü oymalı mobilyaları ve zengin mavi kadife perdeleriyle erkeksiydi. Oymalı ahşap karyola direklerinden sarkan mavi kadife yatak örtüleri yatağı kışın soğuğundan koruyordu.

Burası bir erkek odasıydı ve Rafael burayı kendine göre düzenlemişti, Danielle'in burayı bu kadar çok sevmesinin nedeni de buydu. Botları duvara dayalı gardırobun yanında duruyordu ve en sevdiği kolonyalardan birkaç şişe gümüş işlemeli tarağının yanındaki şifonyerin üzerinde duruyordu. Okumayı seviyordu ve yatağın kendi tarafındaki komodinin üzerinde yarım düzine kitap duruyordu.

Danielle onun burada, büyük yatakta yanında olmasını istemesinden, gecenin bir yarısı ve sabahları kalkmadan önce ona uzanmasından hoşlanıyordu.

Birbirlerine duydukları arzu hiç azalmıyor gibiydi ama yine de aralarında karanlık gölgeler vardı. Biri onu öldürmeye çalışmıştı. Ya da belki de Rafael'in inandığı gibi hedef Rafael'di ve o ve Caro sadece işlenmesi planlanan suçun kurbanlarıydı.

Yatağında yatarken, Rafael yanında uyurken, sorular kafasının içinde dönüp duruyordu ama hiçbirine cevap gelmiyordu. Jonas McPhee şehre döndüğünde çok mutlu olacaktı. Rafael'in koşucuya inancı büyüktü ve Danielle onun yardımından kesinlikle yararlanabileceklerini düşünüyordu.

Dakikalar geçtikçe ve Rafe'in vücudunun sıcaklığı onu ısıttıkça, sonunda uykuya daldı, ama bu huzursuz, uyuşuk bir uykuydu. Garip bir koku

burun deliklerine doldu, yavaş yavaş bilincine nüfuz etmeye başladı, gözleri yanmaya başladığında sarsılarak uyandı.

Bir an için hâlâ rüya gördüğünü, halının saçakları boyunca uzanan titrek sarı ışığın, turuncu-sarı
Perdeleri yalayan alevler aslında gerçek değildi.

Sonra derin bir nefes aldı ve öksürmeye başladı ve yatakta dikleşti. "Uyan Rafael, oda yanıyor!"

Çılgınca onun omzunu çekiştirdi. "Rafe, uyan! Buradan çıkmak zorundayız!"

Adam halsizce kıpırdandı ve kadın onun ne kadar derin bir uykuda olduğunu fark etti. Eğer onun huzursuzluğu olmasaydı, muhtemelen ikisi de dumandan etkilenir ve bir daha uyanamazlardı.

"Ne oldu?" Odaya şöyle bir göz gezdirdi. "Yüce İsa!" Artık iyice uyanmış olan adam yataktan fırladı, yorganını üzerinden attı ve bordo sabahlığını çekti. "Buradan hemen çıkmalıyız!"

Elini tutarak onun önünde kapıya doğru ilerledi. Halının yarısı yanıyordu ve duvarlar yukarı doğru sürekli alev alıyordu. Tüm evi alevler içinde bulmayı bekleyen kadın, kapıyı çekip açtığında yangının sadece yatak odalarında devam ettiğini görünce afallamıştı.

"Ateş!" Rafe koridorda bağırdı. "Evde yangın var!"

Üçüncü katın kapıları açıldı ve hizmetkârlar koşuşturmaya, bağırıp çağırarak emirler yağdırmaya, merdivenlerden ikinci kata inmeye başladılar. İki
Dük'ün süit odasının bir alt katında, Danielle'in yatak odasının yanındaki yatak odasında, Caro bornozu ve terlikleriyle dışarı fırladı. Saçlarının gevşek tutamları örgüsünden kurtulmuş ve yüzünün etrafında kıvrılmıştı ve mavi gözleri tabak gibi yuvarlaktı.

"Ne oldu?" Açık kapı aralığından yanlarına baktı, Rafe kapıyı çarpmadan hemen önce turuncu-kırmızı alev yalımını gördü. "Aman Tanrım!
Tanrım!"

"Hadi gidelim!" Rafe iki kadını da merdivenlere doğru iterek emretti. Onları aceleyle merdivenlerden indirdi ve bahçeye açılan Fransız kapılarından dışarı çıkardı. "Burada güvende olursunuz. Bu iş bitene kadar burada kalın."

"Bekle!" Dani arkasından seslendi ama Rafe çoktan eve geri dönmüş, uşaklara kova tugayının çabalarını iki katına çıkarmaları için bağırarak Fransız kapılarından koşarak gözden kaybolmuştu.

"Yardım etmeliyiz," dedi Dani, korkudan sesi biraz yükselmişti.

Caro, "Bir kovayı herkes kadar iyi kaldırabilirim," dedi ve ikisi de koşmaya başladı.

Tahta kovalar dolduruluyor ve evin içinde kaybolan hizmetkârlar tarafından elden ele dolaştırılıyordu. Dani bahçede durduğu yerden, ağır kovaların sıraya dizilmesine yardım ederken, evin üst katlarını görebiliyor, efendinin süitinin pencere pervazlarını yalayan alevleri görebiliyordu.

Dalgalı cam bölmelerden birkaçı sıcaktan paramparça olunca nefesi kesildi. Bir an sonra Rafe'in odanın içinde duran, odayı suyla ıslatan, uşak Bay Cooney ve arabacı Bay Mullens'in yanında çalışan uzun boylu figürünü tanıdı ve epey ilerleme kaydetmiş gibi görünüyorlardı.

Rafe bahçeye geri döndüğünde sırtı ağrıyordu, kapitone şalvarı vıcık vıcıktı ve bornozunun altında çıplak olan vücuduna yapışıyordu. Her tarafı is içindeydi, yüzü kararmıştı, saçları dağınıktı ve birkaç koyu tel alnına sarkıyordu.

"Yangın söndü," dedi çeşme başında çalışan gruba. "Yangını evin geri kalanına yayılmadan kontrol altına almayı başardık. Yardımlarınız için hepinize teşekkür ederim."

Dani rahatlamıştı. "Tanrı'ya şükür." Rafe'in mavi gözleri Dani'nin suyla ıslanmış kıyafetine odaklandı.

"Sana yolun dışında güvende olacağın bir yerde kalmanı söylediğimi sanıyordum." "Burada neredeyse hiç tehlikede değildim. Ben sakat değilim, *Majesteleri,*
ve kendi evimi kurtarmak için her türlü yardıma hakkım vardı."

Yüz hatlarında bir şey hareket etti ve sert bakışı yumuşadı. "Özür dilerim. Dediğiniz gibi, kendi evinizi kurtarmaya yardım etmek için her türlü hakka sahipsiniz."

Bir an için göz göze geldiler ve birbirlerini tuttular. Dani, tüm kirine ve isine rağmen Sheffield Dükü'nün İngiltere'deki en yakışıklı adam olduğunu düşünüyordu.

Düşüncelerinden utanarak gözlerini kaçırdı. "Yukarıda ne oldu? Yangının nasıl başladığını anlatabilir misiniz?"

Rafe'in çenesi gerildi ve çenesindeki yarık derinleşti. "Halının üzerinde lamba yağı vardı. Perdelerin üzerine de dökülmüştü."

Gözleri büyüdü. "Yangın bilerek mi çıkarıldı?" "Bunu söylediğim için üzgünüm ama evet."

"Aman Tanrım."

Caro boğazından komik bir ses çıkardı. "İkinizi de öldürmeye çalışıyor!"

"Gelin, içeri girelim," dedi Rafe. "Hizmetkârları rahatsız etmeye gerek yok."

Ancak personel çoktan telaşlanmıştı ve Dani'nin içi çalkalanıyordu. İki kez biri onu öldürmeye çalışmıştı.

Kocasına bir bakış fırlattı. Bu gece Rafe ölüme ondan bile daha çok yaklaşmıştı.

En azından bir şey açıktı ve kalbi rahatlayarak genişledi. Onu öldürmeye çalışan her kimse, artık kocası *olmadığından* emindi.

Yirmi Sekiz

Rafe kadınlara evin içine kadar eşlik etti. Yatak odası yıkılmış, koridordaki halılar ıslak ve çamurluyken ve havaya duman kokusu yayılmışken, konutun batı kanadında uyumak mümkün değildi. Tüm kanadın kapatılmasını emretmiş ve
Oda hizmetçileri, onun ve Danielle'in kullanımı için doğu kanadındaki bitişik odaların yanı sıra Caro için de bir yatak odası hazırlamaya koyuldular.

Sonunda, herkes bir kez daha yatağına çekilirken ev sessizleşti. Geç olmuştu, şafağa sadece birkaç saat kalmıştı. Rafe Danielle'in yanında yatarken zihni tekrar tekrar onun ölmesini isteyebilecek insanların listesini gözden geçiriyordu. Ya da belki Caro'nun dediği gibi, ikisinin de ölmesini isteyebilirlerdi.

"Yangını başlatan adamın eve nasıl girdiğini düşünüyorsunuz?" Danielle ona bakmak için yan döndü.

"Uyuduğunu sanıyordum."

"Öyle olmadığını biliyordum. Bu gece ikimizin de daha fazla uyuyabileceğini sanmıyorum."

"Hayır, öyle olduğunu
sanmıyorum." "Peki sizce içeri
nasıl girdi?"

"Emin değilim. Belki de Robert'ın Caro'yu görmeye geldiği gece yaptığı gibi pencereden girmiştir. Daha büyük olasılıkla, biri onu içeri aldı."

"Ben de öyle düşünüyordum. Birkaç hafta önce kahya yeni bir oda hizmetçisi işe aldı. Aslında, son zamanlarda personele birkaç yeni kadın çalışan eklendi. Belki de onlardan biridir."

"Neden Bayan Whitley ile konuşmuyorsunuz, bakalım size onlar hakkında ne söyleyebilecek?"

"Bu çok iyi bir fikir."

"Bu arada, şafağa kadar birkaç saat var ve ikimiz de biraz uyuyabiliriz. Sanırım bunu gerçekleştirmenin bir yolunu biliyorum." Rafe Danielle'in üzerine eğildi ve onu öptü. Danielle'in dudakları çok tatlı ve yumuGaktı ve Rafe dudakların Danielle'in dudaklarına gömülmesine bayılıyordu. Dani de onu öptü ve vücudu sertleşti.

Birkaç dakika içinde onun içindeydi, ikisi mükemmel bir ritimle hareket ediyordu. Birlikte serbest kaldılar, vücudundaki her kası sıkılaştıran şiddetli bir doruk noktası.

Doymuş ve memnun bir şekilde derin kuş tüyü yatağa uzandığında, Danielle'i kendi tarafına doğru kıvırdı. Danielle'in nefes alış verişinin derinleşmesini ve yorgun bir uykuya dalmasını dinledi.

Rafe de dinlenebilmeyi diliyordu ama ne kadar yorgun olsa da uyuyamayacak kadar endişeliydi.

Danielle ertesi sabah erkenden kalktı. Dün gece ağır kovaları kaldırmaktan kasları ağrıyordu ve tüm o kargaşa içinde, önündeki günle yüzleşme zamanı gelmeden önce sadece birkaç saatlik kısa bir uyku çekebilmişti.

Caro'nun çok ihtiyacı olan birkaç saat dinlenmesini umarak giyindi, saçlarını kaplumbağa kabuğu taraklarla yanlardan tutturdu ve koridora çıktı. Girişteki bir kargaşa dikkatini çekti.

Merdivenlerin dibinde, Sheffield Düşesi'ni gördü; uzun boylu, siyah saçları gümüş rengindeydi ve hâlâ son derece çekiciydi. Oğluyla oldukça yüksek sesle konuşuyordu.

"Nasıl olur da haber göndermezsiniz? Karınız bir araba kazasında neredeyse ölüyor ve siz bana haber vermeyi düşünmüyor musunuz?"

"Endişelenmeni istemedim."

"Peki evinize geldiğimde birinin yatak odanızı ateşe verdiğini gördüğümde de endişelenmeyecek miyim?"

Kaşlarını çattı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Öncelikle, her yer berbat bir şekilde duman kokuyor ve öyle olmasa bile, bu evde olup da benim bilmediğim çok az şey var. Danielle nerede?"

"Buradayım, Majesteleri."

Dul kadın döndü ve kurnaz mavi gözleriyle onu inceledi. "Kendini nasıl hissediyorsun? Sakın iyi olduğunuzu söylemeyin. Dün gece pek dinlendiğinizi sanmıyorum. Burada durup konuşmak yerine yukarıda, yatağında olmalıydın, belli ki ihtiyacın olan uykuyu almalıydın."

Dani, kayınvalidesinin sağlığı için mi endişelendiğinden yoksa sadece dinlenmemesinin bir şekilde becerilerini etkileyebileceğinden mi endişe ettiğinden emin değildi.

bir varis üretmek. "Öğleden sonra kestireceğime söz veriyorum. Biraz uykulu olmam dışında, gerçekten iyiyim."

Dul kadın dikkatini Rafe'e geri verdi. "Ve sen! Seni ve karını korumaları için adam tutmalısın. Birileri hayatlarınıza kast ediyor ve siz kendinizi korumak için hiçbir adım atmadınız."

"Aslında var, anne. Konuyu araştırması için Samuel Yarmouth adında bir adam tuttum. Bugün Yarmouth'tan evin dışında nöbet tutmaları için güvenilir bulduğu adamları işe almasını isteyeceğim. Onları evin etrafında Saat. İşte. Şimdi daha iyi hissediyor musun?"

Kükredi. "Muhtemelen senin şu işe yaramaz kuzenin,
Artie Bartholomew. Senin ölümünden en çok onun kazançlı çıkacağı kesin."

Rafe kaşlarını çattı. Konuşmalarını kimin dinliyor olabileceğini görmek için koridorda bir aşağı bir yukarı baktı. "Bence ailenin çamaşırlarını burada, girişte dökmemeliyiz anne. Neden hepimiz baş başa kalabileceğimiz misafir odasına geçmiyoruz?"

Düşes çenesini kaldırdı ve önlerinden geçerek en yakın salona girdi, sonra da Rafe'in ağır sürgülü kapıları kapatmasını bekledi. Dani çok uzaktaki bir sandalyeye otururken, Rafe onun brokar kanepede oturduğu yere doğru yürüdü.

"Söyleyeceğin başka ne varsa anne, şimdi tam zamanı. İşimiz biter bitmez Yarmouth'u görmem ve planları harekete geçirmem gerekiyor. Danielle'in yeni işe alınan yardımcıyla ilgili olarak kahya Bayan Whitley ile görüşmesi gerekiyor."

"Gerçekten de öyle," dedi siyah saçlı kadın. Gizlice bir fiske vurdu Dani'ye bir bakış attı, sonra tekrar Rafe'ye baktı. "Belki de artık gitmelisiniz. Danielle ve ben konuyu daha ayrıntılı bir şekilde tartışabilir ve siz yokken biraz hasret giderebiliriz."

Rafe sadece başını salladı. "Pekâlâ. O zaman sizi yalnız bırakayım. Elimden geldiğince çabuk döneceğim."

Dani, "Dikkatli ol Rafael," dedi ve endişesi için şefkatli bir gülümseme aldı.

"Sen de aynısını yap." Sonra adam gitti ve Dani kayınvalidesiyle yalnız kaldı. Dani kadının tam olarak hangi konuyu konuşmak istediğini biliyordu.
Tartışma ve korku içini kapladı.

Henüz çocuk sahibi değildi ve asla da olmayacaktı.

Dani bir gülümseme takındı ve gerçeği öğrendiği takdirde kendisinin de ölmesini isteyecek olanlar arasında olacağından emin olduğu kadına döndü.

Gecenin bir yarısıydı. Rafe uykulu uykulu uyurken uşağın kapıya vurması onu uyandırdı. Ne olmuG olabileceğinden endiÇelenerek yorganı arkaya attı, sabahlığını kaptı ve kapıya doğru koÇtu.

"Ne oldu, Wooster?"

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim, Majesteleri, ama Bay McPhee aşağıda. Yanında iki adam daha var ve bunlardan biri pek de hoş görünmeyen bir tip. Bay McPhee sizinle bir an önce konuşması gerektiğini söylüyor."

Dani onun arkasından yürüdü. "Ne oldu, Rafael?"

"Jonas burada. Sanırım önemli bir şeyi ortaya çıkarmış olabilir." Rafe aceleyle pantolonunu ve temiz beyaz gömleğini giydi. "Sen burada kal. Bir dakika içinde döneceğim."

Danielle'i yatak odasının kapısında bıraktı ama daha çalışma odasına varmadan, onun merdivenlerden kendisine doğru koştuğunu gördü. Sessiz bir lanet fısıldayarak ve onun isteklerine itaat etmeyeceğini tahmin etmesi gerektiğini bilerek, kendisine yetişmesini bekledi.

"Tek kelime etme, Rafael. Bu senin olduğu kadar benim de meselem."

Öfkesini bastırdı, çünkü bu kesinlikle doğruydu. "Pekâlâ o zaman." Onun koluna girerek, sade güvercin grisi eteği ve beyaz pamuklu bluzuyla koridorda ilerlemesini sağladı. Kalın örgülü saçları her adımda sırtına doğru savruluyordu ve adam onun çıplak ayaklarını eteğinin ucuna baktı. Kızın ne kadar genç göründüğüne, çok uzun zaman önce aşık olduğu kızıl saçlı kıza ne kadar benzediğine neredeyse gülümseyecekti.

Göğsü sıkıştı. Onu bir kez sevmişti. Kalbini tekrar riske atmak aptallık olurdu.

Birlikte çalışma odasına girdiler ve McPhee'yi elleri arkadan bağlı bir adamın başında dikilirken buldu. Yanlarında duran adam Robert McKay'den başkası değildi.

"İyi akşamlar, Ekselansları," dedi Jonas. "Sizi rahatsız ettiğim için üzgünüm ama bu bekleyemeyecek bir mesele."

"Geldiğiniz için teşekkür ederim."

"İyi akşamlar Robert," dedi Danielle.

"Her zamanki gibi bir zevk, Düşes. Görünüşe göre bir kez daha size ve kocanıza borçluyum."

Rafe ona dik dik baktı. "Peki bu tam olarak nasıl oluyor?"

Robert koşucuya bir bakış attı. "Eğer arkadaşın zamanında gelmeseydi, büyük ihtimalle ölmüş olurdum."

Robert, Jonas McPhee'nin Dove'un üstündeki East End'deki çatı katına nasıl geldiğini ve onun hareketlerini nasıl izlediğini anlatmaya devam etti.

Jonas, "Bu da Bay McKay için büyük bir şans," diye ekledi. Başını elleri bağlı olan adama doğru eğdi. "Bu adamın adı Albert Sweeney. Meyhaneciye McKay'i sorduğunu ve McKay'in hangi odada kaldığını söylemesi için adama para verdiğini duyunca onu takip ettim.
Kilidi açıp içeri girdi ve ben de arkasından içeri girdiğimde niyetinin cinayet olduğu belliydi."

"Ve bu ilk de olmazdı," dedi Robert.

"Bu doğru," diye onayladı Jonas. "Adam yakalandıktan sonra McKay ve ben onunla sohbet ettik."

Ne tür bir *sohbet* olduğu fazlasıyla belliydi. Sweeney'nin gözlerinden biri neredeyse şişmişti, dudağı yarılmış ve kanıyordu ve giysileri kan içindeydi.

"Ne tür bilgiler ortaya çıkardınız?" Rafe sordu.

Jonas ona açıkça, "Arthur Sweeney'ye Leighton Kontu'nu öldürmesi için para ödendi," dedi.

Dani'nin gözleri büyüdü. "Bunu o mu söyledi? Cinayeti itiraf mı etti?"

"Biraz ikna etmek gerekti," diye devam etti Jonas, "ve onu kiralayan adamları yakalamamıza yardım ederse Sheffield Dükü'nün onun adına araya gireceğine dair bir söz aldı."

Rafe başıyla onayladı. "Kimdi o?"

"Burton Webster adında bir adam. Webster'ın Clifford Nash için çalıştığını kanıtlamayı umuyorum."

Rafe, Dani'nin parmakları kolunu sıkıca sararken duyduğu heyecanı hissedebiliyordu. "Bu harika bir haber."

Sweeney bir yemin etti ve McPhee onu duvara çarptı. "Aklını başına topla. Bir hanımefendinin huzurundasın."

"Webster'la konuşacağım," dedi Robert. "Yetkililerle işinin daha kolay olacağını düşünürse belki işbirliği yapar."

"Bırak ben halledeyim," dedi McPhee. "Webster aynı zamanda Sweeney'i seni öldürmesi için kiralayan adamdı. Yani Nash senin İngiltere'de olduğunu biliyor olmalı. Hayatta olduğun sürece onun için bir tehdit oluşturuyorsun ve hayatın tehlikede."

"Jonas haklı," dedi Rafe. "Bu işi onun halletmesine izin vermelisin." Koşucuya döndü. "Yapmamı istediğin bir şey var mı?"

"Şu anda yok." "Olursa

bana haber verin."

"Teşekkür ederim, Majesteleri. Hepsi bu kadarsa, ben gideyim. Arkadaşımızı yetkililere teslim etmem gerekiyor."

Jonas tutsağını da yanına alarak evi terk etti ve Rafe dikkatini Robert McKay'e çevirdi. "Bu mesele tamamen çözülene kadar burada kalabilirsin, Robert."

Robert kararsız görünüyordu. "Bu biraz zaman alabilir. Sweeney itiraf etse bile ona inanılmayabilir. Webster ve Nash adalete teslim edilene kadar benim adım tamamen temize çıkmayacak."

"Muhtemelen haklısınız. Yine de özgürlüğünüzü kazanmaya eskisinden çok daha yakınsınız ve burada kalabilirsiniz."

Robert ciddiyetle başını salladı. "Pekâlâ o zaman. İkinize de çok şey borçluyum. Size borcumu asla ödeyemeyeceğim."

"Bize hiçbir borcunuz yok ama görüşmek istediğim bir konu var." Robert başını kaldırdı. "Caroline Loon'dan bahsediyorsunuz."

"Bu doğru. Görünüşe göre Bayan Loon size karşı bazı duygular besliyor. Sizin ona karşı ne gibi duygular beslediğiniz ise belirsiz."

Robert basitçe, "Onu seviyorum," dedi.

"Her şey iyi güzel de, özgürlüğünü kazanırsan bir kontluk da sana miras kalacak. Bayan Loon sadece bir hanımefendinin hizmetçisi."

"Baca temizleyicisi olsa bile umurumda olmazdı. Onu seviyorum. Onunla evlenmek istiyorum."

Rafe neredeyse Dani'nin kalbinin atışını hissedebiliyordu. Bir adım öne çıktı ve Robert'ın elini tuttu. "Senin hakkında haklıydım, Robert McKay. İkinizi birlikte izlediğimde Caro'da benimle aynı güzelliği gördüğünü anlamıştım."

"O başıma gelen en iyi şey."

Dani gülümsedi ve elini bıraktı, Rafe'in onu hiç görmediği kadar mutlu görünüyordu.

Robert kapıya doğru baktı. "Gecenin bir yarısı olduğunu biliyorum ama yapabileceğim bir şey var mı-"

Tam o sırada kapı kolu döndü ve kapı pat diye açıldı. "Robert!"

"Tanrı bizi kulak misafiri kadınlardan korusun," diye homurdandı Rafe ama Robert sevdiği uzun boylu sarışın kadına doğru yürüyüp onu kollarının arasına alırken gülümsemekten kendini alamadı.

Birkaç uzun saniye boyunca sadece ona sarıldı. Rafe, Dani'ye sessizce gitmeleri için bir işaret yaptı ama onlar kapıya varmadan Robert, Caro'nun önünde diz çöktü.

"Bunun uygun bir zaman ya da yer olmadığını biliyorum ama umurumda değil. Seni umutsuzca seviyorum, Caroline Loon. Benimle evlenir misin?"

Caro'nun mavi gözleri şok içinde yuvarlandı. "Ne diyorsun sen? Benimle evlenemezsin. Sen bir kontsun!"

"Bir kont olabilirim ama hâlâ bir erkeğim ve seni seviyorum. Evet de Caro. Karım olma onurunu bana bahşet."

Caro kocaman, belirsiz mavi gözlerini Dani'ye çevirdi. "Onunla evlenemem. Bu adil olmaz, değil mi?"

"Onu kırık bir kalple bırakmak adil olmaz." Dani sırıttı. "Ve bence senden harika bir kontes olur. Düşünsene, giyeceğin doğru kıyafetleri zaten biliyorsun."

Caro yanaklarından süzülen gözyaşlarına rağmen güldü ve hâlâ yerde diz çökmüş olan adama döndü. "Ben de seni seviyorum Robert McKay ve eğer gerçekten istediğin buysa, seninle evlenmekten onur duyarım."

Robert sevinçli bir ses çıkardı, ayağa kalktı ve onu kollarının arasına aldı.

Rafe Dani'yi çalışma odasından çıkardı ve onun da ağladığını fark etmemiş gibi yaptı.

Dani, "Onlar adına çok mutluyum," dedi.

"Bu iş henüz bitmedi, biliyorsun. Önümüzde hala bazı zorlu noktalar ve bir şeylerin ters gitme ihtimali var."

"Biliyorum. Sadece öyle olmaması için dua ediyorum. Caro mutlu olmayı hak ediyor ve Robert'la mutlu olacak." Yatak odalarına giden merdivenleri tırmanırlarken akıllarına tuhaf bir düşünce geldi. "Biliyor musun, kısa bir süre için kolye Robert'a aitti. Ona ben vermiştim, hatırladın mı?"

Rafe kıkırdadı. "Kolye yüzünden birlikte olduklarına inanmıyor musun?"

"Bence kalbi çok temiz, sizce de öyle değil mi?"

"Evet, aşkım. Seviyorum. Ve onlar için mutluyum." Ama o inanmıyordu Efsaneler, lanetler ya da garip, açıklanamaz güçler. Öyle olsaydı, onları öldürmeye çalışan adam için endişelenmezdi.

Dani için korkmayacak ya da o piçin başarılı olabileceğinden endişe etmeyecekti.

Yirmi Dokuz

Danielle ertesi gece kocasını aramaya çıktığında neredeyse akşam yemeği vakti gelmişti; alt kattaki misafir odalarını dolaştı, kütüphanedeki çalışma odasını kontrol etti ama Rafe'i hiçbir yerde bulamadı.

"İyi akşamlar Wooster," dedi beyaz saçlı uşağa. "Dükü nerede bulabileceğimi biliyor musunuz?"

"Elbette, Majesteleri. Yukarıda akşam için dışarı çıkmaya hazırlanıyor."

Bu fikir onu şaşırtmıştı. Rafe dışarı çıkmaktan hiç söz etmemişti ve saçma bir şekilde, hayati tehlikesi devam ettiği sürece onun evde kalacağını düşünmüştü. Onun asla bu kadar mantıklı olmayacağını bilmeliydi.

"Teşekkür ederim, Wooster." Eteğini yukarı kaldırarak merdivenlerden çıktı ve doğu kanadındaki koridordan aşağıya, batı kanadındaki odaları yenilenene kadar kullandıkları bitişik odalara doğru aceleyle yürüdü.

Dani kapıyı çalmaya zahmet etmedi, sadece kapıyı açtı ve içeri girdi. Rafe geniş beyaz çorabını bağlarken durakladı.

"İyi akşamlar, aşkım."

Sevgiyle birlikte gelen küçük sıcaklık kıvrımını görmezden geldi ve onun gece kıyafetleri içinde ne kadar iyi göründüğünü fark etmemeye çalıştı. Henüz frakını giymemişti. Beyaz gömleği çok geniş, çok sağlam omuzları üzerinde güzelce uzanıyordu ve pantolonu o kadar sıkı oturuyordu ki, ön tarafında erkekliğinin dış hatlarını görebiliyordu.

İçinden küçük, lezzetli bir ürperti geçti. Dani neden geldiğini kendine sıkıca hatırlattı. "Ne yapıyorsun, Rafael? Akşam için dışarı çıkacağını hiç söylememiştin."

Rafe tekrar çoraplarını düğümlemeye koyuldu. Uşağından nadiren yararlanırdı ve evin doğu kanadına taşındıklarından beri daha da az yararlanıyordu.

"Louden Kontu'nun kasaba evinde bir suare var. Söylentilere göre Bartel Schrader de orada olacakmış. Eğer oradaysa, onunla konuşmak istiyorum."

Hollandalı, Rafael'in ölümünden fayda sağlayabilecek uluslararası bir tüccar. Dani'nin omurgasından aşağı bir ürperti yayıldı. "Eğer sen gidiyorsan, ben de gidiyorum.

seninle."

Uzun beyaz kumaş şeridi çekiştirmeyi bıraktı. "Bu gece olmaz. Güvende olacağın yerde, evinde kalıyorsun."

Dani öne çıktı ve stokları üzerinde çalışmaya başladı. "Burada tek başıma seninle olduğumdan daha güvende olacağıma emin misin?"

Rafe'in neredeyse siyah olan kaşları birbirine yaklaştı. "Neredeyse yalnız olmayacaksınız. Bütün ev hizmetkârlarla dolup taşıyor ve dışarıda yarım düzine muhafız var."

"Arabada uşaklar da vardı, hatırlarsanız, hizmetçilerden birinin bir şekilde olaya karışmış olma ihtimalinden bahsetmiyorum bile." Aslında, çok iyi bir ihtimal vardı, her ne kadar Mrs.
Kâhya Whitley, yeni işe alınan iki oda hizmetçisi hakkında genç kadınlarla bizzat konuşmuş ve evin bir bölümünü yok eden yangının çıkarılmasıyla hiçbir ilgileri olmadığına ikna olmuştu.

Rafe'in kaşları daha da çatıldı. Kundağındaki işi devraldı ve düğümü mükemmel bir şekilde yerine oturttu. "Sadece hapsedilmekten rahatsız oluyorsun."

Dani ona şekerli bir gülümseme verdi. "O halde burada daha güvende olacağımdan eminsiniz."

Rafe ona öyle bir bakış attı ki, sıradan bir erkek bile korkup sinerdi. Neredeyse sessiz bir lanet fısıldadı. "Sen işbirlikçi küçük bir yüksün. Giyin hadi. Ve sakın bu gece boyunca yanımdan ayrılmayı aklından bile geçirme. Akşam."

Dani zafer sırıtışını bastırdı. "Tabii ki hayır, sevgilim." Fikrini değiştirmesine fırsat vermeden ondan hızla uzaklaşarak iki oda arasındaki kapıdan geçti ve zile doğru ilerledi. Caro telaşla yatak odasına girdiğinde henüz zile ulaşmamıştı.

Dani yanık kaşlarını kaldırdı. "Nasıl oluyor da ben daha ihtiyacım olduğundan emin olmadan neye ihtiyacım olduğunu biliyor gibi görünüyorsun?"

Caro güldü. "Doğrusu, sizi dükü ararken gördüm. Wooster'ın size kocanızın akşam için dışarı çıkacağını söylediğini duydum. Onunla gitmek isteyeceğinizi biliyordum."

Danielle giyecek bir şeyler aramak için dolaba doğru yürüdü. "Bulur bulmaz başka bir hizmetçi tutacağım. Sen bir kontes olacaksın. Bana hizmet etmen son derece uygunsuz."

"Biz arkadaşız ve sana yardım etmekten zevk alıyorum." Caro'nun dudakları hülyalı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Buna hâlâ inanamıyorum. Robert beni seviyor. O bir kont ve yine de benimle evlenmek istiyor."

"Sana sahip olduğu için çok şanslı ve bunu biliyor."

Caro Dani'ye baktı. "Robert için korkuyorum. Tüm bunlar sonuçlanana kadar tutuklanabilir."

"Robert *McCabe* ismini kullanıyor. Kimsenin onu üç yıl önce işlenmiş bir suçla ilişkilendirmesi için bir neden yok."

"Umarım haklısındır." Caro gardırobu karıştırmaya başladı, bir elbiseyi ve sonra diğerini değerlendirdi. Ağır siyah kadife şeritlerle süslenmiş gül ipeğinden bir elbise çıkardı. "Buna ne dersin? Ya da eteği altın sarısı dantelli orman yeşili daha çok yakışır."

Dani, Caro'nun elinden gül ipeğini aldı. "Bu iyi olur." Arkadaşı gündüz elbisesinin düğmelerini açarken bekledi, aceleyle giysiden çıktı ve gece elbisesini başına geçirdi.

Caro elbiseyi yerine yerleştirdi ve düğmeleri iliklemeye başladı. "Robert evlenmek için sabırsızlanıyor." Dani'ye baktı ve yanaklarında belli belirsiz gül halkaları belirdi. "Benimle aynı çatı altında yaşamaya ve yatağımı paylaşamamaya dayanamadığını söylüyor."

Dani sırıttı. "Seni seviyor."

Caro iç çekti. "Artık adını temize çıkarabilecek gibi göründüğüne göre, Robert centilmenleri oynamaya kararlı. Biz karı koca olana kadar itibarımı zedeleyecek hiçbir şey yapmayacağını söylüyor."

"Bence gurur duymalısın."

"Sanırım öyle, ama ben-" Sözünü kesti ve gözlerini kaçırdı. "Ne dedin, canım?"

"Benimle sevişmesini istiyorum, Dani. Odama geldiği gece yaptığı gibi."

Dani şaşkınlığını bastırdı. Caro aşık olmuştu. Danielle Rafael'e ilk aşık olduğunda, ona masumiyetini seve seve hediye ederdi.

Uzanarak arkadaşının solgun elini tuttu. "Birini sevdiğinde arzu duyman doğaldır." Düşünceli bir ifadeyle dudaklarını büzdü. "Sanırım Rafael'in Robert'ın niyetini öğrenmeye bu kadar kararlı olmasının nedeni de buydu. Sanırım tahmin etmiş olmalı."

Caro şiddetle kızardı. "Elbette hayır."

Dani sadece gülümsedi. "Artık bunun pek önemi yok. Yakında ikiniz evleneceksiniz ve istediğiniz sıklıkta sevişebilirsiniz."

Caro'nun yanakları daha da kızardı ama bu konuda başka bir şey söylemedi ve Dani de söylemedi. Birbirlerine hemen her şeyi anlatırlardı. Belki de Dani

kendi sorunlarına bu kadar takıntılı olmasaydı, Robert ve Caro'nun ilişkisinin derinliğini tahmin edebilirdi.

Dani giyinmeyi bitirip Rafael'in yanına giderken, kıskançlık duygusuna engel olamadı. Robert Caro'yu seviyordu. Dani, Rafe'in onun için ne hissettiğine dair hiçbir fikre sahip değildi.

Merdivene doğru ilerlerken ve onu merdivenlerin dibinde beklerken gördüğünde kalbi biraz sıkıştı. Onun yüz ifadesini okumaya çalıştı ama her zamanki gibi dikkatle saklıyordu. Rafe onu arabaya kadar götürdü ve içine yerleştirdi, sonra da karşısına oturdu.

Araba kaldırım taşlarının üzerinde yuvarlanarak Kont'un suaresine doğru giderken Dani hiçbir şey söylemedi.

Rafe ve Danielle Cavendish Sokağı'ndaki üç katlı tuğla malikâneye vardıklarında hava kararmış, saat onu çoktan geçmişti. Rafe ve Dani, Rafe'in eskisi yıkıldıktan sonra satın aldığı yeni ve süslü düklük arabasının demir merdivenlerinden inerken, Louden Kontu'nun konağının pencerelerinde ışıklar parlıyordu. Arabanın arkasında bir çift silahlı uşak bulunuyordu ve şoför Michael Mullens de bir tabanca taşıyordu.

Kimse Rafe'in evden ayrılmaya niyetli olduğunu bilmese de, işini şansa bırakmıyordu.

Belaya karşı gözlerini dört açarak Danielle'i patikadan geçirdi ve merdivenlerden yukarı, geniş ön verandaya çıkardı. Kapının her iki yanında birer uşak duruyordu ve onları kibarca içeri buyur etti.

Parti çoktan başlamıştı. Rafe, girişte biriken insan kalabalığının arasından geçerek Danielle'i misafir odalarından birine götürdü, sadece yanından geçen gümüş tepsiden bir kadeh şampanya ve kendisi için bir kadeh brendi alacak kadar durakladı.

Kalabalığı gözden geçirerek olası bir tehdit olup olmadığını tekrar kontrol etti ama sıra dışı bir şey görmedi.

"Bakın!" Dani sağ tarafta duran yakışıklı bir çifti işaret etti. "İşte Cord ve Victoria."

"Demek öyle." Onu o yöne doğru götürdü, bir arkadaş gördüğü için minnettardı, sonra biraz ötede Ethan ve Grace'i gördü. "Ve işte bir çift tanıdık yüz daha."

Cord onun kendilerine doğru yürüdüğünü fark etti ve ona sitem dolu bir bakış fırlattı. "Evde kalacağını sanıyordum."

"Evimin içinde kilitli kaldığımda beni kimin öldürmeye çalıştığını zor keşfediyorum."

"Peki ya Danielle?" Ethan sordu. "İkiniz de tehlikeden uzak durmalısınız."

Dani gülümsedi. "Endişeniz için minnettarım lordum ama Rafael'le birlikte evde tek başıma olduğumdan daha güvende olduğumu siz de kabul edersiniz."

Ethan cevap vermeden önce Grace, "Elbette öyle," diye araya girdi. "Rafe onu koruduğu için, gerçekten de oldukça güvende."

Cord gözlerini devirdi. "Biz de tam yiyecek bir şeyler almaya gidiyorduk," dedi. "Neden bize katılmıyorsunuz?"

Rafe başını salladı ve bu bahaneyle salondaki konukları inceledi. İyi giyimli kalabalığın arasından geçerek içeceklerin servis edildiği uzun bir galeriye girdiler. Bir dizi ikramla dolup taşan birkaç gümüş tepsinin yanında kristal bir punç kâsesi duruyordu: kızarmış kümes hayvanı, sığır eti, somon turşusu, her çeşit peynir, taze pişmiş
ekmekler ve çeşitli meyve ve tatlılar.

Sıra uzundu ve Rafe arkadaşlarıyla birlikte orada duruyordu, ancak yemeğin tadını çıkaracak kadar uzun kalmayı planlamıyordu.

"Peki neden özellikle bu olay?" Cord bakışlarını galeride ve ötesindeki salonda gezdirerek sordu.

Rafe'nin bakışları onunkileri takip etti. "Söylentilere göre Hollandalı bu gece burada olacakmış."

"Schrader?"

Başını salladı. "Eğer buradaysa, onunla konuşmak istiyorum."

Sadece birkaç dakika sonra Rafe kumral saçlı adamı gördü, Otuzlu yaşlarının sonunda, Kont'un kendisiyle sohbet ederken. Schrader üst sınıf çevrelerde bir aristokrat rahatlığıyla hareket ediyordu ve Rafe ailesinin Hollandalı soylular arasında olup olmadığını merak etti.

Ethan ve Cord'a, "Bir dakika Danielle'e göz kulak olur musunuz?" dedi.

İki adam da başını salladı.

"Onu gözünün önünden ayırma."

"Ama burada tehlikede olmadığıma eminim-"

"Yapmayacağız," diye söz verdi Cord ve iki adam da kadınlara biraz daha yaklaşarak Danielle'in etrafında bir kalkan oluşturdular.

Rafe Hollandalı'ya doğru yürüdü, konuşmasını bitirip kapıya doğru ilerlerken adamın önünü kesti.

"Affedersiniz Bay Schrader," dedi Rafe. "Hatırlamayabilirsiniz ama Philadelphia'da tanışmıştık. Benim adım Rafael Saunders. Sakıncası yoksa sizinle biraz konuşmak istiyorum."

Schrader zayıf ve atletik yapılıydı, gözleri mavimsi grinin alışılmadık bir tonundaydı ve şaşırtıcı derecede zekiydi. "Majesteleri." Başını hafifçe eğdi. "Sizi tekrar görmek güzel."

"Öyle mi?"

Schrader sadece gülümsedi. "Ah, evet, sorunlarınızı duydum."

"Öyle mi?" Rafe baĢını kapıya doğru eğerek adamı salondan dıĢarı, koridorda yalnız kalabilecekleri bir yere doğru itti.

Adamlar bir çift yaldızlı aplikin altında durdular ve Hollandalı ona ihtiyatla baktı. "Rakip olduğumuz için seni öldürmek isteyeceğimi düşünmüyorsundur herhalde?"

Rafe adamın hayatına kastedildiğini bilmesine sadece biraz şaşırmıştı. Ne de olsa bilgi gerektiren bir iş yapıyordu.

"Bu mümkün. Belki de benim ölümümün uzun zamandır üzerinde çalıştığınız anlaşmayı yapabilmeniz için yolu açacağına inanıyorsunuz."

"Belki de. Ancak siz aradan çekilseniz bile, iki arkadaşınızın sizin yerinize satın alma işlemine devam etme ihtimali her zaman var."

"Beni şaşırtıyorsun, Schrader. İşim hakkında benden daha çok şey biliyor gibisin."

Hollandalı omuz silkti. "Bu benim işim."

"İngiltere'de olduğunuza göre, filonun Fransızlara satışını henüz yapmadığınız anlaşılıyor."

"Korkarım müvekkilimin işi hakkında konuşmaya yetkim yok."

Rafe Dani'yi ve araba kazasını düşündü, yangını ve her ikisinin de nasıl ölebileceğini düşündü. "Müvekkillerin umurumda değil Schrader, ama bir şeyi açıklığa kavuşturmama izin ver. Beni öldürmek sorunlarınızı çözmeyecek ve eğer karıma bir şey olursa ve ben de bundan sizin sorumlu olduğunuzu öğrenirsem, yeryüzünde saklanabileceğiniz hiçbir yer olmayacak."

Schrader sadece güldü. "Ben bir iş adamıyım, başka bir şey değil. Kötü adamını başka yerde ara, dostum."

Rafe bir süre daha adamı inceledi, sonra dönüp yürümeye başladı. Bartel Schrader zeki ve son derece akıllıydı. Rafe adamın suçluluğu ya da masumiyeti konusunda daha önce olduğundan daha emin değildi.

Görüşmenin daha yararlı olmasını dileyerek karısını ve arkadaşlarını aramak üzere salona geri döndü ve köşedeki grubu gördü.

Anthony Cushing, Vikont Kemble, onlara katılmıştı. Büyük üne sahip, yakışıklı ve zengin bir adamdı ve ateşli gözlerle Dani'ye bakıyordu. Dani, Kemble'ın söylediği bir şeye güldü ve Rafe'in omurgasında bir rahatsızlık hissi uyandı.

Arkadaşlarının karısının başında nöbet tuttuğu yere doğru yürüdü, sahip olduğu bir kolu karısının beline doladı ve bakışlarını Vikont'a dikti. "Seni gördüğüme sevindim, Kemble."

"Siz de, majesteleri." Rafe, siyah saçlı adamın kurt gibi gülümsediğini düşündü. "Az önce çok sevgili eşinizle tanışma zevkine eriştim. Oldukça çekici olduğunu keşfettim."

Rafe sıkılmış dişlerinin arasından, "Gerçekten de öyle," dedi.

Vikont diğerlerine döndü ve bakışları bir kez daha Danielle'e çevrildi. "İzninizle, korkarım gitmem gerekiyor. Benim için bir zevkti, Majesteleri." Dani'nin elinin üzerine eğildi ve Rafe'in çenesi sertleşti. "İyi akşamlar dilerim."

Rafe tek kelime etmedi. Yani biraz kıskançtı. Bir erkeğin Danielle kadar güzel bir karısı varsa bu çok doğaldı. Ona olan duygularının derinliğiyle hiçbir ilgisi yoktu.

"Eee...?" Cord, Rafe'in düşüncelerini daha önceki konuşmasına geri döndürdü.

"Schrader olaylara karıştığını reddetti. İçgüdülerim ona inanmak yönünde ama bundan emin olmanın bir yolu yok." Rafe son bir kez Girişten kapıya doğru ilerlerken uluslararası tüccarı bir anlığına gördü.

"Schrader söz konusu olduğunda gözlerimizi ve kulaklarımızı açık tutacağız," Cord

Söz verdim.

"Bu da bana şunu hatırlatıyor..." Ethan dedi ki. "Sabah uğrayıp seni görmeyi planlıyordum. Carlton Baker New York'a doğru yola çıktı. Adı *Mariner* adlı bir geminin yolcu listesinde görünüyor."

"Onu takip mi ediyordun?"

Ethan omuz silkti. "Ben nakliye işindeyim. Bunu yapmak o kadar da zor değildi."

"Ne zaman gitti?"

"*Denizci* dün sabah yelken açtı. Eğer aradığınız adam oysa, artık bir tehdit değil."

"Muhtemelen haklısın. Baker benim ölümümden ancak bunu bizzat görürse zevk alacak bir tip." Rafe gülümsemeyi başardı. "Teşekkür ederim."

Cord onu omzundan alkışladı. "Hepimiz haber peşindeyiz. İşimize yarayabilecek bir şey bulursak size haber veririz."

Rafe sadece başını salladı. Bir erkeğin sahip olabileceği en iyi iki arkadaşa sahipti.

Yine de, onların yardımıyla bile, onları kimin öldürmeye çalıştığını bulmaya eskisinden çok daha yakın değildi.

Rafe Dani'nin belini sıkıca kavradı. "Gitme zamanı, aşkım... hayranın yeniden ortaya çıkmadan ve ben onu çağırmak zorunda kalmadan önce."

Kadının iri yeşil gözleri yuvarlaklaştı ve adam gerçekten gülümsedi. "Şaka yapıyorum aşkım, yine de bir dahaki sefere kulüpte boks yaparken haydutla birkaç raunt yapmaktan çekinmem."

Dani sadece gülümsedi. Bütün akşam sessizdi, daha önce hiç görmediği bir şekilde dikkati dağılmıştı. Endişelendiğinden emindi ve onu suçlamıyordu.

Onu arabaya geri götürürken yanından ayırmadı. Birkaç dakika içinde eve doğru yola çıkmışlardı.

Hanover Meydanı'ndaki evine vardıklarında birkaç lamba daha yakılmıştı ve sarı ışıkları konağın pencerelerinden içeri süzülüyordu.

Danielle'in aşağı inmesine yardım ederken Rafe'in hisleri alarma geçti. arabasına bindi ve onu kapıya kadar götürdü. Birkaç muhafız konağın çeşitli yerlerinde nöbet tutuyordu ve onları görünce biraz rahatladı. Yine de bir şeyler oluyordu ve akşamın bu geç saatinde temkinli olmakta fayda vardı.

Wooster kapıyı açtı ve Rafe Danielle'i kubbeli, vitraylı girişe götürdü.

"Geç olduğunun farkındayım," dedi uşak, "ama ziyaretçileriniz var, Majesteleri.

Bay McPhee burada. Ona akşam için dışarı çıktığınızı ve ne zaman döneceğinizden emin olmadığımı söyledim, ama beklemek istediğini söyledi. Ona çalışma odanızı gösterdim. Bay McCabe ve Bayan Loon da içeride."

"Teşekkür ederim, Wooster."

Dani, "Yüce Tanrım, umarım kötü bir şey olmamıştır," dedi. Koridorda onun önünde aceleyle ilerledi ve çalışma odasına girerken kapıyı onun için açık tuttu.

Robert, Caro ve Jonas McPhee şöminenin yanında oturdukları yerden

kalkarak içeri girdiler.

Önce Jonas konuştu. "Haberler iyi, Majesteleri. Leighton Kontu'nun öldürülmesi meselesinin sona ermek üzere olduğuna inanıyorum."

"Bu iyi bir haber."

"Evet, bu gerçekleştiğinde Clifford Nash'in icabına bakılabilir ve Leighton unvanı ve serveti gerçek varisine iade edilebilir."

Robert o kadar geniş sırıtıyordu ki çocuksu görünüyordu. Yanında duran, neredeyse onun kadar uzun boylu Caro da gülümsüyordu.

"Sanırım Burton Webster'la konuştun," dedi Rafe McPhee'ye ve Dani'yi kanepeye doğru yönlendirdi. Onun yanına oturdu ve diğerleri de yerlerine döndüler.

"Düşündüğümüz kadar zor olmadı," dedi Jonas. "Görünüşe göre Webster, Nash'in planının çok kötü bir sonla biteceğinden korkuyordu ve adam kendini korumak için akıllıca adımlar atmıştı."

Dani, "O zaman onu işverenine karşı konuşmaya ikna edebildiniz," dedi.

Jonas kalın omuzlarını silkti. "Biraz ikna etmek gerekti ama görünüşe göre Clifford Nash, kont rolünü üstlendiği andan itibaren Webster'a üstünlük taslıyormuş ve Webster bu durumdan son derece mutsuzmuş."

"Demek Sweeney doğruyu söylüyormuş," dedi Rafe. "Kontu öldürmesi için ona para veren Webster'dı, ama bu iş Clifford Nash'in evinde yapıldı. Talimat."

"Bu doğru. Bunu kanıtlamak için Webster, Lord Leighton'ın hareketlerini detaylandıran birkaç mektup da dahil olmak üzere Nash'in ona yazdığı her notu sakladı.
Görünüşe göre Nash, Kont'un yanında çalışan birine onu bilgilendirmesi için para ödemiş. Sweeney bu sayede Leighton'ın o gece Boar and Hen'de duracağını biliyordu ve cinayeti işleyebildi."

Robert, Caro'ya yumuşak bir gülümsemeyle bakarak, "Webster hoşgörü karşılığında tanıklık etmeye hazır," diye ekledi. "Onun ifadesinin, Nash'in el yazısıyla yazılmış notlar ve Sweeney'nin itirafıyla birleştiğinde masumiyetimi kanıtlamaya yeteceğini umuyorum."

"Herhangi bir soru olduğunu sanmıyorum," dedi Rafe.

McPhee, "St. Margaret's kilisesinden alınan evlilik belgeleri de Bay McKay'in unvan iddiasını doğrulayacaktır," diye ekledi.

Rafe sandalyesinde geriye yaslandı. "Evet, Robert, görünüşe göre neredeyse özgür bir adam olacaksın."

Robert Caro'nun elini sıktı. "Bu da demek oluyor ki yakında ben de evli bir adam olacağım."

Caro kızardı.

"Tebrikler," dedi Rafe.

"İkiniz için de çok mutluyuz." Dani'nin gözleri yaşlarla parlıyordu.

"Detayları ortağım Bay Yarmouth'a aktarıyorum," dedi Jonas. "Böylece dikkatimi sizin ve tabii ki düşesin güvenliği konusuna odaklayabilirim, Majesteleri."

Rafe sadece başını salladı ama aslında McPhee'nin tekrar işinin başında olmasına çok sevinmişti. "Belki soruşturmayı sabah daha ayrıntılı olarak tartışabiliriz."

"Ben de aynen öyle düşünüyorum. O zaman seni görmeyi planlıyorum."

Koşucu çalışma odasından çıktı, onu sadece birbirleriyle göz göze gelen Caro ve Robert izledi.

Rafe içindeki kıskançlık duygusunu görmezden geldi. Bir zamanlar o ve Dani, Caro ve Robert gibi açıkça ve özgürce sevmişlerdi. Şimdi ikisi de duygularını koruyor, tekrar sevmeye cesaret ederlerse çekecekleri acıdan korkuyorlardı.

Son zamanlarda Rafe bu şekilde yaşamanın gerçekten istediği şey olup olmadığını merak etmeye başlamıştı.

Başını iki yana salladı. Şu anda asıl derdi onları öldürmeye çalışan adamı bulmaktı. Şimdi aşık olmayı düşünmenin zamanı değildi.

Otuz

Danielle, Rafe ile paylaştığı yatak odasının bitişiğinde kullandığı yatak odasında dolaşıyordu. Saat henüz erkendi ama güneş doğmuştu ve soğuk Şubat günü en azından biraz ısınabilirmiş gibi görünüyordu. Pencereye doğru yürüdü. Dalgalı tirizli camlardan, evin dışındaki çorak bir ağaca tünemiş boş bir kuş yuvası görebiliyordu. Tanrım, baharı nasıl da özlemişti.

Dani kapısının hafifçe çalınmasıyla döndü ve bir dakika sonra Caro odaya girdi. "Çoktan kalkmış ve giyinmişsin."

"Oda hizmetçilerinden biriyle konuştum. Yerine kalıcı birini bulana kadar leydimin hizmetçisi olarak görev yapmasını istedim." Ancak Caro'nun standartlarına göre şu ana kadar uygun biri bulunamamıştı.

Caro iç çekti. "Kendimi bir kontes olarak hayal etmeye çalışıyorum ama bunu yapmak o kadar da kolay değil. Robert'ı memnun etmeyi çok istiyorum ama onu hayal kırıklığına uğratmaktan korkuyorum."

"Saçmalama. Onu hayal kırıklığına uğratmayacaksın. Nazikçe yetiştirildin ve iyi eğitim aldın. Son beş yıl boyunca leydimin hizmetçiliğini yaptın. Bir hanımefendi olmak hakkında çok şey biliyorsun."

Caro ondan uzaklaştı. "Haklı olman için dua ediyorum."

"Bunun yanı sıra, sen onu seviyorsun ve o da seni seviyor. Önemli olan tek şey bu."

Önemli olan *tek* şeyi Dani artık biliyordu. Rafael'i ruhunun derinliklerine kadar seviyordu. Kalbinin en büyük arzusu Rafe'in
Karşılığında onu sev.

Caro pencerenin önünde Dani'nin yanına geldi. Danielle ilk kez onun yüzündeki endişeyi fark etti. "Ne oldu, canım? Neyin var?"

"Sana söylemem gereken bir şey var... Robert'ın dün gece bana söylediği bir şey. Bütün sabah bunu düşündüm ve bilmen gerektiğine inanıyorum. Amerikalı Richard Clemens ile ilgili."

"Robert sana Richard hakkında bir şey mi söyledi?"

Caro bir nefes verdi. "Robert, Richard'ın korkunç bir ünü olduğunu, korkunç bir çapkın olarak görüldüğünü söyledi. Herkesin

Aslında birden fazla metresi olduğunu biliyordu. Görünüşe göre Richard, Robert'ın sözleşmesinin sahibi olan Edmund Steigler'a, evlendikten sonra bile Easton'daki fabrikasının yakınındaki kırda tuttuğu Madeleine Harris ile ilişkisini sürdürmeyi planladığını söylemiş. Robert onların bu konudaki konuşmalarına kulak misafiri oldu."

Danielle'in yüzü soldu. "Richard biz evlendikten sonra bile sadakatsizlik etmeye niyetli miydi?"

"Robert buna inanıyor. Dükün Richard'ın niyetini anladığını ve bu yüzden seni onunla evlenmeye zorladığını düşünüyor."

Danielle pencereden dışarı baktı, zihni dönüyordu. "Rafael, Richard'la evlenmenin beni mutlu etmeyeceğine inandığını söyledi."

"Seni tanıyordu Dani. Sadakatsiz bir adamla asla mutlu olamayacağını biliyor olmalıydı."

Dani bir an için konuşamadı. Rafe onunla, onu Richard'la sefalet dolu bir hayattan kurtarmak için evlenmişti. Onu korumak için elinden geleni yapıyordu. İçini acı dolu bir duygu dalgası kapladı. Rafe hayatına yeniden girdiği günden beri ona ilgiden başka bir şey göstermemişti. Karşılığında, onun kendi çocuğuna sahip olma şansını yok etmişti.

Varisleri olmayacaktı ve Rafael'e bir şey olursa, ailesi Artie Bartholomew'un insafına kalacaktı ve bu tamamen onun hatası olacaktı.

"Bana söylediğin için teşekkür ederim," dedi usulca.

"Dükü sevdiğini biliyorum. Bunu söylemediniz ama ona her baktığınızda gözlerinizde bunu görebiliyorum. Bilmek istersiniz diye düşündüm."

Danielle sadece başını salladı. Boğazı ağrıyor, kalbi göğsünün içinde sıkışıyordu. Caro Robert'ı seviyordu. Onu incitecek hiçbir şey yapmazdı. Dani, Rafe'yi hayal edebileceğinden çok daha fazla seviyordu ama onu çocuksuz bırakarak onu çok incitiyordu.

Caro sessizce odadan çıktı, kapıyı arkasından usulca kapattı ve Dani pencereden dışarı bakakaldı. Şu anda bile kuzeni Arthur Bartholomew'un Sheffield servetini ele geçirmek için onu öldürmeyi planlıyor olma ihtimali çok yüksekti. Ailesi risk altındaydı ve bu tamamen onun suçuydu.

Gözyaşları görüşünü bulanıklaştırıyordu. Rafael'i seviyordu, aslında onu sevmekten hiç vazgeçmemişti, ayrı geçirdikleri yıllarda bile. Evlendikten sonra kendini kısırlığının önemli olmadığına ikna etmeye çalışmıştı. Flora Teyze de buna inanmıştı.

Rafe bile öyle demişti.

Ama kalbinin derinliklerinde Dani kendini buna inandıramıyordu. Sanki sadece yarım bir kadın, yarım bir eşmiş gibi hissediyordu. Rafael ile evlendiğinde
sahte bahaneler. Eğer ona en başından beri gerçeği söyleseydi, Rafe onunla asla evlenmezdi.

Danielle titrek bir nefes aldı. Kalbi ağrıyordu, göğsünde usul usul atıyordu. Kendine yeterince yalan söylemişti. Ne kadar acı verici olursa olsun, kendisine neye mal olursa olsun, Dani ne yapması gerektiğini biliyordu.

Danielle gece için üst kata çekilmişti ama Rafe ona katılmaya hazır değildi. Bunun yerine, son zamanlarda yaptığı gibi, koridordan aşağı inip çalışma odasına geçti. İki katlı odanın her iki ucunda birer ateş yanıyor, Şubat soğuğuna karşı içeriyi ısıtıyordu.

Dalgın bir şekilde mermer işlemeli ocağa doğru ilerledi, aklı araba kazasında, yatak odasındaki yangında ve bundan sorumlu olabilecek adamdaydı. Yüksek arkalıklı deri sandalyelerden birinin yanından geçerken bir adamın soluk hatları belirdi ve kasları gerildi.

Sonra arkadaşı Max Bradley'nin uzun boylu, karanlık figürünü tanıdı.

"Kahretsin dostum, bir adama sinsice yaklaşmak konusunda çok beceriklisin." Rafe yorgun bir şekilde Max'in karşısındaki sandalyeye çöktü. "Her yerde muhafızlar var.
evin etrafında. Buraya nasıl girdin?"

Max sadece omuz silkti. "Fransız kapılarından biri kilitli değildi. Birinin seni öldürmek istediğini düşünürsek, iyi bir fikir değil."

Max'in bilmesine şaşırmamıştı. Max'in bilmediği pek bir şey yoktu.

Rafe içini çekti. "Keşke kim olduğunu
bilseydim." "Sana kim olmadığını
söyleyebilirim."

Rafe sandalyesinde öne doğru eğildi.

"Kim?" "Bartel Schrader."

"O burada, Londra'da. Dün gece onunla konuştum. Adamın o olmadığından nasıl emin olabiliyorsun?"

"Çünkü Fransızlar Baltimore Clippers'ı satın almamaya karar verdi. Bu neredeyse iki hafta önce, yatak odanızdaki yangından çok önce oldu. Biz de yeni öğrendik. Schrader tamamen farklı bir konu için İngiltere'de ve bu yılın sonunda ayrılmayı planlıyor.
hafta."

Rafe elini saçlarında gezdirdi. "Tanrım."

"En azından senin listen bir adam daha kısa."

"İki. Carlton Baker Philadelphia'ya doğru yola çıktı, ancak dürüst olmak gerekirse bu işe karıştığına hiç inanmamıştım. Bu da ne yazık ki geriye iki baş şüphelinin kaldığı anlamına geliyor."

"Artie Bartholomew ve Oliver Randall."

"Aynen öyle. Jonas McPhee Randall'ı izlerken, ortağı Bay Yarmouth da sevgili kuzenim Artie'yi izliyor."

"Bilgi almak için haber saldım. Bir şey duyarsam size haber veririm."

"Buna minnettar olurum."

Max sandalyesinden kalktı. "Gözünü dört aç, dostum."

Rafe de ayağa kalktı. "Seni geçireyim. Kendi adamlarımdan biri tarafından vurulmanın faydası yok."

Max sadece gülümsedi. Gardiyanların onu hiç görmeme ihtimali vardı. Yine de Rafe onunla kapıya kadar yürüdü ve kapıyı açarak dışarıdaki adamlara onun bir tanıdık olduğunu belli etti. Max sessizce karanlığın içine süzüldü ve gözden kayboldu.

Rafe iç çekerek kapıyı kapattı ve uyuyabileceğinden kuşku duymasına rağmen merdivenlerden yatak odasına çıktı. Yine de Danielle yanındayken dinlenebilirdi ve tüm bunlar sona erip Danielle'in güvenliğinden emin olana kadar bu yeterli olacaktı.

Karanlık evi kaplamıştı. Başının ağrıdığını söyleyen Danielle üst katta Rafe ile paylaştığı odaya çekilmişti. Kendine zaman ayırmaya, verdiği kararla başa çıkmaya ihtiyacı vardı.

Doğru olanın bu olduğunu biliyordu, vicdanının asla Rafael'in geleceğine engel olmasına izin veremezdi. Çocuklara ve onları ona verebilecek bir eşe ihtiyacı vardı.

Haftalardır, kocasının gerçeği öğrendikten sonra boşanacağını söyledi. Bunun yerine, kazanın suçunu kendi üzerine almış ve kadının kısırlığının önemli olmadığını söylemiştir.

Bu doğru değildi ve ikisi de bunu biliyordu.

Caro'yu dinledikten sonra, içine gömdüğü tüm belirsizlikler derinlerden gün yüzüne çıktı. Gerçeği neredeyse en başından beri biliyordu, er ya da geç ondan vazgeçmek zorunda kalacağını biliyordu.

Kapı açıldı ve Rafe sessizce yatak odasına girdi.
Danielle, yatmaya hazırlanmak için odanın içinde dolaşırken ayak seslerini dinledi. Evin bu kanadında bile onun yanında uyuyor ve bu yakınlıktan keyif alıyordu. Adam çıplak uyuyordu ve Danielle de aynısını yapmayı öğrenmişti, ortak vücut ısıları gece boyunca onları sıcak tutmaya yetiyordu.

Bütün gün onu düşünmüş, Caro'yla yaptığı konuşmayı ve Rafael'in aralarını düzeltmek için ne kadar çok çabaladığını düşünmüştü. Onu mutlu etmeye o kadar kararlıydı ki -ve etmişti de- hayal edebileceğinden çok daha fazlasını yapmıştı.

Onun sessiz hareketlerini izlerken, kalbi ona duyduğu sevgiyle kabardı. Onun uyuduğunu düşündü ama onun yerine, çoğu erkekte olmayan rahat bir zarafetle soyunmasını izledi. Ceketini, frakını ve yeleğini çıkarıp attı, ardından gömleğini çıkardı ve beline kadar çıplak kaldı. Zayıf kasları ve pürüzsüz koyu teniyle, ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarmak için eğildiğinde kaburgalarındaki sinir şeritleri kasılıyordu.

Pantolonunu ve küçük giysilerini çıkararak geniş sırtını ve yuvarlak, kaslı kalçalarını ortaya çıkardı ve ona dokunmayı, kaslarının ellerinin altında hareket ettiğini hissetmeyi ne kadar çok sevdiğini düşündü. Çıplak halde halının üzerinden yatağın karşı tarafına doğru ilerledi.
Erkeksi anatomisi, tahrik olmadığı zamanlarda bile etkileyiciydi.

Dani onu izledi ve kalbi içinde sert bir şekilde sıkıştı. Kararını vermişti. Gidiyordu. Onu özgür bırakıyor, onu
Uzun zaman önce yapması gerektiği gibi.

Adamın ağırlığının yanındaki yatağa yerleştiğini hissetti ve bunun birlikte geçirdikleri son gece olacağını düşünmek içini acıttı. Adam, kızın son gecesi olduğunu hissetmiş olmalıydı.
Yaklaşıp onu kollarının arasına aldığı için uyandı. "Uykuya
dalmakta sorun mu yaşıyorsun?"
"Ben de seni bekliyordum."
Rafe eğildi ve onu usulca öptü. "Buna sevindim."
Dani kollarını onun boynuna doladı ve ona karşı bir sevgi dalgası hissetti.
Arzu hemen peşinden geldi. Bu gece onu her zamankinden daha çok istiyordu.
Onunla geçireceği bu son gecenin, bu son birkaç saatin, bu son değerli anıların ona gitme cesareti vermesini istiyordu.

Dani içinden akan hüzne engel oldu ve bu ayrılık anlarının tadını birlikte çıkarmaya kararlı bir şekilde Rafe'nin sevişmesine odaklandı. Rafe onu tekrar öptü, derin, nüfuz edici bir öpücüktü bu, Dani'nin duyularını

doldurdu ve

İç organları yağa dönüştü. Ona doğru eğildi, göğüslerini onun göğsüne bastırdı, kıvırcık koyu renk göğüs kıllarının tenine değdiğini hissetti.

Başını meme ucuna doğru indirdi ve kadının boğazına bir zevk hıçkırığı takıldı. Bunu bir başka hıçkırık izledi, bu bir çaresizlik çığlığıydı, ama ona belli edemiyordu. Ona her dokunduğunda, vücudu onunkiyle her birleştiğinde, ona daha derinden aşık oluyordu ve onu çok sevdiği için, hak ettiği hayata sahip olmasını istiyordu.

Ailesini koruyabilmesini, onlara karşı olan görevini, onun için çok şey ifade eden görevini yerine getirebilmesini istiyordu.

Bunun gerçekleşmesinin tek bir yolu vardı ve yarın bunun gerçekleştiğini görmek istiyordu. Sadece bir geceleri vardı, zamanın içinde bu son kısa an. Bu ona bir ömür boyu yetecekti.

Ona daha iyi erişim sağlamak için yukarı doğru eğildiğinde, göğsünün dolgunluğunu ağzına aldığında karnında derin bir çekilme hissetti. Diziyle bacaklarını ayırdı ve üzerine çıktı, bu sırada onu öpüyor, içine girerken bile diliyle onu derinden alıyordu.

Rafael... biricik aşkım, diye sessizce haykırdı ona. Ama o kelimeleri söylemedi ve asla da söylemeyecekti. Bu geceyi zevkle geçirecek, son bir kez onunla birlikte olacaktı. Yarın, ayrılacaktı.

Danielle kollarını Rafe'in boynuna doladı ve o içinde derinlere doğru hareket ederken ona sarıldı. Kendi ritmini onunkiyle eşleştirdi, Rafe'in itişlerini karşılamak için yukarı doğru eğildi, birlikte zirveye tırmanırlarken yüzü Rafe'in boynunun kenarına gömüldü. Her vuruşta, zevk onu doldurdu ve asla olamayacak şey için üzgün, tatlı bir özlem duydu.

Vücutları her bir araya geldiğinde ortaya çıkan yürek burkan acıya karşı gözlerini kapattı ve bunun yerine ona karşı hissettiği tutkuya ve inanılmaz aşka odaklandı.

Birlikte zirveye ulaştılar, Rafe'in kasları, tohumunu onun içine dökerken sıkılaştı. Ama çocuk olmayacaktı, ne bu gece, ne de onlar için. Hiçbir zaman olmayacaktı.

Dani çaresizlikten gözleri yaĢla dolan bir çığlık attı. Rafe'in görmemesi için arkasını döndü ve onu yanındaki yatağa yatırmasına izin verdi.

"İyi uykular, aşkım." Tekrar uzanmadan önce onu alnından öptü ve başı yastığa gömüldü.

Ama Dani uyumayacaktı. Ne bu gece ne de önündeki boş gecelerin çoğunda. Yatağında uzanırken kirpiklerinin altından gözyaşları süzülüyordu.

Karanlık, Rafe'in derin nefes alışını dinliyor, önümüzdeki yalnız yıllar için bu sesi ezberliyordu.

Öğleden sonraydı. Rafe o sabah Danielle'i yatağında bıraktığından beri onu görmemişti. Dün gece çok az uyumuştu ve Rafe onun için endişeleniyordu.

Öğleden sonra saat üçte Çin Odası'nda kendisiyle buluşmasını isteyen notu aldığından beri daha da fazla.

Siyah ve altın rengi mermer sütunları, siyah lake ve altın rengi brokar mobilyaları ile oda daha çok misafir karşılamada veya Özel günler, karısının onu neden oraya çağırdığını merak etmesine neden olan son derece resmi bir ortam.

Elinde notla içeri girdi ve annesini lacivert ipekten bir elbise giymiş, gümüş rengi saçları mükemmel bir şekilde toplanmış, brokar kanepelerden birinde otururken görünce şaşırdı.

"Danielle'den bir mesaj aldım," diye açıkladı, onun aldığına çok benzeyen bir notu kaldırarak. "Saat üçte onunla burada buluşup buluşamayacağımı sordu."

"Aynı mesajı ben de aldım."

"Neden gelmemizi istediği hakkında bir fikriniz var mı?"

"Hem de hiç." Ve garip bir nedenden ötürü huzursuzlanmaya başlamıştı.

"Belki de çay için zili çalmalıyım," diye önerdi annesi, o karşısındaki sandalyeye otururken açık kapıya doğru bakarak.

Ama tam o sırada Wooster ortaya çıkarak düşesin geldiğini haber verdi ve Rafael ayağa kalktı.

"Gününüzü böldüğüm için özür dilerim," dedi Danielle, hızlı adımlarla odaya girerken. "Umarım sizi rahatsız etmemişimdir."

"Hiç de değil," dedi Rafe. Arkalarında, Wooster uzun sürgülü kapıları kapatıp onları özel hale getirmekle meşguldü ve Rafe o anı karısının çizilmiş yüz hatlarını incelemek için kullandı. Cildi solgun görünüyordu ve gözlerinin altında beliren belli belirsiz lekeler hissettiği endişeyi artırıyordu.

"Bize çay getirmemi ister misin?" diye sordu annesi ama Danielle sadece başını salladı.

"Bu uzun sürmeyecek. Söylemem gereken önemli bir şey var ve bunu ikinize de söylemek istiyorum."

Rafe annesine bir bakış fırlattı. O da en az kendisi kadar endişeli görünmeye başlamıştı. "Dinliyoruz," dedi ve bir kez daha yerine oturdu.

Dani'nin bakışları koltuktaki kadına kaydı, sonra Rafe'ye döndü. "Annenden bize katılmasını istedim çünkü eğer ben anlamanı sağlayamazsam, belki o seni ikna edebilir diye düşündüm."

İçinde bir şey kıpırdadı, bir uyarı haykıran bir şey. Kalp atışları hızlandı, göğsünde sıkıcı bir çarpıntı başladı.

Danielle dikkatini annesine yöneltti. "Bilmeniz gereken bir şey var Majesteleri, çok geç olana kadar Rafael'e söylemediğim bir şey."

Ve birdenbire anladı. "Hayır," dedi ayağa fırlarken. "Hayır!"

Danielle onu görmezden geldi. "Rafael'le ayrı olduğumuz yıllarda bir kaza oldu. Bir binicilik kazası. Yaralandım. Bir şekilde iç organlarım asla çocuk sahibi olamayacağım şekilde hasar gördü. Ben kısırım, Majesteleri."

"Kes şunu!" Rafe'nin kalbi şimdi küt küt atıyor, göğsünü delip geçmekle tehdit ediyordu. Karısına doğru yürüdü ve omuzlarından tuttu. "Bu bizim işimiz, bizim, başkasının değil!"

Ona bakmadı, tekrar konuşmaya başladı. Ellerinin altında onun titrediğini hissedebiliyordu. "Ondan faydalandım, Majesteleri. Bunu yapmalıydım.
ona gerçeği söyleyebilirdim, ama söylemedim. O sırada sanırım sağlıklı düşünemiyordum ya da ailenizin bir varise ne kadar ihtiyacı olduğunu fark etmemiştim."

Onu sarstı. Devam etmesine izin veremezdi, kendini bu şekilde aşağılamasına izin veremezdi. "Buna devam etmeni yasaklıyorum, Danielle. Sen benim karımsın. Annemin bu tartışmada yeri yok."

Kadın ona döndü ve adam gözyaşlarının parıltısını yakaladı. Bunun ona ne kadar pahalıya mal olduğunu, gözlerindeki acıyı görebiliyordu ve bir an için o kadar ham, o kadar güçlü bir duygu dalgası hissetti ki konuşamadı.

Dani yumuşak bir sesle, "Gerçeği bilmeye hakkı var," dedi. "Seninle evli olduğum sürece geleceğinin tehlikede olduğunu bilmeye hakkı var." Düşese geri döndü. "Bu sorunu çözmenin tek bir yolu var. Rafael kendisine çocuk doğurabilecek bir kadınla evlenmeli. Bunun için de benden boşanmalı."

Dehşet onu kalbinin etrafındaki bir yumruk gibi kavradı. Bu onu daha da büyük bir öfkeye sürükledi. "Bu delilik! Bu ailede boşanma olmayacak! Biz evlidirler. Yasaların ve Yüce Tanrı'nın gözünde. Bu *değil*
değişecek."

Gözlerindeki yaşlar yanaklarından aşağı süzüldü. "Bunu yapmalısın, Rafael. Senin bir görevin var-"

"Hayır! Benim ilk görevim sana karşı Danielle, sana karşı, başkasına değil." Onu kollarının arasına aldı ve Danielle daha da çok titredi. "Seni bir kez kaybettim," dedi saçlarına karşı. "Seni bir daha kaybetmeyeceğim."

Kızın yumuşak hıçkırıkları onu delip geçti. Göğsü sıkışıyor, kalbi ağrıyordu. Uzaklaştı ve annesine bakmak için döndü. Annesi orada oturuyordu.
Rafe'in onu hiç görmediği kadar solgundu ve açık mavi gözleri yavaşça yaşlarla doldu.

"Anlamasını sağla..." Dani yalvardı. "Başka bir yol olmadığını görmesini sağlayın."

Annesi hiçbir şey söylemedi, sanki Danielle annesinin hiç görmediği bir yaratıkmış gibi öylece oturup ona baktı.

Rafe Dani'nin omuzlarını tuttu. "Annemin bu konuda hiçbir söz hakkı yok. Ben senin kocanım ve seni boşamıyorum, ne şimdi ne de sonra!"

Danielle başını kaldırıp ona baktı. Gözlerini kırpıştırdı ve gözlerindeki yaşlar yanaklarından aşağı yuvarlandı. "O zaman senden boşanıyorum, Rafael."

Adamın elinden kurtulur kurtulmaz koşmaya başladı, geniş çift kapıdan çıkıp koridorda hızla ilerledi.

"Danielle!" Rafe onun peşinden fırladı.

"Rafael!" Annesinin sesindeki keskinlik onu durdurdu.

Rafe ona doğru döndü. "Nefesini boşa harcama anne. Olanların hiçbiri Danielle'in suçu değil, benim suçum."

"Ama-"

"İşler planladığın gibi gitmediği için üzgünüm. Ama onu seviyorum ve gitmesine izin vermeyeceğim."

Bu sözler içindeki derin bir kuyudan fışkırmıştı ve söylediği anda doğru olduklarını anlamıştı. Danielle'i sevmemeye çalışmış, onun olduğu yerde duygularını kontrol etmek için elinden gelen her şeyi yapmıştı. Endişeliydi ama son aylarda onun için her şey demek olmuştu.

Her şeyi.

Dönerek bir kez daha kapıya doğru ilerledi, koridora çıktı ve ikinci katta paylaştıkları odalara çıkan merdivenlere yöneldi.

Wooster tam tırmanmaya başlamışken onu durdurdu. "O yukarıda değil, Majesteleri."

"Nerede o?"

"Korkarım düşes evi terk etti." "Ne?"

"Salona girmeden önce arabasının getirilmesini istedi. Dışarı çıktığında pelerinini aldı ve koşarak ön kapıdan çıktı. Onu son görüşüm bu oldu, efendim."

Rafe'in tek yapabildiği yaşlı adamı gömleğinin önünden tutup gitmesine izin verdiği için sarsmamaktı. Dışarıda bir yerlerde bir katil vardı. Danielle'in hayatı tehlikede olabilirdi.

Ama bu uşağın değil, kendi hatasıydı.

Ona kendisini sevdiğini söyleseydi, hayatındaki, dünyasındaki en önemli şeyin kendisi olduğunu açıkça ifade etseydi, çocuğuna sahip olmanın artık bir önemi olmadığını anlayacaktı. Gerçekten önemsediği tek şey oydu.

Kapıya vardığında araba gözden kaybolmuştu. Rafe döndü ve ahırlara doğru koştu. Onu bulacak, eve getirecek ve hislerini ona anlatacaktı. Sadece çok geç olmaması için dua ediyordu.

Robert McKay ve Caroline Loon ona yetiştiğinde Rafe neredeyse arka kapıya varmıştı.

"Neler oluyor?" Robert sordu.

"Danielle nerede?" Caro sordu. "Uşaklardan biri arabasına binip gittiğini söyledi. Ağladığını söyledi. Neden ağlıyordu, Majesteleri?"

Rafe'in göğsü sıkıştı. "Bir yanlış anlaşılma oldu. Onu bulmalı ve anlamasını sağlamalıyım." McKay'e baktı. "Dışarıda bir katil var. Çok ciddi bir tehlike altında olabilir."

"Ben de seninle geleceğim." Robert onu omzundan alkışladı. "Hadi, gidelim!"

Ahıra doğru koştular, Caro hemen peşlerindeydi, her iki adam da atlarını mümkün olduğunca çabuk eyerleyip hazır hale getirmek için çabalıyordu.

Bir çift damat kemerleri sıkarken, Rafe Caro'yla konuştu. "Danielle'in nereye gitmiş olabileceğine dair bir fikrin var mı?"

"Aklıma gelen tek yer Wycombe Park. O her zaman
Orada güvende ve Leydi Wycombe ikamet ediyor. Ancak son birkaç gündür garip davranıyor ve ne olabileceğini kesin olarak söyleyemem.
yap."

"Wycombe'a doğru gideceğiz," dedi Rafe, "yol boyunca durup Sheffield Düşesi'nin arabasını gören olup olmadığını öğreneceğiz. Armasını taşıyor. Eğer Wycombe'a giden yolda seyahat ettiyse, birileri arabayı görmüş olmalı."

Adamlar düz deri eyerlerinin üzerinde salındılar, Rafe büyük siyah aygırı Thor'un üzerinde, Robert şık bir doru kısrağın üzerinde, her iki hayvan da dans ediyor, yola çıkmak için can atıyordu.

Caro, Robert'ın bacağını tuttu. "Dikkatli ol." Rafe'ye baktı. "İkiniz de."

Robert eğildi ve hızla onu öptü. "Hizmetçilerle konuş. Düşesin nereye gitmiş olabileceğini bulmaya çalışın."

Caro başını salladı ve kalın sarı buklelerini yüzünün etrafında salladı. "Elimden geleni yapacağım."

Adamlar topuklarını atlarının kaburgalarına geçirdi ve hayvanlar ileri atıldı. Saniyeler içinde, kaldırım taşlarının üzerinden geçerek Wycombe köyüne giden yola doğru ilerlemeye başladılar.

Saatler uzadı. Atlar yoruldu ve kemikleri donduran bir soğuk başladı. Yol boyunca her handa ve durakta durdular, bir düzine yolcu ve yarım düzine arabacıyla konuştular ama kimse Sheffield arabasını görmemişti.

On beşinci kez olsa gerek, hayvanlarını derin çukurlu yolda durdurduklarında hava kararmıştı.

"Wycombe'a gitmiyor," dedi Rafe yorgun bir sesle. "Artık bundan emin olabiliriz."

"Şehre geri dönmemiz gerekiyor," dedi Robert. "Belki şimdiye kadar Caro düşesin planlarını öğrenmiş olur."

Her iki adam da atlarını döndürdükten sonra rüzgâra doğru eğildiler. Hava dondurucuydu ve giderek daha da soğuyordu, paltoları buz gibi soğuğa karşı yeterince koruma sağlamıyordu.

Rafe aygırı ileri doğru itti. "Teyzesine gittiğinden o kadar emindim ki."

"Belki de bir süre gezdikten sonra eve dönmeye karar vermiştir."

Rafe başını salladı. "Boşanmamız gerektiği konusunda kararlıydı. Böyle ciddi bir kararı iyice düşünmeden vermezdi. Bu işi yapmaya kararlı ve ben onu aksi yönde ikna edemezsem bunu yapacak."

"Seni seviyor, Rafael. Neden boşanmak istesin ki?"

Rafe içini çekti. "Bu uzun bir hikâye. Duygularım konusunda senin Caro'ya karşı olduğun kadar dürüst olsaydım, muhtemelen bu oldu."

Robert gülümsedi. "O zaman endişelenecek bir şey yok. Onu bulur bulmaz hissettiklerini ona anlatacaksın ve her şey yoluna girecek."

Rafe Robert'ın haklı olması için dua etti. Ama giderek daha fazla endişelenmeye başlamıştı. Danielle kararını verdiğinde neredeyse onun kadar inatçı olabiliyordu ve onun için en iyisini yaptığına gerçekten inanıyordu.

Tanrım, ne karmaşa ama. Her neredeyse güvende olması için dua etti.

Thirty-One

Rafe eve döndüğünde fidye notu onu bekliyordu, iliklerine kadar yorgun, giysileri nemli ve çamur içindeydi. Wooster ciddiyetle balmumuyla mühürlenmiş mesajı ona uzattı, bir şekilde notun kötüye işaret ettiğini hissetmişti.

Robert'ın yanında duran Rafe mührü açtı ve daha okumadan ne yazdıklarından emin olduğu sözcükleri taradı.

Karın elimizde. Eğer onun hayatta kalmasını istiyorsan. bu talimatlar. Gece yarısı Green Park'a gelin. Tepenin zirvesine giden patikayı takip edin. Yaşlı meşe ağacının orada bekle. Yalnız gel. Kimseye söyleme yoksa karın ölür.

Green Park. Burası iyi bildiği bir yerdi; Oliver Randall ile düello yaptığı yer.

"Ne yazıyor?" McKay sordu, Caro korkuyla onun koluna yapışmıştı.

"Danielle'i kaçırmışlar."

"Kim?"

"Oliver Randall. Notta gece yarısı Green Park'taki tepeye gitmem gerektiği yazıyor. Düello yaptığımız yer orası. Randall çok ağır yaralandı. Görünüşe göre, aradığımız adam o." Nota dokundu.
"Yarmouth kuzenime göz kulak olurken McPhee'nin de ona göz kulak olması gerekiyordu. Bir şeyler ters gitmiş olmalı."

Robert girişteki büyükbabanın saatine baktı. "Parka varmak için bir saatten az vaktiniz var. Bir çeşit plan yapmamız gerekiyor." Robert çalışma odasına doğru yürümeye başladı ama Rafe kolundan yakaladı.

"Herhangi bir plan olmayacak çünkü sen benimle gelmiyorsun. Notta yalnız gelmem yazıyordu ve ben de öyle yapmaya niyetliyim."

"Aptal olma. Adam seni daha önce iki kez öldürmeye çalıştı ve neredeyse başarıyordu. Muhtemelen ona yardım etmesi için adam tutmuştur ve bu sefer başarısız olmayacaktır. Parka tek başına gidersen, ölü bir adamsın demektir."

"Başka seçeneğim yok. Dani'nin hayatını riske atamam. Teklifiniz için minnettarım ama bu riski göze alamam."

"Kahretsin, dostum-"

Rafe uşaklardan birine bağırarak faytonunu hazırlamasını ve onları eve götürecek aracı evin önüne getirmesini söyledi.

"Silahsız gitmeyeceğim," dedi Robert'a. "Ve çok iyi bir nişancıyımdır." Yine de hiçbir şeyin garantisi yoktu. Rafe Caro'ya döndü. "Eğer bir şeyler ters giderse, Dani eve döndüğünde sana burada ihtiyacı olacak."

"Burada olacağım."

"Ona onu sevdiğimi söyle, olur mu? Ona ne kadar çok sevdiğimi söylemek istediğimi söyle. Bunu benim için yapar mısın?"

Caro'nun mavi gözleri yaşlarla doldu. "Ona söyleyeceğim."

McKay'e döndü. "Sen iyi bir adamsın Robert. Eğer bana bir şey olursa, ikisine de göz kulak olacağına güveniyorum."

"Kahretsin, bırak seninle geleyim. Karanlıkta gözlerden uzakta kalacağım. Seni koruyabilirim ve orada olduğumu asla anlamazlar."

Rafe yürümeye başladı. Koridordan çalışma odasına yöneldi, içeri girdi ve masasının alt çekmecesini açtı. İçinde küçük bir tabanca vardı.
Rafe silahı çıkarıp ceketinin cebine soktu ve ahıra açılan kapıya yöneldi.

Ona ne olduğu önemli değildi.

Öyle ya da böyle, sevdiği kadın sağ salim eve dönüyordu.

Danielle arabada, kirli ve kıllı ellerinden birinde bir tabanca tutan sakallı, pis kokulu bir adamın yanında kıpırdamadan oturuyordu. Kendi arabası Sheffield House'dan en fazla on blok ötede, karanlık bir ara sokakta terk edilmiş halde duruyordu. Şoför Michael Mullens'ın elleri ve ağzı bağlanmıştı ve arabanın içinde yerde baygın bir şekilde yatıyordu.

Tanrım, gitmekle aptallık etmişti! O anda tek düşünebildiği evden, Rafael'den uzaklaşmaktı. Kalırsa, Rafael'in onu bir şekilde planlarından vazgeçmeye ikna edeceğinden ve bunu yaparken de ona ihanet edeceğinden korkuyordu.

Kucağında birbirine bağlı duran ellerine baktı. Tehlikede olduğuna gerçekten inanmamıştı. Düşmanları olan Rafe'ydi.

onu. Ölmesini isteyen adamın onu kendisine karşı bir silah olarak kullanabileceği hiç aklına gelmemişti.

Konuşmalarına kulak misafiri olmuştu, ona bir not gönderdiklerini biliyordu ya da

Birisi buluşma talep etmişti. Araba gümbürdeyerek ilerlerken ürperdi. Onu çok seviyordu. Ona gerçekten istediği tek şeyi vermek istemişti; adını devam ettirecek bir oğul.

Bunun yerine, onu korkunç bir tehlikeye atmıştı.

Yüce Tanrım, ya onun ölümüne neden olduysa?

Titrek bir nefes aldı ve sesini sakinleştirmeye çalıştı.

"Nereye gidiyoruz?" Isıcamlı pencereden dışarı baktı ama gece tanıdık bir şey göremeyecek kadar karanlıktı.

"Green Park," dedi onu kaçıran kişi. Karşısında başka bir adam oturuyordu, alt dişlerinden ikisi yoktu, çirkin yüzüne yayılmış şişkin bir burnu vardı.

"Buluşma yeri orası mı?"

"Oraya Pazar gezmesi için gitmiyoruz, tatlım."

Green Park. Rafe'in Oliver Randall ile düello yaptığı yerdi. Bir keresinde ona bundan bahsetmişti ve kolundaki yara izini görmüştü.

Yani Randall onu öldürmek isteyen adamdı, tıpkı Rafe'nin düşündüğü gibi.

Arabanın etrafına baktı, koyu kırmızı kadife perdeleri, pencerelerin yanındaki cilalı pirinç lambaları inceledi, pelüş kadife koltuklarda oturan iki itibarsız görünümlü karakter için fazla iyi bir araçtı. Aracın Oliver'a ait olduğunu düşündü ve Rafe'in yanı sıra onu da öldürmeyi planlayıp planlamadığını merak etti.

Arabanın önündeki bir çift doru ata bakarken hiçbir şey söylemedi. At arabası karanlık sokaklarda ilerliyordu ama aklında Rafael'e yardım etmenin yolları ve planları dönüp duruyordu. Birbiri ardına planları bir kenara bıraktı ve bekleyip olayların nasıl gelişeceğini görmesi gerektiğine karar verdi. Ne olursa olsun, bu adamların kocasını öldürmesine seyirci kalmayacaktı.

Ne pahasına olursa olsun onu kurtarmanın bir yolunu bulacaktı.

Arabanın durması ve şoförün frene basması için sadece birkaç dakika daha geçti. Tünediği yerden aşağı atladı, ince gri saçlı ve sert çeneli iri yarı bir adamdı.

Adam kapıyı açtığında Dani pelerinini daha sıkı sardı ve onu esir alanlardan biri silahının namlusuyla onu dürttü.

"Çık dışarı. Ve çok hızlı hareket etme yoksa tetiği çekerim."

Başını kapı aralığından içeri eğdi ve demir merdivenlerden aşağı indi, sakallı adam da arkasından geliyordu. Tabanca kaburgalarını dürttü ve tepeye çıkan bir patikaya doğru yürüdü, ikinci adam arkalarında. Zirveye kadar, zihni onları atlatmanın, kaçmanın ve Rafael'i uyarmanın yollarını düşündü. Ama onun nerede olduğu ya da parka hangi yoldan girmiş olabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Onun geleceğinden hiç şüphesi yoktu. Rafe onurlu bir adamdı ve aralarında ne geçmiş olursa olsun karısını savunmak için gelecekti. O gelene kadar beklemeli, ona elinden geldiğince yardım etmeye hazır olmalıydı.

"Yukarıda." Tabanca kaburgalarına saplandı ve tepenin zirvesine doğru ilerledi. Eski bir çınar, dallarını kahverengi, uykudaki çimenlerin üzerine yaymış ve buz gibi bir rüzgâr karanlık manzarayı süpürüyordu. Ağacın dibinde durdu, bakışları karanlıkta bir zamanlar arkadaşı sandığı adamı, Oliver Randall'ı aradı.

Onun yerine karanlığın içinden başka bir adam çıktı; büyük bir palto ve uzun bir kunduz şapkası giyen iyi giyimli bir figür. Belki de otuzlu yaşlarının sonundaydı, daha önce hiç görmediği yakışıklı bir adamdı. İkinci bir figür daha öne çıktı ve hiç beklemediği bu kadın görüntüsü karşısında donakaldı.

"İşte... sonunda buradayız." Tepeden tırnağa siyah giyinmişti, başlığının kenarında yüzünü tam olarak örtmeyen ince siyah bir peçe vardı. Dani'den biraz daha kısa boyluydu, daha iri yapılıydı ve Otoritenin pelerinini herhangi bir adam kadar iyi kullanabilir.

Danielle bu kadını Caverly Markizi, Oliver Randall'ın annesi olarak tanıyordu.

"Yani sen yaptın, oğlun değil."

"Kocanız sayesinde oğlum artık eskisi gibi bir adam değil. Onun yerine, şu anda yapamadığı şeyi yapmak zorundayım." "Rafael'i öldürmeyi mi düşünüyorsun?"

Dudakları iğrenme ifadesiyle kıvrıldı. "Bu gece bitmeden ikinizin de öldüğünü göreceğim."

Dani'nin omurgasından aşağı bir ürperti yayıldı. Yaşlı kadının nefreti neredeyse elle tutulur gibiydi. Markiz'in onlardan biri hayatta olduğu sürece dinlenmeyeceği açıktı.

Rafe'in gelmemesi için dua ederek tepenin etrafına baktı, silah olarak kullanabileceği, onlara yardım edebilecek bir şey aradı.

İçinin derinliklerine ulaşan bir kesinlik ile onun bunu yapacağını biliyordu.

Kalbi burkuldu. Tek amacı onu ömür boyu çocuksuz kalmaktan, ona çok ihtiyaç duyduğu varisi veremeyecek kısır bir kadınla evlenmekten kurtarmaktı. Bunun yerine, onu en büyük tehlikeye atmıştı.

Yolda ayak sesleri duyuluyordu, Rafael'e ait olan uzun, tanıdık adımlar.

Nabzı hızlandı, şiddetli bir şekilde çarpmaya başladı. Tepenin etrafına çılgınca baktı ama tepe de kendisi gibi çoraktı ve hiçbir kaçış yolu göremedi.

"Geri dön, Rafael! Bu bir tuzak!"

Şiddetli bir darbe yanağına çarptı ve onu ağacın gövdesine doğru savurdu.

"Kapa çeneni, seni kanlı fahişe, yoksa o lanet çeneni ben kapatırım."

Orada titreyerek yatıyordu. Sakinleştirici bir nefesi ciğerlerine çekti ve kendini dengesizce ayağa kaldırdı. Ayak sesleri devam etse de Rafe'in uyarısını duyduğunu biliyordu ve bir an sonra tepede belirdi. Gökyüzü tekrar kapanmadan önce bulutların arasından süzülen ay ışığı bir anlığına onun uzun bedenini aydınlattı ve kalbi ona duyduğu aşkla titredi.

Bir metreden fazla uzakta durmuyordu ama yine de beş mil de olabilirdi. Uzanıp ona dokunmak, kalbinin atışını, nefesini ciğerlerine çekerken göğsünün kabarışını hissetmek istedi.

"İstediğiniz gibi geldim." Gözleri iyi giyimli adamdan ayrıldı ve karanlıkta onu buldu. "İyi misin aşkım?"

Gözleri yaşlarla doldu. "Bunların hepsi benim hatam. Çok özür dilerim."

Sesi sertleşti. "Bu senin hatan değil. Şimdiye kadar olan hiçbir şey senin suçun değildi." Dikkatini iyi giyimli adama geri verdi. "Tanıştığımızı sanmıyorum."

"Adı Phillip Goddard." Markiz'in sesi karanlığın içinden yükseldi. Kadın ağacın arkasından çıktı ve Rafe şaşkınlıkla ona döndü.

"Şey, Leydi Caverly... İtiraf etmeliyim ki sizin bu olayla ilginiz hiç aklıma gelmemişti. Kocanızın intikam alma ihtimali aklımdan geçti ama siz geçmediniz."

"Bir erkeğin bir kadını bu kadar küçümsemesi çok yazık."

Rafe'in bakışları Danielle'inkileri buldu ve Danielle onun gözlerinde daha önce hiç görmediği bir şey gördü. O kadar çok aşka benziyordu ki ağlamak istedi. "Evet, öyle."

"Bay Goddard benim için çalışıyor. Sizin de keşfetmiş olduğunuz gibi kendisi oldukça değerlidir."

Rafe'in öfkeli mavi gözleri Phillip Goddard'a kaydı. "Yangını sen çıkardın." "Yakılmasını ayarladım."

"Peki ya araba kazası?"

Omuz silkti. "Oldukça hoş bir iş olduğunu düşünmüştüm. Planladığım kadar iyi gitmemesine şaşırdım."

"Peki şimdi ne olacak?" Rafael sordu.

Markiz'in iri cüssesi hafifçe öne doğru hareket etti. "Artık burada bulunma sebebinizi anladığınıza göre, öleceksiniz. Daha sonra bedenleriniz uzak bir yere nakledilecek ve siz de ortadan kaybolacaksınız."

"Sheffield Dükü ve Düşesi'ni öldürebileceğinizi ve bunun sorumlusunun siz olduğunuzu kimsenin bilmeyeceğini mi sanıyorsunuz?"

"Anlayamadınız. Ben yaşlı bir kadınım, şüpheli sayılmam. Kimse daha akıllı olmayacak."

Danielle belki de yaşlı kadının haklı olduğunu düşündü. Leydi Caverly, Phillip Goddard'a, "Bitir şunu," dedi.

Goddard başını silahlı sakallı adama doğru eğdi ve o da tabancayı Rafe'ye doğrulttu. Karşılarında, silahı Danielle'e doğrultan dişsiz uşağın elinde bir tabanca belirdi ve her şey bir anda oldu.

Dani, Rafe'yi hedef alan adama doğru kendini fırlatarak ikisini de yere çarptı.

Yere. Silahı ateş aldı, atışlar havada vızıldayarak çılgınca ilerledi.
Aynı anda Rafe ceketinin cebinde olması gereken tabancayla bir el ateş etti ve sağındaki adam yere yığıldı. Uşağı
Çimlere çarptığında ateşlendi ve Dani yan tarafını yırtan yakıcı acıyla haykırdı.

"Danielle!"

Adamlar bir anda ortaya çıkıvermiş gibiydi. Acıya karşı top gibi kıvrılırken, Brant Kontu'nun tepeden onlara doğru koşan kaslı figürünü gördü, Belford Markisi Ethan Sharpe'ın yanında koşuyordu. Robert McKay tepenin karşı tarafında belirdi, tabancasını Phillip Goddard'a doğrultmuştu.

Sonra Rafe oradaydı, onun yanında diz çökmüş, elini tutmuş ve adını fısıldıyordu.

"Danielle. Yüce Tanrım, Danielle!"

Barut kokusu gözlerini yaktı ve böğründeki ağrı zorlukla nefes alabildiği ana kadar arttı. Göz kapakları ağırlaştı ve karanlık etrafına bir pelerin gibi yayıldı. Gözlerini zorla açtı. "Çok özür dilerim."

"Üzgün olan benim. Seni seviyorum Danielle. Seni çok seviyorum."

Dani onun sevgili yüzüne baktı ve yanaklarına dökülen gözyaşlarını gördü. "Ben de seni seviyorum Rafael. Asla... gerçekten... durmadım."

Sonra gözleri bir acı dalgasıyla kapandı ve karanlık onu içine çekti.

Son düşüncesi Rafael'di ve sonunda ona özgürlüğünü armağan edecek, çok hak ettiği oğluna kavuşma şansını verecekti.

Otuz İki

Neil McCauley, Sheffield House'da Danielle'in yatak odasında Rafe'in yanında duruyordu. Danielle'in hareketsiz bedeni yorganın altında gevşek ve solgun bir şekilde yatıyordu; koyu kızıl saçları yastığının etrafına dağılmıştı.

Vurulduğu geceden beri uyanmamıştı ve durumunun değişmesi için dua etmesine rağmen değişmemişti. O geceyi hatırladı ve göğsü sıkıştı. Arkadaşlarının ona anlattığı karmakarışık hikâyeye göre, Cord ve Ethan onun evden ayrılmasından birkaç dakika sonra Dani ve kendisi için endişelenerek eve uğramışlardı.

Robert, Rafe'i Green Park'a kadar takip etmeye kararlı bir şekilde oradan ayrılıyordu.

Üç adam birlikte gitti ve bu çok iyi bir şey oldu.

Tabanca sesleri kesilip barut kokusu ortadan kalktığında Philip Goddard'ın adamlarından biri ölmüş, Caverly Markizi de arbede sırasında ateşlenen serseri bir kurşunla vurulmuştu.

Kimse kurşunun hangi silahtan çıktığından emin değildi. Cord ve Ethan Goddard'ı, Robert da diğer uşağı indirmişti.

Biraz ikna çabasıyla terk edilmiş arabanın yeri tespit edildi ve Bay Mullens kurtarıldı.

Hem Oliver Randall hem de Caverly Markisi yas tutuyordu.

Marki, Rafael'le konuşmak için Sheffield House'a gelmişti. "Her şey bitti," diye yemin etti. "İntikam bana bir oğul ve bir eşe mal oldu. Oliver beş yıl önce o gece olanlarla ilgili gerçeği itiraf etti. Artık ailemdeki hiç kimseden korkmanıza gerek yok."

"Kaybınız için üzgünüm," demişti Rafe.

Marki, "Karınıza acil şifalar diliyorum," diye karşılık verdi.

Ama şu ana kadar böyle bir şey olmamıştı. Bunun yerine, Danielle ölümün kıyısında yatıyordu ve kimsenin yapabileceği bir şey yok gibiydi.

Rafe sevdiği kadına baktı ve doktorun sözlerini zar zor duydu.

McCauley, "Sizinle dışarıda konuşmam gerekiyor," dedi.

Rafe usulca başını salladı. Son beş gündür Danielle'le oturuyor, onun elini tutuyor, onu ne kadar sevdiğini, onsuz yaşayamayacağını söylüyor, daha önce söylemeye korktuğu şeyleri söylüyordu.

Ancak Danielle hiçbir iyileşme belirtisi göstermemiş, en ufak bir tepki vermemişti.

Kadın orada öylece ölmek üzere yatıyordu ve adam sanki kalbi göğsünden sökülüyormuş gibi hissediyordu.

Neil'i kapıdan çıkarken takip etti ve usulca arkasından kapattı.

"Üzgünüm, Rafael. Keşke sana iyileştiğini söyleyebilseydim ama iyileşmiyor."

Göğsü nefes almakta zorlanana kadar sıkıştı. "Genç ve güçlü olduğunu, iyileşme ihtimalinin çok yüksek olduğunu söylemiştiniz. Topu çıkarmayı başardınız. Zamanla daha iyi olacağını söylediniz."

"Bunları söyledim, evet. Çok daha kötü vakaların iyileştiğini gördüm. Ama bu örnekte eksik olan bir şey var."

"Ne oldu? Eksik olan ne?"

"Yaşama arzusu. Karınız yavaş yavaş uzaklaşıyor. Ölmekten memnun görünüyor. Bu kadar genç birinde nadir görülür. Bunu gerçekten anlamıyorum."

Bu sözler Rafe'in midesini kızgın bir kömür gibi yaktı. Neil anlamayabilirdi ama Rafe anlıyordu. Danielle'in onu salona çağırdığı ve kendisinden boşanmasını istediğini söylediği öğleden sonrayı hatırladı. Yeniden evlenebilmesi için onu özgür bırakmak istiyordu, böylece çok ihtiyaç duyduğu varise sahip olabilecekti.

Rafe ona boşanmanın olmayacağını söylemişti. Şimdi ölmek onun çözümü olmuştu.

Titrek bir eliyle saçlarını taradı ve alnından geriye doğru itti. Günlerdir uyumamıştı, yemek yememişti, en ufak bir iştahı bile yoktu.

"Ona nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum. Onunla konuştum, onu ne kadar sevdiğimi, ona ne kadar ihtiyacım olduğunu söyledim. Ama ona ulaşamıyorum." Sesi bu son cümlede kesildi. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Belki de yapabileceğiniz hiçbir şey yoktur."

Kadınsı bir eteğin salınımı annesinin koridor boyunca yaklaştığını gösteriyordu. Neredeyse onun kadar bitkin görünüyordu. "Bunun doğru olduğuna bir an bile inanmıyorum."

Rafe yorgun gözlerini ovuşturarak ıslaklık izlerini sildi. "Ne diyorsun sen?"

"Sen elinden geleni yaptın, Rafael. Yapabileceğin her şeyi yaptın. Şimdi sıra bende. Danielle ile konuşmak istiyorum."

Ona ihtiyatla baktı. "Neden?"

"Çünkü ben bir kadınım ve belki de onun anlamasını sağlayabilecek tek kişiyim. Bunu düşünmek için çok zamanım oldu ve inanıyorum ki ona ulaşabilecek biri varsa o da benim." Onları iterek geçti, kapıyı açtı ve içeri girdi.

Dani'nin yatağının yanındaki sandalyeye otururken Rafe açık kapıdan onu izledi, uzandı ve solgun, gevşek elini tuttu. Onu dikkatle iki elinin arasına aldı.

"Beni dinlemeni istiyorum Danielle. Rafael'in annesi konuşuyor... artık senin de annen."

Danielle kımıldamadı.

Annesi bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı. "Senden bir iyilik istemeye geldim Danielle, benim ve oğlum için bir lütuf. Senden bize dönmeni, hayatlarımızı yeniden bir bütün haline getirmeni istemek için buradayım."

Rafe yutkundu ve gözlerini kaçırdı.

"Rafael'in seni sevdiğini artık biliyorsun," diye devam etti annesi. "Sen burada böyle ağır ağır yattığından beri bunu binlerce kez söyledi. yaralandı."

Eteğinin cebinden bir mendil çıkardı ve gözlerine sürdü. "Ama belki de sensiz onun da senin gibi ölmekte olduğunu bilmiyorsun. Belki de onu terk edersen asla iyileşemeyeceğini anlamıyorsun. Bunun doğru olduğunu biliyorum, çünkü daha önce seni kaybettiğinde ona ne olduğunu gördüm. Seni kaybetmek onu neredeyse yok ediyordu. Ona geri döndüğünde, onu hayata döndürdün. Onu bir bütün yaptın Danielle, sensizken olmadığı bir şekilde."

Dul kadın burnunu çekti ve mendili burnunun altına bastırdı. "I
Eğer gidersen, Rafael'in yeniden evleneceğine inandığını biliyorum. Adını devam ettirmek için ihtiyaç duyduğu oğluna sahip olabilir. Ama size en önemli şeyin bu olmadığını söylemek için buradayım. Oğlumla evlendiğinizden bu yana geçen aylarda pek çok şey öğrendim. Unvanlardan ve paradan daha önemli şeyler olduğunu öğrendim. Mutluluk gibi şeyler. Sevmek gibi.
Birini tüm kalbinizle sevmek ve karşılığında sevilmek."

Daha fazla gözyaşı sildi. "Hepimiz Sheffield'larız ve hayatta kalanlarız. Her zaman öyleydik. Kız kardeşim ve ben, Rafael'in kuzenleri, eğer

Bir şey olur ve unvan Artie'ye ya da başka birine geçer, şu anda sahip olduğumuz her şeye sahip olamayabiliriz ama açlıktan ölmeyiz."

Danielle'in soğuk elini dudaklarına götürdü ve arkasından öptü. "Rafael'le evlendiğinde oğlumu bana geri verdin. Ona olması gereken adam olma şansını verdin. Sana ihtiyacı var Danielle. Sensiz o adam olamaz. Lütfen bize geri dön, sevgili kızım. Oğluma geri dön. Seni çok ama çok seviyor."

Annesi Danielle'in yatağının yanından kalkarken Rafe boğazındaki yumruyu görmezden geldi. Kapıdan çıkarken onu durdurdu, sonra eğilip yanağından öptü.

"Teşekkür ederim anne."

Başını salladı. "Bazı şeyleri anlamam biraz zaman aldı ama şimdi her şeyi çok net görüyorum." Son bir damla gözyaşını da sildi. "Sadece beni duyması ve bize dönmesi için dua ediyorum."

Rafe sadece başını salladı. Onun yanından geçerek odaya girdi, Dani'nin yatağının yanındaki yerine döndü, uzandı ve elini tuttu.

"Bana dön aşkım," dedi usulca. "Sensiz yaşamak istemiyorum."

Ertesi gün Rafe tamamen bitkin ve umutsuz bir haldeyken Danielle gözlerini açıp ona baktı.

"Rafael...?"

"Danielle... Tanrım, seni çok seviyorum. Lütfen beni bırakma."

"Emin misin?"

"Çok, çok eminim."

Yanaklarındaki solgun derinin altından belli belirsiz bir renk sızdı. "O zaman seninle kalacağım... sonsuza kadar." Kız ona gülümsediğinde Rafe ona inandı ve kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu.

Sonsöz

Altı Ay Sonra

Danielle yatak odasının penceresinde durmuş, bahçeye bakıyordu.
aşağıda. Sıcak bir Ağustos günüydü, güneş ufkun altında batmaya başlamıştı. Bahçede çocuklar vardı. Dani izlerken gülümsedi
Küçük Maida Ann ve Terry çakıllı yollarda saklambaç oynuyor, bahçenin çiçekleri ve yeşil yaprakları arasında bir o yana bir bu yana koşuşturup gülüşüyorlardı. Dadıları Bayan Higgins, çeşmenin yanındaki ferforje bankın üzerindeki tüneğinden onları izliyordu.

Maida, Robert'ın oyma ahşap atlarından birini küçük göğsünde sıkıca tutuyordu; bir dükün evlatlık kızı olduğundan beri sahip olduğu tüm harikalardan daha değerli bir hazineydi bu.

Dani onları, evini yuva haline getiren çocukları izlerken kalbi sıkıştı. Rafael, vurulduktan sonra iyileştiği günlerde küçük kız ve oğlanı başucuna getirmiş, Dani'nin onlardan bahsettiğini hatırladığını ve Caro'nun en büyük arzusunun onları evlat edinmek olduğunu söylediğini anlatmıştı.

"Maida ve Terry bizim ilk çocuklarımız olacak ama son değil. İstediğin kadar çocuğumuz olacak aşkım, eğer istediğin buysa bir ev dolusu çocuğumuz olacak."

Bunu ona söylediğinde ağlamış ve daha da hızlı iyileşmek için sessizce yemin etmişti.

Artık iyiydi, ayağa kalkmıştı ve o karanlık günleri hatırlatan bir yara izinden başka bir şeyi yoktu. Tüm olanlardan sonra,
Green Park'taki o geceden önceki o acı zamanı, kocasının onsuz daha iyi olacağına inandığı o zamanı nadiren düşündü.

Dani baygın yatarken Rafe'nin annesinin söylediği sözleri tam olarak hatırlayamasa da, bu sözler bir şekilde içine ulaşmış ve onu geride bırakmak istediği dünyaya geri çağırmıştı.

Dowager ona ihtiyaç olduğunu kesin bir dille
söylemişti. Ve seviliyordu.

Son altı aydır mutluydu, çılgınca, delicesine mutluydu ve kocasına delicesine aşıktı, kocası da ona aynı derecede aşık görünüyordu.

Birlikte uzun yürüyüşlere çıktılar, kırda Pazar gezileri planladılar, çocukları Flora Teyze ile bir haftalık ziyaret için Wycombe Park'a götürdüler. Sık sık Caro ve Edmund Steigler'a olan borcunu ödeyen ve Rafe'in kolyeyi geri almak için harcadığı parayı iade eden Robert ile vakit geçiriyorlardı.

Kont ve kontes şu anda Robert'ın evi Leighton Hall'da kalıyor ve taşrada geçirdikleri zamanın tadını çıkarıyorlardı, ancak yakında şehre döneceklerdi.

Dani'nin hayatı sınırsız bir neşeyle doluydu ve yine de Caro'nun düğününden beri yanında olan Mary Summers adındaki utangaç genç kadın hizmetçisini çağırırken Dani heyecanını zorlukla kontrol edebiliyordu.

Bir şeyler olmuştu. Daha bugün keşfettiği harika bir şey, olması mümkün olmayan büyük bir mucize... Ve yine de derinlerde, vücudunun kadınsı girintilerinin derinliklerinde biliyordu ki
mucize gerçekti.

Hafif bir kapı sesi duydu ve aceleyle kapıya yöneldi ama bu Mary Summers'a ait olduğunu bildiği ürkek kapı sesi değildi. Rafael onun yerine, efendinin süitinin bitişiğindeki zengin, yenilenmiş düşes süitine adım attı, Dük ile her gece orada uyurdu.

"Mary'ye rastladım. Giyinmeni bitirmene yardım etmek için yukarı çıkıyordu ama ben onun yerine yardım edebileceğimi düşündüm."

Vücudunun üzerinde gezinen mavi gözlerdeki sıcaklık karşısında kızardı. Zümrüt ipeğinden bir elbise giymiş, tiyatroda bir akşam geçirdikten sonra en iyi arkadaşları Ethan ve Grace, Cord ve Victoria ile geç saatlere kadar sürecek bir akşam yemeği için hazırlanmıştı.

"Gördüğüm kadarıyla neredeyse bitirmişsin, ne kadar üzülsem az. Seni çıplak bulmayı tercih ederdim, ama belki daha sonra bununla ilgilenebiliriz. Bu arada, size nasıl yardımcı olabilirim?"

Ona arkasını döndüğünde, planlarının kendininkilerle birebir örtüştüğünü düşünerek güldü. "Sadece düğmeleri tamamlamanı ve kolyemi bağlamanı istiyorum."

Rafe'in elbisesinin arkasını kapatmasını bekledi, sonra incileri avucunun içine koydu. Rafe zarif ipi kızın boynuna doladı ve tokasını taktı. Aynada, ışıltılı pırlantalar

Her mükemmel inci lambanın ışığında parlıyordu. Rafe eğilip onun ensesine bir öpücük kondurdu, sonra da yüzünü ona çevirdi.

O kadar parlak gülümsüyordu ki adamın kaşları havaya kalktı. "Kendinden son derece memnun görünüyorsun. Ne oldu?"

Uzanıp kolyeye dokundu, onun tanıdık, rahatlatıcı sıcaklığını hissetti ve derin bir nefes aldı. "Haberlerim var, Majesteleri. Çok heyecan verici Haberler." Gözlerini kırpıştırdı ama mutluluk gözyaşlarının önce kabarmasını, sonra da yanaklarına dökülmesini engelleyemedi.

"Ağlıyorsun."

Başını salladı. "Bugün Dr. McCauley'i görmeye gittim."

Yüz hatlarına endişe sinmişti. "Hasta değil misin? Hiçbir şey yok-"

"Hayır, öyle bir şey yok." Gülümsemesi daha da genişledi. "Bir mucize oldu

oldu, Rafael. Nasıl ve neden olduğunu bilmiyorum. Mümkün olmadığını biliyorum ama yine de oldu. Senin çocuğunu doğuracağım, aşkım. Senin bebeğine sahip olacağım."

Rafe uzun süre öylece baktı. Sonra onu kollarının arasına aldı ve kendine doğru bastırdı. "Emin misin? Doktor emin mi?"

"O çok emin. Çocuğumu doğuralı dört aydan fazla oldu. Bunun nasıl olabileceğini anlamadığını söylüyor, ama oldu. Ve ben bunun doğru olduğunu biliyorum. Çocuğunun içimde büyüdüğünü hissedebiliyorum."

Rafe sadece ona sarıldı ve kadın onun uzun, zayıf gövdesinde hafif titremeler hissetti.

"Hiç düşünmemiştim... artık önemli olmadığını, ama ben... ben dünyanın en mutlu adamıyım."

Gözyaşları içinde güldü ve ona sarıldı.

İçinde kaynayan saf sevinci tarif edecek kelimeler bulamadı. Biraz uzaklaştı, uzandı ve boğazındaki incilere dokundu.

"Kolyeydi," dedi. "Bunu biliyorum." Adamın alay edeceğini, aptallık ettiğini, başka bir açıklaması olması gerektiğini söyleyeceğini düşündü.

Bunun yerine başını eğdi ve usulca onu öptü. "Belki de. Sanırım hiçbir zaman gerçekten bilemeyeceğiz."

Ama Danielle biliyordu. Kolyenin vaat ettiği büyük mutluluk hediyesini almıştı. Caro ve Robert da Victoria ve Cord, Grace ve Ethan gibi aynı hediyeyi almışlardı.

Dani, Merrick'li Leydi Ariana'yı ve Lord Fallon'la paylaştığı büyük aşkı düşündü.

Asla kanıtlanamayacak ve çoğu insan buna inanmayacak olsa da, Dani kalbinin derinliklerinde Gelinin Kolyesi efsanesinin doğru olduğunu biliyordu.

Yazarın Notu

Rafe'nin Napoléon'un Baltimore Clippers'tan oluşan bir filo satın alma olasılığı konusundaki endişeleri yersiz değildi. Bu şık gövdeli yelkenli gemiler benzersiz, hızlı ve son derece manevra kabiliyetine sahipti; o dönemin ağır, hantal ve tam donanımlı İngiliz gemilerinden çok daha fazla. Aslında, sadece birkaç yıl sonra, 1812 Savaşı sırasında, birçoğu muhteşem clipper'lara yelken açan Amerikalı korsanlar, onları tıpkı Rafe ve arkadaşlarının korktuğu gibi kullandılar ve 1.700'den fazla İngiliz ticaret gemisini ele geçirdiler ya da batırdılar.

Neyse ki Napoléon'un deniz kuvvetleri hiçbir zaman böyle bir filoya komuta etmedi. Umarım hepiniz Rafe ve Dani'nin hikayesini beğenmişsinizdir.

KOLYE ÜÇLEMESİ. *Gelinin Gerdanlığı'nı* okumadıysanız ve *THE DEVIL'S NECKLACE'*i okudum, umarım yakında okursunuz.

Bir dahaki sefere kadar, iyi okumalar! En iyi dileklerimle,
Kat

ISBN: 978-1-4268-7434-5

HIZMETÇININ KOLYESI

Telif Hakkı © 2006 Kat Martin tarafından

Tüm hakları saklıdır. Herhangi bir incelemede kullanılması dışında, bu eserin, yayıncı MIRA Books, 225 Duncan Mill Road, Don Mills, Ontario M3B 3K9, Kanada'nın yazılı izni olmaksızın, kserografi, fotokopi ve kayıt dahil olmak üzere, şu anda bilinen veya daha sonra icat edilecek herhangi bir elektronik, mekanik veya diğer yollarla veya herhangi bir bilgi depolama veya erişim sisteminde tamamen veya kısmen herhangi bir biçimde çoğaltılması veya kullanılması yasaktır.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve herhangi bir Yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

MIRA ve Star Colophon lisans altında kullanılan ve Avustralya, Yeni Zelanda, Filipinler, Amerika Birleşik Devletleri Patent ve Ticari Marka Ofisi ve diğer ülkelerde tescilli ticari markalardır.

Bu kitabın kalitesiyle ilgili sorularınız ve yorumlarınız için lütfen Customer_eCare@Harlequin.ca adresinden bizimle iletişime geçin.

www.MIRABooks.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.